

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MEGHAN
QUINN

THE
LOCKER
ROOM

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE LOCKER ROOM

Biz hayvanat bahçesi v BESTSGLLING AUTHOU

MEG NAN
QU NN

Hot-Lanta Publishing, LLC tarafından

yayınlanmıştır Telif Hakkı 2019

Kapak Tasarımı: RBA Designs

Fotoğraf Kredisi: Rafa Catala

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Metnin bazı bölümlerinden alıntı yapma izni almak için lütfen meghan.quinn.author@gmail.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.

www.authormeghanquinn.com

Copyright © 2019 Meghan Quinn

Tüm hakları saklıdır.

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>	__
<u>Bölüm 1</u>	
<u>Bölüm 2</u>	
<u>Bölüm 3</u>	
<u>Bölüm 4</u>	
<u>Bölüm 5</u>	
<u>Bölüm 6</u>	
<u>Bölüm 7</u>	
<u>Bölüm 8</u>	
<u>Bölüm 9</u>	
<u>Bölüm 10</u>	
<u>Bölüm 11</u>	
<u>Bölüm 12</u>	
<u>Bölüm 13</u>	
<u>Bölüm 14</u>	
<u>Bölüm 15</u>	
<u>Bölüm 16</u>	
<u>Bölüm 17</u>	
<u>Bölüm 18</u>	
<u>Bölüm 19</u>	
<u>Bölüm 20</u>	
<u>Bölüm 21</u>	
<u>Bölüm 22</u>	
<u>Bölüm 23</u>	
<u>Bölüm 24</u>	
<u>Bölüm 25</u>	
<u>Bölüm 26</u>	
<u>Bölüm 27</u>	
<u>Bölüm 28</u>	

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36 Sonsöz

En İyi Arkadaşınızın Kız Kardeşiyle Çıkmanın Sırrı - Alıntı

PROLOGUE

EMORY

R Üniversitede bir numaralı kural: Bir ev partisinde arkadaşlarınızı kaybetmeyin ..özellikle de sarhoşken.

Teknik olarak bu bir çatı partisi olsa da, bu yüzden

Kural mı?

Başım duvara yaslanıyor, boş kırmızı fincanım elimde duruyor. Yenilenmiş bir deponun üçüncü katındaki devasa çatı katını tararken elimi göğsüme götürüyorum. Buraya gelmek için topuklu ayakkabılarla yangın merdiveninden tırmandım, özel bir şeyin parçası olmak için ayak bileklerimin güvenliğini riske attım, çünkü görünüşe göre hafta sonları olunması gereken yer burası.

Beyzbol Çatı Katı.

En iyi arkadaşlarıma bana söylediği gibi, burası hayallerin gerçekleştiği, seçkin ama çok rağbet gören soyunma odasına altın bilet davetiyesi kazandığınız yerdir.

Sözde.

Benim sözüme .

Ancak sokaktaki söylentiye göre en iyi orgazmlar Brentwood Beyzbol soyunma odasında gerçekleşiyor. Efsaneye göre bir kız duşun karo zemininde beş dakika boyunca orgazm olmuş.

Bir haftalık saçkıran karşılığında beş dakikalık orgazm. İlgileneceğimi sanmıyorum.

Ama ne yazık ki buradayım, zil zurna sarhoşum, göğüslerim neredeyse tişörtümden dışarı taşıyor ve maskaram kirpiklerimden yavaşça eriyip yüzüme bulaşıyor, beni şehre yeni gelen üniversiteli kızdan rakun klanından bir çöp pandaya dönüştürüyor.

"Dottie, Lindsay," diyorum zayıf bir sesle, başımı bir o yana bir bu yana hareket ettirerek. "Neredesin sen?"

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye bağıyor derin bir ses .

Çok bulanık bir görüşle sağıma bakıyorum ve inanılmaz derecede çekici bir adam olduğunu varsayacağım şeyi seçiyorum. Ama yine de sarhoştum.

-Gözlerimdeki maskara tüm hızıyla eriyor ve ben daha önce bir kez kandırıldım.

Ama bence bunlar mavi gözler. Bununla yanlış yapamazsın... sabah daha iyi düşünülecek bir mantık.

"Dottie ya da Lindsay'i gördün mü?"

"Yaptığımı söyleyemem," diye cevap veriyor, benimle birlikte duvara yaslanarak. ". Sanırım bazı beyzbol oyuncularıyla öpüşüyorlar. Var mı Bunlardan birini gördün mü?"

"Beyzbol oyuncuları mı?"

"Mm-hmm." Başımı sallıyorum, gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum ama sonra yana doğru yalpaladığımı hissedince tekrar açıyorum. Ben devrilmeden önce adam beni elimden yakalıyor ama aldığı alkol yüzünden bizi kaldıracak kadar sağlam değil ve ... *kereste* ... yanımdaki kanepeye düşüyoruz.

Adam üzerime devrilirken, "Vay canına, mobilyaların yerleşimi harika," diyorum.

"Neredeyse hayatımızı kurtarıyorduk."

Yüzümü cızırtılı ve yıpranmış kumaşa sürtüyorum. "Sence kaç kişi bu şeyin üzerinde seks yapmıştır?"

"Muhtemelen düşündüğünüzden daha az."

Kanepe derin, adam önümdeyken yan yatmam için yeterli alan sağlıyor, böylece ikimiz de birbirimize bakıyoruz. Güzel kokuyor, votka ve kek gibi.

"Etrafta hiç beyzbol oyuncusu gördün mü? Arkadaşlarımı arıyorum."

"Hayır, ama görürsen bana haber ver. Odamı bulamıyorum."

"Burada mı yaşıyorsun?" Gözlerimi kocaman açarak sordum.

"Evet," diye cevap veriyor, "İki yıldır." "Ve odanın nerede olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Sarı bir kapısı var. Lanet oda dönmeyi bırakırsa onu bulabilirim."

"Şey... belki odanı bulursak da buluruz," diyorum, sarhoş zihnim tamamen mantıklı geliyor.

"Bu harika bir fikir." Kanepeden yuvarlanıyor ve sonra ayağa kalkıyor, elini bana uzatırken bir o yana bir bu yana yalpalıyor.

bile kırpmadan fincanı elime alıyorum ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin veriyorum. "Sarı kapı, gidelim," diyorum buruşmuş fincanımı havaya kaldırarak.

"Hareket halindeyiz." Elimi elinin içinde tutuyor ve birlikte bira pongunun, duvarlara yaslanmış öpüşen insanların ve

mutfak, kapılarla dolu açık bir alana. "Sarı kapı, bir tane görüyor musun?"

Birkaç kez göz kırpıyorum ve sonra bir güneş ışığı görüyorum. "İşte." Zorla işaret ediyorum. "Sarı, tam orada."

Kafasını işaret ettiğim yere çeviriyor. Bir ışık huzmesi kapının rengini aydınlatıyor ve sanki güneşin içine doğru yürüyormuşuz gibi görünüyor. Biraz üşüyorum, bu yüzden sıcaklığı memnuniyetle karşılıyorum.

"Kahretsin, burada. İyisin." Birlikte kapıya doğru ilerliyoruz, gülen birkaç kişinin yanından geçip odasının sessiz odasına giriyoruz.

Siyah duvarlar, beyaz süslemeler, suya bakan bir pencere; adamın güzel bir yeri var. Arkadaşlarımdan bir iz aramak için etrafı tarıyorum ama bulamıyorum, sadece siyah yorganlı büyük bir yatak, metal görünümlü bir masa ve üstüne dev bir televizyon monte edilmiş büyük beyaz bir şifonyer buluyorum.

Görünürde bir arkadaş yok ama biraz dinlenmek için ne kadar rahat bir yer. "Arkadaşlarımı göremiyorum."

Etrafına bakınıyor. "Ben de bilmiyorum ama lanet olsun, yatağım." Kollarını yana açıp şiltenin üzerinde göbek atıyor, başını yastığa koymadan önce birkaç kez zıplıyor.

Birkaç dakika ona bakıyorum. Poposunu ve kalçalarını şekillendiren dar kot pantolon, sırtındaki tüm kasları gösteren beyaz gömlek, yakışıklı bir yüz. Fena bir manzara değil. Ama beni ilerlemeye ikna eden şey bu değil. Adamın hemen yanındaki sıcak ve kabarık görünümlü yastık.

Adımı çağıran bir bulut gibi. *Emory, buraya gel, Emory, başını bana yasla.* Hayatımın en iyi kararlarından birini verdim.

yoksa.

Bedenimi suyu yaran bir yunus gibi ileri doğru itiyorum ve başımı saf cennetin tam üstüne koyarak yatağa uzanıyorum.

Oh, bu çok

hoş. Gerçekten

güzel.

Taze sabun gibi kokuyor ve başım pamukla sarılıyormuş gibi hissediyorum.

Gördün mü, verdiğim en iyi karar.

Yanımdaki şilte kayıyor ve gözlerimi açtığımda güzel kalçalı adamın üzerimde gezindiğini görüyorum. Ağır göz kapaklarıyla aşağıya bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor.

Ona tembelce gülümsüyorum, dudaklarımı büzdüğüm için biraz gerginim, ama dürüst olmak gerekirse, şu anda vücudumun yaptığı hiçbir şeyi kontrol edemiyorum.

Bana şimdiye kadar tanıştığı en tatlı ve güzel kokan kız olduğunu söylemek üzere - destansı bir bahar gününde bir çiçek tarlası gibi -

"Memen gömleğinden fırlamış." Göğsümü işaret etti. *Şimdi ne var?* Bahar çiçeği-

Bu bahar çiçeği iltifatı değil.

Tamamen bitkin düşmüş olmalıyım çünkü elimi uzatıp asi memeyi gömleğime geri sokmak yerine "Olamaz" diye bağıryorum ama sorunu çözmek için hiçbir girişimde bulunmuyorum.

"Bunu genellikle yapar mı?" diye soruyor, benim için çok endişeli görünüyor. "Kaçmaya çalışır mı?"

Başımı sallıyorum, yastığın yumuşaklığı gözlerimi ağırlaştırıyor. "Hayır, küçük hanım ilk kez kaçmaya çalışıyor." Elim zorlukla kaldırarak koluna dokunuyorum ve "Bir iyilik yap ve zavallı şeyi azarlayıp yerine geri koy." diyorum.

"Daha önce hiç bir memeye ders vermemiştim."

"Sende bu var. Sen güçlü, kendine güvenen ve sesine hakim bir adamsın. O göğsü bir güzel azarla." Bana bakmaya devam edince başımı yana kaydırıyorum ve yanağımı yastık kılıfının pürüzsüz kumaşına sürtüyorum. "Çekinme," diye onu cesaretlendiriyorum. "Sadece kaldır ve tekrar içine sok."

Başını benimkinin yanına yaslıyor, yatak onun hareketleriyle sallanıp zıplıyor. Hâlâ göğsüme bakarken, uzanıp eliyle göğsümü kavlıyor. "Ağır," diyor sessizce.

Ne kadar tatlı.

Ve son derece romantik.

Daha önce hiç göğsümün büyük olduğu söylenmemişti ama bu beni gülümsetiyor. İyi iş çıkardın, Emory.

Anormal ama hoş iltifatı, uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey oluyor.

Gecenin bir yarısı bir yabancıнын odasında, memem yabancıнын elinde sızmış bir şekilde uyanmadan önce hatırladığım son şey bu. *Onu tekrar yatırmak için çok fazla.*

Brentwood U'ya hoş geldiniz.

BİRİNCİ BÖLÜM

EMORY

Tbu harita işe yaramaz.

Okuması kolaymış, hadi oradan. Bu şeyin üzerindeki renk kodlu binalardan herhangi birini seçebilmek için bir büyütece ihtiyacım var ve ne yazık ki büyütecimi diğer eteğimde unutmuşum. Eğer yakalayamadıysan, bu bir işnelemeydi.

Tuhaf görünümlü bir ağacın yanında dururken, mümkün olduğunca rahat davranmaya çalışıyorum

-MacMillan binasını ararken, *Gurur ve Önyargı*'nın sayfalarının altına bir okul haritası sakladığım gibi -kalça dışarı fırladı, ilgili bakışlar, her zamanki gibi. Ama rüzgâr -her ne kadar hafif olsa da- işleri kolaylaştırmıyor.

Cal State, Fullerton'dan yeni transfer oldum ve yeni okulum Brentwood Üniversitesi'nde güz derslerinin ilk gününde kendimi aptal yerine koymaktan kaçınmaya çalışıyorum.

Ne yazık ki, ben kendi alanımın dışındayım.

Birincisi, bu okul hakkında ülkedeki en iyi kütüphane bilimleri programına sahip olmaları dışında hiçbir şey bilmiyorum. Kütüphaneci olmak istediğimi fark ettiğim anda benim için transfer yapmak hiç de zor olmadı. Cal State'te işletme okudum ama kimi kandırıyordum ki? Mikro ve makroekonomiyi anlamaya çalışmaya hakkım yoktu.

Baştan aşağı bir Kaliforniya kızı olan Illinois, palmiye ağaçları ve plajlarıyla büyüdüğüm Illinois'e hiç benzemiyor. Beni yanlış anlamayın, burada ağaçlar var, her yerde kocaman, pelüş, yeşil ağaçlar, Bob Ross'un tuvalinde dans ettirdiği türden ağaçlar. Ama duman ... Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Temiz hava solumak neredeyse yanlış geliyor. Ve görünüşe göre pizza burada büyük bir olay. Taşındığımdan beri şehirde hangi pizzanın en iyi olduğu konusunda en az üç ayrı tartışma duydum. Hepimiz arkadaş olalım ve burada iyi pizza olduğu için minnettar olalım.

Burası Chicago'nun dışında "küçük" bir okul kasabası olsa da, zenginlerin eğitim gördüğü kutsal topraklarda yürüdüğüme inanmama neden olan gürültülü kişilikleri ve sarmaşık kaplı binalarıyla hayattan daha büyük.

Ayrıca, tüm eteklerim için tayt almak zorunda kaldım, çünkü sıcaklık burada çıplak bacakları gerektirmiyor.

Rüzgâr yeniden hızlanıyor, eteğimi ve haritamı aynı anda kaldırıyor. Kampüste teşhirci olarak tanınmak istemediğim için eteğimi sakladım.

-çünkü taytım olmasına rağmen bugün giymemeyi tercih ettim- ve harita kitabımdan havalanıp havada süzülürken, dönüp dönüp yanımdan geçen bir adamın suratına çarparken onu tekrar bacaklarıma bastırıyorum.

Whap.

"Ne-?" O irkiliyor ve ben harekete geçiyorum.

"Çok özür dilerim," diyorum, bir yandan eteğimi tutmaya çalışırken bir yandan da göğsümdeki ayrılmış kitabımı tutmaya çalışıyorum.

Harita yavaşça sıyrılıyor ve önce bir çift güzel açık mavi göz kâğıdın arkasından bakıyor, ardından şimdiye kadar gördüğüm en keskin çene çizgisi geliyor, belirgin ve gergin. Hafif kirli saçları, sola doğru taranmış ve yanlardan kısa kesilmiş kirli sarı saçlarına uyuyor. Yeşil bir Brentwood beyzbol tişörtü giymiş ve dudak uçuklatan bir gülümsemeyle kıkırdıyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzerken haritayı bana uzatıyor.

Neden bu kadar tanıdık geliyor? O gözler.

"Sorun değil, ama kaybolduysanız yardım isteyebilirdiniz.

Beni bir haritayla tokatlamak agresif bir taktik, etkili ama agresif." Bu ses, bu sırtıma. Bir yerden tanıyorum.

Yanaklarımda hafif bir kızarıklık hissederek, "Rüzgara alışık değilim," diyorum.

Başını sallıyor ve eliyle arkasını işaret ediyor. "Michigan Gölü. Kışın tam bir baş belası." Bir saniye beni inceliyor ve sonra haritama başını sallıyor. "Nereye gidiyorsun? Yardım edebilirim." Sesinde küçük bir güneyli tınısı var, güçlü değil ama Illinois'li olmadığını anlamama yetiyor.

O sesi tanıyorum. Özellikle seksi olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Haritamı bastırıp hızla kapattığım kitabımın içine katlayarak, "Tüm bunları kendi başıma söz vermişim ama görünüşe göre biraz yardıma ihtiyacım olabilir," diyorum.

"Kendinizi suçlamayın; bu kampüs hiçbir mantığı ya da nedeni olmayan bir labirent. İlk dönemim boyunca kayboldum. Derse kaç kere geç kaldığımı anlatamam."

"Bu güven verici."

Başını yana eğiyor ve bana küçük bir bakış atıyor. "Seni tanıyorum." Hiçbir şey söylemiyorum ve tam gözleri göğsüme geldiğinde yüzünde bir gülümseme belirliyor, kafasında bir ampul yanıyor. "Cumartesi günü odamı bulmama yardım eden kızsın sen."

Oh.

Kah

retsi

n.

Sarı kapılı beyzbolcu adam.

Öne doğru eğilir, ellerini ceplerine sokar ve "İyi bir çift memeyi asla unutmam" der.

Sanki zaten yeterince kızarmıyormuşum gibi.

"Elimde bir tane varken bayılmam utanç verici. Genelde bundan daha yumuşak başlıyım. Eğer bir şey varsa, sanırım sana bir meme ucu tweak borçluyum."

Kitabımı tekrar açarsam, sayfalara gömülüp edebiyatın beni bütünüyle yutmasına izin verebilir miydim?

"Arkadaşım iyi olduğumdan emin olmak için içeri girdiğini ve ikimiz de bayginken seni avuçladığımı gördüğünü söyleyene kadar elimde bir meme ile bayıldığımı bile hatırlamıyordum." Çenesinin yan tarafını kaşıyor. "Bunun için hâlâ bok yiyorum."

Biri buna ne diyebilir ki?

"Merak etme," diye ekliyor. "Kimliğini ifşa etmeyeceğim. Bir memeyi kavramak bir erkekle bir bayan arasındadır. Burada dedikodu yok. Bu arada memen nasıl? Hâlâ kaçmaya mı çalışıyorsun?" Kıkırdıyor. Utandım.

Saçlarımı kulağımın arkasına itiyorum ve Mary Jan ayakkabılarıma bakıyorum. "Uh ... her şey sağlam. Teşekkür ederim."

"Güzel, yaşlı kızı sakinleştirmişsin." Derin bir nefes alıyor, çok rahat davranıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Erkekler neden böyle? Sanki anne karnına geri dönmeyi gerektirecek kadar aşağılanmamışlar gibi bu kadar rahatlar? Oldukça saknim ama Cumartesi gecesi gibi bir anı yeniden yaşamak benim için öncelikli değil. Daha çok "olanları unutam" diyorum çünkü göğsüm yabancı bir adamın elinde bayılmak en iyi anlarımdan biri değil. Hatıra defterine yazacak bir şey yok.

Anılardan uzaklaşmak isteyerek, "MacMillan binasını arıyorum. On dakika sonra dersim var ve doğru bölgede olup olmadığım konusunda hiçbir fikrim yok." Ondan biraz uzaklaşmam gerekiyor. "Yine de bulabilirim. Seni tekrar görmek güzeldi." Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmasa da omuzlarıma güvenerek uzaklaşmaya başlıyorum.

"Dur ." Ben kaçamadan omzumu tutuyor ve beni ters yöne çeviriyor.
"Yanlışı yöne gidiyorsun." Oh lanet olsun. "Ben de oraya gidiyorum, yani benimle yürüyebilirsin." Tabii ki öyle. Sırt çantasının kayışlarını kavrayıp başını sallıyor ve beni nereye gideceğime dair yönlendiriyor. "Oh, bu harika olur. Teşekkürler." Pek sayılmaz, ama ben şu anda bir seçeneğim var. Onun yanında sıraya giriyorum ve hemen kendimi garip hissediyorum, ultra rahat yastıklarında salyalarımızı akıtırken eli göğsümün gece yastığı olan bu adama ne diyeceğimi bilemiyorum.

Yastıklarına iltifat ediyor muyum?

Hâlâ göğsümün ağır olduğunu düşünüyor mu diye sorsana.

Ona normalde göğüslerimin tişörtümden çıkmasına izin vermediğimi mi söyleyeyim?

Şansıma, rahat kişiliği sohbete de yansıyor. "Birinci sınıf öğrencisi misin?"

"Hayır. Genç transfer. Peki ya sen?" Garip sessizliği de doldurabilirdi.

"Ben de üçüncü sınıfım ama birinci sınıftan beri buradayım." Elini yana doğru uzatıyor. "Knox Gentry."

Onu alıyorum ve ilerlemeye devam ederken koordinasyonsuz bir şekilde sallıyorum. "Emory Ealson."

"Peki Em, hangi sınıfa ?"

Em. Ailem bile bana böyle seslenmiyor ama o benim kişisel tur rehberimken bu konuda kıyameti değilim.

"Gelişimsel Olarak Etkili Öğrenme Ortamları."

"Huh." Ellerini tekrar ceplerine sokarak bana gülümsüyor. "Ben de öyle." Ne yazık ki bu çok uygun. "Hangi bölümde okuyorsun?"

"Erken eğitim. Kütüphane bilimleri alanında yüksek lisans yapmayı planlıyorum."

"Bu yüzden mi *Gurur ve Önyargı* kitabının içinde okulun haritasını saklıyorsun?"

Yakalandın.

"O kadar belli miydi?"

"Kimse çekilmez Bay Darcy'den hoşlanmıyor." Gözlerini dramatik bir şekilde deviriyor ve şimdiye kadar yazılmış en büyük kahramanlardan birine hakaret ediyor olsa da, elimde olmadan biraz heyecanlanıyorum çünkü okumuş gibi görünüyor.

Bay Darcy'ye çekilmez dedi. Küçük edebiyat kalbim çılgınca atıyor çünkü çekici bir adam açıkça tüm zamanların en sevdiğim kitabını okumuş.

"*Gurur ve Önyargı*'yı okudun mu?"

"Siktir, hayır. BBC özel bölümünü izledim. Colin Firth bok gibiydi, Lizzie'ye karşı tam bir pislikti."

Puf, heyecanım gitti. Sadece bir adam *Lizzie*'ye pislik yapmanın Colin Firth'ü *boktan* biri yapacağını düşünebilir. Bu adam tamamen sınıfsız.

"Yorucu anne konusuna hiç girmeyeyim. Kızlarınızı insanların üzerine atmaktan vazgeçin. Kendinize biraz saygı gösterin hanımefendi."

Yan tarafına şimdiye kadar gördüğüm en küçük levhanın yapıştırıldığı gri taş bir binaya ulaşıyoruz. MacMillan Binası. Burayı asla bulamazdım.

"Bir anne olarak kızlarını evlendirmek onun göreviydi," diye cevap veriyorum, dar koridorlarda bir öğrenci izdihamı yaşanırken onu yakından takip ediyorum.

"Belki de sakinleşip bu kadar sinir bozucu olmasaydı, fahişeleri kapmak için bekleyen daha uzun bir talipler kuyruğu olurdu."

"Fahişeler mi? Elizabeth ve Jane fahişeden başka her şeydi. Öte yandan Lydia ..."

Bir kapının önünde durur ve elini kapı koluna dayar. "Jane, bekâr bir kadın olarak, Bingley'nin isteği üzerine *Netherfield Park*'a gidiyor ve geceyi orada mı geçiriyor? Fahişe." Kapıyı benim için açıyor ve içeri girmemi bekliyor ama ben kıpırdamıyorum.

"Hastaydı. Geceyi ilişkiye girmek için geçirmedim." Neredeyse bu ahmağa verdiğim cevaplar ağzımdan kaçacaktı. Ama *ilişki* mi, Emory?

"Hasta çünkü bok gibi deli annesi onu bir fırtına sırasında at sırtında gönderdi. Lanet olası akıl hastanesi, ait olduğu yer orası." Elini sırtıma koyarak beni sınıfa soktu. "Belki anne biraz konyakla arkasına yaslınsaydı, her şey farklı olabilirdi. Aşkları organik olarak olgunlaşabilirdi."

"Onun müdahalesi olmasaydı, Elizabeth ve Jane muhtemelen yaşlı birer hizmetçi ya da Bay Collins gibi dayanılmaz taliplerle birlikte olurlardı."

"Charlotte Lucas için yeterince iyiydi." Sanki bu ifade ülkedeki her Janeite'in tırnaklarını sökmüyormuş gibi omuz silkiyor.

"O bir rezaletti," diye karşılık veriyorum, edebi tutku devreye giriyor. *Şimdi, çekilmez biriydi.*

Knox beni görmezden gelerek amfiye doğru birkaç basamak indi ve kendisiyle aynı kazağı giyen diğer iki adama doğru döndü. İkisi de oturyerde uzun boyluydu, arkaya dönük şapka takan daha genişti.

Ama ikisi de Knox kadar hükmedici görünüyor. Tıpkı kendinden emin
... aynı ukala.

Merdivenlerde durdum, ne yapacağımı bilemedim. Onu takip edeyim mi? Yanına mı oturayım? Yoksa kendi koltuğumu mu bulayım? Ne de olsa Bay Collins'in yeterince iyi bir talip olduğunu düşünüyordu. Dehşet!

Tereddüt ettiğimi fark ettiğinde, iç çekerek gözlerini dramatik bir şekilde deviriyor, durduğum yere geri dönüyor, elimi tutuyor ve ikimiz de diğer iki adama katılana kadar beni sıranın aşağısına götürüyor.

"Ne haber, Gent?" diye soruyor ters şapkalı olan ve Knox'un omzunun üzerinden bana bakıyor. "Arkadaşın kim?" Oh, lütfen Tanrım, geçen gece göğsüyle bayılmama neden olan kız deme. Ölmeyi tercih ederim.

"Em," diye cevap veriyor sandalyesinde arkasına yaslanıp kapüşonunu düzeltirken. "Yeni transfer, kampüs haritasıyla beni tokatladı." Bana bakıyor ve arkadaşlarına dönmeden önce sinsice göz kırpmıyor.

Ve tam o anda, yeni anlaşmazlığımıza rağmen, onun iyi bir adam olduğunu anladım.

İğrenç bir pislik olabilir ve beni takım arkadaşlarına gösterebilirdi, ama bunun yerine basit tuttu.

Güzel.

Bunun için ona saygı duyuyorum.

"Daha kötüsü tarafından tokatlandı," diyor ters şapkalı adam elini uzatmadan önce. "Ben Carson, yanımda oturan ve yüzü telefonuna yapışmış olan adam da Holt."

"oldum," diyorum nasırlı elini sıkarken.

Holt telefonundan zar zor başını kaldırıp "Hey," diyor ve ardından dijital dünyaya dönerek bizi dışarıda bırakıyor.

"transfer oldun?" Carson sandalyesine bağlı küçük masaya yaslanmış, yumruğunu yanağına götürmüş, sanki bir kız öğrenciye aşık olmuş gibi bana bakarak soruyor.

Uzun kahverengi saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına itiyorum ve "Cal State, Fullerton" diyorum.

"O bir kütüphaneci," diye ekliyor Knox benim yerime, gerçekleri berbat ederek. "Kütüphaneci olmayı umuyorum. Kütüphane bilimlerinde yüksek lisans yapmak istiyorum."

"Hadi canım," diyor Carson, çıplak bacaklarıma hızlı bir bakış atarak. "Daha önce hiç bu kadar kısa etek giyen bir kütüphaneci görmemiştim. Çok seksi. İçimde birkaç kitap karıştırma isteği uyandırıyor."

Oh Tanrım.

"Dostum, bu çok ezikçeydi." Knox başını sallarken kendi kendine kıkırdıyor. "Ve ona kalp gözüyle bakma, *Gurur ve Önyargı* hakkında bazı var."

"Ah, kahretsin," diye inliyor Carson ve sanki benimle işi bitmiş gibi arkasına yaslanıyor. "Dur tahmin edeyim, Bennet kardeşlerin fahişe olduğuna inanmıyor."

"Doğru." Knox dudaklarında oynayan bir sırıtışla ileriye bakıyor.

"Ayak bileğini bile göstermeyen bir çift kadın için bu çok ağır bir söz," diye karşı çıkıyorum, kollarımı kırpılmış kazak yeleğimin üzerinde kavuşturarak. Ekose eteğim, düğmeli beyaz bluzum ve lacivert kazak yeleğimle bugün seksi okul kızı görünümünü biraz fazla abartmış olabilirim. En azından diz üstü ayakkabı giymiyorum. Sadece basit bir Mary Janes.

Knox kaşlarını oynatarak, "Bildiğiniz kadarıyla," diye yanıtlıyor. "Kirli etek boylarını göstermekten hoşlanıyorlardı."

Profesör içeri girip bavulunu masasının üzerine bıraktığında, küçük amfide büyük bir patlama sesi duyulduğunda ciddi bir dil darbesiyle karşılık vermek üzereydim.

"Gelişimsel olarak etkili öğrenme ortamları, işte sınıf bu. Yanlış yerdeyseniz çıkın. Size on saniye veriyorum." Bileğini uzatıyor ve ona bakıyor.

Vay be.

"Eğlenceli bir ders olacak," diye homurdanıyor Knox oturduğu yerde kıpırdanırken.

En azından bu konuda anlaşabiliriz.

Temiz havaya çıkarken Knox, "O lanet olası bir kaçıktı," diyor.

Carson su şişesinden bir yudum almadan önce, "Evet, bütün bu süre boyunca bizimle alay etmesi bizim için iyiye işaret değil," diyor. "Ben spor salonuna gidiyorum. Peki ya siz ikiniz?"

"Spor salonu," diye cevap veriyor Holt, hâlâ telefonuna bağlı.

"Yiyecek bir şeyler alacağım," diyor Knox ve bana doğru dönüyor. "Gelmek ister misin?"

"Yiyecek bir şeyler almak için mi?"

"Evet. Yemek. Aç mısın?"

Aç mıyım? Evet, öğle yemeği vakti ve yemeğimi yemezsem dişlerim çıkar ve çok kötü olurum, ama gerçekten Knox'la yemek yemek istiyor muyum? Bilgisayarında bana notlar yazması, ders sırasında sürekli ekranı işaret etmesi yeterince kötü, bu yüzden bu adamla daha fazla zaman geçirmeli miyim bilmiyorum.

Bana verdiği notlar basitti: *Üçüncü kırmızı çocuğu görüyor musun? O bir Rubik küp dehası ve iki koltuk önündeki kız sana ters ters bakıyor.*

Ve bu profesör hayatımda gördüğüm en terli koltuk altlarına sahip.

Buna gülmüş olabilirim.

Carson bana seslenerek, "Şuna bak, karar vermeye çalışıyor," diyor. "Emin değil dostum, bu yüzden onu ikna etmen gerekiyor."

"Evet, ona şirketinizin neden zaman ayırmaya değer olduğunu gösterin," diyor Holt, telefonunu cebine koyup ilk kez bana bakarak.

Knox omuzlarını dikleştirerek bana bir göz attı ve "Neyi bilmek istiyorsun? Söyle bakalım."

Öğle yemeği bileti için bir sorgulama beklemiyordum, hatta bir davet bile beklemiyordum.

"Çatı katındaki en temiz kişi o," diyor Carson arkadaşını savunurken.

"Takımdaki en iyi bifteği pişirir," diye ekliyor Holt.

"Ayrıca iki yaşında bir çocuk gibi dans edebiliyor."

Knox'un yüzü buruşur. "Siktir git. Lanet olası bir kral gibi dans ediyorum." Holt, Knox'un kalçalarını işaret ediyor. "Harika pelvik hareket."

"Ellerini nasıl kullanacağını biliyor."

"Şarkı söyleyemez ama yine de şarkı söylemeyi sever."

"Pijama takımlarıyla uyur."

Knox hızlıca "Hayır, yatmıyorum," diyor ve sonra başını bana doğru sallıyor. "Ben boxer külotla uyurum."

"Ona bir şans verin, öğle yemeğinizi ödeyecektir. Sınırsız yemek kartı var," diyor Carson, gerçekten arkadaşını göstermeye çalışarak.

"Ve insanları tanıyor, bu yüzden her zaman bedava tatlı alıyor."

"Doğru," diyor Knox utangaç bir gülümsemeyle.

Sıkı bir pazarlık yapıyorlar ama bu adamla öğle yemeği yemem mümkün değil. Cumartesi günü olanlardan sonra gözlerinin içine bakamazken olmaz. Onunla aynı sınıfta olmam yeterince kötü. Sanki arkadaşları onu bana satmaya çalışıyormuş gibi geliyor, sanki benim karar vereceğimi düşünüyorlarmış gibi.

onunla çıkıp çıkmayacağımı. Bir ilişkiden yeni çıktığım ve başka bir ilişki aramadığım düşünülduğünde *bu* büyük bir hayır olurdu.

Çantamı omzuma atıp *Gurur ve Önyargı'yı* çıkarıyorum. Klasığı göğsüme bastırıp, "Üzgünüm, Bay Darcy ile randevum var. Sonra görüşürüz."

Carson ve Holt benim kovulmamdan dolayı gürültülü bir ses çıkarırken arkamı dönüp uzaklaşmaya başlıyorum.

Arkamdan Knox seslendi, "Hey."

Arkamı döndüğümde onu, elleri sırt çantasının kayışlarına kenetlenmiş, çenesini kaldırmış ve yüzünde yıkıcı bir gülümsemeyle gururla orada dikilirken buluyorum. Benim fırçamdan zerre kadar etkilenmemiştir. "Darcy bir araç. Gerçek bir kahraman ister misin? Beni nerede bulacağını biliyorsun." *Ukala herif.*

Arkamı dönüp yürümeye devam ederken ağzımın kenarının kalkmasına engel olamıyorum, nereye gittiğimden emin değilim, sadece Knox Gentry'den mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışıyorum. İğrenç, dik kafalı ve tipik bir sporcu. Jane ve Lizzie'ye *fahişe* dedi. Bay Gentry ile benim aramda dostluk olmayacak. Sözlerimi unutma.

İKİNCİ BÖLÜM

EMORY

"İşiniz bitmek üzere mi?" Dottie ortak alandan sesleniyor. "Yemekler geldi."

"Bir saniye," diyorum erken çocukluk ve gelişim bölümlerimin son paragrafını okumayı bitirirken.

Yatağında yüzüstü uzanmış, parmağımı kitabımdaki son birkaç kelimenin üzerinde gezdiriyor ve sonra kapağını kapatıyorum. Açlıktan ölüyorum ama midem mezuniyet töreninin şarkı sözlerini homurdanıyor olsa bile, okumamı bitirene kadar yataktan çıkmayacağıma dair kendime söz verdim.

Eşleşen ipek şortumu ve üstümü giyiyorum -sevdiğim tek yatak kıyafeti bu- uzun kahverengi saçlarımı başımın tepesine tutturuyorum ve Dottie ile Lindsay'ın kahve masasına yayılmış Tayland yemekleriyle bekledikleri yere doğru ilerliyorum.

Beş yaşından beri en iyi arkadaşız, birlikte büyüdük, sosyal beceriksizlikler ve kitaplara olan sevgimizle mücadele ettik. Büyüdüğümüz kasaba olan Temecula'da günlerimizi en yakın Alberto's'a yürüyerek, California burrito sipariş ederek ve üçe bölerek, kimin ortayla ilgilenmesi gerektiğine göre dönüşümlü olarak geçirdik. Onu Dottie'nin evine götürür, orada yer ve kitap kulübü toplantıları yapardık.

Hiçbir şey bundan daha iyi olamazdı.

Sonra liseye başladık ve Neil Langston hayatıma girdi. Napa'dan yeni gelmişti, ailesi bir şarap şirketi kurmak için Temecula'ya taşınmıştı. Yakışıklıydı, kibardı ve benim gezegende yürüyen en güzel şey olduğumu düşünüyordu. Altı yıl çıktık ve bu altı yıl içinde Dottie ve Lindsay'den uzaklaşmaya başladım ve erkek arkadaşına bağlandım. Biz mezun olduktan sonra onlar Brentwood'a gittiler ve ben de aile işinin bir parçası olmaya hazırlanan Neil ile birlikte olmak için eve yakın kaldım.

Birkaç ay öncesine kadar sadece aile şirketiyle değil, babasının asistanıyla da ilgilendiğini fark etmemiştim. Onları içinde bulduğum uzlaşmacı pozisyonun detaylarını size anlatmayacağım ama şunu söyleyebilirim. O anda aklımı kaybettim.

Evet, .

Her şey karardı ve ben daha ne yaptığımı anlamadan, taşaklarına kadar asistana gömülmüş olan çıplak kıçlı Neil'e doğru yürüdüm, köpek stili -tamam, sanırım size detayları veriyorum- ve onun taşaklarını tokatladım.

Kesinlikle, doğru okudunuz.

Taşaklarına öyle sert vurdum ki. Kuyruğuna basılmış bir chihuahua gibi inlettim onu.

Ve acı içinde sallanmalarını izlemek için geri çekildiğimde, son bir kez daha kırıldım, geri adım attım ve yumruğumu onlara indirdim - *kapow!*

Parmaklar taşaklara.

Yumruklar aile mücevherlerine.

Sürüşün arkasında güçlü bir kör edici öfke ile hızlı bir yumruktu ve bana neredeyse bağırsaklarına itmek için yeterli ivme kazandırdı.

Yana düşmeden hemen önce ağzından çıkan boğuk sesi hala duyabiliyorum, ereksiyon halindeki penisi tavanı gösteriyordu, elleri değerli aletini kavramıştı. Asistan -adını bilmiyorum, umurumda da değil- yatak başlığına tırmandı, çarşafı göğsüne kadar çekti ve büyük ihtimalle sıranın göğüslerine geleceğinden korkarak çığlık attı.

Neil ve benim hakkımdakileri kesinlikle bilen *kadın -kadınlar bunu neden başka bir kadına yapar-* ilgimi hak etmiyordu ama o yavruların havasını çabucak söndürebilirdim.

Thwack. Thwack.

Bunun yerine, Neil'in üzerine eğildim, onu işaret ettim ve "Penisin her zaman sınırdan çok küçüktü, ama seni sevdiğim için bununla başa çıktım. Artık içimde olup olmadığını merak etmeme gerek kalmadığını söylemekten mutluluk duyuyorum." Asistanı selamladım ve "Eminim bunu biliyorsunuzdur ama geldiğinde heyecanlı bir köpek yavrusu gibi bacağını aşağı yukarı vurması gerekiyor. Bu iğrenç bir şey."

Ondan sonra her şeyi topladım, aileme yanaklarından bir öpücük verdim ve en iyi arkadaşarımla yeniden bir araya geldiğim ve şimdi üç kişilik bir yurt odasını paylaştığım Chicago'nun hemen dışındaki Midwest'e doğru yola çıktım. Hayatımı yeniden toparlıyorum.

Memem bir yabancıнын elindeyken bayılmak hafif bir aksilik olabilirdi.

"*Big Brother*'ı mı izliyoruz?" Yurt odasının sağladığı sert kanepeye oturduğumda Dottie soruyor.

"Bu bir soru mu?" Biraz fıstıklı tavuk alıp daha iyi günler görmüş plastik bir tabağa koyarken soruyorum. Yine de şikayet etmeyeceğim, çünkü Dottie ve Lindsay beni gözlerini kırpmadan hayatlarına geri aldılar, bu yüzden ev eşyaları için ne varsa bana uyar. "Juno tam bir pislik."

"Kimse Juno'yu sevmez," diyor Lindsay bir ağız dolusu sebzenin etrafında. "Ama

. . . Onu seviyor gibiyim."

"Ne?" Dottie ve ben birlikte bağırıyoruz.

"Neyin var senin?" diye sordum. "Onu sevemezsin."

"Ondan nefret etmeyi seviyorum, bu daha mı iyi?"

"Çok," diyorum tabağımdan büyük bir ısırık alarak.

"Yani ..." Dottie yüzünde kocaman bir gülümsemeyle şöyle diyor.

"Bugün seni kampüste gördüm."

"Öyle mi?" Ben soruyorum. "Neden selam vermedin?"

"Oldukça meşgul görünüyordun." Dottie ve Lindsay karşılıklı gülümserler.

Oh, kahretsin.

"Sadece söyle." Bacaklarımı popomun altına sıkıştırırken iç geçiriyorum. Az önce iki arkadaşımın bana nasıl baktığını biliyorum. Sıkıntıya sokulmak üzereyim.

"Knox Gentry ile konuşuyordun." Ciyaklıyor. "Onun kim olduğunu biliyor musun ki? Onunla beyzbol kulübesinde mi tanıştın? Ona telefon numaranı verdin mi?"

Bkz. . . wringer.

"Kim olduğunu bilmiyordum ama artık kim olduğunu biliyorum. Onunla beyzbol sahasında tanıştım sayılır ama kampüs haritamı yüzüme çarptı ve bana geri verdi. Beni partiden tanıdı." *Beni nasıl tanıdığının ayrıntısına girmeyeceğim - iyi bir çift memeyi asla unutmam*

-Çünkü göğsümün sarhoş erkekleri rahatlatan bir uyku getirici olduğunu insanların bilmesine gerek yok. "Ve hayır, ona numaramı vermedim. Aynı sınıftayız ve beni yemeğe davet edebilirdi ama ona okumam gerektiğini söyledim."

"Ne?" Dottie neredeyse koltuğundan fırlayacaktı. "Bunu neden yaptın ki?"

Gözlerimi önümdeki fıstıklı tavuktan ayırmadan omuz silkiyorum. "Altı yıllık erkek arkadaşımın beni aldattığı ciddi bir ilişkiden yeni çıktım. Flört oyununa geri dönmeye pek hazır değilim."

Dottie'nin yüzü anlayışla yumuşar. "Bu tamamen anlaşılabilir bir durum ama eğlenmeye hakkın var, biliyorsun. Öğle yemeği seni öldürmezdi."

"Merak etme, eğlenmeyi planlıyorum." Sırıttıyorum. "O zaman soyunma odasına gitmek ister misin?"

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum, çatal ağzımda duruyordu.

"Bu bir kulüp mü?" "Hayır," dedi Lindsay ve Dottie aynı anda.

Dottie öne geçerek, "Soyunma odası gerçek erkeklerin soyunma odasıdır." diyor.

"Ew, neden oraya gitmek isteyeyim ki?" Dottie ve Lindsay'in geçen gece soyunma odasının büyüğü hakkında konuştuklarını hayal meyal hatırlıyorum ama içtiğim alkolün etkisiyle ayrıntıları tam olarak hatırlayamıyorum.

Sanki deli olan benmişim gibi birkaç kez göz kırptıktan sonra Dottie, "Emory, soyunma odası kampüsteki en özel yerdir. Orası kutsal kase, tüm orgazmların mekânı."

"Soyunma odasında," diye kestirip atıyorum. "Erkeklerin terli ve kokulu olduğu bir yerde mi?"

Olunması gereken yer orası mı?"

Lindsay gözlerini deviriyor ve sanki bana en basit şeyi açıklıyormuş gibi öne doğru oturuyor. "Filmlerdeki erkeklerin iğrenç ve tiksindirici olduğu diğer soyunma odaları gibi değil. Tamamen farklı. Deri koltuklar, her yıl yepyeni halılar -çünkü bunu karşılayabiliyorlar- isim levhaları olan ahşap dolaplar ve elektrolit içeceklerle dolu mini buzdolapları var." Yumruğunu havaya kaldırıyor. "Elektrolitler, lanet olsun. Bu asla kramp girmeyecek demek."

Lindsay spor içecekleri yüzünden aklını kaybedince Dottie devreye girer. "Buğulu, terli, seks dolu ıslak bir odada olduğunuz noktaya kadar buharın dalgalandığı ve dalgalandığı bu harika duşlara sahipler. Erotiktir, çok talep görür ve nadiren sunulur, ancak soyunma odasına altın bir bilet aldığınızda, hayallerin gerçekleştiği yerdir."

Lindsay daha da yaklaşıyor, gözleri çıldırmış, ağzı seğiriyor. "Bir keresinde bir kızın üzerine su dökülürken duş fayanslarına yaslanarak beş dakika boyunca orgazm olduğunu duymuştum."

"Ben de duydum," diye onaylıyor Dottie. "İnlemelerini basketbol sahasından duyabiliyordunuz."

"Evet." Lindsay heyecanlanır. "Bando antrenman yaparken duymuş. Tribünlerde başıboş bir kedinin yakalandığını falan düşündüler."

"Tamam, bekle." Ellerimi kaldırıyorum. "Bana kızların seks yapmak için erkeklerin soyunma odasına götürülmek için yalvarıp yakardığını mı söylüyorsun?"

"Herhangi bir soyunma odası değil, beyzbol soyunma odası. Arada büyük bir fark var."

"Nasıl yani?" Dottie'ye sordum.

Elini kaldırıyor ve parmağını işaretliyor. "Basketbol kampüsteki en başarılı üçüncü spor. Azimliler ve iyi iş çıkarıyorlar ama soyunma odaları beyzbol takımına kıyasla pislik içinde." İki parmağını kaldırıyor. "Futbol kampüsteki en iyi ikinci spor ve çok iyi olmamıza rağmen soyunma odası iğrenç. İyi çocuklar, ama futbol pedleri göğüs uçlarınızı sütyeninizi çıkarmanızdan daha kısa sürede buruşturur." Üçüncü parmağını kaldırıyor. "Beyzbol bir numara. Koç Disik'le oynamak için ülkenin dört bir yanından adaylar geliyor, çünkü onun altında çalışırsanız büyük bir lig oyuncusu olmanız neredeyse garanti. Neredeyse her yıl üniversite dünya serisini kazanıyoruz. Brentwood beyzbol oyuncularının yetiştiği bir yer ve bu yüzden en güzel soyunma odasına sahipler. Bu yüzden en seksi yer orası, çünkü eğer davet alacak kadar şanslıysanız, sizi oraya götüren adam sizinle ciddi olarak ilgileniyor demektir."

Alay ediyorum. "Ah lütfen. Seks yapmak için soyunma odasına giden bir kızın evlilik için uygun olduğundan şüpheliyim."

Dottie ve Lindsay karşılıklı bakışılar. Ve Dottie neredeyse fısıltıyla, "Soyunma odasına giren her kız beş yıl içinde o oyuncuyla evlendi," diyor.

"Lütfen." Bu gerçekten doğru olamaz.

"Bu doğru," diyor Lindsay, Dottie'yi destekleyerek. "Bu tüm oyuncular için söylenmemiş bir kural gibidir. Tek gecelik ilişkilere girmezsin; soyunma odasına sonsuza dek yanında tutmayı planladığın birini alırsın. Bu sanki ilişkiniz için bir gibi."

"Kutsal su gibi," diye ekliyor Dottie, parmaklarını suya daldırıp gezdirerek. "Ama Tanrı tarafından kutsanmış su yerine, Coca-Cola Şirketi tarafından sağlanan elektrolitler var."

Lindsay özlemle tavana doğru bakıyor. "Oraya götürülmenin nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirim."

"Muhtemelen mantar ve osurukla doludur."

Lindsay parmağıyla sertçe beni işaret ediyor. "Sakın bunu benim için mahvetmeye kalkma. O soyunma odasına bir bilet alacağım, bunu biliyorum."

"Seni davet edecek bir erkeğe ihtiyacın yok mu? Ciddi olduğun biri?"

Lindsay gülümseyerek, "Elbette, bu yüzden soruyorum, bu hafta sonu beyzbol sahasına gitmek senin için sorun olmaz, değil mi?" diyor.

Dottie gözlerini devirir. "Birinci sınıflardan birine karşı bir şeyler hissediyor. Kendini neye bulaştırdığının farkında değil. Zavallı çocuk."

"Birinci sınıf öğrencisi, gerçekten mi?" Bir birinci sınıf öğrencisiyle çıkmayı hayal bile edemezdim. Lise rahminden yeni çıkmış, beceriksiz ve kafası karışık. Yatak odasında yetenekli bir erkek bulmak nadirdir. Bunu ilk elden deneyimlediğimden değil. Neil benim ilkimdi ve o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım. Hâlâ yaralı taraftayım. O açgözlü ellerin arkasında biraz deneyim olduğunu bilerek bir kaçamak yapmak güzel olurdu. *Özellikle de ereksiyon halindeyken içimde hissedebileceğim bir aletleri varsa.*

"Gerçekten çok tatlı. Saçları fönü ve inanılmaz mavi gözleri var. Onun Bayan Robinson'ı olmayı umursamıyorum."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Dottie.

"Ama siz ikiniz benimle gelir misiniz? Bu hafta sonu orman teması var."

"Bu da ne demek oluyor?" Açıkçası biraz korkmuş bir şekilde soruyorum, her hafta sonu çatı katlarında temalı bir parti var.

"Bu, sürtük hayvanlar gibi giyineceğimiz anlamına geliyor. Heyecan verici değil mi?" "Kesinlikle heyecan verici," diye alaycı bir şekilde cevap verdikten sonra

Ağzımda bir çatal dolusu tavuk.

Şunu itiraf etmeliyim ki Brentwood'daki dersler eve döndüğümünden çok daha zorlayıcı. Çoğu zaman kütüphanedeyim ve fırsat buldukça atıştırmalık bir şeyler atıştırıyorum.

Arka tarafta kimsenin kullanmadığı kapısı olan bir çalışma odası buldum, bu yüzden ne zaman buraya gelsem, teknik olarak izin verilmese de atıştırmalıklarımı ve suyumı çıkarıp derslerimden sonra gecemin geri kalanını ders çalışarak geçiriyorum. Dottie ve Lindsay'i seviyorum ama biraz kıskanıyorum çünkü ders çalışmak onlara daha kolay geliyor. Anlıyorlar. Bilgiyi aklımda tutmakta biraz zorlanıyorum, bu yüzden yurttaki birlikte olduğumuzda, onlar her zaman sohbet ediyorlar, bana bir kitap açma şansı vermiyorlar. Okul başladıktan sonraki ilk iki gece bunu öğrendim. Şimdi kütüphanede takılıyorum, işim bittiğinde akşam yemeği için onlara katılıyorum.

İyi bir rutin, sağlam bir rutin. Hâlâ biraz geride hissediyorum ama daha ilk haftadayız, arrayı kapatacağım.

İşte bu yüzden şu anda, bir Cumartesi günü kütüphanedeyim ve Lindsay ile Dottie sığınağıma not defterime notlar yazıyorum.

"Yüce Tanrım." Derin bir iç geçirdim. "Ödümü kopardın." İkisi de ellerini kalçalarına bana bakıyorlar.

"Hala kütüphanede ne yapıyorsun?"

Makyajları yapılmış, saçları kıvrılmış ve eşofman giymiş olsalar bile, orman görünümlü makyajlarından kıyafetlerinin altında başka bir kıyafet olduğunu anlıyorum.

"Ders çalışıyorum." Kitaplarımı gösteriyorum. "Ne yapıyor gibi görünüyor?"

"Bu akşamki parti için hazırlanman gerekiyor."

"Biliyor musun, ben de bunu düşünüyordum." Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve kalemimin ucunu ısıyorum. "Sanırım bu gece bunu atlayacağım, belki bir kitapla kıvrılıp bir süre kaybolurum."

Lindsay benim için eşyalarımı toplamaya başlarken Dottie kitabımı , "olmaz," diyor. "Bu partiden kaçamazsın. Nemrut Neil sayesinde birlikte çok yıl kaybettik, bu yüzden telafi etmek için biraz zamanımız var. O partiye bizimle geliyorsun."

"Ama-"

"Hayır." Lindsay başını sallar. "Mazeret yok. Gideceksin, hoşuna gidecek, içeceksin, flört edeceksin ve sonra Kennedy Fried Chicken'a gidip bir kova tavuk yiyeceğiz. Beni duyuyor musun?" Lindsay konuşurken beni neredeyse sandalyemden kaldırıyor.

Ellerinde çantalar, ikisi de beni odadan dışarı çıkarıyor, onları takip etmekten başka çarem yok. "Bizimle iki yılın daha var ve sonra tüm bunlar sona erecek ve yetişkinler gibi davranmak zorunda kalacağız," diye devam ediyor Dottie. "Mezun olduktan sonra parti davetlerini geri çevirebilirsin, ama o zamana kadar Cuma ve Cumartesi gecelerin bize ait, arada bir de Sunday Funday ve Taco Tuesday."

"Bu, haftanın yedi gecesinden dördü demek. Böyle giderse asla mezun olamayacağım. Unutmayın, siz iki dahinin aksine ben çalışmak zorundayım."

"Merak etme." Lindsay kolumu okşadı. "Başarısız olmana izin vermeyeceğiz. Eğleniyor olabiliriz ama Dekan'ın listesinde olmamızın da bir sebebi var. Bu ilk hafta,

Emory. Defterlere bir çentik atmak için bolca vaktimiz var ve atacağız da, ama yine birlikte olmanın tadını çıkaralım."

Tamam, o *böyle* söyleyince . . . Sanırım haklı.

Yurtlara geri dönüyoruz. Son sınıf olduğumuz için, hangi yurttaki kalmak istediğimiz konusunda hala harika seçeneklerimiz vardı, bu yüzden tabii ki yepyeni üç kişilik bir süit aldık. Dottie ve Lindsay birinci sınıftayken, ortak bir kat banyosuna sahip iki kişilik bir yatak odasında yaşamak zorundaydılar, bu yüzden yerimiz küçük olsa da, lüksün kucağında yaşadığımızı bana güvence verdiler.

Lindsay kapıyı açıyor ve eşyalarımı kanepeye bıraktıktan sonra bana dönüp odamı işaret ediyor. "Kıyafetin seni bekliyor."

Tanrım, bu iyi olamaz. "Ne demek istiyorsun?"

Dottie, "Kızımızın partiye düzgün bir şekilde süslenmeden gelmesine izin veremeyiz," diyor ve kışımı tokatlıyor. "Şimdi acele et. Önce The Point'teki maça gitmemiz, biraz nacho yememiz, sonra da partiye gitmemiz gerekiyor."

"The Point?" Odama doğru ilerlerken sordum. "Çatı katının altındaki bar. Devam et."

Odama küçük bir itiş kakış daha giriyor ve gözlerim yatağımın üzerine serilmiş kumaş parçalarına odaklanıyor. "Ciddi olamazsın," diye sesleniyorum.

"Yarım saatin var. İşe yarasın," diye sesleniyor Dottie ve kapımı kapatıyor.

Harika. Otuz dakika. Vücudumun *her* yerinin örtülü olduğundan nasıl emin olacağım?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KNOX

"Orman suyunun yeniden doldurulması gerekiyor mu?" İnsanların bir bardak için sıraya girdiği tezgâhta duran Gatorade soğutucusuna bakarak soruyorum.

"Orson az önce doldurdu," diyor Holt gürleyen müziğin üzerine.

Biramdan bir yudum alıyorum çünkü orman suyu bana göre değil, ne zaman içsem kafam güzel oluyor ve sonunda kıcımlı teşhir ediyorum. *Her seferinde.*

Kampüsteki belirlenmiş parti evlerinden biri olmanın artıları ve eksileri var. Parti söz konusu olduğunda hiçbir yere gitmek zorunda değiliz, ancak her zaman ev sahipliği yapıyoruz, bu da odalarımızın sikiş dolapları için kullanılmadığından ve eşyalarımızın çalınmadığından emin olmak anlamına geliyor, çünkü ister inanın ister inanmayın, insanlar pisliktir.

Jason Orson bizim parti planlayıcımız. Aptalca fikirleri olan bir ikinci sınıf öğrencisi, çatı katındaki her partiden o sorumlu. Gömleksiz ve Rambo gibi görünmemin sebebi de Jason'ın orman partisi vermek gibi parlak bir fikre sahip olması. Ne demekse artık.

Yine de herkesin orman temasına getirdiği yorumu görmenin oldukça eğlenceli olduğunu itiraf etmeliyim. Rastgele ağaçlar, sarmaşık kadınlar, hayvanlar ve sonra da Rambo rotasına giren, pazu ve kafalarımıza bağladığımız kesik gömlekler, asker pantolonları ve vücudumuzun her yerine sürdüğümüz savaş boyalarıyla beyzbol takımı var. En kötü kıyafet değil ama insanlar girip çıkacağı için ısıtıcıyı kapattık ve göğüs uçlarını cam kesecek şekilde sıralandı.

"Senin kız bu gece geliyor mu?" Kalabalığı taramaya devam eden Holt'a soruyorum.

"Buraya geleceğini söyledi, ne zaman geleceğinden emin değilim." "Sonunda senin sinir bozucu mesajlarına boyun mu eğiyor?"

Birasını dudaklarına götürüyor. "Sanırım benimle dalga geçiyor, ama bu gece bunu değiştirmeyi planlıyorum."

"Hey," diyor Carson, yanımıza yaklaşarak. "Kavinsky'nin yarınki atış için çağrıldığını duydun mu?"

"Hadi canım," dedim. Frank Kavinsky ben birinci sınıftayken bir numaralı atıcımızdı. Çaya takıntılı bir beygirdi -çay üzerine yemin ederdi- hınzır kesicisi ve sağlam vuruşuyla alt liglerde hızla ilerledi.

iş ahlakı. Onunla sadece bir yıl geçirdim ama çok şey öğrendim ve onun izinden gitmeye, iş ahlakını ve olumlu tutumunu takip etmeye çalıştım.

"Görünüşe göre tüm o çay işe yaramış." Carson kıkırdıyor. "Eğer onun özel çayına ihtiyacınız olursa dolaplardan birinde hâlâ biraz var."

"İyiym," diye cevap veriyorum, kapıdan tanıdık bir yüzün girdiğini görmek için yana bakıyorum.

Uzun kahverengi saçları düz ve omuzlarına dökülen, şimdiye kadar gördüğüm en tatlı pembe dudaklara sahip Emory Ealson, siyah bir bluz, siyah bir etek ve kızarmış yanaklarında bıyıklarla çatı katına doğru ilerliyor. O bir kedi mi? Ormanda mı?

Ne olduğu önemli değil, önemli olan tek şey göğüslerinin o üstte harika görünmesi ve bacaklarının o son derece kısa eteğin altında çok iyi görünmesi.

Carson koluma vurdu. "Bu bizim sınıftaki kız değil mi?" Dudaklarımı yalayarak başımı sallıyorum. "Kahretsin, çok seksi."

"Sakin bile geçirme." Ona döndüm, iddiamı ortaya koydum.

Kıkırdar ve başını sallar. "Sakin ol dostum. Geçen gün neredeyse her tarafına işiyordun. Anlıyorum. Sadece sınıfta işleri bizim için garip hale getirme."

"Bu bir kere oldu." Gözlerimi deviriyorum. "Şimdiye kadar bunu unutmuş olman gerekirdi."

Başının yan tarafına vuruyor. "O boku hiç unutmuyorum, özellikle de sabah smoothie'mi üzerimize döktüğü zamanı."

"En azından meyve gibi kokuyorduk." Omuzlarımı silktim, her ne kadar bir daha asla deli biriyle ilişki kurmamayı aklıma not etmiş olsam da. Benimle konuşurken dudaklarını yalamayı bırakmadığında -sanki yemeye hazır sulu bir biftekmişim gibi- bana karşı psikopatlaşacağını bilmeliydim.

Ders çıkarıldı.

Carson omzumu dürtüyor. "Gidip onunla konuşacak mısın?"

"Sabırlı olmalısın dostum. Çaresiz görünmemeliyim." Biramı gelişi güzel yudumluyorum. "Onunla yakında konuşmazsan Romeo üzerine çullanacak." Carson

Brock "Romeo" Romero, Emory kalabalığının arasından mutfağa doğru ilerlerken gözlerini dikmiş durumda.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum ve mutfağa doğru ilerleyip Emory'ye doğru bir adım atarken Carson'ın gülmesine neden oluyorum.

Dikkatimi çekmeye çalışan birkaç kişiyi atlatıyorum, ancak normalde yaptığım gibi sohbet etmek için durmak yerine, onlara hızlı bir gülümseme veriyorum ve aceleyle

Emory, Romeo tam adım atacakken önüne çıkıyor ve hamle yapmasına fırsat vermeden ona eski usul bir engelleme yapıyor.

"Seni burada göreceğimi bilmiyordum," diyerek selam veriyorum ve Romeo'yu nasıl alt ettiğimin farkında olarak Holt'la birlikte gülen Carson'a hızlıca bir bakış atıyorum.

Her neyse. Romeo ikinci sınıf öğrencisi, yani umurumda bile değil. Benim kıdemim var.

Emory bana bakmadan bir bardağa uzanıyor ve "Arkadaşlarım beni buraya sürükledi" diyor. Orman suyuna yöneldiğinde, bakışlarını bana doğru çekerek onu durduruyorum.

"Bu gece herkesin seni çıplak görmesi için soyunmayı mı planlıyorsun?" "Ha?" diye soruyor, burnunu şirin bir şekilde kırıştırarak.

"Ciddi şekilde sarhoş olmak istemiyorsanız bu şeyden uzak durmanızı öneririm."

"Öyle mi?" Bana şüpheyile bakıyor. "Yarın ders çalışmam gerekiyor, o yüzden akşamdan kalma olmamayı tercih ederim."

Sesi çok tatlı, biraz da şımarık. Çok beğendim.

"Biralarımдан birini alabilirsin." Arkamda birinci sınıflardan birinin koruduğu buzdolabına uzanıyorum -her zaman nöbet tutan biri vardır- ve onun için bir bira alıyorum. Kapağını açıp uzatıyorum.

"Bud Light mı?" diye soruyor tatsız bir ses tonuyla.

"Mikro bira alacağımı mı sanıyordun? Burası bir üniversite evi."

"Yine de"-bir yudum alıyor ve yüzünü buruşturuyor-"Biraz daha klas biri olduğumu düşünmüştüm."

"Bana çok fazla kredi veriyorsun." Başımı çatı katının daha az insanın olduğu köşesine doğru sallıyorum. Başta beni takip etmeyince geri dönüyorum, sınıfta yaptığım gibi elini tutuyorum ve köşeye yerleşene kadar onu çatı katına çekiyorum. Duvara yaslanıyorum ve bir bacağıma arkamda tutuyorum.

Bana bakıyor, beni baştan aşağı süzüyor.

Ben de aynısını yapıyorum.

Çok seksi ve geçen cumartesi yaptıklarımдан pişmanım, ellemenin ortasında bayıldım.

Sonunda "Gömleğini kaybetmiş gibisin." dedi. Parmağıyla çıplak göğsümü işaret ediyor.

Bacaklarına bakıyorum ve "Eteğinin diğer yarısı orada olmalı" diye cevap veriyorum.

"Bir çamaşırhanede öpüştüklerini mi düşünüyorsun?" Birasından bir yudum alır ve yine irkilir. Birkaç yudum daha aldıktan sonra alışacaktır; benim için hep böyle olur.

"Eğer öyleyse, umarım yumuşak döngüyü kullanırlar."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bunun mantıklı olduğundan emin değilim."

"Çamaşırhanede öpüşen yarım bir etek ve tişört öyle mi?"

"Çocuk kitaplarında, elbette."

"Büyürken ne tür sapkın çocuk kitapları okudun?" Karşı çıkıyorum.

"Bilirsin işte, klasikler," diye cevaplıyor ilgisizce. "Bir Balık, İki Balık, Kırmızı Balık, Mavi Balık ve Etek ve Gömlek, Ömür Boyu Aşıklar."

"Ah, evet, New York Times'ı kasıp kavuran o tutkulu ama ufuk açıcı gençlik edebiyatını unutmuşum."

"Ailemin tavan arasındaki bir kutuda beş tane imzalı ilk baskı kopyam var. Öğrenci kredilerimi kapatmak için onlara güveniyorum." Birasını yudumluyor, saçlarını omzunun arkasına atıyor ve tekrar göğsüme bakıyor.

"Beş mi?" Alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Kahretsin, üniversite kredilerini unut, ömür boyu hazırsın."

"Sence?" Etrafına bir göz atar. "O zaman burada ne işim var?"

"Beni görmeye tabii ki," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

Gözlerini deviriyor. "Daha çok oda arkadaşım birinci sınıf öğrencilerinizden birine aşık olduğu için bu partiye sürüklendim."

"Evet, ?" Başımın üzerinden partiye katılanlara bakıyorum. "Hiçbir fikrim yok ama görünüşe göre inanılmaz mavi gözleri var."

"İnanılmaz, ha? Gunner olmalı. İşe alınırken gözleri beni bile şaşırtmıştı." Şaka değil, adam iris piyangosunu kazanmış. Ne kadar ... su rengi olduklarını bile kışkandım.

"Bunu itiraf etmekten utanmıyor musun?" diye soruyor topuklarının üzerinde kayarak.

"Azıcık bile değil." Ona bir kez daha bakıyorum, uzun, biçimli bacaklarını, pürüzsüz karnını, neyse ki neden beni giyiyorsun üstünden belli oluyor. Vücudu son derece güzel, ama gözlerine ulaştığınızda, cadalozdan ziyade saf masumiyetten bahsediyorlar. Tam bir

Aklımı başımdan alan bir çelişki. "Peki, ne olman gerekiyor? Kedi mi?"

Kıyafetine bakıyor ve birasından bir yudum daha alarak iç geçiriyor. Partide olmaktan neredeyse sıkılmış görünüyor. "Panter olmam gerektiğinden oldukça eminim ama oda arkadaşlarım kostüm konusunda yetersiz kaldılar."

"Evet, gerçekten kısa," diye ekliyorum, zar zor görünen eteğine bakarak. "Lütfen bana bunun altına bir şey giydiğini söyle."

"Hayır," diye cevap veriyor, birasını yudumluyor ve sonra dudaklarını şapırdatıyor. "Yürürken rüzgârı alt takımımda hissetmeyi seviyorum."

. "Alt takım mı? Siktir, öyle demeni istemiyorum."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Ben gecelerin kadını değilim, Knox. Elbette bu eteğin altında bir şey var." Eteğinin yanını kaldırıyor ve küçük siyah erkek şortunu gösteriyor. "Dürüst olmak gerekirse, kütüphaneci olacağım. Mantıklı olmam gerek."

Mantıklı mı? Daha çok ateşli gibi. Kısmi kıç yanağı gördüm.

Biramı ağzıma yaklaştırıp derin bir nefes alıyorum. "Mantıklı bir kütüphaneci, azgın bir üniversite öğrencisine iç çamaşırını göstermez."

"O zaman belki de ben daha çok modern zaman kütüphanecisiyim." Göz kırıyor ve uzaklaşmaya başlıyor.

"Hey, nereye gidiyorsun?"

Omzunun üzerinden bakıyor. "Göstermem gereken daha çok insan var. Tek şanslı kişinin sen olduğunu düşünme."

Kahretsin, bu bana hiç uymuyor.

Hem de hiç.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EMORY

"İlk hafta harikaydı, yani endişelenecek bir şey yok anne."

Kampüste yürürken sesimi alçaltmaya çalışıyorum, evini özleyen annesi olan öğrencilerden biri gibi görünmek istemiyorum - telefon konuşmalarını daha önce de duymuştum.

Hayır anne, içmiyorum.

Evet anne, beladan uzak duruyorum.

Tabii ki vitaminlerimi alıyorum.

Bana verdiğin prezervatiflere dokunmadım bile.

"Dottie ve Lindsay sana etrafı mı gezdiriyorlar?"

"Evet," diyorum öfkeyle. "Onlar benim en iyi arkadaşlarım, bana yer açmak için yurt değiştirdiler, gerçekten beni bir kardeşlik partisine atacıklarını ve iyi şanslar diyeceklerini mi düşünüyorsun?"

"Belki," diye cevaplıyor annem.

"Neil ile her şeyin üstesinden geldik. Burada olduğum için mutlular, inanın bana; hatta daha fazla eğlenmeme yardımcı oluyorlar." Uzak durmam gereken seksi beyzbol oyuncularının olduğu beyzbol partilerine gitmek gibi, özellikle de "azgın" olanına.

"Oh? Ne tür bir eğlence?"

"Bilirsin, kabuğumdan çıkmamı sağlamak. Hayatı deneyimlememi."

Elde meme, yabancı biriyle kendinden geçme gibi eğlencelerden bahsetmeme gerek yok. Geçtiğimiz hafta sonu gittiğimiz partiden de bahsetmiyorum, çünkü ebeveynlerin bilmesi gereken ve bilmemesi gereken şeyler var. Sağlıklı libidoları olan bir grup sporcuyla parti yapmak bir annenin kızı hakkında bilmesi gereken bir şey değildir.

Hiçbir şey olmasa bile.

Hamilelik derslerine ya da evden gönderilen doğum kontrol hapları ve genç, bekâr bir anne olmakla ilgili broşürlerle dolu paketlere ihtiyacım yok.

Ya da annemin henüz büyükanne olmaya hazır olmadığını belirten bir mektup.

Evet, daha önce de postayla aldığım şeyler, evde yaşarken bile. Annemi severim, ama dramatik bir yetenekle bir noktaya değinmeyi sever.

"Güvende olduğunuz sürece, iyi eğlenceler."

"Tabii ki güvende olacağım," diye iç geçirirken göz ucuyla tanıdık bir kazak görüyorum. Sağ tarafa bakıyorum ve Knox Gentry ile göz göze geliyorum. Yakışıklı yüzünü bir gülümseme süslüyor, elleri ceplerinde ve bana doğru bir adım atıyor. Hay aksi. "Anne, gitmem gerek. Sınıfa gidiyorum."

"Tamam, tatlım. Bu hafta içinde beni ara, böylece biraz daha sohbet edebiliriz."

"Elbette. Seni
seviyorum." "Ben
de seni
seviyorum."

Knox bana ulaşıp kısa bir yan sarılma için kolunu omzuma doladığında telefonu kapatıyorum. "En sevdiğim panterim nasıl?"

Bu cennet kokusu da ne?

Adam . . . bu, sadece saf adam. Ya da
Ralph Lauren.

Buz kraliçesi olmadığım için kucaklaşmaya karşılık veriyorum ve taze kokusunu uzun uzun içime çekerek uzaklaşıyorum. "En sevdiğin panter mi? Gerçekten mi? Cumartesi günü öpüştüğün kızın o olduğunu sanıyordum."

Evet, benimle kanka olduktan sonra dudaklarının başka bir yerde çalıştığını gördüm. Önemli olduğundan değil, hiçbir şekilde çıkmıyoruz, ama kendisini benim karşılama partim olarak öne ve merkeze koymasına rağmen, aslında bana kapılmadığını bilmek güzel. Neil ile çıkarken kim olduğumu unuttuğumu şimdi görebiliyorum. Dünyalarımız birbirinin etrafında dönüyordu. Ama burada, ben benim. *Neil ve Emory*'nin bir parçası değilim ve bu özgürlüğü seviyorum. Neil'in aldatmasına benim sebep olduğuma inanmayı reddediyorum. Onunla seks en iyi ihtimalle vasattı ve artık rol yapmaktan kurtuldum. Özgürleştirici bir şey. Yani Bay Gentry istediği kişiyle dudak dudağa olabilir.

Utanmanın zerresini bile göstermeden şöyle diyor: "O bir jaguardı, arada büyük fark ve . Beni bir kez öptü ve ben de karşılık verdim çünkü neden olmasın?" Ceketimi çekiştiriyor. "Neden? Kışkandın mı?"

"En ufak bir şey bile değil," diye cevap veriyorum, geri geri yürürken onunla konuşabilmek için arkamı dönüyorum. "Senin tipini görmek ilginçti."

"Evet, sence benim tipim ne?" diye soruyor, çenesini kaldırarak.

"Gerçekten kısa etekler."

Kıkırdıyor ve sonra bugün giydiğim çoraplı ekose eteğe bakıyor. "Çok kısa olması gerekmiyor. Uyluk ortası bana uyar."

Hiç düşünmeden, tam kalçamın ortasına denk gelen eteğimi çekiştiriyorum. "Etek boyundan bahsetmeye başlamadan önce bir kızı tanıman gerektiğini düşünmüyor musun?" Arkamdaki birine takılıp düşmeden hemen önce soruyorum.

Knox uzanıp elimi tutuyor ve ben yuvarlanmadan önce beni sabitliyor. Karşılaştığım kişiye el sallıyor, beni işaret ediyor ve "Sunday Funday'dan hâlâ akşamdan kalmasın" diyor.

Karşılaştığım adam hiçbir şey söylemedi, bunun yerine sümüklü bir surat yaptı ve diğer yöne doğru gitti.

Knox, aynı sınıfı paylaştığımız sınıfa doğru yürümeye devam ederken kolunu tekrar omzuma atmadan önce, "Adamım, çok kaba," diyor. "Seni tanımam için bana ne zaman bir şans vereceksin, Em?"

Bağımlılık yapan parfümü, onu omuzlarımdan silkip atmam gerekirken kucağında kalmam için beni baştan çıkarıyor. Ama Tanrım, burası bir torba feromon içinde yıkanmak gibi. "Artık senin."

"Derse beş dakika kaldı."

"O zaman soru sormaya başlasan iyi olur."

"Acımasız." Kıkırdıyor ama sonra hiç vakit kaybetmeden işe koyuluyor. "Nereden transfer oldun?"

"Kaliforniya."

"Cali kızı mı? Etekleri açıklıyor. Burası soğuk olur, umarım pantolon giymeye hazırsındır."

"Bunu anladım." Adımlarımız birbiriyle aynı hizaya geliyor ve onunla yan yana yürümek çok kolay görünüyor. Garip bir şekilde, beklediğim kadar tuhaf hissetmiyorum. Son altı yıldır omzuma asılı duran tek bir erkek kolu vardı ve kesinlikle Knox'un kolu kadar kaslı ve sağlam değildi. Neil benden ancak beş santim uzundu, bu yüzden kendimi hiç bu kadar ...

Başka bir terim bulmak gerekirse, beşik gibi. Ve bu güzel. Bir şekilde özgürleştirici. Neil açıkça sıcak ve dokunsal değilken, Knox öyle ve biz zar zor arkadaşız.

"Neden transfer oldun?"

"Yeni bir başlangıç istedim."

"Biri sana yanlış mı yaptı?" diye soruyor kayıtsızca.

"Eski erkek arkadaşım, ama şu anda bu konuya girmemize gerek yok."

Knox hemen cevap vermek yerine duraksıyor ve ardından "Gitmene izin verdiği için aptalın teki" diyor.

Bir erkeğin bir kızın pantolonunun içine girmek için vermesi gereken otomatik bir tepki gibi gelmeli, ama Knox öyle gelmiyor.

Samimi ve dürüst olmak gerekirse, bu adama biraz daha yaklaşmak istememe neden oluyor.

"O bir aptal," diye onaylıyorum.

"Demek buradasın, hayatında yeni bir sayfa açıyorsun. Şu ana kadar nasıl gidiyor?" Konferans salonunun kapısını açıyor ve beni içeri buyur ediyor, kalabalığın arasından sınıfımıza doğru ilerlerken yanımdan ayrılmıyor.

"Sürekli karşılaştığım bir adam var - hikayenin kahramanı olmak istediğinden eminim - yan karakterler bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşlar, her ne kadar onu 'panter' gibi giydirseler de ve hikaye akışı şu ana kadar benim lehime görünüyor."

Sınıfa ulaşıyoruz ve o da benim için kapıyı açıyor. Bu sefer şövalyelik ölmemiş. "Sürekli karşılaştığın adamın hikâyesinin kahramanı olacağını mı düşünüyorsun? Sağlamlaştırarak mı?" diye soruyor kaşlarını oynatarak.

"Şüpheli, muhtemelen sadece komik bir yan karakter." Kalbini sıkıyor. "Ah, Ealson, bu acıttı."

Omzunu okşadım. "Hayatta kalacaksın."

Ön tarafa oturmaya gittiğimde sırt çantamı kapıp beni olduğum yerde durduruyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" Başıyla arkada oturan arkadaşlarını işaret ediyor. "Zaten yerimiz var."

"Olabilir, ama ben önde oturmayı tercih ederim."

Başını iki yana sallar. "Öyle bir şey olmayacak. Başka kime not yazacağım?"

"Eminim Carson bir aşk mektubundan hoşlanırdı."

Knox dönüp bize heyecanla el sallayan Carson'a bakıyor. "Şu serseriye bak, bizimle oturmazsan kalbi kırılacak."

"Onun mu kalbi kırılacak, yoksa senin mi?" Kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum.

"Bir erkek dördüncü karşılaşmadan sonra asla gerçek duygularını açığa vurmaz. Aşk hikayeleri hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Üçüncü," diye düzeltiyorum onu yumuşak bir şekilde, edebiyat bilgisi beni kolayca dizlerimin üstüne çöktürebilecek olsa da.

Benim seviyeme iniyor ve elini uzatarak birbirimizi gördüğümüz zamanları sayıyor. "Bugün, orman partisi, geçen haftaki ders ... ve memenin kaçmaya çalıştığı gece."

Elini kavriyorum ve tüm parmaklarını aşağı itiyorum. "O geceden bahsetmeyeceğiz."

"Yanımıza oturmazsanız oturabilirim."

"Şantaj mı? Gerçekten mi Knox?"

"Bana göre değil," diye cevap veriyor sevimli bir gülümsemeyle.

Gözlerimi devirip uzun bir iç geçirdikten sonra merdivenlerden geri çıkıyorum ve beyzbol sırasına doğru ilerliyorum - ben böyle adlandırıyorum.

"Ealsonnnn," diyor Carson, beşlik çakmak için elini uzatarak. Ne kadar barbarca bir selamlama, ama hızlıca çakıp oturuyorum. Holt bana doğru başını sallıyor ama hâlâ telefonuna takılmış, mesaj yazıyor. Kafasının üstünü görmeye alışmalıyım, çünkü gerçek yüzünden çok dağınık saçlarını gördüm.

Knox eğilerek fısıldıyor: "Gördün mü, bizimle oturduğun için mutlu değil misin? İyi vakit geçiriyoruz."

"Sinir bozucusun."

"Sinir bozucu derecede eğlenceli."

Başımı sallayarak bilgisayarımı çıkardım ve derse hazırlandım. Görünüşe göre yeni hikayeme daha fazla ikincil karakter ekliyorum ... sadece bir kahraman değil.

Knox kolumu dürtüyor ve bana o yıkıcı yakışıklı gülümsemesini bahşediyor.

Kesinlikle bir kahraman değil.

Ondan nefret ediyorum.

Varlığımın her zerresiyle ondan nefret ediyorum. Knox Gentry benim için öldü.

"Em, bekle." Peşimden koşuyor ama ben ondan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışarak hızımı kesmiyorum.

Ama benim kısa adımlarım onun uzun ve güçlü adımlarını geçemiyor ve ben daha bir metre bile uzaklaşmadan kolunu tekrar bana doluyor, kendi kendine sessizce gülüyor.

"ama, bana kızgın olamazsın."

"Herkes sessizken sınıfın ortasında bana homurdandın." Biraz daha gülüyor. "Komik olmam benim suçum değil."

Durdum ve kollarımı göğsümde kavuşturarak ona baktım. "Profesör Culpepper artık kim olduğumu biliyor ve bu iyi bir şey değil."

"O bir . Onun için endişelenmene gerek yok."

"Bana bu kadar komik olanın ne olduğunu sordu."

"Ve sen de ona harika bir cevap verdin."

Dudaklarımı bir o yana bir bu yana kaydırıyorum. "*Çatırdayan ergen sesleri* demek şaşırtıcı bir cevap değildi." Knox'un bilgisayarında benim okumam için yazdıklarını ifşa etmeden o anda düşünebildiğim tek şey buydu.

"Tüm sınıfı güldürdü."

"Evet, şimdi de benim sınıfın palyaçosu olduğumu düşünüyor." Elimi öfkeyle yana doğru sallıyorum.

"Hayır, kendine o kadar güvenme. Belki esprili bir öğrencisin ama sınıfın palyaçosu değilsin. Bu unvanı hak etmek için çok daha fazlasını yapmalısın."

"Ugh," diye inliyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum ama yine fazla uzaklaşamıyorum.

"Hadi ama Em, orada eğlenceli olduğunu kabul et."

"Hiç eğlenceli değildi. Artık senin yanında oturmayacağım."

"Beni yaraladın, Emory Ealson," diye sesleniyor Knox. "Nereye gidiyorsun? Gel benimle öğle yemeği ye."

"Asla," diye sesleniyorum, kısa bir an için ona doğru dönüyorum, dudaklarımdan geçmek isteyen gülümsemeyi gizliyorum. Bunu fark etmiş olmalı çünkü ben daha arkamı dönmeden o gülümsememe tüm gücüyle karşılık veriyor.

Lanet olsun ona.

Gülümsemesine

lanet olsun.

Notlarına da lanet olsun.

Knox Gentry sayesinde Profesör Culpepper'a bir daha asla aynı şekilde bakamayacağım. Çünkü hiç beklemediğim bir anda, profesör cümlesinin ortasında Knox, Profesör Culpepper'ın yüzünde orta parmağa çarpıcı bir benzerlik gösteren bir çil kümesine dikkat çekti.

Yüzüne bak, Ealson. Çilleri bize siktirip gitmemizi söylüyor.

Artık onu ne zaman görsem, tek şey yüzüne bakan herkesi terslemesi olacak.

Kesinlikle mükemmel.

BEŞİNCİ BÖLÜM

KNOX

"Gentry, ofisime, hemen."

Carson yanıma oturup ağırlık odasına gitmeden önce ayakkabılarını bağlarken, "Eyvah, kulağa hiç hoş gelmiyor," diyor.

"Sesi hep böyle çıkıyor, sanki meme uçlarında kelepçe varmış da nasıl çıkaracağını bilmiyormuş gibi."

"Belki sen ofisteyken ona yardım edebilirsin." Carson gülüyor.

"Koç Disik ile biraz meme ucu oyunu? Sakıncası yoksa yaparım." Ellerimi birbirine sürtüp ayağa kalkıyorum. "Ağırlık odasında buluşuruz. Ben gelene kadar bankta çalışmaya başlama."

"Yaşlı adamın meme uçlarına nazık davran, düşmelerini istemezsin."

Yere düşen tozlu, eski meme uçlarını düşünerek yüzümü buruşturuyorum ve koçumuzun ofisine girmeden hemen önce aklıma bu görüntüyü getirdiği için arkadaşşıma nefesimin altında küfrediyorum.

Atletizm departmanıyla tanınan Brentwood Üniversitesi, işe alınırken gitmek istediğim en iyi okuldu. Liseden yeni mezun olduğumda askere alınmaya hazır olmadığımı biliyordum, bu yüzden üniversiteler tarafından seçilmeyi tercih ettim. Brentwood bana tam burs teklif ettiğinde nereye çok iyi biliyordum. En büyük neden? Koç Disik.

Brentwood'dan doğrudan birinci lige oyuncu çıkaran bir efsane olarak, onun "çiftlik sisteminden" gelen oyuncuların kemerindeki bir başka çentik olmak istedim. Son iki yıl, oyunumu geliştirmek için gösterdiğim çabayla cehenneme dönmüş olsa da, oyunumdaki fark astronomik boyutlarda ve ben sadece Koç Disik'e teşekkür edebilirim, her ne kadar tozlu, yaşlı adam meme uçları olan huysuz bir piç olsa da.

Ofisinin kapısını çaldım ve sert "Gel içeri."

Kapıyı çekip açıyorum ve siyah deri koltuklardan birine oturuyorum. Masasının karşısında. Davetiyeye gerek yok; onun ofisinde yeterince bulundum ve ne yapacağımı biliyorum. Arkamdan kapı tıklanıyor ve Koç Disik bilgisayarından başını kaldırıp ellerini karnının üzerinde kavuşturuyor.

Ağzını çevreleyen beyaz keçi sakalı, mesleğinin büyük bir bölümünde dışarıda olmaktan dolayı teninin koyu bronzluğuna karşı göze çarpıyor. Ve şapkasının siperliğinin altında, özellikle sahada bir hata olduğunda görebileceğiniz en korkutucu bir çift açık mavi göz var.

Taşaklarını göbek deliğine kadar büzüştürebilir.

Şapkasını kaldırıp tekrar başına geçirdikten sonra "Son senen için planların neler?" diye sordu.

"Uh . . ." Kahkahamı tutmaya çalışıyorum. "Koç, ben bu yıl üçüncü sınıftayım." "Ben aptal değilim Gentry." Koç Disik'in hiç aptal olmadığını söylemiş miydim?

oyuncularına küfretmekten çekinir mi? Muhtemelen keçi sakalından ve hayati tehlike arz eden gözlerinden bunu anlamışsınızdır. "Bu yıldan sonra seçmelere katılmayı planlayıp planlamadığınızı merak ediyorum."

"Annem her zaman bir diploma almanın öncelikli olması gerektiğini söylediler." "Peki sen ne istiyorsun?"

"Mümkün olduğunca hazırlıklı olmak istiyorum."

"Peki benim koçluğum altında iki yıl daha geçirmenin seni hazırlayacağını düşünüyor musun?"

Omuz silkiyorum, neden bunu konuştuğumuzu merak ediyorum. "Mümkün olduğunca çok bilgi edinmek istiyorum."

Başını sallıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Bence bu yıldan sonra adını askere yazdırmazsan aptallık etmiş olursun."

Bunu beklemiyordum, ama *olduğu gibi söyle, Koç*.

Öne doğru eğiliyor. "Diplomanı oynamaya devam ederken zaman içinde alabilirsin, yani bu seni . Her yerden sana bakıyor ve önümüzdeki seçmelere katılıp katılmayacağını merak ediyorlar. İstatistiklerin ülkenin en iyileri arasında ve beyzbol kariyerinde bir sonraki adımı atmaya fazlasıyla hazırsın. Burada sana öğretebileceğim fazla bir şey yok. Deneyime, mücadeleye ihtiyacın var ve bunu kolejde oynayarak elde edemezsin. Kolej yolunu seçtiğin için gelecek yılki seçmelere . Yapmanı istediğim şey, bu yılı gücünü ve çevikliğini geliştirmek, tekniğini mükemmelleştirmek için kullanman ve yıl bittikten sonra seçmelere katılman. İlk turda seçileceksin, hatta ilk turda seçilmeyeceksin bile."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Nabzım hızla atıyor. Kendimi bildim bileli profesyonel olarak oynamak hedefimdi ve şimdi Koç bunun bir olasılık olduğunu söylüyor

gelecek yıl . . . lanet olsun, meme uçlarım sertleşti.

"Evet. Gözcülerle konuştum. Gözleri senin üzerinde." "Kim?"

Biraz fazla heyecanlı bir şekilde sordum.

"Birincisi Bobcats."

"Bobcats mi?" Neredeyse sandalyemden düşerek soruyorum. Hay sikeyim. "Ciddi misin sen? O benim rüya takımım." Dallas'ın hemen dışında büyüdüğüm için Bobcats taraftarı olmaya hakkım yoktu ama annem Chicago'da doğup büyüdüğü ve büyük bir beyzbol taraftarı olduğu için kendimi bildim bileli sıkı bir Bobcats taraftarıydım. Ne zaman arka bahçemde beyzbol oynasam, Bobcats'in ilk forvetiymişim gibi davranırdım ve bunun olasılık olabileceğini düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

Meme uçlarımı hisset, cidden, çok sert.

"Onu pantolonunun içinde tut, Gentry," diyor Koç, beni kıkırdatarak. "Bu bir olasılık, ama çok çalışmaya devam etmeli, pes etmemeli ve razı olmamalısın."

"Yapmayacağım Koç, yapmayacağımı biliyorsun. Antrenmana ilk gelen ve en son ayrılan benim. Vuruş kafeslerinde herkesten daha fazla saat geçiriyorum, vuruş tişörtlerinden biriyle neredeyse bir evliliğim var."

"Geçen yıl evlenme teklif ettiğinizi hatırlıyorum." "O kadar sadıktı ki, bir şeyler yapmalıydım."

Başını sallar ve masasındaki birkaç kâğıdı iter. "Bu kadar saçmalık yeter. Odaklanın, iyi bir örnek olun ve alt sınıflara üst sınıflara geçmek için ne gerektiğini gösterin."

"Bunu yapabilirim."

"Daha azını beklemezdim, bu yüzden seni bu yıl kaptan olarak atıyorum."

"Ciddi misin?" Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırarak sordum. Kaptan seçileceğime dair bir fikrim vardı ama bu beni yine de şaşırttı.

Cidden, Koç beni ofisine çağırdığında, aptal orman partisini duyduğunu ve bu konuda bana ders vermek istediğini düşünmüştüm. Ama bu değil.

"Evet, bu unvanı hak ettin, yeter ki şimdi sıçıp batırma."

"Yapmayacağım." Ensemi tutuyorum. "Vay Koç, onur duydum."

"Unvanın sorumluluk getirdiğini biliyorsunuz, değil mi? Sadece sahada değil, saha dışında da. Perşembe çalışma salonundan sorumlusun, tüm alt sınıf öğrencilerinin bir üst sınıf öğrencisiyle eşleştirildiğinden emin oluyorsun, böylece takımımız sahada olduğu kadar sınıfta da başarılı oluyor."

"Evet, tıpkı geçen yıl Justin'in yaptığı gibi."

"Aynen öyle. Çocukları hizada tutmak, bu da orman partilerini bastırmak anlamına geliyor."

Koç gözlerini devirirken yüzüm kızarıyor.

"Benim aptal olduğumu düşünüyorsunuz ama o çatı katında yaptığınız her şey bana rapor ediliyor, o yüzden aptal olmayın, anladınız mı?"

"Evet, tabii. Yani hala parti yapabiliriz, değil mi?"

"Sezon başladığında yirmi dört saat kuralının altında olmadığı ve bunu sorumlu bir şekilde yaptığınız sürece. Eğer partilerinizden birinde bir şeylerin ters gittiğine dair bir hikâye duyarsam, o çatı katını senin aletini atletinin içine sokmandan daha çabuk dağıtıyorum. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"Güzel." Tekrar sandalyesine yaslandı ve onu tanıdığımdan beri ilk kez sırtıttı. "Bir yerlere geleceksin, Gentry. İlk büyük lig maçın için bana bilet göndermeyi unutma."

"Listemdeki ilk kişilerden birisin."

Başıyla onayladıktan sonra, "Buradan çık ve asansörle git. Başka bir seviyeye geçme zamanı."

"Bunun için endişelenmene gerek yok Koç; bu yıl zaten getiriyorum."

Adımlarımı daha da ağırlık odasına doğru yola çıktım.

Kaptan. Büyük Ligler. Bu konuşma daha iyi geçemezdi.

Eski sporcu öğrencilerin resimleri koridorları çevreliyor ve bana bu duvarların içindeki zengin atletizm tarihini hatırlatıyor. *Bir gün benim fotoğrafım da burada asılı olabilir.* Annem buna bayılırdı. Koç Disik'in takımında son sınıf öğrencisi olması nadirdir, çünkü oyuncuları genellikle üçüncü sınıftan sonra askere alınır. Üçüncü sınıftan sonra seçilme potansiyelim olduğunu biliyordum ama bunun gerçeğe daha yakın olduğunu bilmek inanılmaz.

Bu her şeyi değiştirir. Gelecek yılki tüm bakış açımı. *Benim için.*

Zaten çalışacaktım ama şimdi en büyük hedefimi gerçekleştirme şansım olduğuna göre, tüm yıl kafamın nerede olacağını biliyorum: sahada, ağırlık odasında ve kafeslerde zaman geçirerek.

"Kahretsin, ne oldu?" Carson ağırlık salonuna girdiğimde konsantre olmuş kaşlarına bakarak soruyor.

Hâlâ şoktayken onun yanındaki kondisyon bisikletine atlıyor ve uzuvlarımı ısıtmaya başlıyorum. "Bana kaptan adını verdi."

"Ciddi misin? Lanet olsun, bu çok büyük."

"Ayrıca bu sezondan sonra seçmelere katılmam gerektiğini söyledi."

"Bunu sana söyleyebilirdim," diyor Carson, sesinde kahkaha. "Bir yerlere gideceksin dostum, sadece birbirimize karşı oynarken diz kapaklarımı çıkarmaya çalışma ve büyük liglerde ikinciliğe kayıyorsun."

Benimle tamamen aynı potansiyele sahip olan arkadaşına gülümsüyorum. "Herhangi bir söz veremem."

ALTINCI BÖLÜM

EMORY

eteğimi düzeltiyorum ve sandalyemde dik oturuyorum, umarım bunu etmem.

Bayan Flower özgeçmişimi ve anket formumu tarıyor, dudakları büzülmüş, rötuşa ihtiyacı olan rujunu gösteriyor. Renk dudaklarının çatlaklarına düşmüş, kurumuş ve onu biraz arsız gösteriyor.

Bu kadında okuyabildiğim tek şey ruju. Poker suratından bahsediyorum. Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıkların bolluğu olmasaydı, ifadesizliğinden botoks enjekte edildiğini düşünebilirdim.

Onun ne düşündüğünü bilmek için ölüyorum. Sessizlik yavaş yavaş içimi kemiriyor. Etkilendi mi? Kızdı mı? Kütüphanede çok fazla deneyimim yok, sadece bir yıl, ama bu staj için yeterli olmalı, değil mi?

İstenen tüm stajların atletizm departmanında olduğunu duydum, bu yüzden kütüphanede çalışmak çocuk oyuncuğu olmalı, ama yine de Bayan Flower'ın özgeçmişimi okurken gözlerinin arasında sürekli bir kırışıklık olduğuna bakılırsa, ilk başta düşündüğüm kadar kolay olmadığını varsayacağım.

Dottie babasının milyarlarca dolarlık şirketinde staj yaparken, öğretmen olmak için okuyan Lindsay yerel okullara staj başvurusunda bulunuyor. Spor etkinlikleri merkezindeki ekipman odasında bir stajyerlik pozisyonuna başvurmak istedi, ancak onu bundan hemen vazgeçirdik.

Okula başlayalı birkaç hafta oldu ve Lindsay her hafta sonu beyzbol sahasına gitmeyi biraz takıntı haline getirmiş olsa da, hafta sonları Chicago'ya trenle gidip şehri keşfederek, "The Bean" önünde fotoğraf çektirmek gibi turistik şeyler yaparak ve Dottie'nin babası sayesinde bazı harika Broadway dışı gösterileri izleyerek onun bu arzusunu dizginleyebildik. Eğer çok varlıklı babası olmasaydı, hafta sonlarını yerde bir kağıt parçasını tekmeleyerek geçiriyor olurduk. Ama o bize her zaman kızları gibi davrandı ve bizi şımarttı.

Biz. Bu konuda kızgın değilim ve hayatımda böyle harika dostlarım olduğu için ne kadar minnettar olduğumu da unutmuyorum.

Bayan Flower özgeçmişimi yavaşça yere bırakıyor ve kalın çerçeveli kırmızı gözlüklerinin ardından gözlerimin içine bakıyor. Bakışları altında solmamaya çalışıyorum ama onun yerine güçlü duruyorum.

"Otorite ile aran nasıl?"

"Otoriteyi idare etmek mi yoksa otorite olmak mı?"

"Otoriter olmak," diyor gözlerini kısarak. Bayan Flower'ın -kabarık soyadına rağmen- otoriter olmak gibi bir sorunu olmadığına şüphe yok. Kütüphanede devriye gezdiğinden, ara sıra eğilip kışından cetveli çıkardığından ve bununla öğrencilerin ellerinin üst kısmına tokat attığından eminim.

"Bununla ilgili bir sorunum yok, özellikle de akranlarımla. Kuralları çiğneyenleri sevmem." Sağlam cevap.

Elini masaya vuruyor ve neredeyse kaçırmama neden oluyor.

Tanrım, sanırım şaşkınlıktan korna çaldım. *Kendine hakim ol, Emory.*

"Durum" diye bağıyor. *Ne oluyor?* "Tarih bölümündeki kitapları iade ediyorsunuz ve kıkırdamalar duyuyorsunuz. Yerel tarih koridoruna dönüyorsunuz ve iki holiganın birbirini okşadığını görüyorsunuz. Pantolon bilekte, sutyen yerde, ne yaparsınız?"

Tanrım, tamam, ne yaptığını anlıyorum. Röportaj yapmanın daha iyi yolları var ama bunu belirtmeyeceğim. Bayan Flower'ın gömleğinin düğmeleri boynuna kadar ilikli olduğu için sorduğu soruya şaşımamam *gerekirdi*. Neyse ki Dottie ile mülakat taktiklerini gözden geçirirken, aptalca bir şey söylememem için cevap vermeden önce birkaç saniye düşünmemi söyledi. Örneğin, Bayan Flower'ın sorusuna verdiğim ilk yanıt tuhaf bir şekilde "Adamın çıplak kışına bir ansiklopedi ile vur ve toplum içinde uygunsuz bir şekilde teşhir edildiği için onu azarla" oldu. Aradığı cevabın bu olmadığını tahmin ediyorum.

Düşün . . .

Çıplak. Penis.

Çıplak penis.

Aklıma bir sosisli sandviç resmi geliyor ve herhangi bir gülümsemeden kaçınmak için dudaklarımı kaşlarımı çatarak büzerken bir homurtuyu zapt ediyorum.

Belli ki hâlâ yetişkinlere göre şeyler yapmak için fazla olgun değilim.

Tamam, otorite istiyor; işte benim otoriter olma versiyonum ...

.

"Ben, uh"-hay aksi, duraksamayın, bu zayıflık gösterir-"Cep telefonumla bir fotoğraf çekerdim"-ha! İyi bir tane-"sonra onlara giyinmelerini ve beni ofisinize kadar takip etmelerini söyleyin yoksa fotoğrafı Dekan'a götüreceğim."

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, beni izliyor.

Dudakları titriyor.

Ellerini masasının üzerine

koyar. Kaşları keskinleşir.

Tamam, en iyi cevap değil. Birinin çıplak poposunu teşhir etmekle tehdit etmek helal değildir ve buna izin verilmediğinden eminim, ama yine de bu soruyu gerçekten beklemiyordum. Kütüphanede zina yapanları nasıl yakalarsınız? Kaçıp giderler. Bunu daha önce Neil'le utanç verici bir şekilde yapmıştım. ama canınızı kurtarmak için kaçarsınız, utanç içinde koşarken kemerleriniz şıngırdar.

"Fotoğraf çeker misin?"

Gergin bir şekilde gülüyorum. "Bunun en iyi çözüm olmadığını biliyorum ama kaçmak yerine onları yaptıklarından sorumlu tutacak aklıma gelen tek yol bu."

Bayan Flower parmaklarını masaya vuruyor. "Çıplak pozlar vermek için piyasada değilim, Bayan Ealson."

Kahretsin.

Bunun olacağını biliyordum.

Muhtemelen benim üniversite kütüphanelerinde dolaşıp masum öğrencilerden çıplak resim toplayan bir sapık olduğumu düşünüyordur. Kabul ediyorum, ne harika bir sehpa kitabı fikri ama yeni yetişkinleri pantolonları bileklerinde yakalamak benim hobim değil.

Gerçi, bu röportajı batırdıktan sonra, bir tane yapabilirim. "Biliyorum, neden olduğundan emin değilim-"

"Ama ben adalet istiyorum." Yumruğunu masasına vurarak beni bir kez daha ürkütüyor - bu sefer tüm çingiraklar içeride. En azından artı hanesine yazabileceğim küçük bir kazanç var. "Yani yeni stajyerim kütüphanemde cirit atan bu azgın holiganların fotoğraflarını çekmek için telefonunu yanında taşırsa, öyle olsun." Masanın üzerinden bir kağıt parçası itiyor ve "İşe alındın. Yarın başlıyorsun. Telefonunuzu getirin, şarjı tam olsun. Sizden iyi şeyler bekliyorum Bayan Ealson."

Ne?

Birkaç kez göz kırptım.

Doğru mu duydum? Kiralık mı?

Vay canına. Kahretsin.

"Ciddi misin? Stajı ben mi aldım?"

"Evet, şimdi vaktimi boşa harcamayı bırak, yapacak işlerim var." Bana baktığında iki numaralı kalemını eline alıyor ve konuşurken doğrudan bana doğrultuyor. "Beni hayal kırıklığına uğratmayın, Bayan Ealson. Bu üniversite öğrencilerine haddini bildirmenizi istiyorum. Benim kütüphanem seks için değil."

"Anlaşıldı." Ayağa kalkıyorum. "Bana güvenin, ben nöbetteyken bu kutsal duvarlar arasında penis okşamak olmayacak."

Yüzündeki iğrenmiş ifadeden, iş ilişkimizin o aşamasında olmadığımızı hemen anladım. Penisten bahsetmek yok. Anladım.

Özür dilerim. "Penisleri okşamak dediğim için özür dilerim. Bunu bir daha söylemeyeceğim."

Arkamdaki kapıyı işaret ediyor. "Fikrimi değiştirmeden git buradan."

"Tabii, evet. Teşekkür ederim." Aptalca bir nedenden dolayı eğildim. Bu noktada, vücudumun ne yaptığını zar zor kontrol edebiliyorum. "İyi günler, yarın görüşürüz. Yippee."

Kahretsin, Emory, yaşasın deme.

Kapıyı arkamdan kapatmadan önce bana bir kez daha ters ters bakıyor. Klasörlerimi göğsümde tutarak birkaç saniye kapıya yaslandım. Bu neredeyse çok kolay görünüyordu. Belki de stajyerlik için çok az adaydan biriydim ama ne olursa olsun kabul edeceğim. Hedefime ulaşmaya bir adım daha yaklaştım. Bu deneyim mezun olduğumda bana çok daha fazla fırsat sunacak.

Cep telefonunu şarj etme zamanı.

"Hey, Ealson, bekle."

O ses. Şimdiye kadar nerede olsa tanırdım. Knox atletik bir pantolon, göğsünün her tarafına yapışan dar bir Under Armour tişörtü ve sırtına taktığı şapkasıyla koşarak yanıma geliyor. Terli, yanakları pembe ve kocaman bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. Adam hakkında şunu söyleyebilirim, gündelik kıyafetleri iyi giyiyor... gerçekten iyi.

Elimde buzlu kahve, duraksıyorum ve beni çabucak kucaklamasına izin veriyorum. "Ew, iğrenç." Göğsünü itiyorum. "Tamamen ıslanmışsın."

"Buna sıkı çalışmak denir." Gülüyor ve kıyafetime bakarak uzaklaşıyor. "Seksi etek, Em, bunlardan kaç tane var sende?"

"Bilmen gerekenden çok daha fazlası." Yurtlara doğru yürümeye devam ederken o da beni yakından takip ediyor. Bu kadar büyük bir üniversite kampüsünde ona bu kadar çok rastlamam şaşırtıcı. Daha iyisini bilmesem, bir yerlerde üzerime kişisel bir takip cihazı yerleştirdiğini düşünürdüm.

Kendime not: Yurda döndüğümde vücudumda kişisel takip cihazı olup olmadığını kontrol edeceğim.

"Bu hafta sonu geliyor musun?" diye soruyor.

"Nereye geliyorum?"

"Çatı katında bir parti veriyoruz."

İçkimi ağzıma götürüyorum ama hemen elimden kapılıyor.

Şok içinde Knox'un pipetten uzun bir nefes çekişini izliyorum. "Hey, o benim."

"Biliyorum, ama paylaşmanın güzel olduğunu öğrenmedin mi?" Ben geri çalmadan önce bir yudum daha alıyor. Gömleğimin alt tarafıyla pipeti silip iyice temizliyorum.

"Bende bit falan yok, Ealson."

"Bunu bilmiyorum," diye cevap veriyorum çenemi kaldırarak. "Ağzının nerede olduğunu kim bilebilir?"

"Sana gitmediği bir yer söyleyeyim, umutsuzca gitmek istediği bir yer." Kaşlarını oynatıyor ve kasıklarına bakıyor.

Erkekler.

Hızımı artırıp biraz mesafe kazanmaya çalışıyorum ama nafile. Adam şimdiye kadarki en uzun bacaklara sahip ve beni göğsüne çekiyor, kollarını omuzlarıma doluyor. Knox Gentry söz konusu olduğunda alışmaya başladığım bir pozisyon bu.

"Bu hafta sonu çatı katına geliyor musun?"

"Eh, sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Planlarım var," diye cevap veriyorum sertçe. YouTube'da zıplayan keçilerin videolarını izlemeyi içeren planlar. Bu şey çok komik.

"Ne tür planlar?"

"Sadece planlar."

Önüme geçerek bir insan barikatına dönüşüyor. Çenemi kaldırarak beni o yıkıcı yakışıklı yüzüne bakmaya zorluyor. "Bana planlarının ne olduğunu söyle çünkü sana inanmıyorum."

Kahretsin.

Keçi videolarına bağımlılık ne kadar ikna edici?

Kahretsin, hiç planım yok. Hem de hiç. Aslında birkaç haftadır parti yapmadığımız için kızların bu hafta sonu çatı katına gitmek istediklerinden oldukça eminim ama Knox'un bunu bilmesini istemiyorum. Son derece ukala ve kendinden emin biri ve sınıfta yanıma oturmaya gelince çoktan istediğini aldı. Ve gerçekten neden bununla uğraştığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ona ilgilenmediğimi söyledim ve ilgilenecek başka kızlar da var. Tuhaf adam.

Önde oturmayı denedim ama o da bana katıldı. Derse bir dakika kalana kadar bilerek gelmediğimde ve ondan mümkün olduğunca uzağa oturduğumda, yer değiştirdi. Acımasız biri. Ve belki sınıfta "konuşmadık" ama bana notlar yazmaya devam ediyor ve hayatım boyunca onları görmek için bilgisayarından başımı çeviremiyorum. Gerçekten sinir bozucu. "Ah, bilirsin ... " Neden ayaklarımın üzerinde düşünmekte iyi değilim?

"Saçımı yıkıyorum."

Homurdanıyor.

Yüzüme karşı.

Sonra başını arkaya yatırır ve güler.

Buna kızamıyorum bile. Eğer aptalca cevabımı gerçekmiş gibi göstermeye çalışmasaydım, ben de gülerdim.

"Ealson, iyi denemeydi. Partiye geliyorsun. Seni orada bekliyorum."

Bir elimi kalçama koyuyorum. "beni orada bekliyorsun diye orada olmak zorunda mıyım?"

"Hayır, ama bir arkadaş olarak orada olman güzel olurdu."

"Artık arkadaşın mıyım? Bu ne zaman oldu?"

İç çekiyor ve omuzlarını kavriyor. "Neden bu kadar zorsun?"

"Neden kendinden bu kadar eminsin? Her zaman istediğini elde edemezsin, Knox."

"Açıkça." Elini saçlarının arasından geçiriyor, ön kolu hayal kırıklığından dalgalanıyor. "Şuna ne dersin, partiden önce bir şeyler yeriz ve partiden sonra gelmek istersen gelebilirsin."

"Yani... şimdi de seninle geçirmemi istediğin zamanı ikiye mi katlıyorsun?"

Sırıttıyor. "Bu o kadar zor mu?"

"Evet," diye sertçe cevap veriyorum ve etrafından dolaşıyorum. Onunla vakit geçirmek aslında zor değil, ama *gerçekten de* onunla ilgilenmiyorum.

benim peşimde. Onun gibi bir adamı radarıma almayı reddediyorum. Yok. Yok.

Yine de, onunla dalga geçmek eğlenceli.

"Hadi, Ealson. Geleceğini söyle."

Arkamı döndüm ve gülümsedim. "Ben de senin *bana* ne zaman gelebileceğimi *söyleyecek* bir adam olduğunu sanıyordum." Çenesi kaldırırma düşerken omuz silkiyorum. "Neyse. Sonra görüşürüz, Gentry."

YEDİNCİ BÖLÜM

EMORY

Whap. Whap.

Lindsay'in yumruğu kapıma vuruyor. "Dört saat ve devam ediyor. Ders çalışmayı bitir, çünkü istesen de istemesen de bizimle geliyorsun." Bütün gün acımasızdı.

Elimi alnıma sürüyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum, gözlerim okuduğum, altını çizdiğim ve sonra defterime yeniden yazdığım tüm kelimeler yüzünden bulanıklaşıyor ... çünkü ben böyle bir çalışkanım. Sadece okuyup altını çizemem. Aklımda yer etmesi için bazen iki kez yeniden yazmam gerekir. Tüm bu yeniden yazmalar yüzünden defterlerimi deli gibi karıştırıyorum ama öğrenmenin tek yolu bu.

Ve yazmak işe yaramıyor. Özümseyebilmem için fiziksel olarak yazmam gerekiyor.

Bu yüzden şu an elime kramp girdi.

Bu sabah dokuzdan beri ders çalışıyorum. Kahvaltıdan yeni çıkmış bir şekilde yemekhaneden çıktıktan sonra kendimi odama kilitledim ve kitaplarımı açtım. Dottie -ki kendisi iyi bir arkadaşır- öğle yemeği için bana cedar brokoli çorbası getirdiğinde küçük bir mola verdim. Şimdi saat beş, midem gurulduyor ve bir mola daha vermeye hazırım.

Henüz duş almadığım için - evet, o günlerden biriydi - çalışma süremi yedide keskin bir şekilde durmaya ayırdım, ama şimdi bunu yeniden düşünebilirim. Zihnim pelte gibi.

Akılsız bir saniyeye
ihtiyacım var. Keçi
videoları . . .

Bilgisayarımı açıp okulun sohbet sistemine giriş yapıyorum. Yatağımdan telefonumu almaya üşendiğim için YouTube'u açmadan önce Dottie'ye hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Emory: Akşam yemeği, menüde ne var?

Çalışırken her zaman bilgisayarının başında olduğu için hemen cevap veriyor.

Dottie: Pizza geliyor. Sevgili babacığım aradı. Onunla telefonda bir saat geçirdim. Denememizi istediği pizza hakkında her şeyi anlattı.

teslim ettiriyor.

Emory: *Hatırlat da ona bir teşekkür kartı göndereyim.*

Dottie: *Minnettar olduğunu zaten biliyor.*

Emory: *Yine de. Teşekkür etmek güzel. Geldiğinde haber ver. O zamana kadar biraz daha çalışacağım. Not: Lütfen bana yanında üzümlü soda söyle.*

O dünyanın en iyi babası değil. Tabii ki üzümlü gazozu var. Adamdan şüphe etme.

Emory: *Bir daha asla. Geldiğinde kapımı çal.*

Sohbet kutumu kapatmaya gidiyorum, pizza ve üzümlü soda hemen köşede beni bekliyor, o sırada yeni bir sohbet ekranı açılıyor.

Tam çıkmak üzereyken ismi yakalıyorum ve duraklıyorum.

Knox Gentry.

Bana mesaj atarak ne yapıyor?

Okul, öğrencilerin bir topluluk atmosferinde yaşamanın ve nefes almanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemelerini istediği için, herhangi bir öğrencinin sohbet sistemi aracılığıyla bir başkasıyla iletişim kurmasına izin veriyor, ancak önce sohbetin kabul edilmesi gerekiyor.

Knox ile daha önce hiç mesajlaşmadığım için, sadece sohbetini kabul edip etmeme seçeneğim var. Söylediklerinin önizlemesi yok. Lanet olsun.

Ne yapmam gerektiğini düşünerek alt dudağımı çiğniyorum. Daha fazla çalışmak mı, yoksa ne istediğini öğrenmek mi?

Ne istediğini zaten biliyorum: Garip bir nedenden dolayı partisine gelmemi. Gelmemi sağlamak için başka ne gibi taktikleri olduğunu merak ediyorum.

Lindsay ve Dottie sayesinde zaten gittiğim için buna ihtiyacı yok ama bunu bilmesine de gerek yok. Son zamanlarda çok fazla keçi videosu izledim, belki de küçük bir mola verip biraz eğlenmeliyim.

Bunu hak ettim.

Bir ayağımı sandalyeme koyarken mesajını kabul etmek için tıklıyorum. Rahatlama zamanı. Mavi ışık engelleyici gözlüklerimi burnuma geri itiyorum ve aldığım şiirsel söylevi okuyorum. Geçmişteki etkileşimlerimize ve tartışmalarımıza bakarak iyi olacağından eminim.

Knox: *Yo.*

Ne kadar üretken.

Kıkırdıyorum, ne düşündüğümü merak ediyorum, sanki şiir okuyarak ya da başka bir şeyle açılış yapacakmış gibi. Sonuçta o bir "azgın üniversite öğrencisi" - onun sözleri, benim değil.

Başımı sallayarak cevap yazıyorum.

Emory: Öğrenci sohbetinde iyi bir ilk izlenim bırakmak için tek bir şansın var ve sen yo ile mi başlıyorsun? Senden daha fazlasını beklerdim.

Knox: Sohbetimi kabul etmeme ihtimaline karşı iyi bir açılışı boşa .

Emory: Bu ikinci bir açılışınız olduğu anlamına mı geliyor?

Knox: Belli ki.

Emory: Okuyabilecek miyim?

Knox: Bilmiyorum. Senin buna layık olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum.

Emory: Bana mesaj atan sendin. İstedğim zaman çıkış

Knox: Çok acımasısın. Güzel. *İşte başlıyoruz.

Yuk

arı Yüksek sesle gülüyorum, beni bu kadar kolay eğlendirmesinden nefret mi? ediyorum. Ne salak ama.

Emory: Vay canına, sanırım az önce aklımı başımdan .

Knox: Neden sakladığımı mı? Bu boku herhangi biri için harcayamazsın.

Emory: Umarım bu açılışı bir sır olarak saklarsın. Hayal edebiliyor musun?

Kampüsün her yerinde ayaklardan fırlayacak çorapların sayısı ne kadar olabilir ki? Bu çok tehlikeli.

Knox: Ölümcül.

Emory: Benim için sakladığına sevindim. Sana minnettarım.

Knox: Gerçekten mi? Şimdi nakde çevirmeli miyim? **Emory:**

Açıkça şaka yapıyorum.

Knox: Hayır, bunu yazılı olarak aldım ^^ tam şurada. Bana borçlusun. Bu yüzden paraya çeviriyorum.

Emory: İstedğiniz kadar "paraya çevirin", yine de her istediğinizi yapacağım anlamına gelmez.

Knox: İnatçı kadın.

Emory: ^Bu sana arkadaş kazandırır.

Knox: Bu akşam partiye gel.

Emory: Hemen , değil mi?

Knox: Bir tema yok. Sadece eğlenmek için. Biramız ve karışık içkilerimiz var, hatta size kraker bile ikram edebilirim.

Emory: Vay canına, çok güzel bir akşam resmetmişsiniz. Çubuk krakerler gerçekten kazandıran bir özellik.

Knox: Bunu son çare olarak saklayacaktım ama seni krakerlerle bağlayabileceğimi düşündüğüm için teklifimi eve getireceğim

ve size küçük bir sır vereyim; yeni bir paket Oreos aldım. Eğer kartlarını doğru oynarsan, bu gece benimle Oreos'u ayırabilirsin.

Emory: *Ciddi misin? Oreos, ne kadar nadir! O zaman gitmeliyim çünkü .. Oreos.*

Knox: *Gerçekten mi? Geliyor musun?*

Emory: *Hayır. İyi geceler, Knox.*

O cevap vermeden önce bilgisayarı kapatıyorum ve dolabıma bakıp bu gece ne giymem gerektiğini düşünürken kendi kendime gülümsüyorum.

Garip bir şekilde, onu şaşırtmak istiyorum, bu da ne giydiğime daha fazla kafa yoracağım anlamına geliyor. Ve belki de zamanımın geri kalanını aptalca sarhoş olmamak için karnımı doyurarak geçireceğim. Bütün gün ders çalıştım. Bunu hak ediyorum.

Oreos'u nasıl geri çevirebilirim ki?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KNOX

"Neden bu kadar zor olmak zorunda?" Yangın merdiveninin yanındaki pencereye yaslanıp hiç ilgimi çekmeyen partiyi incelerken Carson'a soruyorum. "Yani, bana nasıl baktığını gördüm, orada bir ilgi var."

"Ona yanlış yapan eski bir erkek arkadaşı olduğunu söylememiş miydin?" " gibi bir şey." Şapkamı kaldırıp başıma yerleştiriyorum, Geriye doğru. Saçımı yeni kestirdim, böylece başımın üzerine düzgünce düşüyor. Bu gece geleceğini bilseydim saçımı yaptırdırdım ama görünüşüm için hiç çaba harcamıyorum, Carson dışında kimsenin yanında olmak istemiyorum. Henüz ilgilendiği bir kız bulamadığı için buralarda takılıyor ama bulduğu anda odama dönüp kapıyı kilitleyeceğim.

Çok acınası.

Şu anda kendimi sosyal hissetmiyorum. Emory'nin bir erkeğin egosunu kırmak için harika bir yolu var ve hayatım boyunca, neden bu kadar çok sevdiğimi anlayamıyorum.

"Belki de çok temkinlidir. Belki başka bir beyzbol oyuncusuyla çıkmıştır ve o da hıyarın tekidir. Kadınların duygularını nasıl ilişkilendirdiklerini bilirsiniz."

"Belki." İçimi çekiyorum ve bira şişemden bir yudum alıyorum. "Tanrım, bu davranışlarımla beni aşık hasta bir aptal sanırsın."

"Ben de bunu söyleyecektim ama bir pislik gibi görünmek istemedim."

Duvarı itiyorum ve omuzlarımı silkeleyerek yanağıma küçük bir tokat atıyorum. "Tamam, hiç tanımadığım bir kız beni onuncu kez reddetti diye bu geceyi boşa harcamayacağım."

"Onuncu, gerçekten mi?"

"Hayır, aslında tam olarak emin değilim ama öyle hissediyorum. Başka birini bulacağım."

"Seninle birlikte olmak için sıra bekleyen üniversiteli kızlar olduğuna eminim. Sadece bir numara söyle, bakalım kim gelecek."

"Fena fikir değil." Sırtını sıvazlıyorum. "Etek giyen bir esmer gördün mü?"

Carson gözlerini deviriyor. "Eğer başka bir kızıdan ayrılmaya çalışacaksan, onun birebir kopyasına yönelme dostum."

Omuz silkiyorum. "Şu anda benim tipim bu."

Kıkırdıyor ve sonra işaret ediyor. "Şurada etekli bir esmer var ama onu indirebileceğinden emin değilim."

"Nerede?"

"Bira pong masasının yanında, Holt'un odasının yanında."

Kalabalığı tarıyorum ve gülen Emory'ye takılınca midem küçük bir takla atıyor.

Gördün mü? Acınacak haldeyim. Boynuma şöyle yazan bir künye de takabilirdim: Sahibine iade et, Emory Ealson.

Kahretsin, iyi görünüyor. Göğüs dekoltesini iyice görmemi sağlayan omzu açık beyaz bir bluz giymiş ve bunu kalçalarını saran çiçekli bir etekle . Şık ama aynı zamanda seksi görünüyor, güneyli kalbim için ölümcül bir silah.

"Kahretsin, o burada."

Carson sırtımı sıvazladı. "Görünüşe göre gidip üstünü değiştirmelisin çünkü çok iyi görünüyor."

"Hayır, önünden ayrılmasını istemiyorum. Ben içeri giriyorum."

Carson takdir ettiğimden daha az bir güvenle, "İyi şanslar," diyor.

Normalde şansa ihtiyacım olmadığını söyledim ama Emory'yle olabilir. Diğer kızlardan farklı, seksi ve zeki, biraz da beni tahrik eden bir direnci var. Onun şakalarından ve bana saçmalıklarımı söyleme yeteneğinden hoşlanıyorum. Çok eğlenceli biri ve onunla daha çok birlikte olmak istiyorum.

Elimde bira, üzerimde sade bir siyah tişört ve kot pantolon, kalabalığın arasından sıyrılıp iki kızla konuşan Emory'ye doğru yürüyorum. Konuşmaları bitene kadar bekleme zahmetine bile girmiyorum. Bunun yerine Emory'nin yanına yürüyorum, kolumu omzuna atıyorum ve sarılmak için onu göğsüme yaklaştırıyorum. Şaşkınlıkla gülüyor ve sarılmaya karşılık verirken elini göğsüme bastırıyor.

Göğüslerini bana bastırması iyi hissettiriyor. İnanılmaz.

"Gelmeyeceğini sanıyordum."

Bana bakıyor, o yeşil gözleri benimkilerle güzelce birleşiyor. "Gelmemi sağladıkları için oda arkadaşlarıma teşekkür edebilirsin."

Önümüzde yüzlerinde kocaman gülümsemeler olan kızlara bakıyorum. Sanırım benim yüzümde de aynı ifade var. "Bunlar ev arkadaşlarınız mı?" Bira şişemi tutan elimle işaret ediyorum.

"Evet. Bunlar Dottie ve Lindsay."

Onlara hızlıca el sallıyorum. "Dottie ve Lindsay, size bir borcum var. Bu kızın geleceğini sanmıyordum."

Dottie, "Bazen tam bir canavar olabiliyor ama bir şeye ihtiyacınız olduğunda bize haber verin, onu ikna edebiliriz," diyor.

"Bunu aklımda tutacağım. Kızını çalmam umurunda mı?"

"Al bakalım." Dottie bizi uzaklaştırdı.

"Teşekkürler hanımlar, keyfinize bakın." Emory itiraz edemeden elini tutup onu mutfığa götürüyorum ve birinci sınıflardan birinden bana iki bira ve tıktırdığım Oreo'ları getirmesini istiyorum. Görevine sadık bir takım arkadaşı olarak onları hemen getirdi ve ben de Emory'yi yangın merdivenine açılan pencereye götürdüm.

"Beni nereye götürdüğünü sanıyorsun?"

"Ya burası ya da yatak odam. Seçimini yap, çünkü seni yalnız istiyorum."

Elini benden çekip kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, çıplak omuzları beni olması gerekenden daha fazla cezbediyor. "Seninle yalnız kalmak istediğimi kim söyleyebilir?"

"Ben. İşte . Şimdi inatçılığı bırak ve beni takip et. İyi vakit geçireceğimize söz veriyorum."

"Ellerini kendine sakladığın sürece."

Alay ediyorum. "Ben güneyli bir centilmenim, Em."

Elini elime bağladığımda ve o da buna izin verdiğinde, onunla biraz özel zaman geçirmeyi başardığımı varsayıyorum.

Birbirimizi gerçekten duyabilmemiz için pencereden çıkıp yangın merdiveninden birkaç basamak yukarı çıkmasına yardım ediyorum. Neyse ki, ortaya çıkma ihtimaline karşı buraya bir battaniye koymuştum ve oturmadan önce onu metal merdivenlerin üzerine seriyorum. Yan yana oturuyoruz, geniş yangın merdiveni sayesinde birbirimize çok yakın değiliz -nadir, biliyorum- ama dizlerimizin birbirine çarpacağı kadar yakınız. Biraları arkamıza koyuyorum ve Oreo'ları uzatıyorum. Yeniden kapatılabilir kapağı açmadan önce sinsi bir gülümsemeyle bir anlığına onlara bakıyor. Narin parmakları bir tane çıkarıyor ve hemen yemek yerine uzatıyor.

Başını hafifçe eğerek bana bakıyor şöyle diyor: "Diğer tarafı tut ve çevir. Kim en çok kremi alırsa, diğerine bir soru soracak."

Bu benim oyun tarzım. Bu kız hakkında ne bilmek istiyorum? Onun hakkında aklıma gelen tüm soruları düşünmeye başlıyorum.

*Bana şu dangalak eski erkek arkadaşından
biraz daha bahset. En sevdiğin seks pozisyonu
hangisi?*

Bu gece memelerini emmemi ister misin?

Hmm . . . çok küstahça olabilir.

"Ne tür sorular? Sormak istediğimiz bir şey var mı? Diğer kişi cevap vermek zorunda mı?"

"Elbette." Omuz silkiyor. "Saklayacak pek bir şeyim yok."

"Çok, ha? Saklamak istediğiniz bazı şeyler var mı?"

"Asla tahmin edemeyeceğin şeyler, yani güvendeyiz." Kurabiyeye başını sallıyor. "Sen

içeri

mi? "Evet." Diğer tarafı kavırıyorum ve sayıyorum, "Bir, iki, üç, çevir."

"İkimiz de dönüyoruz ve ayrılıyoruz. Boş siyah kurabiyeme bakıyorum. Sonra da kurabiyesini bana doğru sallayan Emory'nin yüzündeki sinsî gülümsemeye. Kahretsin, çok tatlı.

Hepsini ağzına atıp çiğnerken merdivenlerde arkasına yaslanıyor ve bana pürüzsüz karnının ve mükemmel orantılı göğüslerinin mükemmel görüntüsünü veriyor.

Tam B kupası, kolayca.

"Yangın merdivenine kaç kız getirdin, Knox?"

Sorusu alçak sesle, baştan çıkarıcı bir şekilde geliyor ve hemen cevap vermek yerine bakıyorum. Mükemmel parlatılmış dudaklarına bakıyorum, çok dolgun, hatırladığımdan daha büyük. O dudaklarla bazı kötü şeyler yapabilir, deneyimlemek istediğim şeyler.

"Kaç tane? Hmm, bir bakayım." Kurabiyenin yarısını çiğniyorum ve parmaklarımla saymaya başlıyorum. "Victoria, Kristi, Tiffany, Sarah, Franci, Heather ... vardı. Logan, ama o benim ilk yılımdaki kısa bir sorgulama evresiydi. Sonra Lynn, Gina, Marina-oof." Emory şakacı bir şekilde karnıma vuruyor ve sonra ayağa kalkmaya başlıyor. Onu geri çekiyorum, gülererek. "Kes şunu. Daha önce buraya kimseyi getirmemiştin. İster inan ister inanma, sandığın kadar büyük bir oyuncu değilim."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Lütfen, bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum. Uyuduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Tırnaklarına bakıyor ve "Bana asılmaya çalıştığın gece başka bir kızı öptün" diyor.

"Dediğim gibi, beni öptü ve ben de onun dudaklarına yapışacak değildim. Korumam gereken bir itibarım var."

"Tanrı korusun." Gözlerini deviriyor.

"Dedikodular yayılıyor, Ealson. İhtiyacım olan son şey, öğrenci topluluğunun beni ölü balık dudaklı bir kısa boylu olarak tanınması."

"Bu gerçekten kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Gördün mü?" Bir Oreo daha alıyorum. "Şimdi benimle dön, sana bazı yakıcı sorularım var."

Bir an kurabiyeye bakıyor, dudakları yana kıvrılıyor, bir kurabiye daha kırıp kırmaması gerektiğini sorguluyor ama merakı galip geliyor ve diğer tarafı tutuyor. "Tamam, bir, iki, üç, çevir," diyor ve kurabiyeyi parçalıyoruz.

Sade çikolatalı kurabiyeme bakıyorum ve kurabiyeyi başka bir yapmacık gülümsemeyle ağzına atarken nefesimin altında küfrediyorum.

"Tamam, ne halt ediyorsun? Benim bilmediğim bazı hilelerin farkında mısın?"

"Sadece şans." Göz kırıyor. Neden ona inanmıyorum?

Kurabiyesini çiğnerken bana soracağı soruyu düşünüyor. "Bekaretini ne zaman kaybettin?"

Kurabiyemi yıkamaya çalışırken biram boğazımda kaldı. Kahretsin, bunu beklemiyordum.

Sırtımı sıvazlıyor ve sonra arkamızdaki merdivene rahatça yaslanıp bana gülümsüyor. Daha önce tanıştığım hiçbir kıza benzemeyecek kadar soğukkanlı ve sakin. Saçını kabartmaya ya da rujunun mükemmel olduğundan emin olmaya çalışmıyor. Evet, bu gece şık giyinmiş ve çok iyi görünüyor ama çok da bakımlı değil. Bu hoşuma gitti. Onu sevdim.

Hem de çok.

Kendimi toparladıktan sonra elimin tersiyle ağzımı siliyorum ve "Bu soru için hazır değildim" diyorum.

Elini eteğinin üzerinde gezdiriyor ve kayıtsızca "Her şeyi sorabileceğimizi söylemiştin" diyor.

"Sanırım öyle." Tırabzana yaslanıyorum ve merdivende hafifçe dönerek ona bakıyorum. "On yedi. Flörtüm ve ben balodan sonra ilk kez seks yaptık."

"Ciddi misin?"

Kıkırdıyorum. "Evet, tamamen klişe ve sana şunu söyleyeyim, benim için iyiydi, ama otuz saniye kadar sürdüğümü düşünürsek, onun için en iyisi değildi diyelim."

Emory ağzını kapatır, gözlerini kocaman açar ve güler.

"Eğer bir erkek size hemen sekste iyi olduğunu söylüyorsa, o bir yalancıdır." "Şimdi nasıl olduğunu söylersin?"

Kalın bir kaş kaldırıyorum. "Yatağında bir pozisyon için mülakat mı yapıyorsun?"

"Sen . Sadece gevşek penisin ölü balık dudaklarınla eşleştirilip bilmek istiyorum."

Onu işaret ederken gözlerim kısılıyor. "Sakin gevşek penis hakkında şaka yapma. Tanrım. Kampüste bok çabuk yayılıyor."

"Demek beni bilgilendirdin." Sırıttıyor.

Lanet olsun, çok havalı.

"Peki..." diye devam ediyor, "topallıyor musun, topallamıyor musun?"

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum. "Aslında yatakta gerçekten iyiyimdir. Sana göstermemi ister misin?"

Elini kaldırıyor. "Ben iyiyim. Mememi tutarken bayılmanı sağladıktan sonra, yatak odası yeteneklerinin boyutunu bildiğimden oldukça eminim."

Daha uzun oturuyorum. "Bu benim yatak odasındaki yeteneklerimin doğru bir tasviri değil. O gece odama zar zor gelebildim, gözümü açık tutmayı bırak, senin asi göğsünü yerine oturtmaya bile yetmedi."

Omuz silkiyor ve bir Oreo daha alıyor.

Yine de almadım, onun yerine çatı katını işaret ettim. "Hadi, benim odama gidiyoruz. Sana şimdi neler yapabileceğimi göstereceğim. Bir kadını tatmin etme yeteneğimi sorgulama, sana zevkin ne olduğunu göstereceğim."

Eliyle beni bastırmaya çalışıyor. "Gerçekten sorun yok. Sana inanıyorum. Sen nihai aşıksın. Anladım."

"Bunu kastettiğine inanmıyorum. Alay ediyorsun." Alt yarısını işaret ediyorum. "Peki, eğer çatı katına geri dönüp skeçini kaldırmazsan, seni hemen şimdi burada yiyeceğim."

Bu gece ilk kez yanakları kızarıyor ve soğukkanlı görüntüsü nihayet bir çatlak gösteriyor. Şuna bakar mısın? Ben de kendine güveninin seksi olduğunu düşünüyordum, bence utancı daha da seksi olabilir.

"Gerek yok." Kurabiyeyi uzatıyor ve ben bir şeyler seziyorum. Umarım yanıliyorumdur, çünkü bu kız ateşli ve seksi.

Kimse oraldan bahsedildiği için bu kadar kızarmaz, ancak . . .

Kurabiyeyi çeviriyorum ve sonunda en çok kremaya sahip olduğumu gördüğümde, kutlamak için zaman bile ayırmıyorum, bunun yerine yakıcı sorum doğrudan dudaklarımdan düşüyor. "Hiç kimse sana oral seks yaptı mı?"

Başka tarafa
bakıyor. Siktir,
biliyordum.

Yanaklar kızardı, kulaklar kıpkırmızı oldu, vücut dili tamamen değişti. Sinirime dokundu.

"Soruya cevap ver, Ealson. Ben seninkini cevapladım."

Kalın saçlarını kulağının arkasına itiyor ve cevap verirken kurabiyesine bakıyor. "Hayır."

Tanrım, *bu nasıl mümkün olabilir?*

"Ciddi misin lan sen? Erkek arkadaşınla ne zamandır birliktesin?" "Fark etmez."

"Kesinlikle öyle. , ne kadar sürecek?"

Kurabiyeyi ağzına atıyor, ellerinin tozunu alıyor ve ayağa kalkıyor. Bana hızlıca gülümseyip omzumu sıvazlıyor ve "Atıştırmalıklar için teşekkürler. Ben ortama karışmaya gidiyorum."

Ben de ayağa kalkıyorum. "Em, gitme. Onun hakkında konuşmak zorunda değiliz." "Ya da hiç konuşmak zorunda değiliz. Görüşürüz, Knox."

Ben onu durduramadan partiye geri döndü ve beni yangın merdiveninde iki bira ve Oreo'larla bıraktı. Lanet olsun, bu kısa sürdü. Çok iyiydin, Gentry.

Gerçekten pürüzsüz. Sonunda aramızda bıraktığı boşluğu dolduruyorum ve bariz bir şekilde yasak olan konuyu soruyorum: erkek arkadaşı. Ama ne olacak ki? Emory tutkulu, komik, becerikli, seksi ve çok iyi vakit geçiren biri - evet, yatak odası dışında da. Hangi erkek arkadaş kız arkadaşını sevişmekle eş anlamlı olması gereken bir şeyden mahrum bırakır? Ne tür bir kışla çıkmış? Bu çok boktan bir durum ve bu kız hakkında daha fazlasını öğrenme fırsatını kaçırmış olmaktan nefret ediyorum. Çünkü o daha fazlasını hak ediyor. Ve ben de ona bunu göstereceğim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

EMORY

" Bu tavuk neden bu kadar güzel?" Lindsay kızarmış bir budu ağzına atıp son akşam yemeğiymiş gibi kemirerek soruyor.

"Çünkü sarhoşsun ve hemen hemen her şeyi yiyebilirsin," diye cevap veriyorum, çok popüler Kennedy Fried Chicken'ın penceresinden dışarı bakarken. Brentwood'da sarhoşların uğrak yerlerinden biri ve beyzbol sahasına da çok uzak değil. Bu yüzden akılları başlarında olmayan öğrencilerle dolup taşıyor.

"Sen yemeyecek misin?" Lindsay bana bir parça kızarmış tavuk uzatarak soruyor. İsteksizce alıp önümdeki peçetenin üzerine koyuyorum ve yavaşça et parçasını koparıyorum. Sarhoş olmaya yakın bile değilim, bu utanç verici çünkü içimde kükreyen duyguları bastırmak için biraz alkol kullanabilirdim.

Çok iyi gidiyordum, Knox'la gerçekten eğleniyordum. Onunla dalga geçmeyi seviyorum ve bana attığı küçük sırtışlardan onun da bundan hoşlandığını anlayabiliyorum ama Neil'in benimle yatmasını sorduğunda, nefret dolu ve incitici pek çok duygu aynı anda yeniden canlandı. Gitmezsem kendimi aptal durumuna düşüreceğimi biliyordum ve bunu Knox'un önünde yapmak istemiyordum.

Neil ile yaptığım öfke dolu bir mesajlaşmada, taşaklarına bir-iki darbe indirdikten sonra, kalbime gözlerime verdiğiinden daha fazla zarar verdi. Her zaman oral seksten hoşlanmadığını söylerdi ve ben de omuzlarımı silkip zaten o kadar da harika olmadığını düşünürdüm. Yine de ona sakso çekmemi çok istiyordu. Beni aldattığı için özür dilemedi. Bunun ilk kez olduğuna beni ikna etmeye bile çalışmadı. Ama sonra son mesajı geldi ve bu kalbimi parçalayan mesajdı.

Neil: İhtiyaçlarım için asla yeterli olmadın. Benim zevklerim. Tadı inanılmaz. Dilimi ağına hiç sokmadığım için beni mutlu ediyor.

Ondan sonra başka mesaj gelmedi. Numarasını engelledim ve bu kadar zalim biriyle nasıl bu kadar uzun süre kalabildiğimi merak ettim. Bunu hala anlayamıyorum ve bu konu hakkında düşünmemeye çalışıyorum çünkü tekrar o derin depresyon çukuruna düşmek istemiyorum. Bu nedenle kendime her sağlıklı birey gibi bunu zihnimin gerisine itmeme gerektiğini söylüyorum.

"Peki, bize söyleyecek misin?" Dottie beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor.

Arkadaşlarıma gülümsüyorum ve "Ne diyeceğim?" diyorum.

Birbirlerine sinirli bir bakış atarlar ve Lindsay, "Yangın merdiveninde Knox'la ne oldu? Öpüştünüz mü?"

Çok meraklılar ama kızamıyorum çünkü hayatımızda bir zamanlar birbirimize hayatımızla ilgili her şeyi anlatırdık. Bunu unutmamalıyım.

"Öpmek mi? Hayır." Başımı sallıyorum ve sonra tavuğumdan bir parça et koparıyorum. "Konuştuk, Oreo'larla küçük bir soru oyunu oynadık, çok heyecan verici bir şey değil."

"Öpüşmediniz mi? Bu nasıl mümkün olabilir?" Lindsay, erkek delisi arkadaş, diyor. "O çok ateşli."

Ah, evet, bir erkeği öpmek için klasik neden, çünkü o seksi. Kişiliğinden falan değil.

"Evet, bundan daha önce de bahsetmiştin. Ama başka bir ilişkiye atlamaya hazır değilim. Altı yıllık bir ilişkiden yeni çıktım."

"Aylar önce," diye ekliyor Dottie dostça bir gülümsemeyle. "İlişkinizi bitireli aylar oldu. Hayatına devam edebilirsin, Emory."

"Biliyorum. Sadece işleri ağırdan alıyorum, hepsi bu. Okula odaklanmak istiyorum. Kendime odaklanmak. O kadar uzun süredir bir çiftin parçasıyım ki, sadece nefes almak güzel, bilirsiniz, bir değişiklik için başka bir insan hakkında endişelenmek zorunda kalmamak."

"Bunu anlayabiliyorum," diyor Dottie sodasından bir yudum alırken. "Ama Knox bunu biliyor mu? Seni gördüğünde gözlerindeki bakışı gördüm ve senden gerçekten hoşlandığı çok açık."

"Bunu atlatacaktır. Kampüste bir sürü kız var. İnan bana, ben onun radarında sadece küçük bir parıltıyım."

"Doğru değil," diyor Lindsay. "Birinci sınıftan beri beyzbol çatı katına gidiyorum ve Knox'un bu gece senin için yaptığı gibi bir kıza yöneldiğini hiç görmedim." *Bir erkekle o kadar uzun süredir birlikteyim ki, ilgiyi gerçek olarak görme yeteneğimi muhtemelen kaybettim.* Ama kızlarım bunu anlamayacak. Bazı açılardan, uzun süreli bir ilişki içinde olduğum için kendimi çok daha yaşlı hissediyorum. Başka açılardan ise saf. Yine de Knox Gentry radarımda değil

"Parfümümden olmalı, içinde feromon ya da onun gibi bir şey olduğunu duydum."

Dottie gözlerini devirir. "Kendine bunu söylemeye devam et, Emory."

En az yirmi farklı tat varken hangi çöreği alacağınızı nasıl seçersiniz?

Üzerimde siyah bir tayt, omzumdan sarmaya devam eden büyük boy bir sweatshirt var ve saçlarım başımın üstünde dağınık bir şekilde duruyor. Bu benim Pazar kıyafetim ve bundan hiç utanmıyorum. Bugün tek bir görevim var, o da dünyaca ünlü Frankie Donut'ı alıp kahve içmek ve ardından bir mil ötedeki yurduma yürüyerek geri dönmek, böylece toplamda iki yıllık bir yolculuk ve çörek yiyerek suçluluk duymadan bir gün geçirmek.

Lindsay ve Dottie'ye benimle gelmek isteyip istemediklerini sorduğumda, kaba bir şekilde yastıklarını kapılarına fırlatarak beni ittiler. Bunu hayır olarak algıladım.

Sabah insanı olmadıklarını çok çabuk öğrendim. Bu iyi bir şey. Kulaklıklarımı taktım, Spotify yürüyüş çalma listemi açtım ve Michigan Gölü kıyısındaki Brentwood Boardwalk'a doğru yola çıktım. Gölde gelen sabah esintisi ve üzerimde parlayan parlak güneş tam da ruhumun ihtiyacı olan şeydi.

Keşke bir çörek seçebilseydim.

Acele bir karar vermek istemediğim için sırada en az üç kişinin beni geçmesine izin verdim. Ne de olsa bu benim ilk Frankie Donut'ım. Mükemmel olmalı.

Dört taneye indirdim. Yaban mersinli streusel, vişneli limonata, baharatlı eski moda ve kozmik çikolatalı kek çörek. Dördünü de almayı reddediyorum, çünkü iki mil sadece bu kadar kaloriyi düşürecek.

Kararlar, kararlar.

Sıra yine bende ama hazır değilim, o yüzden arkamdaki kişiye dönüyorum. "Önümden gidebilirsin."

Ama başımı kaldırdığımda beyzbol şapkası ve koşu kıyafetleri giymiş, terli görünen Knox'u görünce biraz afalladım. Bana gülümsüyor, beyaz dişleri bronz yüzünde parlıyor. "Kararsız kalmaya devam etmeni izlemeyi tercih ederim."

"Yüce Tanrım, ne zamandır oradasın?"

"Yeterince uzun." Donut kutusuna başını sallıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Dördün arasında." Utanç içinde alt dudağını ısıyorum.

Tezgâha doğru bir adım atıyor ve "Bir su ve dört çörek lütfen" diyor. Ona katılmam için başıyla işaret ediyor. "Hangileri? Birlikte tadına bakabiliriz."

Ona iyi olduğumu söylemek üzereydim, ama sırtıttığında ve o günahkâr büyüleyici gözleriyle yalvardığında, yardım edemem ama pes ediyorum. Şeytani bir sırıtış ve gözlerindeki parıltı, doğrudan Şeytan'ın kendisinden doğmuş. Knox Gentry istediğini çok sık elde eden bir adam.

Aralarında kararsız kaldığım dört çöreğin yanı sıra bir de kahve sipariş ediyorum ve spor sütyenimden paramı çıkarıyorum. Ödemeye gittiğimde Knox paramı kenara itiyor ve "Ben hallederim, Em." diyor.

Kahvaltımın parasını öderken onunla kavga etmeyi düşünüyorum ama arkamızda uzun bir kuyruk olduğu için olay çıkarmamaya karar veriyorum. Kasadaki kızın Knox'u süzüşünü izliyorum, fiziksel formunu takdir ediyor, geniş göğsünü ve kazanan gülümsemesini alıyor.

Ona kızamıyorum bile, çünkü ben de aynı şeyi yapıyorum. Terli Knox seksi bir Knox'tur.

Bana kahvemi uzatıyor, ben de şeker ve kremayla doldurup kapının yanında onunla buluşuyorum. Kapıyı benim için açık tutuyor ve pitoresk göle bakan küçük bir banka doğru başını sallıyor. Onu takip ediyorum ve oturup temiz sabah havasını içime çekiyorum. Bence yepyeni bir sabahın tadını alabilecek kadar erken uyanmaktan daha iyi bir şey olamaz.

"Koşuya mı çıkmıştın?" Belli olmasına rağmen sordum.

"Evet, hafta sonları biraz mil yapmaya çalışıyorum, dayanıklılığımı korumak için. Peki ya sen?" Tabii ki öyle. Biraz mil yapmak. Ben donut için mil yapıyorum.

"Egzersiz yaptığımı söylemek isterdim," diyorum ayaklarımı banktan sarkıtarak, "ama aslında çörekçiye yürüdüm ve kendimi yurda gidip gelmenin bana biraz kızarmış hamur yeme izni vereceğine ikna ettim."

Kıkırdıyor. "Bence bu adil. Gerçekten yurтта mı kalıyorsun?"

Bana bir peçete uzatıyor ve sonra çörek kutusunu açıyor. Doğaçlama bir buluşma. Yüzümde bir gülümseme yaratmadığını söyleyemem. "Evet, ne var bunda?"

"Yok bir şey, sadece hâlâ yurtta kalan çok fazla birinci sınıf öğrencisi tanımiyorum, hepsi bu."

"Lindsay ve Dottie kampüs dışında salaş bir yerde kalmak istemediler ve burası yepyeni bir yurt olduğu için, her türlü imkâna ve yemekhaneye sahip olduğu için kazan-kazan gibi görünüyordu. Yemek yapmak zorunda kalmayacağız, her salı hizmetçi servisi var ve tuvalet kağıdı gibi şeyleri satın almak zorunda kalmayacağız."

"Lanet olsun." Bankta arkasına yaslanıyor ve ilk çöreği ikiye bölüp -vişneli limonata- bana uzatıyor. "Bu yaşama işini tamamen yanlış yaptım. Odamda sakladığım ve banyoya girip çıkarken yanımda götürdüğüm kendi tuvalet kâğıdı rulom var, çünkü kimse ruloyu doldurmuyor. Çatı katında tuvalet kağıdı kutsaldır."

"Sen akıllı bir , Knox Gentry."

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Evet, öyle mi düşünüyorsun?"

"Çok heyecanlanma, benim gözümde kendi tuvalet kağıdını taşıyacak kadar zekisin."

Bana göz kırpmıyor. "En etkileyici olan temel hayatta kalma becerileridir."

Çok gülünç biri. Eğlenceli ve uyumlu, kendimi çok iyi arkadaş olarak görebileceğim türden bir adam çünkü onunla konuşmak çok kolay. Muhteşem gülümsemesi ve nazik gözleriyle her şeyi kolaylaştırdığı için onun yanında gergin hissetmiyorum ya da kelimelerimi tökezletiyormuşum gibi gelmiyor.

"Çörek hakkında ne düşünüyorsun? İyi mi?"

"Bence yediğim en iyi donutlardan biri olma potansiyeline sahip."

"Büyük bir açıklama, bunu herkesin içinde söylemek istediğine emin misin?"

evren?" diye soruyor, parmağını yalayarak. Dilinin dışarı çıkıp parmağındaki kremi temizlemesini dikkatle izliyorum. Tamam, bunu izlemek garip bir şekilde güzel.

Gözlerimi ayırıp vişneli limonatalı çöreği inceliyorum. "Bu konuda kendime oldukça güveniyorum."

Yaban mersinli streuseli kaldırıyor ve "O zaman izin verin aklınızı başınızdan alayım" diyor. Donut'ı tıpkı diğeri gibi ortadan ikiye ayırıyor ama uzatmak yerine dikkatlice gökyüzüne kaldırıyor, güneşin ona saygı göstermesine izin veriyor ve sonra iki elini kullanarak uzatıyor. "Çöreklerin kutsal kâsesi. Afiyet olsun."

"Bu kadar dramatik olma." Ondan çöreği kaptım ve bir ısırık aldım.

Oh.

Lanet

olsun.

Yaban mersinli nefislik, streusel mükemmellik, kızarmış hamurumsuluk. Bu saf cennet.

Yüzümdeki ifadeyi saklamaya çalışıyorum ama o bunu fark ediyor ve haklı olduğunu ve bunu saklamanın bir faydası olmadığını çok iyi bilerek beni işaret ediyor.

Gardımı düşürerek, "Vay canına, bu çok iyi." dedim.

Bir aptal gibi kalçasına vuruyor ve sonra havaya yumruk atıyor. "Evet. Sana söylemiştim, Em. Benimle kal bebeğim, sana Brentwood'un tüm güzel yanlarını göstereceğim."

Gülümsüyorum, *bebeğin* dilinden bu kadar kolay dökülmesi hoşuma gidiyor. Neil'in bana söylediği tek şey Emory'ydi. Evet, bu benim adım ama altı yıldır birlikte olduktan sonra, bana bir tür evcil hayvan ismi takacağını düşünebilirsiniz.

Hayır.

Knox farklı ama.

Knox Gentry'yi çekici buluyor muyum? Elbette, bu gezegendeki hiçbir kadının onu yakışıklı bulmasının imkânı yok ve dışa dönük kişiliği de cazibesini artırıyor. Ama kendimi bu adamla birlikte görebilir miyim? Pek değil, en azından şu anda. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor - aslında mükemmel - özellikle de son ilişkisinde yanmış bir kız için. Söz konusu o olduğunda bir yerlerde bir kusur olmalı ve ben bunu henüz göremiyorum.

"Oda arkadaşlarıma göre, sen kısa top oynuyorsun, değil mi?"

"Evet." Elindeki çöreğin kalanını ağzına atıyor ve bir tane daha almak için uzanıyor ama diğer yarısını bana uzatmıyor. Onun yerine kutunun içine koyuyor, zaten ellerimin kısmen yenmiş yarımalarla dolu olduğunu fark ediyor.

"Zor mu?"

"Zor olan ne? Kısa top oynamak mı?"

"Evet. Yani, çok fazla beyzbol maçı izlemedim ama izlediklerimde, kısa topçu her zaman her yere koşuyor gibi görünüyor. Her zaman nereye gideceğini nasıl biliyorsun?"

"Artık ikinci doğam. Yedi yaşımdan beri bu pozisyonda oynuyorum. Zamanla vücudunuz tepki veriyor ve nereye ne zaman gideceğini biliyor."

"Beğendin mi?"

"Bayılıyorum," diye cevap veriyor, gözleri parlıyor. "Sahanın içini ve dışını kontrol etmeyi, her durumda topun nereye gitmesi gerektiğini herkese bildirmeyi seviyorum. Takım arkadaşlarıma işaretler vermeyi, diğer takımı kandırmaya çalışmayı seviyorum. Oyunun öngörülemezliğini seviyorum, gol atıp atamayacağımızdan emin olamıyorum.

ya da atıcının bir homerun u amasına izin verip vermeyeceği. Her ma  bir ileri bir geri mücadeledir ve bu mücadelede yapabileceğiniz tek Şey temel i g d lerimize ve vücudunuzu zorladığınız antrenmanlara başvurmak ve bunların yeterli olmasını ummaktır."

"Yeterli oldu mu?"

" oğu zaman, ama boş günlerimiz de oluyor."

"Senin sezonun ne zaman başlıyor?" Donut'ımdan bir ısırık daha alıp kahvemi yudumlarken soruyorum. Kabul ediyorum, taze çörekler ve güzel manzarayla oldukça mükemmel bir sabah geçiriyorum - yanımdaki adam da dahil olmak üzere. YürüyüŐe çıktığımı memnunum.

"Birinci sınıf öğrencilerimizi test etmek ve kadromuzda nerelerde boŐluklar olduğunu görmek için sonbaharda biraz top oynayacağız, ancak gerçek sezonumuza Őubat ayına kadar baŐlamayacađız, burada sezon öncesi ma larımız olacak ve ondan sonra Haziran ayına kadar çok çalıŐacađız. Her gün çeviklik ve ağırlık antrenmanlarının yanı sıra ko larla bireysel antrenmanlar yapacağız."

"Okul programının üstüne mi?"

Başını sallıyor ve ellerini bir peçeteye silerek temizliyor. "Yoğun ama alıŐıyorsun. Hala bolca boş vaktimiz var, yani bolca değil ama delirmememize yetecek kadar."

"Ben de yeni stajımın çalışma zamanımın çoğunu alacağını düşünüyordum."

"Yeni stajyerlik mi?" Heyecanlanıyor ve bana doğru dönerken kolunu bankın arkasına dayıyor. "Ne tür bir staj?"

"Sadece kütüphanede çalışıyordum. Yine de bunu aldığım için heyecanlıydım. İŞ baŐvurusu yapmaya başladığımda harika bir deneyim olacak."

"Bu harika." Eğiliyor ve parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Tebrikler, Em."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, yanaklarımın ısındığını hissederek. "O kadar da büyük bir Şey değil ama yine de heyecan verici."

"BaŐarınızı küçümsemeyin. Bu inanılmaz ve gurur duymalısın."

"Teşekkür ederim." Tanrım, içimde kendimi o kadar  zg r hissettiriyor ki, bu delilik. Yirmi dakika boyunca onun yanında olmak bile beni ge leŐtiriyor.  nce   rek kutusuna, sonra da saatime bakıyorum. "Geri yürümeye başlamalıyım ve eminim senin koŐundan yeterince zaman  almıŐımdır.   rekler için teşekkür ederim."

Bir an için yüzü düştü ama benimle birlikte ayağa kalktı ve kutuyu alıp bana uzattı. "İşte, sen al onları. Donutlarla koşmak sakarlık olur."

"Emin misin? Onları sen aldın."

"Evet, senin için."

Kutuyu elime alıyorum ve ona mahcup bir şekilde gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Seninle karşılaşmak güzeldi."

"Evet, yarın sınıfta yanına oturmaya çalıştığım da bunu unutma. Karşı koymayı bırakabilirsin."

Birkaç adım geri atıyorum. "Asla."

Şapkasını yeniden ayarlıyor ve şortunun cebinden kulaklıklarını çıkarıyor. Onları takmadan önce, "Başka bir şey beklemezdim. İyi günler, Em."

"Sen de." Ona küçük bir el sallıyorum, bu da gülümsemesinin daha da genişlemesine neden oluyor.

Çok yakışıklı.

Hızlı bir göz kırpışla kulaklıklarını kulağına takıyor ve benim gittiğim yönün tersine, tahta kaldırımından aşağı doğru koşmaya başlıyor. Bir an durup onu izliyorum; güçlü poposu, kaslı bacakları onu hızla tahta kaldırımından aşağı indiriyor, geniş omuzları ileri geri sallanıyor.

Evet, her türlü mükemmel. Gerçek olamayacak kadar iyi.

İçimi çekerek çöreklerimi yanıma koyuyorum ve yatakhaneye doğru yol almaya başlıyorum. Bunları Dottie ve Lindsay ile paylaşacağımı söylemek isterdim ama Knox benim için aldığını söylemişti. Daha sonra ders çalışırken bunları kıracağım da eminim. Ve yarın derste, en iyiden en kötüye hangibeğendiğimi rapor edeceğim. Ne de olsa bu benim görevim.

ONUNCU BÖLÜM

KNOX

"S tudy hall, tam altıda, geç kalmayın," diye sesleniyorum takıma, antrenman kıyafetlerini çıkarıp duşlara doğru ilerlerken. "Birinci ve ikinci sınıflar zorunludur, üst sınıflar, kim olduğunuzu biliyorsunuz, orada olduğunuzdan emin olun."

"Gerçekten kütüphanede buluşmak zorunda mıyız?" Berbat ve son derece tembel bir ikinci sınıf öğrencisi olan Gardner soruyor. Bu hıyara katlanamıyorum ve muhtemelen takımda sinirlerimi bozan tek kişi o.

"Evet."

"Ama Venedik geçen yıl çatı katında etüt yapmamıza izin verdi."

"Ve geçen yıl takım olarak en kötü not ortalamasına sahiptik. Ben kaptan olduğum sürece olmaz. Kütüphanede ve dalga geçmek yok. Anladın mı?"

Gardner homurdanarak duşlara doğru yürürken ben de bana şüpheyle bakan Carson'ın yanına oturuyorum. "Geçen yıl en kötü not ortalamasına sahip değildik."

"Şşşt sus," diye tıslıyorum etrafıma bakarken. Yaklaşıyorum ve "Bu aptalların sürekli çatı katında takılmasını gerçekten istiyor musun? Uğraşmamız gereken yeterince takım arkadaşımız var ve gençlerin de bizim evimizde dolaşmasına gerek yok. Çalışmamız gereken yer kütüphane."

"O sandalyeler sırtımı ağrıtıyor."

"O zaman lanet olası bir yastık getir," diye karşılık veriyorum Carson'a. Tanıdığım en zeki orospu çocuklarından biri olduğu için etüt salonuna ihtiyacı yok. Hem mimarlık okuyor hem de ikinci kaledeki yerini koruyor. Benim ders yüküm onunkinin yarısı kadar bile değil ve zorlanıyorum, bu yüzden nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok. Okulda zorlanmadığı için etüt salonuna gitmesi gerekmiyor ama iyi bir arkadaş olduğu için katılıyor.

Bence bunun bir nedeni de çalışma salonunda kendini bulması ve gerçekten çok fazla iş yapan birkaç kişiden biri olması.

"Kütüphanede bir şeyler atıştırmamıza izin var mı?"

"Hayır ve görünüşe göre içecek de yok," diye yanıtlıyorum.

"Antrenmandan sonra açlıktan ölmek üzereyken oraya gitmemizi mi bekliyorsunuz?"

"Buna yemek yemek ve yürümek deniyor. Üst kattaki kafeteryadan bir şeyler al; sana her şeyi yapacaklarını biliyorsun ve kütüphaneye yürürken ye. Sen akıllısın dostum, bir yolunu bul."

Gözlerimi deviriyorum ve oturduğum yerden kalkıp kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum. Etüt için kütüphaneye gitmek için küçük bir art niyetim olabileceğini bilmelerine gerek yok. Aklımdan bir türlü çıkaramadığım küçük esmer kızla ilgili olabilir. Onu hafta içinde bir kez sınıfımızda yakalıyorum, ama o zaman bile etkileşimimiz kısa sürüyor. Bilgisayarımda öğrenci sohbetine girdiğinde bana haber vermesi için bir bildirim ayarladım ve bu nadiren oluyor. Partiler söz konusu olduğunda da işler sarpa sarıyor.

Donut dükkanında ona rastlamak bir mucizeydi ve onu mümkün olduğunca çok tanımaya çalıştım, ancak şans eseri karşılaşmamızı kısa kesti. Kahretsin, bütün sabah orada oturup onunla konuşabilirdim.

Peki telefon numarası bende var mı? Hayır, yok.

Sormak için bile çok korkak davrandım. Geçmişimize bakarsak, sorarsam hayır diyeceğini garanti ederim. Bu kızla ilişkimiz yavaş ilerleyecek. Ve eğer gözlerinde zerre kadar ilgi görmeseydim, bunu , ama bana baktığında, bunu gözlerinin derinliklerinde görebiliyorum. İlgileniyor.

Hızlı bir duş aldım, kurulandım ve giyindim. Tipik atletik kıyafetlerimin aksine, bir kot pantolon ve uzun kollu bir Brentwood beyzbol tişörtü giydim. Şapkayı atlamayı ve saçımı yapmayı düşünüyorum ama çocukları tanıyorum, kot giydiğim için zaten bana bok atacaklar, bu yüzden siyah bir BU şapkası takıyorum ve sırt çantamı toplamaya başlıyorum.

"Kot pantolonun nesi var?" Carson dolabının yanında yanıma oturmuş, havlusunu beline sıkıca sarmış bir halde soruyor.

"Eşofmanlarıma bok bulaştı." Yalan ama neyse. Emory ile karşılaşsam, her pazartesi sınıfta yaptığım gibi eşofman giymiş evsiz bir adam gibi görünmek istemiyorum. En azından bir kot pantolon ve dar, uzun kollu bir tişört giyebilirim. Ona küçük bir gösteri yaparım.

"Hendrix ve sevgilisi nişanlandılar," diyor Holt, bakışlarını telefonundan ayırıp Carson ve bana doğru uzatarak. Ekranda iki yıl önceki birinci kalecimizin uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşına sarılmış ve yüzüğünü gösterirken çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

"Hadi canım," diyor Carson, daha iyi görebilmek için telefonu eline alarak. "İlk yılında onu soyunma odasına geri getirmemiş miydi?"

Holt başını sallar. "Evet, onun doğru kişi olduğunu biliyordu."

Ne garip bir gelenek. Nasıl başladığını bile bilmiyorum. Şey, bu doğru değil, Gary Bernard adında bir adamla başladı, o zamanlar bir yakalayıcıydı. Bir kızı soyunma odasına geri getirmiş ve kız da son senesinin sonunda evlenme teklifine evet demiş. Soyunma odasının kızı ikna etmede sihirli güçleri olduğunu iddia etti. O zamandan beri, ciddi bir ilişkisi olan herhangi bir oyuncu aynı şeyi yaptı ve temelde seçtikleri herhangi bir yerde becerdin.

Bu çok garip.

Ama her neyse, beyzbol oyuncularını olarak batıl inançlarımız var, yüzden anlıyorum.

"Sence buraya geri getirebileceğim kadar iyi bir kız bulabilecek miyim?" Carson gözlerinde umutla sorar.

"Soyunma odası avcılarının peşinden gitmeye devam et ve hayır, hayır, istemiyorum," diye cevap veriyorum sırt çantamın fermuarını çekip omzuma atarken.

Soyunma odası avcıları, en iyi orgazmların yaratıldığını duydukları soyunma odasına bir davetiye arayan susamış üniversiteli kızlardır. *Bu* da başka bir zorlama hikaye çünkü Felix O'Hare'in kız arkadaşına akıllara durgunluk veren bir orgazm yaşatmasına imkan yok. Adam ellerini daha önce gördüğüm herkesten daha fazla karıştırıyordu. Yürüyen bir felaketti.

"Çok cazip ve istekliler," diye yakınıyor Carson.

"Bu da uzun vadeli olmadıkları anlamına geliyor. Sunduklarına bir kız istiyorsan, bunun için seni zorlayacaktır. Bunu aklından çıkarma."

"Daha haklı olamazdı," diye katılıyor Holt dikkatimizi çekerek. "Bunun için çalışmalısınız."

İlginç. Sırt çantamın kayışlarını kavrayarak, "Seni çok çalıştıran biri mi var?" diye soruyorum.

"Bu yüzden mi partilerde yoktun?"

Havlusunu saçlarının arasından geçiriyor. "Evet, . Ve ondan hoşlanıyorum.
çok."

"Ne?" Carson abartılı bir ses tonuyla soruyor. "Ne zaman bu oldu mu?"

"Yaz boyunca."

Carson göğsünü sıkıyor ve soyunma odasının dört bir yanına kalp gözleri fırlatıyor. "Kahretsin, yaz aşkı. Ne kadar erken."

Kendi kendine kıkırdayan Carson'a "Sakın presh deme," diyorum. "Ben çıkıyorum. Bu gece geç kalma ve yiyecek bir şeyler almayı unutma."

"Şimdi oraya mı gidiyorsun?"

"Evet, biraz yer bakıyorum. Yukarı çıkarken bir panini alacağım. Orada görüşürüz çocuklar."

Aklımda iki şeyle yola çıkıyorum: pastırmalı tavuk barbekü panini ve Emory'yi bulup "yanlışlıkla" onunla karşılaşmak.

İşte orada, lacivert yün görünümlü eteği, vücudunun her kıvrımına yapışan beyaz uzun kollu bluzu ve küçük ayak bileği botlarıyla çok iyi görünüyor. Saçları düz ve at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış ve tüm bu seksi kütüphaneci görünümünü tamamlamak için kaplumbağa kabuğu çerçeveli gözlükler takmış.

Emory Ealson, beni delirtiyorsun.

Çocukların gelmesine yirmi dakika var, yani tekrar bir kaptan gibi davranmak zorunda kalmadan önce onunla konuşmak için yeterli zamanım var.

Rahatça arkasından yürüyorum ve omzuna doğru eğiliyorum. "Chicago bölgesindeki en iyi çöreklerle ilgili bir kitabı nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

İrkilerek arkasına yaslandı ve bana baktı.

"Aman Tanrım, bunu sorarken neden ürkütücü bir ses kullandın?"

Omuz silktim. "O anda iyi bir fikir gibi göründü."

"Ödümü kopardı." Elindeki kitabı tezgâhın üzerine arkasını dönerek bana bakıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Özür istediğini biliyorum ama ." "Ne kadar dürüstsün."

"Bana güvenebileceğin bir şey varsa, o da dürüstlüktür."

"Sanırım asil bir özellik." Ellerini arkasında birleştiriyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Taze kokuyorsun."

Kıkırdıyorum. "Antrenmandan sonra duş aldım. Yapılacak en nazik şey bu." "Sen koka bir kazak mısın?"

Kaşlarım çatıldı. "Hayır... Olmamı mı istiyorsun? Bu beni daha az karşı konulmaz yapar mı?"

"Mmm ... bu halinle oldukça dirençlisin."

"Bu yüzden mi göğüs kaslarıma bakıp duruyorsun? Devam et, sana izin veriyorum, onlara dokunabilirsin."

"Dokunmuyorum," diyor niyetlendiğinden daha yüksek sesle ve sonra sesini alçaltıyor. "Göğüs kaslarına dokunmayacağım."

Etrafıma bakındım ve sonra başımı salladım. "Ah, anladım, anladım. Kimseyi kıskandırmak istemiyorsun." Elini tutup onu meraklı gözlerden uzak bir kitap yığınının arkasına götürüyorum. "Tamam, ortalık temiz, malları okşayabilirsin."

O itiraz edemedi elini bir tanesinin üzerine koyuyorum ve spor salonunda ne kadar sıkı çalıştığımı hissetmesine izin veriyorum. Elini hemen çekmesini bekliyorum ama çekmeyip sıkıldığında, sessiz kütüphanede yüksek sesle gülmekten kendimi alamıyorum ve birkaç kafanın bize doğru dönmesine neden oluyorum. Suçüstü yakalandık.

Sanki az önce onu dudaklarımla yakmışım gibi elini çekip beni azarlıyor. "Ne yapıyorsun burada? Seni okşamam için beni zorlamandan başka."

"Hey, sıkı ben , sendin." "İstemsiz tepki."

"Elbette." Sırıyorum ve ellerimi ceplerime sokarak ona yaklaşıyorum. "Staj nasıl gidiyor?"

Elleri arkasında, gözleri normalden biraz daha geniş bir şekilde kitaplığa yaslanıyor -merak ediyorsanız kurgu değil-. "Sorun değil."

"Herkes size iyi davranıyor mu? Değilse bana isimlerini verin, ben de çocuklara onlarla ilgilenmelerini söyleyeyim."

"I . . . Sanırım öyle," diye hafifçe kekeleyerek cevap veriyor, muhtemelen ona yaklaştığım için.

"olmasalardı bana söyledin, değil mi?"

"Bunların sizi nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Ooo, beni yaraladın, Em." İncinmiş numarası yaparak kısa bir süre göğsümü tuttum. "Görmüyor musun, seni kendi işim olarak görüyorum."

"Gerek yok," diyor, biraz daha uzuyor, kendine güveni yerine geliyor. Göğsümü okşuyor. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, çok teşekkür ederim."

Yanımdan geçmeye başladı ama elimi kalçasına götürerek onu durdurdum ve kulağına yaklaşarak konuştum. "Neden zorluk çıkarıyorsun?"

"Öyle olduğumu düşünmemiştim."

"Sınıfta benimle zar zor konuşuyorsun, benimle yemeğe çıkmayacağın da kesin. İlgilendiğimi göremiyor musun?"

O an bana bakıyor, kalın kirpikleri birkaç kez kırpışıyor. "Eğer ilgileniyorsan, kütüphanede beni tartaklayarak bir yere varamazsın."

"O zaman ne gerekiyor?"

"Ne?"

Sesimi alçaltıyorum. "Bana biraz ilgi göstermeni sağlamak için." Tanrım, mızımız bir pislik gibi konuşuyorum, ama kahretsin... *bana bak, Emory.*

Elini yanağıma götürürken yüzü yumuşuyor. "Oh, Knox, yeterince ilgi görmüyor musun?" Sesi alaycı, patronluk taslama sınırında ve nedense bu hoşuma gidiyor.

"Hayır."

Kıkırdıyor. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Onu bileğinden yakaladığımda tekrar yürümeye başladı. "Seni dışarı çıkarayım, bir randevuya."

"Ben iyiyim ama sorduğun için teşekkürler." *Sorduğun için teşekkürler. Yalvarıyorum, Em.* Gözlerinin içine bakarken derin bir nefes alıyorum. Gerçekten de dalga geçmeye çalıştığını sanmıyorum ama ona ulaşmanın bir yolu olmalı. Ciddi olduğumu anlaması için. *Gerçeği.* Alaycılığı bırakıp gerçeği bulmasını sağlayabilirsem...

Hâlâ bileğinden tutarak onu kitapların arasına çekiyorum, duvara yaslıyorum ve kimsenin bakmadığından emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. Göz göze gelecek şekilde eğilerek onu başka tarafa bakmamaya zorluyorum. "Bana karşı bir çekim hissetmediğini söyle. Bana doğru söyle Şimdi seni yalnız bırakacağım."

"Knox." Omzumun üzerinden bakarken sesi titriyor. "Eğer Bayan Flower beni burada seninle yakalarsa döner."

"O zaman soruya cevap ver. Çabuk. Bana birinden etkilenmediğini söyle. Ben."

"Bu çok aptalca."

"Neden, yapamadığın için mi?"

"Yapamayacağımı biliyorsun," diye hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor.

"Elbette, seni buluyorum"

çekici, bunu söylersem kör ve yalancı olurum." "O zaman benimle çık."

"İşler öyle yürümüyor. Bir çöreğin lezzetli görüldüğünü düşünmem, hepsini yiyeceğim anlamına gelmez."

"Ne?" Kaşlarım çatıldı.

Gözlerini deviriyor. "Seni çekici bulmam seninle çıkmam gerektiği anlamına gelmiyor."

"Neden olmasın? Bu benimle çıkmak için gayet iyi bir neden gibi görünüyor."

"Çünkü farklı alanlarda oynuyoruz Knox. Sen parti yapmayı seviyorsun, aşırı bir programın var ve ders sırasında not yazmayı seviyorsun."
_"

"Hoşuna gitti."

"Bu konunun dışında. Öğrenmek, diplomamı almak ve ardından yüksek lisansına devam etmek için buradayım. Çalışmak benim için önemli ve okul kolay olmadığı için ortalama bir öğrenciden iki kat daha fazla çalışmam gerekiyor ve bunu söylemekten utanmıyorum. Bence seksisin, evet, komiksin ve kendimi kolayca senin dünyana kaptırabilirim, ama yapamam, çünkü bu beni hedeflerimden uzaklaştırır. Bir keresinde bir erkek tarafından caydırılmışım ve bunun bir daha olmasını istemiyorum."

"Olmayacak."

Dudakları inceldi. "Öyle olacak. Kendimi de seni de kişiliğinin ne kadar bağımlılık yaptığını anlayacak kadar iyi tanıyorum."

"Ve bu kötü bir şey mi?"

"Dikkatini dağıtmaya gücü yetmeyen bir kız için, evet."

"Dikkatini dağıtacağımı kim söyleyebilir? Belirttiğiniz gibi yoğun bir programım var."

"Aynen öyle." Kollarını açıyor ama sesini alçak tutuyor. "O kadar meşgul olacaksın ki, çok ihtiyacım olan ders çalışma zamanımı seni bir daha ne zaman göreceğimi, bana ne zaman mesaj atacağını, o gece beni arayıp aramayacağını merak ederek geçireceğim."

"Seni önceliğim yapardım."

Alay ediyor ve başını eğiyor. "Hiç kimse bana öncelik vermedi ve bir sürtük gibi görünmek istemem ama bunu gerçekten yapabileceğine inanmıyorum. Benim için değil."

Bunu vücut dilinden anlayabiliyorum, yenilgiyi. Şu anda ne söylersem söyleyeyim, onunla işlerin neden yürümeyeceğine dair bir gerekçeyle karşılık verecektir. O şerefsiz ona gerçekten zarar vermiş olmalı ki kimsenin ona öncelik vermeyeceğine inandırmış. Yoğun bir programım ve yükümlülüklerim olabilir, ancak kesin olarak bildiğim bir şey var: Bir şeye yatırım yaptığımda, topu asla düşürmem.

Ben de Emory Ealson'a yatırım yaptım. Haritası yüzüme çarptığı andan itibaren bu kızın özel biri olduğunu biliyordum ve bunu ona göstermeyi planlıyorum.

Bir adım geri atıyorum ve konuşmamızın sonunda ona ne kadar ciddi olduğumu göstereceğime dair söz veriyorum. "Neye istersen inan Em, ama ben farklıyım."

Gözlerini yukarı kaldırıyor, bakışlarını merak kaplıyor. "Öyle olduğunu biliyorum Knox."

"Güzel, bunu unutma çünkü sana söylediğim her kelimedede ne kadar ciddi olduğumu göstereceğim."

Ayrılık gülümsemesiyle, birkaç takım arkadaşımın çoktan toplandığını gördüğüm masalara doğru yola çıkıyorum. Emory'nin sadece birkaç adım ötede olduğunu bilerek ders çalışmak çok zor olacak ama bunu bilmediğinden emin olmalıyım. Benim de derslerim konusunda ciddi olduğumu ve buraya bedava gezmeye gelmediğimi görmesi gerekiyor. Belki de arkadaşlarıma, kaptanlık görevime, derslerime ve sporuma çaba ve zaman ayırabildiğimi görürse, tek başıma odaklanmadığımı anlayacaktır. Onu da hayatımda istediğimi ve onun için de önemli bir yer olduğunu görecektir. Çünkü kalbim bana bunu söylüyor. Emory Ealson'ı kazanmak bir gereklilik, zorluk değil. *O buna değer.*

ONBİRİNCİ BÖLÜM

EMORY

My bilgisayarımın zili çalıyor ve gözlerimi son bir saattir gözümün önünden gitmeyen işkenceli ders kitabından kaldırıyorum. Dil ve Okuryazarlık Yöntemleri neden bu kadar sıkıcı? Bunu önemsemeliyim ama yine de hayatımı kurtarmak için odaklanamıyor gibiyim.

Geçen gün kütüphanede Knox ile yaptığım konuşmayı düşünüp duruyorum. İşte bu, neden bu adamdan uzak durmam gerektiğinin kanıtı, çünkü odaklanamıyorum. Beynimin içinde ve bu hiç yardımcı olmuyor.

Bilgisayarımda açılan sohbet kutusuna odaklandığımda iç çekmekten kendimi alamıyorum. Şeytandan bahsetmişken.

Knox: *Şu anda ne yapıyorsun?*

Ona cevap vermeli miyim?

Gerçekten yapmamalıyım. Son beş dakikadır aynı cümleyi defterime tekrar tekrar yazıyorum, aklımda tutamıyorum. Çalışmam lazım.

Belki de kafamdaki odaklanamayan canavarı biraz Knox ile beslersem sakinleşir ve işini yapmaya geri döner.

Seçimlerimi düşünerek kalemimi çiğniyorum.

Bu çocuk tehlikeli. Ne zaman onun etrafında ya da ekranımda onun adını görsem bunu hissediyorum. Söylediklerine rağmen hayatıma kolayca girebilir, her şeyi tüketebilir ve ben bunu istemiyorum.

Ama belki de bunu istemiyordur.

Belki de her şeyin hafif ve eğlenceli olmasını istiyordur. Yani . . . Hafif ve eğlenceli olabilirim, değil mi? Çiğne, kemir, çiğne.

Sıradan bir flörtçü olup olmadığımdan emin değilim, AMA ... şu anda ne istediğini görmek beni öldürmez. *Sanırım.*

Kalemimi masama bırakıp klavyeme uzandım. Küçük zararsız bir mola, hepsi bu.

Emory: *Çalışıyorum. En azından deniyorum. Ya sen?*

Hemen cevap yazdı ve eğer Dottie ve Lindsay şu anda odamda olsalardı, sevimsiz gülümsememi onlardan saklamak zorunda kalırdım.

Knox: *Kütüphaneden çıkmak üzereyim. Ödevimi yeni bitirdim. Yurtta mısın?*

Emory: *Evet.*

Knox: *Dondurma yemek için benimle yemekhanede buluşur musun? Fazla vaktinizi almayacağım. Sadece tatlı bir şeye ihtiyacım var.*

Delikli eşofman ve dar uzun kollu tişörtten oluşan kıyafetimi tarıyorum. Makyajsızım, saçlarım yandan örülmüş ve omzumdan sarkıyor. En iyi günüm değil, en kötü günüm de değil. Ama onu etkilemek zorunda değilim. Bu dondurma.

Emory: *Eski, yırtık eşofman giyen bir kızla takılmayı umursamadığın sürece.*

Knox: *Bu benim tercih ettiğim kıyafet. Şimdi oraya gidiyorum, bilgisayarımı kapattıktan sonra. Beş dakika sonra buluşalım.*

Kendimi durduramadan cevap yazıyorum.

Emory: *Orada görüşürüz.*

Sohbet kutusundan çıkıyorum ve derin bir nefes alarak gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum. Her şey yoluna girecek, her şey yolunda. Sıradan, hepsi bu. Süper sıradan.

Rahatça yapabilirim.

Sandalyemden kalkıp aynaya bakıyorum ve dar kalçalarımın sarkan kırmızı, delik deşik eşofmanlarımı inceliyorum.

Sıradan işler yapmak için doğmuşum.

Aynaya doğru eğilip gülümsüyorum; dişlerimde bir şey yok, bu iyi bir şey.

Gündelik işlerde usta olabilirim.

Rahat bir şekilde ders verebilirim, işte bu kadar .

Anahtar kartımı alıp ortak alanda MarioKart oynayan Lindsay ve Dottie'nin yanından geçerek kapımdan çıkıyorum.

"Ders çalışmayı bitirdin mi?" Dottie, Lindsay'i bir bombayla havaya uçurduğu sırada gözlerini televizyona dikmiş, soruyor.

"Seni kokuşmuş kaltak," diye feveran ediyor Lindsay. "İlk olmama katlanamıyorsun, değil mi?"

"Çıkıyorum," diye sesleniyorum onlara, laf kalabalığı için etrafta dolaşmak istemiyorum. "Birazdan dönerim."

Yatakanemizin kapısını kapatmadan önce Dottie, "Dikkat, babam bu gece Yunanlıları gönderiyor," diye seslendi.

Yunanca kulağa harika geliyor, o yüzden küçük bir dondurma alacağımdan eminim. Yurt merdivenlerinden inerken -asansörümüz var ama ben üçüncü kattayım, bu yüzden merdivenleri kullanmak çok da önemli değil- Lindsay ve Dottie'nin tekrar hayatımda olmasından dolayı ne kadar minnettar olduğumu düşünüyorum. Evet, zaman zaman beni zorluyorlar ama bu sevgilerinden kaynaklanıyor. Geriye dönüp Neil yüzünden ne kadar yalnızlaştığımı düşündüğümde dehşete kapılıyorum. Sanki beni duygusal olarak hapsetmiş gibiydi. Tanrıya şükür kızlarım benden hiç vazgeçmedi.

Sandaletlerim ve dizlerimin hemen altına kadar çekilmiş eşofmanlarımla, yurtlarından doğruca yemekhaneye giden diğer üniversite öğrencileri gibi görünüyorum. Bu yüzden Knox'la bu kıyafetle karşılaştığımda kendimi çok da yersiz hissetmiyorum, zaten onu neredeyse her pazartesi eşofmanla görüyorum, bu yüzden umursayacağını sanmıyorum.

Yemekhanenin altında, dondurma ve smoothie dükkânı olarak da kullanılan küçük bir market var. Knox'un dondurma derken burayı kastettiğini tahmin ediyorum ve doğru tahmin ettim çünkü kapıdan içeri girdiğimde üzerinde siyah, vücuda oturan bir eşofman altı, etkileyici göğsüne yapışan Under Armour marka uzun kollu bir tişört ve beyzbol şapkasını ters takmış bir şekilde orada duruyordu. Spor kıyafetlerini iyi giyiyor... çok iyi.

Bakışları telefonundan ayrılıp benimkilerle buluştuğunda yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor. "Hey, Em." Yanıma geldi ve beni kucakladı. Biraz hazırlıksız yakalandığım için hemen karşılık vermiyorum ama beni daha sıkı sıkıyken kollarımı ona dolayarak elimi kaslı sırtına koyuyorum.

Aman Tanrım. Orada bir sürü sert sırt var. Neil'in sırtı hiç böyle hissetmemişti.

"Benimle buluştuğun için teşekkürler." Kendini geri çekiyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor. "Son dört saatimi kütüphanede bu ödevi bitirmeye çalışarak geçirdim ve çok yorgunum. Tek çare dondurma."

"Tatlı seven biri misin?" Tezgâha doğru yürürken sordum. "Suçluyum."

Göz kırptıyor ve sonra tezgahın üzerinden soğutucuya bakıyor.

"Waffle külahında kurabiye ve krema alabilir miyim?" "Elbette," diyor çalışan.

"Ne istiyorsun?" Knox bana bakarak soruyor.

"Pasta külahında çilekli cheesecake alacağım."

"İyi seçim," diyor Knox, ödeme yapmak için anahtar kartına uzanırken.

Taramadan önce onu engelliyorum ve "Bunun parasını ben ödeyebilirim" diyorum.

"Hayır, benim fikrim, ben ödeyeceğim." Kartını okutuyor, ikimiz için de dondurma alıyor ve yan taraftaki küçük bir masaya yöneliyor. Oturduğumuzda külahımı bana uzatıyor, ama bir ısırık almadan önce değil.

Şoktan ağızım açık kaldığında kıkırdıyor ve "Sadece dostça bir vergi" diyor.

Külahını işaret ediyorum. "Bir ısırık istiyorum."

"Ne? Hayatta olmaz." Külahını benden uzak tutuyor.

"Knox Gentry, bu adil."

"Kocaman bir ısırık alacaksın. Bu dondurmaya senden daha çok ihtiyacım var."

Parmağımı ona doğru salladım. "Buraya getir. Adil olan bu."

Beni inceliyor. "Buna ne dersin, telefon numaran için bir ısırık."

"Ha, iyi denemeydi." Başımı sallıyorum ve arkama yaslanıyorum. "Tatmak için o kadar da çaresiz değilim, kurabiye ve krema aldığın gözümünden kaçmadı. Oreos'la ilgili her şeye takıntılı mısın?"

"Frankie's'ten çörek sipariş etmeseydin, Oreo kabuklu çörek alırdım." Dondurmasından bir yudum alıyor. "Ben bir Oreo aşığıyım ve onları hemen hemen her şeyle yerim. Hani bazı insanlar fıstık ezmesine takıntılıdır ve hamburgerlerine bile sürer. Benim Oreo'ya olan sadakatim de bu."

"Bu biraz ..." "Çılgınca mı?"

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, sevimli diyecektim."

Kaşları kalkıyor. "Evet, o zaman sana geçen gece Oreo kaplı bir biftek yaptığımı söyleyeyim mi?"

Onu sakinleştirmek için elimi hareket ettiriyorum. "Bebek adımları Knox, bana henüz tüm ucube eğilimlerini gösterme."

Kollarını iki yana açıyor. "Ben senin için açık bir kitabım, Em, ve ne görürsen onu alırsın."

"Korkmalı mıyım?"

Öne doğru eğilir. "Belki biraz." Gülümsemesi buraya gelirken takınmaya çalıştığım tüm savunmaları yerle bir ediyor. Fazlasıyla çekici ve tatlı biri, ama Neil de öyleydi. Karizmatik kişiliklerin yanında dikkatli olmam gerekir. "Bu arada eşofmanlarını beğendim, süper seksi."

"Delikler, değil mi? Mümkün olduğunu hiç düşünmediğin bir şekilde seksi." "Kesinlikle baştan çıkarıcı."

Bacak bacak üstüne atıyorum ve "Ortaokuldan beri giyiyorum. Ne kadar delik olursa olsun onları atamıyorum. Görünüşe göre her çamaşır yıkamadan sonra daha da rahatlıyorlar. Bu noktada bir güvenlik battaniyesi gibiler."

"Onlardan asla kurtulma." Dondurmasından bir ısırik alıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp beni izliyor. "Senin bu yanını seviyorum."

"Bu ne tarafı?"

"Rahat, süslü püslü değil. Beni yanlış anlama, eteklerin taşaklarımı iyi kavlıyor ama ben senin rahat tarafını seviyorum. Seni yatakhane götürüp kucaklamak istiyorum."

"Bunun bir tavlama cümlesi mi olması gerekiyordu?"

"Hayır." Duraksıyor. "Ama eğer öyleyse, işe yaradı mı?" Kaşlarını oynatıyor.

"Hayır," diye yalan söylüyorum çünkü Knox'u kucaklaşmak için yatakhane götürme düşüncesi inanılmaz çekici geliyor.

İri bir adam, geniş omuzları kalın kaslarla sarılmış, uzun boylu, en az altı iki olmalı, bu da yaptığı spor için iyi bir boy ve kolları top gibi görünüyor, şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Lisedeyken böyle görüldüğünü hayal bile edemiyordum ama Koç Disik'in himayesinde birkaç yıl geçirdikten sonra bu çocuk zayıf ve güçlü bir makineye dönüştü.

Kıpırdanışından ve tişörtünün sıkılığından, tişörtünün neopren kumaşının altındaki karın kaslarını görebiliyorum. Ve eşofman giydiğinde her zaman gördüğüm hafif şişkinlikten bahsetmeyi unutmamalıyım. Adam büyük. Elleri, bacakları, omuzları, geniş ve yayvan ve eğer bu kadar hoş olmasaydı, keskin yüz hatları ve her zaman şapkasının altında saklanan büyüleyici gözleri beni korkuturdu.

"Her zaman bir top avcısı mıydın, Em?"

"Her zaman değil," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Erkeklerin yanında gerçek benliğimi gösterecek cesareti bulmam biraz zaman aldı."

"Gerçekten mi? Ağırbaşlı ve sessiz miydin?"

"Oldukça fazla." Dondurmamdan büyük bir yudum alıyorum. "Büyürken utangaçtım ama üniversiteye kadar gerçek yüzümü göstermedim. Sanırım eski sevgilimin bende sevmediği şeylerden biri de buydu. Muhtemelen onu benden uzaklaştıran da buydu. Şakalarım, takılmalarım, arkadaşlarının yanında açık sözlülüğümden nefret ediyordu." Dudaklarımı yana doğru büküyorum. "Şimdi düşünüyorum da, o

sonra beni hep azarlar, arkadaşlarıyla böyle konuşmamamı söylerdi."

"Görünüşe göre eski sevgilin tam bir pislikmiş."

"Başlarda öyle değildi. Lisedeyken ayaklarımı yerden kesmişti. Çok çekici, herkesle arkadaş, beni kanatları altına aldı ve kabuğumu kırmam için bana meydan okudu." Yukarı bakıyorum. "Senin gibi."

Kaşları birbirine yaklaştı ve bu yorumdan hiç hoşlanmadığını söyleyebilirim, ama sanırım endişemin nerede olduğunu bilmesi onun için adil.

"Ben onun gibi değilim,

Em."

"Onu

tanımıyorsun."

Sandalyesinde daha uzun oturuyor. "Ve sen beni bu varsayımı yapacak kadar iyi tanıımıyorsun."

". " Kendimi biraz suçlu hissederek başımı öne eğdim.

"O zaman beni tanı." Eğildi ve çenemi kaldırdı. "Dediğim gibi, ben açık bir kitabım, Em."

Gördüğüm tek şey öfke yerine nezaket, anlayış ve eğer bu benim felaketim değilse, ardından gelen gülümseme.

Fısıldayarak devam ediyor, "Bana her şeyi sor."

Ne sormam gerektiğini bulmaya çalışırken alt dudağımı ısırıyorum. Neyi bilmek istiyorum?

"Çekinmeyin," diye ekliyor, kolunu sandalyesinin arkasına rahatça sarkıtarak. "Her şeye cevap veririm."

Dürüstlük. Knox'ta gördüğüm bir özellik varsa o da dürüstlüktür. Ne kadar çekici olduğunu, herhangi bir odaya girdiğinde gözlerin onu takip ettiğini biliyor. Yine de bu ilgiyi aramıyor. Tam olarak alçakgönüllü değil, ama mütevazî. Neil bir odaya girdiğinde, dikkat çekici bir gürültüyle karşılaşır. Sanki odadaki herkes onun varlığı sayesinde çok daha iyiymiş gibi. *Pislik.* İkisini kıyaslamaktan ne kadar nefret etsem de, Neil uzun zamandır hayatımdaki erkekti. *Ta ki o olmayana kadar.*

Ve şimdi Knox var, doğal olarak karizmatik, azimli bir erkek, onu fark etmem için daha fazla çaba sarf etti. Yani belki de . . .

"Tamam," dedim. "Neden benimle bu kadar ilgileniyorsun?"

"Çünkü elindeki kampüs haritasıyla yüzüme tokat atan herkes tanımak istediğim biridir."

"Ben de beni bayılabilecek bir göğsü olan herkesin tanımak istediğim biri olduğunu söyleyeceğini düşünmüştüm."

Kıkırdıyor. "Söz konusu memenin ağırlığı çok bunaltıcıydı ve asansörün ortasında kestirmekten başka çarem yoktu."

"O kadar da ağır değiller."

"Hatırlayamıyorum. Dur, kendimi yeniden tanıyayım." Elini uzattı, ama ben şakacı bir şekilde tokatladım.

"Saçmalıyorsun."

"İyi anlamda." Dondurmasının kalanını ağzına atıyor ve ellerini peçeteye silerken ben de dondurmamı bitiriyorum.

"Ciddi ol, neden benimle ilgileniyorsun?"

Koltuğunda kayarak çok rahat bir poz veriyor. "İltifat mı bekliyorsun, Ealson?"

"Hayır, sadece kampüsteki herhangi bir kızı elde edebilecekken neden benim peşimde olduğunu merak ediyorum."

"İlgimi çektiğinizi söylemek çok mu abartılı olur? Romantik bir üslupla, krem rengi bir kağıda hat sanatıyla ve şiir şeklinde yazılmış özel bir nedene mi ihtiyacım var?"

"Hayır, ukala." Gülüyorum. "Ama kendimi özel biri olarak görmüyorum."

"İşte burada yanıyorsun. Sen çok özelsin ve bunu sana göstermeye niyetliyim."

"Gerçekten beni kazanabileceğini mi sanıyorsun?"

Parmak eklemlerini aramızdaki metal masaya vuruyor. "Seni kazanabileceğimi *biliyorum*. Bu sadece bir zaman meselesi."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bunu göreceğiz." "Bu bir meydan okuma mı, Ealson?"

"Pekâlâ olabilir," diye karşı çıkıyorum.

Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutmam için bana uzattı. "O zaman meydan okuma kabul edildi."

Onun maskaralıklarına boyun eğmeyi sevdiğim için, elini elime alıp , bu gece uykuya dalarken hatırlayacağım şeyin onun memnun, muhteşem gülümsemesi olduğunu biliyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

EMORY

Ben Perşembe gecesi Knox'a meydan okudum, yoksa o mu bana meydan okudu? Bilmiyorum ama bir meydan okuma ayarlanmıştı ve şimdi Pazartesi.

Ondan tek kelime duymadım. Çıt bile çıkmadı.

Çatı katında parti yoktu, bu da kızlarla kuzeye gittiğimiz, Dottie'nin babasının izniyle bir pansiyonda kaldığımız ve ormanın sığınağında çalıştığımız anlamına geliyordu. Bu harika bir şekilde canlandırıcı ve enerji vericiydi, ancak Pazar gecesi geç saatlerde döndüğümde ve Knox'tan hala bir haber alamadığımda, omuzlarımı silktim ve hayal kırıklığı duygumu görmezden gelmeye çalıştım. Sadece konuşan bir adam daha. Özellikle de sözlerindeki samimiyeti düşündüğümde . *"Ben onun gibi değilim, Em... beni bu varsayımda bulunacak kadar iyi tanımıyorsun."*

Neyse, düşünerek vakit kaybetmemi bir şey değil.

Elimde sabah kahvesi, gözüm Knox'u ararken sınıfa doğru ilerliyorum ama ne dersten önce ona rastlıyorum ne de ders odamıza girdiğimde onu ya da çocukları görüyorum.

Ve bir anda endişelenmeye başladım. Şehir dışına çıktılar da benim mi haberim yok? Sonbahar programlarını kontrol etmeli miyim?

Çatı katı mı yandı? Bu yüzden mi parti yoktu? Yani eğer bir yangın olsaydı, haberlerde olurdu diye düşünüyorum.

Aşırı tepki mi veriyorum?

Kendimi biraz tedirgin hissederek, genelde hepimizin oturduğu sıraya oturuyorum ve gergin bir şekilde dizüstü bilgisayarımı çıkarıp sırt çantamı ayaklarımın yanına koyuyorum. Şimdi keşke Knox'tan numarasını isteseydim diyorum. *Sana bir koltuk ayırmamı ister misin? şeklinde* dostça bir mesaj tam da şu anda iyi olurdu.

Not yazdığım için kullanmama gerek olmasa da sırt çantamdan bir kalem çıkarıp onunla masaya vurmaya başlıyorum. *Kıpırdanmayı kes, Ealson.*

Dersin başlamasına beş dakika var, asla bu kadar yaklaştırmazlar, özellikle de Knox ders başlamadan önce küçük sohbetler yapmayı sevdiğinden ve sonra bu sohbetlere yanımdaki bilgisayarında devam ettiğinden.

Odaya şöyle bir bakıyorum ve o zaman herkesin sınıfın en önünde, ilk iki sırada oturduğunu fark ediyorum. Yerimde doğruldum. Bir şey mi kaçırıyorum?

Kimse konuşmuyor, o kadar sessiz ki iğne atsan yere düşmez ve herkes odanın önüne bakıyor, başları öne doğru, hareketsiz.

Bu da ne-

Konferans salonunun kapısı pat diye açılmadan hemen önce bir anda telefonun hoparlöründen *My Girl* çalmaya başlıyor ve ödüm kopuyor. Yan tarafa baktığımda Holt ve Carson'ın aynı tişörtü giymiş, ellerinde kahve ve çörek kutularıyla merdivenlerden dans ederek indiğini görüyorum.

Bu da ne böyle?

Arkalarından gelen Knox, kot pantolon, düğmeli bir ceket ve kravat giymiş, kendine özgü ters şapkasıyla, elinde bir buket ... çiçek şeklinde kesilmiş kampüs haritaları mı?

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Holt benim altımdaki sıraya yürüyor, Carson arkamdaki sırada yürüyor, yüksek sesle şarkı söylüyor, sınıf dönüp bir pankart açıyor, tam da Knox şarkıyı söylerken yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru ilerliyor. Şarkının nakaratı tüm sınıfta çınladığında, sınıf bir ağızdan şarkıya eşlik ediyor ve üzerinde "Evet de" yazan kocaman bir pankart açıyor.

Neye evet

diyeyim?

Aman Tanrım.

Bence bu meydan okumayı biraz fazla ciddiye aldı.

Knox önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve derme çatma buketi bana uzatırken müzik kesiliyor, o yakışıklı gülümsemesi yüzünü okşuyor. Elimi kısa bir süreliğine gözlerime götürüyorum, yanaklarım alev alev yanıyor ve sinirlerim vücudumun titremesine neden oluyor.

Knox konuşurken herkes sessizleşir. "Emory Edith Ealson." İçim burkuldu, bu benim göbek adım değil. "Bana bu büyük onuru bahşeder misin?" -gözünün altındaki siliyormuş gibi yapıyor- "sömestrin geri kalanında benim koltuk arkadaşım olur musun?"

Sınıf hep bir ağızdan "hooop" diyor ve cevabımı bekliyor. Bir kız bağıırıyor, "Evet de."

Adamın biri "Adamımsın Gentry" diye bağıırırken.

Tabii ki tüm sınıfı dahil etti, bu Knox Gentry.

Bu çok saçma ve gereksiz bir şey ama kendimi kaptırıp aptal gibi başımı sallıyorum.

Göğsü gururla kabarmış bir şekilde ayakta duran Knox, yumruğunu havaya kaldırarak "Evet dedi" diye bağırır.

Sınıf alkışlıyor. Holt ve Carson kutlama için kahve ve çörek dağıtmaya başlarken profesörümüz kapıdan içeri girer ve sınıfın coşkulu davranışına hazırlıksız yakalanır.

"Sakin olun," diye bağırarak herkesin yerine oturmasını sağladı, Knox da dahil, o da hemen yanıma oturdu ve kolunu sandalyemin arkasına doladı.

Rahatça uzanıyor ve saçımın bir tutamını parmağının etrafında döndürmeye başlıyor. Bu Neil'in hiç yapmadığı samimi bir şey ve hoşuma gidiyor. Belki biraz fazla.

Ders başlıyor ve Holt Knox'a bilgisayarını uzatıyor. Tek eliyle bilgisayarı açıyor ve benim için bir not yazmaya başlıyor.

Evet dediğin için teşekkürler. Hayır deseydin çok utanç verici olurdu.

Homurdanıyorum ve hayır deseydim Knox'un yüzünü hayal ederek ağzımı kapatıyorum. Bunu asla yapamazdım. Onunla şakalaşmayı severim ama bu çok kaba olurdu, özellikle de bu sabah şov yapmak için çok uğraşmışken.

Ona bir cevap yazıyorum.

de biraz abartılı değil mi?

Göz ucuyla dudaklarında bir gülümseme yakalıyorum. O da cevap yazıyor.

Hiçbir şey senin için çok abartılı değil, bebeğim. Bu sadece başlangıç.

Tanrım, neden bu beni aynı anda hem endişelendiriyor hem de heyecanlandırıyor?

"Bütün bu kitapları misin?" Bayan Flower soruyor. "Ben ofisime gidiyorum, bir şeye ihtiyacınız olursa siz halledin çünkü rahatsız edilmek istemiyorum."

"Elbette." Yanında staj yaptığım hanımefendinin kışkında kocaman, gömülü, sivri bir sopa varmış gibi görünse de gülümsüyorum. Ne olduğunu bildiğini sanmıyorum.

"hoş olmak" teriminin anlamı.

Çelimsiz, peygamberdevesine benzeyen bedeni karanlık bir koridordan geçerek ofisine gidiyor ve kapıyı kapatarak kütüphanenin geri kalanıyla bağlantısını kesiyor ve işte o zaman rahatlıyorum. Ofisindeyken, başımda dikilip yaptığım her şeyi izlemediği zamanları daha çok seviyorum ve dürüst olmak gerekirse, tek yaptığı öğrenmeme yardımcı olmak yerine iş sorumluluklarımı beceriksizce yerine getirmeme neden olmak.

İade edilen kitapları bir arabaya yığdım ve otobiyografilere doğru itmeye başladım ki kütüphanenin kapıları açıldı ve bir grup adam koşarak, terli ve bitkin bir halde kütüphaneye girdi.

Beyzbol takımı.

Anlaşmanın ön tarafında Knox beliriyor. Hepsinin üzerinde antrenman formları, beyzbol şapkaları ve koşu ayakkabıları var.

"Emory Ealson," diye fısıldıyor Knox. "Önde ve ortada, Emory Ealson." Sesi daha da yükseliyor ve omurgama tiz bir ürperti gönderiyor.

Bacaklarım beynimin iletişim kurabileceğinden daha hızlı hareket ediyor ve onun önünde durup olay çıkarmadan önce onu susturuyorum, tabii bu mümkünse. Beyzbol takımı kütüphanenin kapısından akın akın geliyordu, akıllarında tek bir şey vardı, beni bulmak. Şu anda kimsenin kafasını kitaplarına gömmediğinden eminim. Onun yerine Knox Gentry'nin gösterisini izliyorlar.

"Knox, ne halt ediyorsun?"

Elleri kalçasında, nefesini tutarak, "Kondisyon alıyoruz. Beyzbol sahasına dönmek için beş dakikamız var yoksa tüm döngüyü baştan yapmak zorundayız." Bir nefes daha alıyor ve Holt omzunu tutarak onu cesaretlendiriyor. "Çocuklara kendimi zayıf hissettiğimi, senden bir kucak almadan kampüsün etrafındaki turumuzu bitiremeyeceğimi söyledim."

Şu anda benimle dalga geçiyor olmalı.

"Knox," diye azarladım. "Şimdi ne zamanı ne de-"

"Kahretsin, çocuklar, tutun beni," diyor dramatik bir şekilde yana düşerken, Holt ve Carson kollarının altına girerek ona destek oluyorlar. Dramatik bir şekilde. "Çok zayıfım." Sesi tekrar yükseliyor.

"Sadece sarıl ona, Ealson," diye bağılıyor oyuncularından biri arkadan. "Dört dakika kırk beş saniyemiz var."

"Hareket edemiyorum. Hareketsizim. Beni burada bırakın," diyor Knox. Dramatik bir şekilde. Tekrar. *Aman Tanrım.*

Carson arkadaşına tutunarak, "Bir adamı asla geride bırakma," diyor.

Yerinde koşan iri yarı bir adam bana yalvarıyor. "Dört dakikanın altına düşersek asla geri dönemem. Lütfen adama sarıl."

"Sarıl ona, sarıl ona, sarıl ona," diye fısıldamaya başlıyor takımı, kütüphane de katılıyor ve işte o zaman kollarımı Knox'a doluyorum. Kollarım onu sardığı anda dik duruyor ve sarılmama karşılık vererek takımına sahaya geri koşmalarını söylüyor.

Birkaç saniye daha kalıyor, vücudumu kavıyor ve sonra kulağıma eğilip "Bu arada o sarı eteğin içinde çok iyi görünüyorsun" diye fısıldıyor. Uzaklaşıyor, şapkasını çıkarıp göz kırpmıyor ve kütüphaneden çıkıp uzun adımlarla geri çekilen ekibine yetişiyor.

Bir saniyeliğine bayılmayı bıraktıktan sonra onu öldüreceğim.

Tak, .

Başımı kitabımdan kaldırıyorum ve açık kapımın eşiğinde duran Dottie'yi görmek için dönüyorum. Şu anda hepimiz kitaplarımızın üzerindeyiz, en azından Dottie gelene kadar öyle olduğumuzu sanıyordum. Her gece zamanlayıcı kurarak hızlıca ders çalışıyoruz ve sonra yemeğe çıkıyoruz.

Zamanlayıcı kapanmadı, peki Dottie ne halt ediyor?

"Zamanlayıcıyı duymadım mı?"

Ellerini önünde sıkıyor, neredeyse gergin görünüyor. "Yani, sprint çalışma protokolümüzü bozmuş olabilirim."

Gözlüklerimi çıkardım ve daha dik oturdum. "Bilgisayar başında mıydın?"

"Belki."

"Dottie, kuralları biliyorsun."

"Biliyorum, ," diye iç geçiriyor. "Ama bir öğrenci sohbeti çıktı ve değildi."

"Tamam, itiraf ettiğin için teşekkür ederim ama hadi işimize dönelim." Kitabıma dönüyorum.

"Knox'tu."

Tamam, belki de bir saniyeliğine kitabımdan uzaklaşmalıyım. "Knox sana mesaj mı attı? Ne dedi?"

"İlk başta bunun Emory'yle aynı odada kalan Dottie olduğundan emin olmak istedi ve hatta ben olduğumdan emin olmak için beni sorguladı."

"Gerçekten mi?" Gülümsememi gizleyemiyorum. "Sana ne sordu?"

"Orman temalı parti için ne giydiğini. Perşembe günü hangi eteği giydiğin hakkında hiçbir yoktu. Görünüşe göre sarıymış." Gülümsemem artıyor. "Ayrıca ne tür dondurma sevdiğini, nereden transfer olduğunu ve üçüncü oda arkadaşımızın kim olduğunu da sordu. Senin hakkında bu kadar çok şey bilmesi büyüleyici."

"Onu tanıdığımdan beri birkaç soru sordu." "Evet, çocuğun durumu kötü."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü yiyeceklerle birlikte buraya geliyor."

"Ne?" Sandalyemden sıçrayıp aynada kendime bakarken kapı çalınıyor. "Dottie!"

Yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim."

Bahsetmeyi unuttuğum şey, bu sprint seansları sırasında kişisel bakım da yaptığımız. Şu anda yüzümde taş gibi sert yeşil bir maske var, saçlarım büyük bigudilerle toplanmış, ayak parmaklarım ayrılmış ve güzel mor bir ojeyle kurutulmuş durumda ve üzerimde vücuduma hiçbir faydası olmayan ama popomu mükemmel bir anne poposuna dönüştüren kırmızı havlu kumaştan bir tulum var.

Koridorun aşağısından kapının açıldığını duyuyoruz. Kahretsin.

İkimizin de gözleri birleşti.

Lindsay.

Ağır çekimde HAYIR diye bağırarak, bedenimi koridordan aşağı fırlatmak ve kapıyı kilitlemek istiyorum ama Lindsay'ın sesi çok tanıdık erkeksi bir sesle birlikte koridordan geçerken artık çok geç.

"Bu ne sürpriz Knox. Emory seni bekliyor muydu?"

Hayır, hayır, beklemiyordu.

Gözlerimi kocaman açarak kapıma koştum, kapıyı Dottie'nin önüne kapattım ve ne yapacağımı bulmaya çalışarak odamda koşturdum. Beni bu halde göremez. Eşofman altı neyse de, avokado surat ve silindir kafa tamamen farklı bir görüntüdür ve ancak evlendikten sonra, kaçış olmadığında paylaşılmalıdır. Kapının arkasından havlumu kapıp kuru kumaşla yüzümü kazımaya başlıyorum, bir yandan da makaralarımı çıkarıp ayak parmağı ayırıcılarını çıkarmak için odamın içinde dans ediyorum.

"O burada." Duraksıyorum, gözlerim kapıya kilitlenmiş, bedenim hareketsiz.

Vay anasını.

Parmaklarım saçlarıma dolanırken daha da hızlı fırçalıyorum. Parmak ayırıcıları çıkarmaya çalışırken ayağıma yanlış basıyorum ve dengemi kaybediyorum. Yerde kayıyorum, bir bacağım tam Lindsay'in kapımı Knox'a açacağı sırada havaya kalkıyor, o da beni uçarken yakalıyor ve sonra kığımın üstüne düşünüyorum.

İşte orada, yerde yatıyorum, bacaklarım kim bilir hangi nedenle açık bir davetiye gibi açılmış - zarif bir düşüş olmadığı açık - elim artık saçım olan fare yuvasına dolanmış ve maskeden kurtulmaya çalışırken kullandığım su eksikliği nedeniyle yüzümün yarısı kazanmış.

Tek kelimeyle. Felaket.

Daha önce de utanç verici anlar yaşadım ama bunun benim için en düşük nokta olduğunu söylemeliyim.

Bunu daha da kötüleştirecek tek şey düşerken osurmamdı. Küçük mucizeler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Kapı aralığından üç kafa bana bakıyor, üçüncüsü çıktıktan sonra ikisini öldüreceğim. Benim aksime Lindsay ve Dottie'nin saçlarında bigudiler ya da yüzlerinde maskeler yok. Bunun yerine, baktıkları canavarın tam tersi, son derece normal üniversiteli kızlar gibi görünüyorlar.

"Selam Em," diyor Knox, sanki yerde hırlayan kuduz bir gargoyle değilmişim gibi rahatça. Odama giriyor, nezaketen bir göz gezdiriyor ve sonra kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor.

Orduyla birlikte olay yerinden uzaklaşmak ve kalan tek arkadaşım olarak yanıma sıkıştırdığım havlumla yatağımın altına girmek istiyorum ama aksini düşünüyorum ve Knox'un saçıma yapışmamış olan elini tutuyorum.

Bir kutuyu kenara koyuyor ve saçıma uzanarak elimi dikkatlice serbest bırakıyor. Sonra eğilip havlumu alıyor ve yüzüme götürürken gülümsüyor. Beni bu şekilde gördüğü için şaşkın ve utanmış bir şekilde öylece duruyorum.

"Yüzünde bir şey var." Havluyu işaret parmağının etrafına sarıyor ve burnumun üzerinde hafifçe küçük bir gezdirme yapıyor. "İşte, mükemmel."

Aynaya bakıyorum ve yamalı yeşil bir canavarla yüz yüze geliyorum.

Aman Tanrım.

Geri adım atmaya çalışırken beni belimden kavıyor ve beni inceliyor, Lindsay ve Dottie hâlâ kapımın yanında takılıyorlar. "Mahcup görünüyorsun," diyor, sesinde gözlem ve şaşkınlık var.

Bu doğru olurdu. O akıllı biri.

"Çünkü öyleyim. Bana bakma. Gözlerini kapat." Elimle yüzünü kapatmaya çalışıyorum ama o çok hızlı ve çok güçlü.

"Hayatta olmaz." Bedenime bakıyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor. "Bu küçük numarayı sevdim. Sanırım büyükannem de zamanında buna benzer bir şey giymişti."

"Aman Tanrım, bir kıza söylenmemesi gereken şeyler."

Kıkırdıyor. "Ve saç, farklı ama benim için her türlü şeyi yapıyor."

"Stahp," diye inleyerek onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Beni kavrayışı daha da sıkılaşıyor. "Bunun beni son görüşün olduğunun farkındasın, değil mi? Bundan geri dönüş yok."

"Cehenneme kadar yolu var." Saatine bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Burada kalıp bu görsel şölenin tadını çıkarmak isterdim ama gece geç saatlerde ağırlık çalışmam gerekiyor." Beni bırakarak yanında getirdiği kutuyu alıp bana uzatıyor. "Kurabiyeler ... kurabiyem için."

Yüzüm bir kez daha kızarıırken Dottie ve Lindsay homurdanıyor.

"Ben senin ... kurabiyen değilim," diyorum, dilimden o kadar aşağılık bir kelime dökülüyor ki.

Biraz daha gülüyor ve kutunun üstünü okşuyor. "Bunlar Brentwood'un en iyileri. Eminim kızlarınız bana kefil olabilir. Fırından yeni çıktı, sadece sizin için. Hadi, kapağı kaldır, istediğini biliyorsun."

Gerçekten, çok güzel kokuyorlar.

Pes edip kapağı kaldırıyorum ve hayatımda gördüğüm en kalın, en lezzetli kokan kurabiyelerden bir düzine buluyorum.

Vay anasını.

Gerçekten de onun kurabiyesi için kurabiyeler. "Bunlar Bay Tom'dan mı?"

Knox, burnuyla havayı koklayan Dottie'ye, "Şehirde kurabiye alabileceğiniz tek yer," diye cevap veriyor. "Ve eğer Em iyi bir arkadaşsa, sizinle paylaşacaktır."

"Ben değilim." Kapağı kapatıp kutuyu masamın üzerine koyuyorum ve kapıdaki arkadaşlarıma hançer gibi bakıyorum. Güç saatinde nasıl göründüğümü hatırlayarak tüm bu utançtan kaçınabilirlerdi. Fakat

Hayır, Knox'u içeri almak zorundaydılar, en azından büyükannemin kıyafetlerini değiştirmem için bana bir saniye bile vermediler.

"Bunu halletmeniz için sizi yalnız bırakayım." Bir adım öne çıkıp bana doğru uzanıyor ve ben odanın diğer tarafına çekilmeden önce beni kucaklıyor. "Seninle sonra konuşuruz, tamam mı?" Başımın üstünü öpüyor ve sonra bir kez daha ağzını kulağıma yaklaştırıp şöyle fısıldıyor: "Bunu unutma Em. Seni her şekilde elde edeceğim."

Bu veda sözleriyle Lindsay Dottie'ye kısa bir el salladıktan sonra çekip gidiyor. Orada öylece duruyorum, hafifçe nefesim kesiliyor ve tepeden tırnağa ürperiyorum.

Beni her şekilde alacak. Bugün benim özel bir parçamı aldı.

"İyi gitmiş gibi görünüyordu." Dottie gülümsüyor. Parmağımla işaret edip "İkiniz de dışarı" diye bağıyorum.

"Ama kıyafetini beğendi." Lindsay kıkırdıyor, ben kapıyı çarpmak için uzanırken geriye doğru kayıyor.

"İkiniz de benim için öldünüz."

"Ama o kurabiyeleri bizimle paylaşmak istemiyor musun?" Dottie soruyor.

"Hayır." Kapıyı çarpıp yatağıma uzanıyorum ve dudaklarımın kenarını çatlatan gülümsememi artık edemiyorum.

Knox: *Yarın gece parti var, geliyor musun?*

Bilgisayarımdaki filmi durduruyorum ve Knox'un öğrenci sohbetinden gelen ön izleme mesajını açıyorum. Geçtiğimiz iki hafta boyunca Knox benimle ne kadar ilgilendiğini belli etti. Her gün olmasa da, hatta iki günde bir olmasa da, arada bir yaptığı jestlerle beni şaşırtmaya devam ediyor. Bu çok tatlı ve duvarımı yavaş yavaş yıkıyor ama tamamen değil. Cevabı bilmesine rağmen, her pazartesi dersten sonra öğle yemeğine gitmemi istiyor ve ben her seferinde ona gelemeyeceğimi söylüyorum.

Ama her hayırda gülümsemesi daha da büyüyor. İçimi görebildiğini ve dudaklarımdaki eveti görebildiğini biliyorum. Bana ne yaptığını bilecek kadar zeki. Bana her sarılışında biraz daha uzun süre oyalanmamı ya da kolunu omzuma attığında ona daha fazla yaslanmamı hissedecek kadar zeki. Saklamaya çalıştığım gülümsemelerimi, kendime çalıştığım küçük dokunuşlarımı, pazartesi günleri onun için nasıl giyindiğimi görüyor,

En iyi şekilde görüldüğümünden emin olmak için. Dikkatli biri ve ben onu hâlâ bir kol boyu uzakta tutmaya çalışsam da, ikimizin arasına diktiğim cılız bariyeri yıkmaya çok yakın.

Ona cevap yazıyorum.

Emory: *sanmıyorum.*

Knox: *Neden olmasın? Temadan mı korktun?*

Emory: *Tema nedir?*

Knox: *Üstsüz.*

Emory: *Ciddi misin sen?*

Knox: *Hayır. LOL. Tema yok, sadece bira pong turnuvası var. Bir ortağa ihtiyacım olabilir.*

Emory: *O zaman yetenekli birine sormak isteyeceksin. Zar zor düz atabiliyorum.*

Knox: *Seni sırtımda taşıyacağım, Em. Ben bir şampiyonum.*

Emory: *Sanırım pas geçeceğim.*

Knox: *O zaman sadece takılmak için gel. Odamda film izleyebiliriz.*

Emory: *Kapının hemen dışında çılğın bir parti varken mi?*

Bu garip olmaz mı?

Knox: *Hayır, daha önce bir parti sırasında odamda takılmışım ve düşündüğün kadar gürültülü değil.*

Emory: *Hayır, sana iyi eğlenceler. Ben burada takılacağım, biraz iş yapacağım.*

Knox: *Lütfen.*

Emory: *Bunu yazarken kirpiklerini mi kırıştırıyorsun?*

Knox: *Evet, işe yaradı mı?*

Emory: *Bilmiyorum.*

Knox: *Şunu hayal et, sen, ben, yatağında -tabii ki giyinik, ne de olsa ben bir centilmenim- Netflix'te son trend film ve The Hot Spot'tan bir calzone. Kolum sana sarılmış, sen göğsüme kıvrılmışsın, gazlı içecekler, bir paket Oreos... Buna nasıl karşı koyabilirsin?*

Emory: *Çok cazip.*

Knox: *O zaman evet de.*

Emory: *"Düşüneceğim" demeye ne dersin?*

Knox: *Bunu evet olarak kabul ediyorum. Kahretsin, gitmem gerek. Çatı katına çıktığında bana mesaj at (512-555-3452) ve seni arka alayım, tüm partililerden uzak dur. Yarın görüşürüz.*

Çıkış yapıyor, küçük yeşil çevrimiçi nokta griye dönüyor. Vay canına, çok çabuk oldu.

Calzone?

Oreos

mu?

Knox Gentry ile kucaklaşmak mı? Kulağa rüya gibi geliyor.

Bundan daha fazla kaçabileceğimi sanmıyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KNOX

eldivenimin iç kısmına vuruyorum, tam Koç topu bana doğru atarken pozisyonumu **alıyorum**. Sağa doğru kesiyorum, topa ters vuruş yapıyorum, havaya zıplıyorum ve topu vücudumun üzerinden birinci kaleciye atıyorum.

Mükemmel yürütüldü.

Çizginin arkasına geçiyorum ve antrenmanlara devam ederken Carson'a çak bir beşlik yapıyorum.

Sırada birinci sınıf öğrencisi Ned Farkle var - ailesi onun bu isimle birinci lig beyzbol oyuncusu olmasını beklemiyordu, orası kesin. Yine de çok iyi ve Koç ona çılglık çılgılığa bir top atıyor, o da hiç sorun çıkarmadan topu alıyor, ama sonra elmasın karşısına atmadan önce ilk adıma doğru en az beş adım atıyor.

Hızlı atış; Koç Disik buna göre yaşıyor. Saha boyunca seyahat etmek çok fazla zaman alır ve Disik'in öğrettiği temel beyzbol bu değildir. Bunu biliyorum çünkü bu onun benden söküp aldığı bir alışkanlıktı. Sopayı bırakan Disik koşarak Farkle'ın yanına gidiyor ve yüzüne bakarak hızlı bir atış yapması gerektiğinden bahsediyor. O anı, sessizce bana dönüp "Bu gece için her şey hazır mı?" diyen Carson'la birlikte arkada kaybolmak için değerlendiriyorum.

"Parti için mi?" Ağzımın kenarından sessizce mırıldanıyorum.

"Evet."

"Hiçbir fikrim yok, Holt sorumluydu. Emory buraya geliyor ve biz de kendi işimizi yapacağız."

"Gerçekten mi?" Carson şaşırmış görünüyor. Bu kız yüzünden kafam bu kadar karışık olmasaydı hakarete uğrardım ama ben de en az onun kadar şaşırmış durumdayım.

"Evet. Partiye katılacak gibi görünmüyordu, ben de odamda takılmayı teklif ettim."

"Zaten onunla çok az vakit geçirdiğin için bu daha iyi."

Bir de bana sor. Programım nedeniyle Emory'yi istediğim gibi tanıma ya da ona söz verdiğim kadar zaman ayırma şansım olmadı ama idare ediyorum; arada bir küçük bakışlar hiç yoktan iyidir.

Sonbahar topunun sonundayız, bu da güç ve kondisyonun yanı sıra teknik ve kondisyonel çalışmalara da ağırlık vereceğimiz anlamına geliyor.

Bireysel eğitim. Yeni gelenlerden oluşan ve ince ayarlara ihtiyaç duyan oldukça iyi bir kadromuz var - dolayısıyla Farkle ve elmas üzerinde zıplaması - ki bu da dönemin son aylarında her zaman ilgilendiğimiz bir şeydir. Tüm bunlar ne anlama geliyor? Emory'yi benim yapmak için daha fazla zamanım olacak.

"Bir de bana sor. Onun hayatına girip çıkıyorum ama henüz uzun süreli bir şey yapabildiğimi sanmıyorum."

Disik, "Alçalın ve sonra yukarı çıkın," diye bağırarak yaşlı moruğun ne kadar çevik olduğunu gösteriyor.

"Yine de senden hoşlanıyor," diyor Carson eldiveniyle bacağını dürterek. "Bunu sınıfta görebilirsin. Senin yanında gülümsemeyi bırakmıyor."

"Evet, aramızdaki çekimin farkındayım, sadece anlamaya ihtiyacım . " "Ve ondan hoşlanıyorsun, değil mi? Bu senin için bir fetih değil mi?"

"Evet, aynen öyle," diye alkışlıyor Disik. "Yine, ama bu sefer topla." Sopaya doğru geri koşuyor ve Farkle'a çılgık çılgıca bir top daha atıyor, o da topu kapıyor ve beş yerine iki adım atıyor. Daha iyiydi ama ondan istenen bu değildi. Mutlu olmayan Disik bağıyor, "Yine. Ya doğru yaparsın ya da tüm takım sınav çeker."

"Odaklan, Farkle," diye mırıldanıyor bir takım arkadaşı.

Carson'a, "Biliyorsun ben bir pislik değilim," diyorum, tam da Farkle'a bir top daha atılırken. "Ondan hoşlanıyorum ve hiçbir şekilde bir fetih değil."

Farkle topu kapıyor ve sahayı süpürüyor. Bir, iki, üç adım.

Yüce İsa.

Görünüşe göre bu adamı kenara çekip serbest bırakılması üzerinde çalışacağım.

Disik sopayı çevirip Farkle'a doğru yürürken "Herkes otuz sınav çeksin" diye bağıyor ve her bir sınavı sayarken Farkle'ın üzerine çıkıyor.

Şınav çekerken birkaç kez "Siktir git, Farkles" deniyor.

İşimiz bittiğinde eldivenlerimizi alıyoruz ve Koç birinci sınıf öğrencilerine doğru yapmaları için bir uyarı daha yapıyor yoksa antrenmanın geri kalanını kondisyon çalışarak geçireceğiz.

Farkle'ın pozisyon almasını dikkatle izlerken Carson, "O iyi bir kız, Gent," diyor. "Onun incindiğini görmek istemem."

"Ne zaman bir kızı incittim ki?" Soruyorum. *Ne oluyor be?*

"Ne zaman biriyle birlikte olmak bu kadar istekli oldun? Seni hiç bir kız hakkında ciddi görmemiştim."

"Bu da demek oluyor ki bu işi etmeyeceğim."

Farkle topu alır, bir adım atar ve sonra topu sahanın diğer tarafına fırlatır. Tanrı'ya şükür.

"Bunu istemek çok mu fazla?" Disik bağılıyor. "Tanrım, sıranın arkasına geç."

"Ya da her şeyi edecek kadar çok önemsiyorsun."

"Senin derdin ne?" Carson'a sordum.

"Yok bir şey, sadece dikkatli ol dostum." Pozisyonunu alıyor ve tam topa vurulduğu anda sola doğru dalıyor, topu yakalıyor, ayağa fırlıyor ve tek bir yumuşak hareketle topu birinci kaleye atıyor. O ülkedeki en iyi ikinci kaleci. Bunu kanıtlayacak istatistiklere ve her koçun ağzını sulandıracak mekaniklere sahip, hatta başını onaylarcasına sallayan Disik'in bile.

Sahadayken gereksiz şeyleri engelleme konusunda iyi olsam da, pozisyona girerken Carson'ın söylediklerini düşünmemek zor.

Bunu mahvetmeyeceğim. Daha önce hiç bu kadar önemsememiş olabilirim ama bu, Emory söz konusu olduğunda daha çok çalışacağım anlamına geliyor. *Çünkü o buna değer.*

Disik bana bir top attı ve top sekerek göğsüme çarptı. Hiç irkilmeden topu sağ elimle kavradım ve birinci kaleye fırlattım. Temiz değildi ama etkiliydi.

Diski "İyi toparlanma," diye bağılıyor ama Carson'ın yanına gittiğimde onu bastırıyorum.

Nefesimin altında mırıldanarak, "Bunu ," diyorum. "Umarım batırmazsın, çünkü o senin için mükemmel."

Daha fazla katılamazdım.

Telefonumu bu gece yüzüncü kez kontrol ediyorum ve boş yazdığında kafamın arkasını hafifçe duvara vuruyorum.

Ne oluyor lan?

Öğrenci sohbetine Emory için bir mesaj bıraktım, sekiz gibi gelmesini söyledim, saat şu anda dokuz buçuk ve ondan hiçbir iz yok. Güven bana,

Her beş dakikada bir partiyi tarıyor, sığır güder gibi daireler çiziyor, bir kızı ve sadece bir kızı arıyordum.

Gerçekten gelmeyecek mi?

Düşüneceğini söylediğini biliyorum, ama bir bu küçük kedi fare oyununu oynuyoruz, bu yüzden bunu gerçekten söylemek yerine geceyi benimle geçireceğini söylemenin nazlı bir yolu olduğunu düşündüm.

Ne kadar da .

Carson yanıma gelip bana bir bira uzatırken elimi şekillendirdiğim saçlarımın arasından geçirip odayı bir kez daha tarıyorum. Akşamımı Emory'yle geçireceğim umuduyla bu gece henüz hiçbir şey içmemiştim.

"Dostum, bunu söylemekten nefret ediyorum ama geleceğini sanmıyorum."

Birayı ondan alıyorum ama şişeyi yanımda tutuyorum, içmek için havamda değilim. Gecenin acısı etkisini göstermeye başladığında bana beş dakika ver.

"Sanırım birini yumruklayabilirim," diyorum yumruğumu yanımda sıkarak, öfkem taşmaya başlıyor. "Kahretsin, anlamıyorum. Her şeyi doğru yaptım. Erkek arkadaşının bir pislik olduğunu ve ona onu hatırlattığımı anlıyorum ama lanet olsun, ben bambaşka bir insanım. En azından bunu göstermem için bana bir şans vermeli."

Carson şişesinden bir yudum alırken, "Evet, ne diyeceğimi bilemiyorum dostum," diye cevap veriyor. "Hey, bunlar onun arkadaşları değil mi?"

"Ne?" Kafam Carson'ın işaret ettiği yere gidiyor. Lindsay ve Dottie bira pong masasının yanında toplanmış, gülüp eğleniyorlardı.

Bu Emory'nin burada olduğu anlamına mı geliyor?

Telefonumu tekrar çıkardım ama hiçbir şey yok.

"O burada mı? Onu kaçırdım mı?"

"Hayır, Brock bana söyledirdi. Kapıya o bakıyor. Geldiğinde bana mesaj atmasını söyledim, böylece sana haber verebilirdim. Onu görmediğini söyledi."

"Orospu çocuğu." Dişlerimi sıkıyorum. "Ne oluyor lan? Yani arkadaşları geldi ama o gelmedi mi? Şimdi çok kızdım." Emory'ye ağzının payını vermek için odama doğru yürümeye başlıyorum ki Carson omzumu tutup beni olduğum yerde durduruyor.

"Antrenmanda da bundan bahsediyordum. Derin bir nefes al ve bunu mantıklı bir şekilde düşünmeye çalış. Belki de burada olmamasının bir nedeni vardır."

"Beni başka mı? Ben lanet bir moronum." "Dostum, cidden, sakın ol."

"Bana sakınleşmemi söyleme." Omzumu silkiyorum. "En azından gelmeyeceğini söylemeliydi." Saçımı çekip arkadaşlarına bakıyorum. "Cevapları almaya gidiyorum."

"Yapma Knox."

Ama artık çok geç. Kafatasımın tabanında kaynayan öfkeyle, omuzlarımı gererek ve çenemi sıkarak çoktan onlara doğru yöneldim.

"Hanımlar," diyorum selamlarken. İkisi de arkasını dönüyor ve benimle göz göze geldiklerinde ikisinin de ağzı açık kalıyor ve aynı anda yüzleri buruşuyor. Bu garip bir tepki.

Emory'nin nerede olduğunu soracakken Dottie elini koluma bastırıyor. "Lanet olsun, sana söylemeyi tamamen unuttuk. Aman Tanrım, Emory bizi öldürecek, ona söyleyemezsin."

"Ona ne söyleyeceksin?" Duygularım saf öfkeden endişeli bir meraka dönüşürken soruyorum.

"Buraya geldiğimizde size bir mesaj göndermemizi istedi. Migreni varmış ve gelememiş."

Ve endişe tekrar öfkeye dönüşür.

Ezik bir bahane.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Migren mi? En azından bacağını kırmış gibi yapabilirdi. Bana biraz daha akılda kalıcı bir bahane verebilirdi."

Bakışlılar ve sonra Lindsay şöyle der: "Hayır, gerçekten migreni var. Kronik migreni var. Onu bayıltırlar. Ortaokuldan beri. Hareket edemiyor ya da gözlerini açamıyor. Karanlıkta yatıyor ve geçmesini bekliyor."

"Elbette." Gözlerimi deviriyorum. "Ona iyileşmesini umduğumu söyle."

Bir el beni çektiğinde uzaklaşmak üzereydim. Döndüğümde Dottie'nin bana yalvardığını gördüm. "Yalan söylemiyoruz, Knox." Bana bir anahtar kartı uzattı. "Git kendin gör. Şu anda tamamen karanlıkta."

Anahtar kartına bakıyorum. "Ben gider gitmez ona mesaj atmayacağını nereden bileyim?"

İkisi de ceplerine uzanıp bana telefonlarını uzatıyorlar. "Knox, lütfen ondan vazgeçme. Aptal erkek arkadaşı bir piçti ve onu incitti, bu yüzden evet, korumacıdır. Onu birkaç yıllığına kaybettik ve onun için iyi olduğunu düşünmeseydik sana siktir git derdik."

Lindsay diyor ki. "Telefonlarımızı al, takım arkadaşlarından birine ver ve yalan söylemediğimizi gördüğünde geri vermesi için ona mesaj atabilirsin. Şu anda gerçekten hasta."

"Şimdiden iki kez kustu," diye ekliyor Dottie. "Eminim sizin bilmenizi istemediği bir şey. O kadar kötüydü ki ışıkları açamadı, o yüzden size gelemeyeceğini söylememizi istedi. Biraz dikkatimiz dağıldı ve bu bizim suçumuz, çok üzgünüz ama lütfen ona kızmayın. Burada olmak istiyordu. Giymek için güzel bir etek bile seçmişti. Geliyordu Knox, gerçekten geliyordu."

Kahretsin.

Bence doğruyu söylüyorlar.

Elimi tekrar saçlarımın arasında gezdiriyorum ve saatime bakıyorum.

"Ne zamandır yalnız?"

"En az bir saat. Buraya biraz geç geldik."

"Kahretsin. Tamam." Anahtar kartını alıp cebime koyuyorum. "Süit 3-10, değil mi?" "Evet." Ben uzaklaşırken Dottie, "Bizim odamızı istemiyor musun?" dedi.

telefonlar?"

Başımı salladım. "Hayır, sana güveniyorum."

Odama doğru yola çıkıyorum, sırt çantama bir sürü şey dolduruyorum, fermuarını çekiyorum ve arabamın anahtarlarını cebime atıyorum. Görünüşe göre gecemi yurttan geçireceğim, birinci sınıftan beri yapmadığım bir şey, ama Emory'nin yanında olmayı seçmek, özellikle de onun köşesinde birine ihtiyacı varken? Hiç düşünmeden.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EMORY

Derin nefesler.

Aynen böyle.

Gözlerimi maskeyle kapatarak yana dönüyorum ve hareketten midemin bulanmamasına çalışarak uzun bir nefes alıyorum. Ama uzun süre solumda kaldığım için kalçam ağrıyor ve yavaşça dönmem gerekiyor.

Her ay, saat gibi, beni dizlerimden kesen migren ağrılarım oluyor. Mide bulantısı başladığında Knox'u görmeye hazırlanıyordum. Birkaç dakika sonra gözlerimin arkasındaki ağrı başladı ve hemen ardından şiddetli sinüs ağrısı geldi. *Kahretsin*. O anda yataydan başka bir yere gidemeyeceğimi biliyordum. Migren bir kez vurduğunda, vücudumu dinlendirmekten başka yapabileceğim bir şey yoktur. Su içmeyi denedim, biraz Ibuprofen attım, hatta boynuma ve omuzlarıma biraz Icy Hot sürdüm, ancak hiçbirisi işe yaramadı. Migren beni tam kafamdan vurdu - kelime oyunu yapmak istemedim - ve bayılmışım. Tamamen hareketsiz kalmışım.

İki kez kustuktan sonra Lindsay ve Dottie'nin yardımıyla yatağıma gidebildim ve ışıkları kapatabildim. Bana karanlık bir oda, tekrar hastalanma ihtimalime karşı yatağımın yanında bir çöp kutusu ve büyük bir bardak su hazırladılar.

Knox'a haber vermelerini istedim, kendimi çok kötü hissediyordum ama bırakın partiye gitmeyi, odamdan, yatağımdan bile çıkmam mümkün değildi. Gürültü. Hareket. Işık. Hepsi çok fazla.

Hayır, bu gece burada kalıyorum.

Sonunda yeni pozisyonuma geçiyorum, başım durmaksızın çarpıyor. Süitimizin kapısının açıldığını duyuyorum, ama bu noktada zamanı hatırlamıyorum, bu yüzden Lindsay ve Dottie olduğunu varsayıyorum. Odamın kapısı kısmen açılıp içeri biraz ışık girdiğinde, göz maskem için minnettar oluyorum.

"Parti nasıldı?" Mırıldanıyorum. "Knox'a gelemeyeceğimi söyleyebildin mi?"

"Odanın diğer tarafından gelen derin bir ses beni irkiltti.

"Knox?" Göz maskemi yukarı itiyorum ve birkaç kez göz kırparak göz bebeklerimin odadaki ışık kırıntısına uyum sağlamasına izin veriyorum.

"Hayır, kımıldama." Hemen yanıma geliyor, sırt çantasını yere bırakıp yatağın üzerine oturuyor. Eli başıma gidiyor ve hafifçe saçlarımı okşuyor. "Hey sen. İyi misin?"

Başım çarpmaya devam ederken gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes alıyorum. "Hayır," diye ciyaklıyorum.

"Kahretsin, tamam. Ne ki?"

"Kapıyı kapat."

"Elbette." Ayağa kalkıyor ve kapıyı kapatıyor. Yanıma dönüyor ve başparmağıyla alnımı okşuyor. "Başka ne var? Yiyecek, içecek bir şey getireyim mi? Herhangi bir ilaç? Isıtıcı ped?"

"Hayır. Şu anda bir şey yemeyi düşünemiyorum."

"Anlaşılabilir. Yine mi kustun?" "Tanrım, sana bunu mu söylediler?"

"Evet ve bunu yaptıklarına memnunum. Annemin de böyle baş ağrıları vardı ve ona ne iyi gelirdi biliyor musun?"

"Ne?" Elimi başımın üzerine koyarak soruyorum.

"Babam. Her zaman yardım ederdi." Knox'un ayakkabılarını tekmelediğini duyuyorum ve sonra arkama geçmek için üzerime tırmanıyor. Yorganın altına dikkatlice giriyor, belli ki yatağı çok fazla sallamamaya çalışıyor ve vücudunu benimkine doğru kaydırıyor. "Sana sarılmamın bir sakıncası var mı?"

"Ne zaman sormayı umursadın ki?" Kıkırdıyorum.

"Seni incitmek istemiyorum."

Bana asla zarar vermezdi. Şu anda bunu biliyorum. İyi olduğumdan emin olmak için bir partiyi terk etmek mi? Bu, vücudunda incitici bir kemik olmayan bir adamdan geliyor.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu noktada, içimde hiç mücadele kalmadı. Bu kaçınılmaz görünüyor. Mesafemi korumak için ne kadar uğraşayım, o hayatımda olacak.

"Kırılmayacağım," diyorum ona ve sonra bir inanç sıçraması yapıyorum. "Sarıl bana, Knox. Bana sarılmanı istiyorum."

Eli karnımda geziniyor ve beni göğsüne çekmek yerine vücudunu dikkatlice benimkine yaklaştırıyor. Beni çok fazla sarılamayı nasıl bildiği hayret verici. Neil daha önce benimle hiç bu kadar şefkatli, düşünceli ve özverili bir şekilde ilgilenmemişti. Knox'un dokunuşu nazik, yatıştırıcı ve sonunda vücuduma oturduğunda, kaslarımın gevşemeye başladığını hissedebiliyorum ve onun içinde eriyorum.

"Bu iyi mi?" diye fısıldıyor, sesi çıplak omzumun üzerinden kadifemsi bir okşayış gibi.

"Mükemmel," diye iç geçirdim. "Teşekkür ederim."

Omzumu öpüyor ve "Biraz uyu, Em. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Ve yapmıyor.

Ertesi sabah beni uyandıran ilk şey ne yataktanemin penceresinden giren güneş ne de Lindsay'in duvardan gelen sabah müziği. Karnıma uzanan iri bir el, kaşorsemin ipek kumaşında aşağı yukarı hareket eden nazik bir başparmak.

Migrenim geçti, ama boynumdaki kaslar hala gergin, bu her zaman oluyor, ama başımdaki aralıksız çarpıntıya tercih ederim.

"Uyanık mısınız?" Knox'un sesi fısıldıyor, nefesi nane gibi taze, bedeni yorganın üstünde yatıyor.

Gözümü açtığımda onu başımda, yüzünde endişeli bir ifadeyle buluyorum.

Çarşafımı ağzıma götürdüm ve "Hey" dedim.

Gülümsüyor. "Günaydın. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi, teşekkür ." Onu içeri aldım ve saçlarının ıslak olduğunu fark ettim. "Duş aldın mı?"

Başını sallıyor. "Sabah kondisyonumdan sonra benimle takılmak isteyeceğini düşünmemiştim."

"Egzersiz mi yaptın?" Gözlerim daha da açıldı. "Bugün Pazar, Pazar günü kondisyon mu yapıyorsun?"

"Sadece hızlı bir sabah koşusu, tüm ekip değil, sadece ben."

"Senin kitabında hızlı olan nedir?"

"İki mil."

"Oh." Sırt üstü yatmak için dönüyorum. "Bu çok hızlı."

"Sert hissettim, biraz gevşemek istedim." Omuzlarını sallıyor.

"Şampuanını sevdim, meyveli falan kokuyor."

"Sabunumu mu kullandın?"

"Ve havlu," diyor özür dilemeden. Kim bu adam?

Yavaşça doğrulup ellerimle gözlerimi ovuşturuyorum, dün gece içtiğim onca su yüzünden hemen banyoya gitmem gerekiyor. Battaniyeleri üzerimden atıp yüksek yatağımdan inmeye başlıyorum ki Knox kolumdan tutup bana yardım ediyor. Ona doksan yaşında olmadığımı söylemek üzereydim ama ayaklarım yere basıp sendelediğimde yardımına minnettar oluyorum.

"Banyo mu?"

"Evet, ama bunu kendim de yapabilirim." Güldüm ve elini okşadım.

Çabucak işiyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve aynada kendimi bir kez daha gözden geçiriyorum. İpek pijama takımı, sütyensiz ve yatak başı ... daha kötüsü de olabilirdi. *Hayır. O zaten daha kötüsünü gördü.* Saçlarımı biraz düzeltiyorum, yanaklarıma biraz renk katıyorum ve sonra Knox'un yatağımda oturduğu yatak odama giriyorum, elleri arkasında, onu destekliyor. Gözleri vücudumda bir iz bırakıyor ve doğrudan göğsümde duruyor.

Meme uçlarım sertleşmiş, biliyorum, kaşkorsemin ipek kumaşını işaret ettiklerini hissedebiliyorum ama hiç utanmadan ona doğru yürüyorum.

Dudaklarını yalıyor ve ben ona ulaştığımda doğruluyor, gözleri tembellleşiyor, elleri kalçalarımın altına düşüyor.

Uzanıp yanağını okşuyorum, kirli sakalları avucumun içinde sertleşiyor, şimdiye kadar tamamen unuttuğum lezzetli bir his.

Bu nasıl mümkün olabilir, bir erkeğin kaba yanağını dokunuşumun altında hissetmeyi unutmak? Bu arzuladığım, özlediğim bir şey olmalıydı, ama sonra Neil bunu değiştirdi. Büyüdükçe ilişkimizle ilgili her şeyi değiştirdi. Ona yakından dokunma hakkım gibi basit şeyleri elimden aldı. Denedim, ama sonlara doğru ona sarılmaya çalıştığımda beni hep itti ya da öpücükleri şanslıysam yanağıma ancak bir öpücük kondurdu.

Bunu, başka bir insanla açıkça cinsel ilişkiye girmeden yakın olmayı özlüyorum.

"Dün geceki planlarınızı mahvettiğim için özür dilerim."

Hiç vakit kaybetmeden beni bacaklarının arasına çekiyor ve elleriyle yerimde tutuyor. O kadar iri bir adam ki, yatağımda altına eşya sığdırmak için normalden daha yüksek olduğu için bana tepeden bakıyor.

"Her şeyi mahvetmedin. Ayrıca, şu anda gömleğinin altını mükemmel bir şekilde görebiliyorum, bu da hoş bir sabah sürprizi."

Gözlerimi deviriyorum ve ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama bunun yerine yataktan atlıyor, beni kaldırıyor ve dikkatlice yatağa yerleştiriyor, bana katılıyor, büyük vücudu tüm yatağı kaplıyor.

"Bir dahaki sefere geceyi birlikte geçirdiğimizde, benim evimde olacağız çünkü yatağın çok küçük."

"Başka bir zaman olacağını mı düşünüyorsun?"

Yanımda yan yatarken, üst yarısı vücudumun üzerinde geziniyor ve beni lezzetli bir şekilde yerinde hapsediyor.

Parmakları kolumun yan tarafında geziniyor, içimi bir ürperti kaplıyor. Cilt.

"Başka bir zaman olacak."

"Kendinden çok eminsin."

"Bebeğim, meme uçların o kadar sert ki, eğer bu bir gösterge ise, ikinci bir sefer olacak."

Yüzüm kızarıyor ama bunun beni caydırmasına izin vermiyorum. "Sabahları meme uçlarım böyle oluyor, güneş ışığı için heyecanlanıyorum."

Gülüyor. "Evet, başka bir şey için heyecanlanmıyorlar mı?" Parmakları köprücük kemiğimin üzerinde kayıyor ve yemin ederim meme uçlarım daha da sertleşiyor. Bu mümkün mü?

"Hayır," diye cevap veriyorum, nefesimi tutmak zorunda kaldığım için zayıf bir *hayır* olsa da.

Başını benimkine doğru eğiyor, eli kolumdan aşağıya gömleğimin eteklerine doğru ilerlerken aralarında birkaç santim mesafe var. Onay beklemeden elini gömleğimin altından geçiriyor ve parmakları karnımın üzerinde geziniyor.

Keskin bir nefes alıyorum ve nedense bacaklarım açılıyor. O bölgeye yakın değil ama bu vücudumun tepki vermesini engellemiyor. Eli göğüs kafesime doğru ilerlerken bacaklarımın arasında derin, muhtaç bir zonklama başlıyor. Bana dokunmasını, beni öpmesini, vücuduma kötü şeyler yapmasını ne kadar çok istediğimi fark ederek onun altında kayıyorum, en iyi iki arkadaşımın bir duvar ötede olmasını umursamadan.

"Seni öpmemi ister misin, Em?"

Ortaya çıkıp soracağını tahmin etmeliydim. Onu tanıdığımdan beri hiç kurnazlık yapmadı.

Ve evet, fena halde. Beni öpmesini çok istiyorum, her ne kadar şu anda biriyle bir şeylere başlamak planladığım şey olmasa da. Ne de olsa ben bir kadını ve Knox'a hayır demek neredeyse imkânsız, özellikle de eli gömleğimdeyken ve vücudum onun dokunuşunu arzularken.

"Öp beni?" Göğsüm daha hızlı inip kalkarken soruyorum. "Arkadaşlar böyle mi yapar?"

Gerginim.

Evet demem, başını kendime doğru çekip dudaklarımızı kenetlemem gerektiğini biliyorum ama bu Neil dışında öpeceğim ilk erkek ve bu çok önemli. Bu büyük adıma hazır mıyım? Bu dönem düşüncelerimi ele geçiren biriyle bir şeylere başlamaya hazır mıyım?

"Şimdi de bana arkadaşım mı diyorsun?" Kaşları kalktı.

"Elini gömleğime soktuğuna göre, en azından arkadaş olduğumuzu söyleyebilirim."

Kıkırdıyor. "Arkadaşın olarak bilinmek hoşuma gidiyor, Em." "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Sen havalısın, tanıdığım en havalı hatunlardan birisin. Bu yüzden kendimi senden koparamıyorum."

İtirafı kalp atışlarını hızlandırdı. Dürüst olmak gerekirse, onu bir arkadaş olarak da seviyorum. Onunla birlikte olmak çok kolay, sanki bunca zamandır birbirimizin hayatında olmamız gerekiyormuş gibi.

Parmağını göğsüne götürüp yavaşça daireler çiziyorum. "Senin etrafında olmayı seviyorum Knox. Bunu itiraf etmek bana acı verse de."

Göğsünden derin bir kahkaha yükseliyor. "Keşke bu itirafı kameraya alsaydım."

"Yatak odasında kamera yok."

"Hiç mi?" diye soruyor, kaşlarını .

"Asla," diye sertçe cevap veriyorum.

"Lanet olsun." Diğer eli kaburgalarını sıkıca kavrarken alnındaki bir saç telini fırçalıyor.

Ciddileşerek, "Birbirimize bir söz verebilir miyiz?" diye sordum.

"Çoklu orgazm mı? Bunun için söz vermeme gerek yok bebeğim, kendiliğinden olacak."

Gözlerini deviriyorum. "Hayır, o değil." Sadece iri ve güçlü ellerine bakınca bile bu işi yapabileceğini anlıyorum.

"Sonra ne olacak?" Vücudu tamamen benimkiyle aynı hizaya gelecek şekilde kayıyor, burnu benimkine sürtünüyor.

Bu kadar yakinken ona akılcıca cevap vermemi nasıl bekler? Dudaklarımda neredeyse onun tadını alabiliyorken, fiziğini iyi yağlanmış bir beyzbol makinesine dönüştürmek için harcadığı sayısız saatten dolayı tüm vücudunun ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorken?

"Um, ben ... uh."

Gülüyor. "Tükür onu, Ealson."

"Sen benim işime burnunu sokunca zor oluyor."

"Buna alışın, çünkü bu durum değişmeyecek."

Eğer son birkaç hafta bir gösterge olduysa, bunun çok doğru olduğunu görebiliyorum. Kararlı biri. Gözünü bir şeye diktiğinde -bu durumda bana- her şeyi göze almış gibi görünüyor. Bu beni şaşırtıyor.

Kendimi toparlayarak ve onun duygulu gözlerinde kaybolmamaya çalışarak, "Başımıza ne gelirse gelsin her zaman arkadaş kalacağımıza söz verebilir miyiz?" diyorum.

"Daha başlamadan ilişkimize bir mezar taşı mı koyuyorsun? Bu senin için çok hastalıklı." Sesi şakaydı ama gözlerindeki acıyı görebiliyordum.

"Üzerine bir mezar taşı koymuyorum, sadece ... kahretsin," diye iç geçiriyorum. "Senden çok hoşlanıyorum Knox, belli etmek istemediğim kadar çok ve eğlenceli arkadaşlığı seviyorum. Bunu kaybetmek istemiyorum. Birbirimizi sadece kısa bir süredir tanıdığımızı biliyorum ama yine de seninle takılmaya devam etmek istiyorum."

"Ah, anlıyorum. Seni kazandım ve sonunda bunu kabul ediyorsun."

"Gerçekten bunu vuracak mısın?" Parmaklarımla onun üzerinde oynayarak soruyorum.

Dud

akla Onları ısıtıyor ve "Evet, çünkü inatçısın" diyor. Gülüyorum. Bu çok r. doğru. Ben çok inatçıyım.

"Olabilirim. Bu üstesinden gelebileceğin bir şey mi?"

"Meydan okumayı her zaman severim." Daha da yaklaşıyor. "Ve cevap vermek için

sorusuna evet, her zaman arkadaş olacağız."

"Çıksak ve sonra kötü bir ayrılık yaşasak bile mi?"

", kötü ayrılık kısmı. Dışarı çıkma kısmı kaçınılmazdır."

"Önce arkadaşlar mı?"

İç çekiyor. "Önce arkadaşlar, seks arkadaşları."

Öpmek için yaklaşıyor ama avucumla yüzünü durduruyorum. "Sikiş arkadaşları mı?"

Gülüyor. "Ya da tutkulu aşıklar."

"Aman Tanrım, aşıklar deme."

Başparmağının ucunu göğsümün alt tarafına geçiriyor ve saniyeler içinde tüm şakalar bitiyor. Damarlarım tutuşuyor ve vücudum bir cehenneme dönüşüyor. Bir kaydırma daha yapıyor ve ben geniş bir nefes alıyorum, kalçalarımın arasında büyüyen ağrı yoğunlaşıyor. On iki saat önce gözlerimi zar zor açabildiğime ya da başımı kaldırabildiğime inanmak zor, çünkü şu anda yanıyorum ve bunun tek nedeni yanımdaki bu adam. Dehşet verici. *İnanılmaz. Onun gibi.*

Bir hamle daha yapıyorum ve ensesini kavrayıp parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum.

"Beni öpecek misin?" Göğsüm şilteden kalkıp daha fazlasını isteyerek soruyorum.

"Kahretsin, evet," diyor, tam odamda büyük bir siren sesi yükselirken dudakları aşağı iniyor.

Bip. Bip. Bip.

"Lanet olsun," diyor, kulaklarını kapatarak yataktan fırlıyor. "Bu da ne?"

Ben de aynısını yapıyorum, delici sesin kulak zarımı patlatmasını engellemeye çalışıyorum. "Yangın alarmı," diye bağıriyorum. *En kötüsü. Zamanlama. En kötüsü.* "Tahliye etmeliyiz yoksa başımız belaya girecek. RA kontrol ediyor."

"Tabii ki." Odamın içinde dolaşırken ikimiz de birbirimize bağıriyoruz.

Sert tabanlı terliklerimi giyiyorum, başıma bir sweatshirt geçiriyorum ve Lindsay ile Dottie'yi bulduğumuz kapıdan çıkarken onu takip ediyorum. Grup olarak, alarmın aydınlattığı merdivenlerden aşağı inip kapıdan çıkıyoruz ve sonunda kavurucu sesten kurtuluyoruz.

Knox sırt çantasını omuzlarına asmış, "Vay anasını, çok gürültülü," diyor. İri vücuduna kıyasla minyatür görünüyor. "Bu ne sıklıkla oluyor?"

Lindsay, yanında taşıdığı Pop-Tart'tan bir ısırık alırken "Ayda bir," diyor.

Onun yanında Dottie "Get a Life" kupasından bir yudum alıyor ve "Bir süre sonra alışyorsun" diyor. Bize bakıyor ve benim Knox'tan garip bir şekilde uzakta, ellerim kazağımın cebinde, arkadaşlarımın gözleri dışında her yere bakarak durduğumu görüyor. "Ee, aranızda neler oluyor?"

"Yok bir şey" diyorum, tam Knox "Sikiş arkadaşları" dediği sırada. "Ciddi misin?" Lindsay bön bön bakıyor.

"Kapa çeneni." Knox'un karnına şakacı bir şekilde vurdum. "Biz seks arkadaşı değiliz, öpüşmedik bile." Göğsümün alt tarafına dokundu ve beş dakika boyunca meme uçlarıma baktı ama ben o kısmı atlamayı tercih ettim.

"Öpücük yok mu?" Dottie eli kalçasında, yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle soruyor. "Senin derdin ne be? Çocuk dün gece seninle ilgilenmek için partiyi terk etti, en azından bu sabah ona bir oral seks teklif edebilirdin."

Knox yüzünde kocaman bir gülümseme, elleri ceplerinde ve kalın kaşlarını oynatarak bana şöyle diyor: "Evet, en azından bana bir oral seks teklif edebilirdin."

"Ha." Başımı sallıyorum. "Evet, bu asla ."

"Uhh kesinlikle daha iyi, çünkü yanaklarımı bacaklarının arasına sokma planlarım var."

"Tanrım," diye fısıldıyorum, etrafıma bakarak. "Bunu bu kadar yüksek sesle ya da arkadaşlarımin yanında söyleyemez misin?"

Lindsay elini yüzünde gezdiriyor. "Tanrım, bu çok ateşli. Bütün yatahanenin önünde vajinana sahip çıktı."

Elimi alnıma bastırıp bu anın diliyorum. "Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Daha önce hiç kimsenin onunla yatmadığını biliyor muydun?" Dottie'nin söyledikleri nefesimi keserken ağzım açık kalıyor ve şok içinde arkadaşşıma dönüyorum. Hangi çılgın dünyada bunu söylemenin normal olduğunu düşünebilirdi ki?

Knox kaşlarını çatarak, "Bunu anladım," diyor.

"Biliyor musunuz?" Herkese anahtar kartımı gösterdim. "Ben kahve almaya gidiyorum."

Dottie ile sınırlar hakkında sıkı bir konuşma yapacağıma dair kendime söz vererek yola çıkıyorum. Lindsay'in böyle bir şey söylemesini beklerdim, ama Dottie? Genelde ağzı sıkıdır, bu yüzden Lindsay onu etkilemeye başlıyor. *Mahcup oldum. Tamamen ve tamamen utandım. Bunu neden söyledin?*

"Dur bakalım," diyor Knox bana yetişirken. Yemek salonundaki kahve büfesine doğru ilerlememi engellemek için hareket ederek yolumu kesti. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Kendimi o garip konuşmadan uzaklaştırıyorum."

"Sen öyle yapmadığın sürece garip değil. Ne olmuş yani, hiç kimse seninle yatmadı mı? Bunu düzeltmenin yolları var." Elimden tutarak bana yaklaştı.

"Bunu burada konuşmasak olmaz mı? Fark etmediysen, şu anda tüm gözler senin üzerinde, bu da konuşmamızın pek de özel olmadığı anlamına geliyor."

"Kimin umurunda?"

"Ben biliyorum." Göğsümü gösteriyorum. "Önemişiyorum. Konu yatak odasına geldiğinde sen kendinden emin bir adam olabilirsin ama ben daha çekingenim, tamam mı? Seks arkadaşı teriminden hoşlanmıyorum ve bu şekilde anılmak istemiyorum. Bunu küçük düşürücü buluyorum. Sadece eğlendiğimizi biliyorum ama-"

"Dur, bekle. Sadece eğlenmıyoruz, Em. Çok şaka yaptığımı biliyorum ama bu benim için ciddi. Seninle çıkmak istiyorum."

"Evet, , anlıyorum."

"Siktir, hayır. Rastgele değil." Sertleşiyor. "Eğer çıkıyorsak, o zaman tam anlamıyla çıkıyoruz ve bu da özel olarak anlamına geliyor."

Alt dudağımı ısırıyorum ve başka tarafa bakıyorum. Münhasırlık benim için her şeyden daha önemli, bariz nedenlerden dolayı, ama ciddi bir buluşma, buna hazır mıyım?

"Özel olmak istemiyor musun?" diye soruyor, ben ona bakarken incinmiş görünüyor.

Elimi göğsüne bastırıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Bir şeylerin özel olmasını isterdim ama her şeyin bu kadar ciddi olması konusunda emin değilim. Altı yıllık bir ilişkiden yeni çıktım. Bunu biraz zaman alacak." O bilmiyor. Kimse gerçekten bilmiyor. Eski benliğimin öyle bir kabuğuna dönüştüm ki, arkadaşlarım muhtemelen iyi olduğumu düşündüler. Ama değildim ve hala da değilim. Kalbim ve bedenimle güvenebileceğimi düşündüğüm biri bunu bir kenara attı. *Hem de acımasızca*. Neil'le sonsuza dek birlikte olacağımıza inanmak inanılmaz derecede saflık olabilirdi, bunu şimdi biliyorum ama bu, birlikte olduğumuzu düşündüğüm yılları boşa çıkarmadı. Kalbimde hala iyileştirmeye çalıştığım bir çatlak var. Artık çok daha mutluyum. Daha iddialı. Daha kararlıyım. Çiftlikten uzakta kim olduğumu buluyorum ve görüştüğüm kızıdan hoşlanıyorum. Ama hâlâ iyileşme sürecindeyim. Hâlâ biraz hamım. Kalbimi tekrar vermek için biraz çekingenim. Dottie ve Lindsay her ne kadar temkinli olduğumu bilseler de, kalbimin aldığı darbenin derinliğini anlamıyorlar. *Neil ve diğer kızı bulduktan sonraki günlerde beni görmediler. Mesajları görmediler.*

"O zaman yavaştan alalım." Elini benimkinin etrafına sıkıştırıyor. "Senin dediğin gibi sıradan bir şekilde devam edebiliriz, ama sadece sıradan."

"Sadece gündelik." Gülümsüyorum, kulağa hoş geliyor. "Tamam, bu neyi gerektiriyor?"

"Kuralları yazmamız gerekiyor mu? Sorduğun şey bu mu?"

"Yani ... belki."

Başını sallıyor ve beni yanına çekiyor. "Benim ölümüm olacaksın, Ealson."

Bizi yemekhaneye doğru yönlendirdi ve ben de ona "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Kahvaltı ederken başımıza gelen en iyi şeyin temelini atmak üzereyiz, çünkü lanet olsun, açlıktan ölüyorum. Ama otuz dakikam var, o yüzden çabuk olmalıyız. Sabah etüdüne yetişmem lazım."

"Cumartesi gecesinden sonra sabah etüdü mü? Bu çok acımasızca."

"Bir de bana sor. Takım arkadaşlarımdan her biri hayalarımı yumruk atmak istedi." Başımın yan tarafını öpüyor. "Kahvaltı senden, Ealson. Umarım yemekhane kartını yakmaya hazırsındır."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

EMORY

Ben gobsmacked duyuyorum.

Tamamen şaşkına döndüm.

Karşımda oturan adam, kafası büyüklüğünde yumurta, patates, kuru fasulye, domuz pastırması ve fajita sebzeleriyle dolu bir kahvaltı burritosunu beş dakikada mideye indirebiliyor. Çenesini açtığından ve ara sıra çiğneyerek hepsini mideye indirdiğinden eminim.

Masanın öbür ucuna uzanıyor ve meyvelerimi koparmaya başlıyor. "Tamam, işe koyulmak ister misin?" diye soruyor ve bir parça ananası gelişigüzel ağzına atıyor.

Birkaç kez göz kırptım.

"O burritoyu bütün olarak yuttuğuna göre hazır mısın?"

Parmağındaki ananas suyunu yalıyor. "Yeme becerilerimle seni etkiledim mi, çünkü bunun geldiği yerde daha fazlası var."

"Beni dehşete düşürdün," diyorum, hâlâ şoktayım.

Kıkırdıyor ve bir kalemle defter çıkarıyor. "Antrenmanlar ve dersler arasında çok az zamanınız olduğunda hızlı yemek yemeyi öğreniyorsunuz."

"Yine de ... o şey çok büyüktü."

"Eğer bundan etkilendiysen, ağzımla başka neler yapabileceğimi görene kadar bekle." Göz kırptıyor ve ensemeye bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Sadece hayal edebiliyorum.

Tam da ihtiyacım olan şey, yemek salonunun ortasında tahrik olmak. Merhaba sevgili öğrenciler, ben Emory Ealson, ıslak ve bir buçuk metrelik burritoyu bütün olarak yutabilen adam için hazırım.

Suyumdan bir yudum alıyorum, onun imalı sözlerini duymazdan geliyorum, bu da ukala ve kendinden emin adamı sadece güldürüyor.

"Pekâlâ, şu kuralları açıklığa kavuşturalım ki iyi şeylere geçebilelim." Bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Bilirsin işte, öpüşmek falan gibi şeyler."

"Ne kadar romantik."

Kalemini bana doğrulttu. "Aynen öyle. Çok romantik." Bir aptal gibi kalemi tıklıyor, mürekkebi ıslatır gibi ucunu diline değdiriyor ve kağıda ulaşmak için kolunu dramatik bir şekilde sallıyor. Cidden, ne alıyorum ben?

kendime mi? "Tamam, bir numaralı kural." Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve çok seksi görünerek "Sonsuza dek ve daima arkadaşız" diyor.

Kahretsin, o bakış, o sözleri söylerkenki yumuşak sesi ... göğsüme sertçe çarptı, hemen beklemediğim bir his. Evet, Neil gibi çok dışa dönük ve cana yakın olabilir, ama daha yumuşak bir tarafı var, daha fazla keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

"Evet, sonsuza dek arkadaşız." Yumurtamdan bir ısırık alıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıp Knox'un sinsi gülümsemesinin tadını çıkarıyorum.

"Güzel." Bunu yazıyor ve sonra yüksek sesle konuşurken ikinci kuralı karalamaya başlıyor. "Kural iki: bol bol oral. Pantolon dolusu, hayır tekne dolusu oral. Herkesin hayal edebileceğinden daha fazla oral." Bunu gerçekten de yazıyor. "Her zaman oral. Eğer aynı odada bir dil ve bir amcık varsa, birbirlerine bağlanıyorlar demektir."

Tanrım.

Sesini kısmak için elimi aşağı yukarı hareket ettirerek onu susturuyorum. "Cidden, biraz daha az gururlu olabilir misin?"

"Hayır," diye yanıtlıyor cümlesini bitirirken ve sonra bana . "Bacaklarının arasında olacak tek kişinin ben olduğumu herkesin bilmesini istiyorum." Başını kaldırıyor ve daha yüksek sesle konuşuyor. "Duydunuz mu millet? Ben tek kişiyim-"

Saniyeler içinde yerimden kalktım ve o daha devam edemedi elimi ağzına kapattım. "Aman Tanrım, Knox, lütfen kendine hakim ol."

Bileğimden tutup beni döndürüyor, böylece kucağına oturuyorum ve tabii ki tüm gözler üzerimizde. Sırtım göğsüne dönük ve kolu karnıma dolanmış, beni yerimde tutuyor.

"Sen çok eğlencelisin." Boynumun yan tarafını öpüyor ve sonra yazmaya geri dönüyor. "Üç numaralı kural . . ." Duraklıyor ve sonra beni sallıyor. "Devam et, üç numaralı kural."

"Rahat ol."

"Hmm ... bunu bir kural olarak beğenip beğenmediğimden emin değilim. Buna bir ekleme yapabilir miyiz?"

Neden bu kadar sevimli? Dayanamıyorum. Bu hayattan daha büyük, dışa dönük ve güçlü adamın bu kadar sevimli olacağını asla tahmin edemezsiniz. Fiziksel özelliklerinden bahsetmiyorum. Kişiliği sevimli, tatlı, sanki beş kız kardeşe büyümüş ve kadınlara nasıl davranacağını çok iyi biliyor: biraz alaycı ve çokça şefkatli.

"Ne tür bir ek?"

Elini eşofmanımın ve kaşkorsemin altından geçirip başparmağını hafifçe okşadığı tenime götürüyor. Masumca, sanki birlikte otururken bu bağlantıyı kurmaya ihtiyacı varmış gibi, ama içimi aydınlatıyor.

"Diyelim ki sıradan bir ilişkimiz var, oral seks yapıyoruz ve sonra diyorsun ki, lanet olsun, bu adamın gitmesine asla izin veremem çünkü yatakta o kadar harika ki. Sıradanlıktan arkadaşlık bileziğinden daha fazlasına geçiş yapmamıza izin verilmeli, anlıyor musun?"

"Erkek arkadaş, kız arkadaş gibi mi diyorsun?" "Evet, aradığım terim bu."

Merakla, "Daha önce bir ilişkin oldu mu Knox?" diye sordum.

"Hayır," diye umursamazca cevap verir ve üç numaralı kurala bir ek yazmaya başlar. "Ama çok da zor olamaz. Dinlersiniz, konuşursunuz, verirsiniz ve alırsınız ve tabii ki ..."

"Bir sürü oral. Gözlerimi deviriyorum. Bu aşırı hevesli spor adamı yüzünden stresli hissetmem gerekirken gülümsüyorum. O bir kaçık ... ama benim kaçığım olabilir."

"Aynen öyle, şimdi anladın bebeğim." Beni sıkıyor ve kıkırdıyorum, beni birkaç saniye içinde nasıl mutlu edebildiğini seviyorum. "Tamam, sanırım bir kuralımız kaldı."

"Sadece dört kişiyle mi gidiyorsun?"

"Neden olmasın? işleri çok zorlaştırmak istemeyiz. Dörtte tutalım. Ve sonuncusu, ne kadar rahat olursak olalım, her zaman özeliz. Yani okşayacağın tek penis benimki olacak. Anladın mı?"

Yüzümü göremese de gözlerimi deviriyorum. "Özel olmanın ne demek olduğunu biliyorum ve inan bana, benimleyken bu konuda endişelenmene gerek yok." Sesim kastettiğimden daha alaycı çıktı.

"Hey." Beni görebilmek için kucağında çeviriyor ve ciddi Knoxa nasıl geçtiğini görebiliyorum. "Aldatmamdan falan mı endişeleniyorsun?"

"Hayır," diyorum başımı öne eğip kapüşonumun büzgüsüyle oynayarak. "Sen iyi bir adamsın ve içinde böyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Ama bu muhtemelen aklımın bir köşesinde olacak."

"Eski erkek arkadaşın yüzünden mi?" "Evet, onun yüzünden."

Elini sırtımda gezdiriyor ve avucunun sıcaklığı içimi ısıtıyor. "Benimleyken bu konuda asla endişelenmene gerek kalmayacak, Em. Söz veriyorum. Daha önce bir erkek arkadaş-kız arkadaş ilişkisi yaşamamış olabilirim ama bu tek eşliliğe inanmadığım anlamına gelmez. Sözüm sözdür."

"Teşekkür ederim," diyorum yüzünü avuçlayarak.

Öne doğru eğilip dudaklarına bakıyorum. Tam ağzımı dudaklarına bastırmak üzereydim ki, "Gerçekten de ilk öpücüğümüzü yemekhanede, tüm bu seyircilerin arasında mı vereceğiz?" dedi.

Gülümsüyorum. "Sen varsan ben de varım."

Hınzır bir parıltı gözlerini aydınlatıyor. "Öyle olduğumu biliyorsun." Ellerinden biri kalçamdan yukarı kayarken diğeri başımın arkasını kavırıyor ve beni dudaklarına doğru eğiyor.

Gerginim -çünkü Knox öptüğüm ikinci erkek- dudakları dudaklarıma değdiğinde mümkün olduğunca gevşek olmaya çalışıyorum.

Mükemmel bir basınçla yumuşayan dudaklarımız birbirine kaynaşıyor. Tabaklara vuran çatal bıçak sesleri ve öğrencilerin gevezelikleri kayboluyor, geriye sadece hızla atan kalbimin gümbürtüsü kalıyor.

Dudaklarımız aynı anda ayrılıyor, daha fazlasını istiyor, keşfediyor. Parmaklarım saçlarının arasından geçerken dilim ağzının içine kayıyor. Kalçamdaki tutuşu sıkılaştırırken göğsünden alçak bir inilti yükseliyor. Dillerimiz birlikte çalışıyor, daha fazlasını arıyor, daha fazlasına ulaşıyor ama asla özensiz değil. Küçük fiskeler, minik öpücükler, ağızlarımız asla çok uzağa uzanmıyor. Nazik ama yeni, ellerimizdeki gerilim ağızlarımızın yumuşak hareketleriyle bir çelişki oluşturuyor. *Bunu özlemiştim. Bu yumuşaklığı. Samimiyeti. Dürüstlüğü.*

Bu adamı bütün gün öpebilirim. İşte bu kadar iyi. Ne kadar sabırlı ve rahat, neredeyse kontrolü bana bırakıyor gibi, ama içe öyle olmadığını biliyorum. Hareketleriyle beni yönlendiriyor, başımı hafifçe eğiyor, dilini dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, bana doğru eğiliyor. Öpüşürken tüm vücudunu kullanıyor ve gücün omurgasından parmaklarının ucuna kadar hareket ettiğini hissedebiliyorum, beni ne kadar istediğini bilmeme izin veriyor.

Bu

mükemmel.

Bu-

"Evet, Gentry. mı dostum?" diye bağılıyor bir dallama.

Derin bir nefes alıp başımı omzuna yaslıyorum ve yemekhanede kontrolümü kaybettiğim için utanıyorum.

Başımı eğerek, "Kaç kişi bakıyor?" diye soruyorum.

Sakinleştirici bir şekilde sırtımı ovuyor ve "Hemen hemen herkes." diyor. "Mükemmel." Gülüyorum.

"Buna kızgın bile değilim, çünkü artık bu binadaki her sık kafalı senin benim olduğunu biliyor."

"Ve buradaki tüm kızların bir numaralı düşmanı oldum." "Hayır, sadece arkandan konuşurlar," diye şaka yapıyor.

"Harika." Uzaklaşıyorum ve gözlerimi ondan ayırmıyorum. Parmağımı alt dudağında gezdiriyorum ve "Gerçekten iyi öpüşüyorsun" diyorum.

"Her gün elimle pratik yapıyorum."

"Kapa çeneni." Omzunu itiyorum ve da gülmesine neden oluyorum.

Kahkahası dindiğinde, "Sen de çok iyi öpüşüyorsun, Em. Çok iyi." Bir öpücük daha konduruyor. "Kahretsin, şimdi gitmek zorunda olmaktan nefret ediyorum." Seksi bir gülümsemeyle sırtımı sıvazlıyor ve "Benimle çıkar mısın?" diyor.

"Elbette. Üzerime atlamak için bekleyen onca aç canavar varken burada kalmamın imkanı yok."

Eşyalarını toplayıp çantasına doldurduk ama "kuralları" imzalamadan önce değil -çok saçma- ve sonra merdivenlerden inip kapıdan çıktık. Dışarı çıktıktan sonra beni kenara çekti ve elini cebine atıp telefonunu uzattı. "O numarayı almamın zamanı geldi, değil mi?

ne düşünüyorsun?"

Telefonuna baktım ama almadım. "Bilmiyorum. Eğer sıradan bir şey yapacaksak, öğrenci sohbeti üzerinden de konuşabiliriz."

"Çiğnemen lazım. Telefon numarası, Ealson. Hemen."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve kalçamı dışarı çıkarıyorum. "Benimle böyle konuşarak istediğini elde edeceğini mi sanıyorsun?"

Boynunun arkasını çekiştiriyor, belli ki sinirlenmiş. "Telefon numaran bende yokken nasıl oral yapacağız?"

"Buna sürpriz unsuru deniyor." Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip çenesine hızlı bir öpücük konduruyorum ve sonra yanağını okşuyorum. "Çalışma salonunda iyi eğlenceler."

"Gerçekten bana numaranı vermeyecek misin?"

Başımı salladım ve uzaklaşmaya başladım. "Bunu hak etmelisin."

"Son birkaç hafta içinde kazandığma eminim."

"Hayır, az önce sevgimi kazandın. Benim numaram tamamen farklı bir engel." Parmaklarımı oynatıyorum ve yatakhane doğru dönüyorum, ama onun inlediğini duymadan önce değil.

Dönüş yolu boyunca kendi kendime gülümsedim. Neyse ki yangın tatbikatı sona erdi, ben de hemen duşa girip sıcak suyun gergin kaslarımı gevşetmesine izin verdim. Tıraş olmak için fazladan zaman harcıyorum, vücudumun her santimetresine ulaştığımdan emin oluyorum ve sonra losyon için makul bir süre harcıyorum. Odama gidip telefonumu kontrol ettiğimde, yabancı bir numaradan bir mesaj aldım.

Kaşlarımı çatarak açtım.

Ben Knox. Arkadaşın Dottie'yi ne kadar sevdiğimi söylemiş miydin? O benim kitabımda bir kazanan. Sonra görüşürüz, Ealson. P.S. Meme uçlarıyla oynamak için sabırsızlanıyorum. XOXO.

Başımı sallayarak telefonumu göğsüme bastırıyorum ve sonra kısık bir kahkaha atıyorum. Buna kızamıyorum, çünkü açıkçası mutluyum.

ON ALTINCI BÖLÜM

KNOX

" Bebeğim nasıl?"

Soyunma odasındaki deri koltuğa uzanıp ayaklarımı sehpayaya dayadım ve arka planda spor programları çalmaya başladı. Antrenmandan önce bir buçuk saatimiz var ve zaten kampüste olduğum için o zamana kadar soyunma odasında dinlenmeye karar verdim.

Carson yanımda oturuyor, telefonunda trol yapıyor ve çıkardığı seslerin farkında olmadan üzüm yiyor.

İğrenç.

"Selam anne," diyorum telefona, Carson'ın dikkatini çekerek. Bilmiş bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Annem takımda çok iyi tanınır. Beni her zaman kontrol etmek için aradığı için değil, beyzbol maçlarında *O* anne olduğu için. Bilirsiniz, bir soğutucu, sandalye, köpük parmak ve satın alınabilecek TÜM kolej kıyafetleriyle ortaya çıkan kişi. Tribünlerdeki taraftarları tezahürata başlatan ve el sallamaya öncülük eden odur. Kaçırılan bir düdüğü için hakeme ilk bağırان odur ve oyuna girdiğinde yedek kulübesine portakal dilimleri atan ilk kişidir. Evet, hâlâ portakal dilimleri dağıtıyor. İlk yılımda kesinlikle aşağılayıcıydı, ama şimdi gayri resmi bir takım maskotu gibi.

Oyuncular onu seviyor.

Koç Disik ona tahammül ediyor, ki bu şaşırtıcı çünkü kimseye tahammül edemiyor.

Diğer ebeveynler de maça gelemediklerinde oğullarını kontrol etmesi için ona güveniyor.

Aynı zamanda gayri resmi fotoğrafçı ve hatta oyuncuların ebeveynleri için bir sosyal medya grubu kurdu, böylece herkes takımda neler olup bittiğini takip edebiliyor.

Onun da işin içinde olduğunu söylemek hafif kalır.

"Koca adamım nasıl?" Ayrıca hala on yaşıdaymışım gibi davranıyor, ama o gerçekten gelmiş geçmiş en iyi anne ve en iyi arkadaşlarımdan biri olduğu için bunu görmezden geliyorum.

Ana kuzusu mu? Muhtemelen, ama tahmin edin ne oldu? Bu ana kuzusu, çatı katını her ziyaret ettiğinde ya da bir maça geldiğinde bir soğutucu dolusu pişmiş ikram alıyor. Yani, şikayet yok.

"Güzel, şu anda dersler ve antrenman arasındayım, bu yüzden soyunma odasında Carson'la takılıyorum."

"Oh, hoparlörü aç, merhaba demek istiyorum."

Bu ilk kez olmuyor. Sadece annemle sohbet ettiğim nadirdir. Genellikle Holt ya da Carson da konuşmaya dahil olur. Telefonu hoparlöre alıp "Merhaba de anne." diyorum.

"Carson, merhaba tatlım, ?"

Carson annemle konuştuğunda her zamanki gibi parlıyor. Annesini küçük yaşta kaybetti. Hayatının büyük bölümünde babasıyla birlikte olduğu için annemi çok kolay benimsedi.

"Hey Mama G." Herkes ona böyle seslenir. "Ben iyiyim, sen nasılsın?"

"Harikayım tatlım. Bahar şapkamı özenle süslüyorum. Her yıl yeni bir tane yapmayı sevdiğimi biliyorsun."

"Öyle, şapkalarına bayılıyorum. Sonbahar şapka her zamanki gibi destansı."

"Teşekkür ederim. Tüm o mücevherleri düzenlemek için bir ay harcadım. Ama bahar geldiğinde, bu küçük şeytan hazır olacak." Kendi kendine kıkırdıyor. "Peki, siz ikiniz uslu duruyor musunuz? Beladan uzak duruyorsunuz."

"Her zaman anne," diye cevap veriyorum.

Ancak Carson devreye girer ve "Ben beladan uzak duruyorum ama oğlunuz kalp konusunda küçük bir belaya bulaşmış olabilir" der.

Aman Tanrım.

Annem heyecanlı bir çığlık atarken ben de ona ters ters bakıp "Ne oluyor lan?" diyorum.

"Oh, bu doğru mu? Biriyle mi görüşüyorsun, Knox?"

Derin bir iç çekiyorum ve sonra Carson'ın koluna bir yumruk atıyorum.

Dediğim gibi, annemi çok seviyorum ama şu anda ihtiyacım son şey, Emory'ye zar zor benim diyebiliyorken onun Teksas sorgulaması.

"Siktir, adamım," diye fısıldıyor, ona vurduğum yeri ovuyor.

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve "Biriyle görüşüyor olabilirim" diyorum. "Olabilir mi, yoksa var mı?"

"Karışık bir durum," diye araya giriyor Carson. "Sıradan tutuyorlar."

"Oh, Knox." Sesinde hayal kırıklığı var. "Sana bundan daha iyisini öğrettiğimi sanıyordum. Lütfen bana onun seks arkadaşın olduğunu söyleme."

"Buna seks arkadaşı deniyor anne ve hayır. Daha öpüşmedik bile."

Bir kere öpüştük. Neredeyse doğru terim olmayabilir çünkü öpüştüğümüzde, *öpüştük* ve bu hayatımın en iyi öpüşmelerinden biriydi. Dolgun dudakları benimkilerin üzerinde gezinirken hiç sorun yaşamadı ve elleri sabah yemek yiyenlerin önünde saçlarımın arasında dolaşmaktan zevk alıyor gibiydi.

"Ama öpüştünüz?" Annemin sesi çok heyecanlıydı. "Evet."

"Ama bir süredir onun peşindeydi, Mama G. Derslerin ilk gününden beri, ama o kararsızdı."

"Neden? Kötü bir yok, değil mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, Carson'ın şu anda burada olmasından nefret ederek. "Buraya taşınmadan önce çok kötü bir ayrılık yaşadı. California'dan transfer oldu ve başka bir ilişkiye atlamakta tereddüt ediyor. Carson haklı. Benimle vakit geçirmek konusunda isteksizdi, bu yüzden zor oldu. Ama bu hafta sonu bazı adımlar attım ve artık sadece birbirimizi görüyoruz."

"Kulağa tezat gibi geliyor," diyor annem. "Tasadüfen özel mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, birbirimize biraz nefes aldığımız ama başkalarıyla takılmadığımız anlamına geliyor."

"Nefes alma odası mı?" Duraksıyor. "Carson, bu kız hakkında ne düşünüyorsun? Oğlumla dalga mı geçiyor?"

Yalvaran gözlerime bakma zahmetine bile girmeden, "Hayır, o iyi bir kız. Ondan hoşlanıyorum. Sınıflarımızdan birinde ve Knox'tan hoşlandığını söyleyebilirsin. Gözlerinden belli. Ama eski erkek arkadaşının ona bir numara yaptığını düşünüyorum. Knox doğru olanı yapıyor, hemen atlamıyor ve muhtemelen onu korkutup kaçırmıyor."

Lanet olası mucizeler var. Carson'ın söylediği her şey mükemmeldi. Belki annemle konuşmam bittiğinde taşaklarını kesmem.

"Ah, . Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Ona iyi baksan iyi olur, Knox." Ve böylece, Emory'yle tanışmadan saniyeler içinde şüphecilikten sevgiye geçiş yapar. "Adı ne? Neye benziyor?"

"Emory, ve o-"

"Oh, ne kadar güzel bir isim," diyor annem. "Ne kadar güzel?"

"Evet, içi de dışı da çok güzel," diyorum, her ne kadar kendimi sık kafalı gibi hissetsem de. Bu sadece annemle benim aramda bir konuşma olmalıydı.

"Öyle," diyor Carson eğilip iki sentini eklerken. "O da komik ve oğlunun parasının hakkını veriyor. Onunla işleri berbat etmemesi gerektiğini söyledim bile."

Telefonun diğer ucundan alkış sesleri geliyor. "Tanrım, onunla ne zaman tanışacağım?"

"Bir süre için değil. Gündelik şeyler hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Bir anneyle tanışmak her zaman sıradan bir şey değildir."

"Onunla aynı fikirdeyim Anne G. Ben olsam yeni döneme kadar beklerdim. Bırakalım da birbirlerinden gerçekten ne istediklerini anlasınlar."

"Çok uzak ama. Ona bir kart yazabilir miyim? Ne kadar harika bir evlat olduğunu anlatabilir miyim?"

"Kırtasiye malzemelerini dolapta sakla. Kart yok, anne."

"Ama üzerinde kelebekler olan bu güzel seti yeni aldım. Bunu gerçekten de şık bir kırtasiye malzemesi olarak göreceğini düşünüyorum. Uzun vadede size yardımcı olabilir."

"Ya da onu korkutup kaçırmak."

"Evet, bu onu korkutup kaçırabilir," diye ekliyor Carson. "Ama bir karta bayılırım, Anne G. Kelebekli kırtasiye malzemeleri kulağa büyümlü geliyor."

Siktiğimin yalakası.

"Seni kandırmasına izin verme anne. Sadece senin Oreo keklerinden istiyor."

Carson, "Bencil bir pislik gibi son partiyi kendine sakladın," diye bağıyor. "Bana sadece bir kare kaldı."

"Çünkü onlar benim favorim. İçlerinde Oreos ve şekerleme var, moron."

"İçlerinde ne olduğunu biliyorum ve play-by-play'e ihtiyacım yok. Bu yüzden daha fazlasını istedim."

"Çocuklar, ," diyor annem. Bizim tiyatromuza alışkın. şu anda hıyarlık edenin Carson olduğunu biliyor olmalı. "Her birinize kendi partinizi yapmama ne dersiniz? Bu işleri yoluna koyar mı?"

"Çok makbule geçer, Mama G. Kelebekli kırtasiye malzemelerini de unutma."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi." Carson kendinden çok memnundur. "Pekala çocuklar, gitmeliyim, skee ball birazdan başlayacak. İkinizle konuşacağım."

yakışıklı çocuklar

sonra." "Güle

güle anne."

"Güle güle, Mama G."

Telefonu kapatıp kenara fırlatıyorum ve iki elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Bunun için teşekkürler, pislik. Şimdi Emory konusunda bana yüklenecek."

"Rica ederim. Ben de tam olarak bunu umuyordum," diye cevap veriyor Carson kocaman bir sırıtışla.

Neden onun arkadaşayım?

Emory'nin kapısının aralığından bakıyorum ve onu masasında görüyorum; başını kitabına çevirmiş, elini alnına bastırmış ve kulaklığını takmış. Üzerinde bir çift eşofmanla sandalyesine bağdaş kurmuş, burnu kitaba gömülü, sevimli mi sevimli görünüyor.

Yeni duş almış ve uzun bir antrenmandan yorgun argın çıkmış bir halde odasına giriyorum ve yatağına uzanmadan önce sırt çantamı yere bırakıyorum. Koç bugün bizi çok çalıştırdı. Bir savaş yolundaydı ve acı çektiğimizden emindi.

Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı. Üzerimizde gezinirken burpee yapmak için düştüğümüzde sesini hala duyabiliyorum. Birinci sınıflardan biri kustuğunda, yaşlı piçin yüzünde bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirim.

Göz ucuyla beni yatağına yaklaşırken yakalıyor ve kulaklığını çıkarırken gülümsüyor.

"Ne dinliyorsun?" Ellerimi başımın arkasına koyup yorganının üzerine uzanarak soruyorum.

Sandalyesinden bacaklarını açıyor, kitabını kapatıyor ve yatağına zıplayarak yanıma oturuyor.

"Harry Potter müzikleri. Beni öğrenmek için heyecanlandırıyor."

Elimi kalçasında gezdiriyorum. "Öğrenmeye bu kadar hevesli biriyle daha önce tanıştığımı sanmıyorum."

Elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Artık biliyorsun." Sıkıyor. "Antrenman nasıldı? Geleceğini bilmiyordum."

"Antrenman iyiydi. Bu kadar yorgunken çatı katına dönebileceğimi sanmıyordum. Ve seni görmediğim bir gecenin daha geçmesine izin veremezdim. Bir anlaşma yapmıştık, Pazartesi günü seni sınıfta gördüm, öğle yemeğini reddettin -yine- ve şimdi Perşembe ve ben de yemekhaneden beri neden dudaklarını tatmadığımı merak ediyordum. Benden kaçıyor musun, Ealson?"

Gülümser ve başını sallar. "Asla. Burada olmana sevindim."

"Öyle mi? Davet edilmemiş olmama rağmen mi?"

"Evet. Ders çalışmayı bırakmam için bir bahane oluyor." Uzanıp saçlarını tokasından kurtarıyor. Uzun, kahverengi saç telleri omuzlarına dökülüyor ve güzel yüzünü çerçeveliyor.

"Beni sertleştirmeye mi çalışıyorsun?" Parmağımı kalçasında gezdirirken dolgun, dudaklarını büzerek soruyorum.

"Ciddi misin? Saçımı açtım."

"Ve seksiydi." Elini çekiyorum ve onu yatağa geri yatırıyorum. Tavana doğru bakıyorum ve "Yangın alarmı tekrar çılmayacak, değil mi?" diyorum.

"Hayır, ama elini pantolonumun içine sokmayı düşünüyorsan, beklemen gerekecek."

"Nedenmiş o?"

"Regl oldum." Sanki bu bilgiyi paylaşmak önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. Değil, ama birbirimizi yeni "görmeye" başladığımızdan beri, benimle olan rahatlık seviyesinden gerçekten memnunum.

"Kahretsin, bu berbat." Elini karnının üzerinde gezdiriyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Dışarı çıkıp sana şeker ya da başka bir şey alabilirim."

İçtenlikle gülümsüyor ve elini yanağımda gezdiriyor. "Bu neşeli olay için sakladığım bir Pretzel M&M zılam var. Onları kırıp film izlemek ister misin?"

Kahretsin, çok tatlı. Anneme söylediğim şey doğrudu: İçi de dışı da çok güzel. *Ve onunla birlikte olan şanslı kişi benim.* Annem bu kızı cidden sevecek.

"Sende de patlamış mısır var mı?" "Sanırım Lindsay'de var."

Yataktan atladım. "O zaman bu bir randevu."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

EMORY

Knox: , 19:00. *Geç kalmayın.*

Mesaja bakıyorum ve sonra saate bakıyorum. İki dakika gecikmiş. Bu ne cüret? Gülümsüyorum. Çok meşgul ve buraya gelmek için elinden geleni yaptığına hiç şüphem yok.

Duvara yaslanıyorum ve Knox'un bir oturuşta tüm Pretzel M&M zulamı ve bir paket patlamış mısırımı bitirdiği geçen geceki film gecemizi düşünüyorum. Adam yiyebiliyor.

Ayrıca sarılmayı da çok seviyor ama sadece elini gömleğime sokabildiği zaman. Geçen gece elini gömleğimin altına sokup avucunu karnıma bastırduğunda bunu "onursal" bir kural haline getirdi. Ona göre, oynaşmıyordu, sadece bana sarıldığında tenimin verdiği hissi seviyordu.

Bir kız buna nasıl hayır diyebilir? Diyemez.

Bana programının çok yoğun olduğunu söylerken haklıydı. Bunu benimkiyle karıştırınca hafta içi buluşmak için çok fazla seçeneğimiz kalmıyor, ama sorun değil, çünkü bunu sıradan tutuyoruz. Bu da onu daha çok istememe neden oluyor, çünkü onunla geçirdiğim anlar ruhumda var olduğunu bilmediğim bir ihtiyacı karşılıyor. Bu da birlikte geçirdiğimiz zamanı çok daha tatlı kılıyor.

Tepenin ardından Knox'un Carson ve Holt'la birlikte hızlı adımlarla bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Knox beni gördüğü anda anlıyorum çünkü yüzünde muhteşem ve mutlu bir gülümseme beliriyor. Carson karnına vuruyor ve duyamadığım bir şey söylerken doğrudan beni işaret ediyor, ama her neyse, Knox ona bir uyarıda bulunuyor gibi görünüyor.

Ilık bir sonbahar günü, yani diz üstü örgü çoraplar ve uzun kollu düğmeli bir bluz ile sevimli, kısa siyah dökümlü bir etek giyiyorum ve erkeğime biraz göğüs dekoltesi göstermek için ilk birkaç düğmeyi açık bıraktım.

Elini yüzünde gezdirmesine bakılırsa, gördükleri hoşuna gidiyor.

Onunla yarı yolda buluşmak yerine, mesafeyi kapatmasını bekliyorum ve , kolunu boynuma doluyor ve dudaklarını

Ağzını yavaşça benimkinin üzerinde gezdiriyor. İlk başta küçük, kapalı öpücükler, ağızım ayrılana ve dillerimiz birleşene kadar artarak devam ediyor.

"Dostum, açlıktan ölüyorum ve parayı sen ödüyorsun, bu yüzden ağzını Em'inkinden çeker misin, böylece biraz yiyecek alabiliriz?"

Knox iç çekerek uzaklaşıyor ve yan tarafımı sıkıyor. "Çok seksi görünüyorsun bebeğim" derken alını benimkiyle birleşiyor.

"Güzel, çünkü bunu senin için ben seçtim."

"Minnettarım." Elini benimkine götürüyor ve ellerimiz birleşirken avuç içlerimizi birbirine bastırıyor. "Hadi, yemek benden. Bu ikisine borçluyum ve sevgilim için ödeme yapıyorum."

Merdivenlerden yemekhaneye doğru yürürken bana itiraz edecek zaman bırakmıyor. Kampüste biri öğrenci birliğinde olmak üzere beş yemekhane var ama Lakeview sadece yurdumun bulunduğu yer olduğu için değil, aynı zamanda ikinci katta olduğu ve Michigan Gölü'ne baktığı için en iyisi. Ayrıca bağımlısı haline geldiğim kendi salatayı kendin yap istasyonu da var.

Tepeye ulaştığımızda Carson ve Holt ayrılıyor, ben Knox'a dönüp "Ne istersin?" diye soruyorum.

Farklı istasyonları tarıyor ve şöyle diyor: "Sanırım lazanya ve salata. Bir de kurabiye."

Kıkırdıyorum. "Tabii ki. Tatlısız , değil mi?" "Tabii ki hayır."

Yanağımdan öpüyor ve "Kasada buluşuruz." diyor.

Yemeklerimizi siyah tepsilerde toplarken herkes dağılıyor. Knox ödüyor, ki dürüst olmak gerekirse çok da fazla değil, çünkü yemekhane yemekleri ucuz, ayrıca sınırsız yemek kartı var ve Michigan Gölü'nün mükemmel manzarasını görebileceğimiz büyük pencerelere karşı dizilmiş bir masa seçiyoruz. Knox yanımda otururken Carson ve Holt da karşımızda oturuyor.

Ben daha çatalımı alamadan, üç adam da yemeklerini ağızlarına tıktırmaya başladı. Holt salata, tavuk ve patates kızartması aldı. Carson burger, kavrulmuş sebzeler ve patates kızartması aldı. Üçünde de Gatorade ve dev kurabiyeler var.

Ağız dolusu yemeğe rağmen Carson, "Knox sana annesinden ve seninle tanışmak için nasıl can attığından bahsetti mi?" diye soruyor.

Annesine benden mi bahsetmiş? Bu ne zaman oldu? Ben de aramızdaki ilişkiyi sıradan tuttuğumuzu sanıyordum.

Lazanyasına çoktan etkileyici bir çentik atmış olan Knox'a dönüyorum. "Hayır, söylemedi. Annene benden bahsettin mi?"

"Carson yaptı," diyor Knox, sesi sinirli geliyor. "Peki bu neden bir sorun?"

"Annemi tanı mıyorsun."

Holt ağzını silerken, "Lütfen," diye araya giriyor. Bana dönüp, "Küçük Knox Gentry hakkında bilmen gereken bir şey var. O tam bir ana kuzusu."

Ne? Onu asla öyle biri olarak görmezdim.

"Gerçekten mi?" Yüzüme yayılan bir gülümsemeyle soruyorum. "Bu doğru mu?"

Lazanyasına bakıyor ve omuz silkiyor. "Annem iyi bir arkadaşım olabilir."

"Bir keresinde en iyi arkadaşım demişti," diye ekliyor Carson.

"Ciddi misin?" Hayal kırıklığına uğramış hissederek soruyorum. Sanki bu adama bayılmak için başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi, annesinin en iyi arkadaşı olduğunu mu söylüyor? Bu da ne demek oluyor?

"Çok yakınız. Yani ... kız arkadaşımı nasıl memnun edeceğime dair bana ipuçları verecek kadar değil, ama bir şeyler paylaşıyoruz."

"Ve gelmiş geçmiş en iyi kekleri yapıyor," diye ekliyor Carson. "İkiniz çok iyi anlaşırdınız."

"İşte bu yüzden ikinizin mümkün olduğunca uzak durmanız gerekiyor. Üzerime çullanıp saçımı nasıl şekillendirdiğim ya da bu tür saçmalıklar hakkında konuşmalarını istemiyorum."

"Saçını seviyorum. Ona asla takılmam. Şimdi şu çok giymeyi sevdiğin beyzbol kapüşonlu tişörtün var ya..." Üçüne de bakıyorum, çünkü bu onların saha dışındaki üniformaları gibi.

Holt, "Bence kıyafetlerimizle alay ediyor," diyor.

"Bence öyle," diye ekliyor Carson. "Bu konuda ne yapacaksın, dostum?"

Knox sandalyesine geri oturur ve yemeğini çoktan bitirmiş olan çatalını yere bırakır. Sadece kurabiye kalmıştı. Cidden, çenesini açıyor ve onu boğazına tıkıyor, başka bir açıklaması yok. "Pekala çocuklar, sanırım yapabileceğimiz tek şey eve gidip bu kapüşonluları yıkamak ve onu çıldırtmak için her Pazartesi giymek."

Onlar gülüyor, ben de gözlerimi deviriyorum. "Görünüşe göre istediğin 'tüm oral' düşündüğün kadar kısa sürede gerçekleşmeyecek." Ağzıma bir çeri domates atıyorum ve çiğnerken gülümsüyorum. Hem Holt hem de Carson tehdidimden "ooo". "Lütfen, sen daha ağzını açmadan o eteği kaldırıp meme uçlarına dolayacağım."

"Oh, Knox" inle. Beni tehdit etme, Ealson."

"Güven bana, dayanabilirim. Tangamı çıkarmak için kaşınan sensin."

Holt çatalının bir ucuyla "Tanga demesi çok seksi," diyor.

"Em'e katılıyorum. Ondan daha uzun süre dayanabilmenin hiçbir yolu yok."

"Siktir . Ben azgın bir sik kafalı değilim. . Zaten *dayanıyorum*." Sesindeki rekabetçiliği bir mil öteden duyabiliyorum.

Carson ve Holt alay eder, bu da Knox'u daha da ateşler.

"Yapabileceğimi düşünmüyorsun, değil mi?" Gülüyor ve kurabiyesinden bir parça koparıyor, ukala bir tavır gözlerini ateşliyor. "Tamam, başlıyoruz." Bana dönüyor ve "İlk kırılan ve cinsel ilişki için yalvaran kaybeder" diyor.

"Öyle mi?" Bunu çok eğlenceli bulduğumu söylüyorum. Ne kadar uzun süredir seks yapmadığım hakkında hiçbir fikri yok ve dürüst olmak gerekirse, yaptığım seks en iyi ihtimalle vasat olduğu için, bolca sabrım var. "Peki ne kaybederiz?"

"Oh, bir bahis." Carson ellerini birbirine sürtüyor. "Ben de ."

Knox kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve "Peki, eğer Em önce kırılırsa, çıkış şarkılarını ben seçerim. Ve Britney Spears'ın ilk dönem şarkılarına bayılıyorum." Bana dönüp, "Sana gelince küçük hanım, eğer ilk sen patlarsan, Pazartesi dersimizden sonra benimle yemeğe çıkmak zorundasın, sonunda." dedi.

Dudaklarımdan geçen gülümsemeye engel olamıyorum. "Tamam, iyi, ama eğer kırarsan, dördümüz için güzel bir biftek yemeğinin parasını ödeyeceksin ve eteklerimden birini giyerken tüm zaman boyunca Fransız aksanıyla konuşmak zorundasın."

Carson ve Holt kahkahalarla bağırıyor. Knox'un espri anlayışı göstermemeye çalışmasını izlemeye o kadar odaklanmışım ki kimin alkışladığını yakalayamıyorum.

"Anlaştık." Elini bana uzatıyor, ben de ama önce, "Ama dürüst olmalısın, çünkü üçe karşı bir. Sonuçları çarpıtmak yok."

"Bunu yapacağıma gerçekten inanıyor musun?" Şok olmuş bir halde soruyorum. "Evet," diye kestirip attı.

"Evet, inanıyorum."

Kıkırdıyorum. "Haklısın, yapardım. Tamam, tamamen dürüst olmayı kabul ediyorum."

"Güzel." Eğilip çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına sıkıştırıyor ve dudaklarını usulca dudaklarıma bastırıp çekiliyor ve "Oyuna devam bebeğim" diyor.

"Siz ikiniz neden burada benimle oturuyorsunuz?" Dottie soruyor.

Ortak salonda, insanoğlunun bildiği en rahatsız kanepedeyiz. Knox'un kucağında oturuyorum, o ise parmağıyla sırtımda yavaşça daireler çiziyor ve beni çıldırtıyor. Seks yapmama yarışında bir haftayı geride bıraktık ve aslında onun kendini kontrol etmesine şaşıyorum. Yine de, bugün sporunda bulunduğu yerde olmasının tek nedeni kendini kontrol etmesi ve öz disiplindir.

Şu anda onunla kapalı bir odada olmayı reddediyorum, taze sabun gibi kokarken ve saçları antrenmandan sonra aldığı duştan dolayı hâlâ biraz ıslakken olmaz. Adamı iki gündür görmemiştim ve yurt odama geldiğinde dudakları hemen benimkileri buldu ve kendimi kurtarmak için yapabildiğim tek şey onu ortak salona doğru itmek oldu.

Onu itip uzak durmasını işaret ettiğimde güldü ve beni kucağına sırtımda parmaklarıyla bana işkence etmek için kanepede kendini evinde gibi hissetti.

Mutluluk bu. Ve işkence. Tamamen adaletsiz. "Bahsi kaybetmek istemiyor," diye cevaplıyor Knox, gözleri önümüzde beyzbol maçında. Hiçbirimiz şikayet etmedik

çünkü açıkçası, daha az umursayamazdık.

"Ne bahsi?" Dottie bacak bacak üstüne atıp rahatlayarak soruyor.

"Onlara söylemedin mi?" Knox'un kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

Saçımı kulağımın arkasına itiyorum. "Bu onları ."

"Bizi ilgilendirmeyen ne var?" Lindsay bir buzlu şeker yiyerek odaya girip soruyor.

Hemen söze giren Knox, Carson ve Holt'un bahse nasıl girdiği de dahil olmak üzere bahis hakkında bilgi verir ve Knox'tan şüphe duyduklarını itiraf eder.

Lindsay gülerek, "Gerçekten Knox'tan daha uzun süre dayanabileceğini mi düşünüyorsun?" der. Başını sallar. "İmkânı yok. Hiç iyi seks yapmadın ve orgazmların çok azdı. Kaşıntının fena halde kaşınması gerekiyor."

Gerçekten yeni arkadaşlara ihtiyacım var. Buralarda kız kurallarına ne oldu?

"Çok orgazm olmadın mı?" Knox soruyor. "Neden eski sevgilinle bu kadar uzun süre kaldın?"

Knox'u görmezden gelerek, "Hey Lindsay, söylediklerini sansürlemekten bahsettiğimizi hatırlıyor musun? İşte tam zamanı."

"Lütfen, Knox'un senin nasıl bir cinsel geçmişten geldiğini bilmesi gerekiyor." Ona doğru eğiliyor. "Fazla bir şey değildi. Evet, Neil ilk başta iyiydi ama ilk kez ve sonra onuncu kez yaptıktan sonra söyleyecek harika bir şeyi yoktu. Sanırım tam yorumu, 'Bunu sevmeye başlayacağım' oldu."

"Lindsay," diye . "çeneni."

"Hoşuna gitmeye mi başladı?" Knox acı çekiyormuş gibi elini yüzünde gezdiriyor. "Kahretsin, keşke bunu bilmeseydim."

"Çünkü onu şimdi daha da çok becermek istiyorsun, değil mi?" Lindsay kendini beğenmiş bir ifadeyle soruyor.

"Kesinlikle." Parmağı durdu ve eli kıcıma doğru kaydı. Alnını omzuma bastırıyor ve sonra uzun bir nefes veriyor. "Ben gidiyorum."

"Neden?" Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde soruyorum.

"Çünkü bu bahsi kaybetmemin imkanı yok ve eğer burada kalırsam, bu yeni bilgiyle, fena halde kaybedeceğim." Beni kucağından indiriyor ve sırt çantasını almaya gidiyor. Döndüğünde dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve hoşça kal diye fısıldamadan önce birkaç saniye oyalanıyor.

O gittikten sonra Lindsay'e dönüp alaycı bir şekilde "Çok teşekkürler" diyorum. O da kıkırdıyor ve hiç istifini bozmadan "Asla kazanamayacaksın" diyor.

Bu durumdaki espriyi görebilsem de, çünkü gerçekten görebiliyorum, bir yanımda sinirli. Lindsay, Knox'la geçirdiğim zamanı kesti. Birlikte çok fazla zaman geçiremiyoruz, bu yüzden az önce olduğu gibi zaman çalındığında kendimi iyi hissetmiyorum. Knox'un beni terk edecek kadar çok istemesini seviyor muyum? Evet, sanırım öyle. Ama bir daha ne zaman takılacağımızı kim bilebilir? Bu an bahisle ilgili değil, çünkü şu anda ikimiz de kaybediyoruz. *Ve bu berbat bir şey.*

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

EMORY

E *emory:* Bu bahis aptalcaydı.

Knox: Vazgeçmek istediğini mi söylüyorsun? Eğer öyleyse, on dakika içinde evine geleceğim. Seni çıplak, bacaklarını açmış bekliyorum.

Emory: Bir aydan fazla oldu, Knox. Bir aydan fazla oldu ve sen hiç kıpırdamadın.

Knox: Çünkü iyi bir elim ve tamamen çıplak nasıl görüldüğüne dair güçlü bir hayal gücüm var. Merak ediyorsan söyleyeyim, bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

Emory: Benim de iyi bir elim var, biliyorsun.

Knox: Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Mastürbasyon yaptığını duymanın şokuyla beni azdırıp rahatsız ediyorsun. Seni bilgilendirdiğim için üzgünüm bebeğim, ama hayalimde zaten bana mastürbasyon yapıyorsun. İyi denemeydi.

Emory: Lanet olsun. Gerçekten kılmıdamayacak mısın?

Knox: Seninle tanıştığım ilk gün sana öğle yemeğine çıkma teklif ettim ve sen hayır dedin. O gün gururum kırılmıştı. Sadece o külçeye tutunacak ve güç kadar inatçıyım. Asıl soru şu: Benimle yemeğe çıkmamak için gerçekten o kadar inatçı mısın?

Emory: İşin prensibi bu.

Knox: Senin kaybın.

Emory: Sen bir .

Knox: Bir daha söyle. Beni etti.

Emory: Senden nefret ediyorum.

"Psst, bebeğim, buraya." Kitaplıktaki kitaplara bakıyorum ve siyah bir şapka, ardından da bir çift mavi göz görüyorum - en sevdiğim çift.

Aralık ayındayız.

Aralık'ta. Ve Knox azıcık bile kırılmadı.

Oldukça ağır öpüşme seanslarımız oldu ve daha fazla bir şeye dönüşmeye başladığı anda geri çekiliyor ve bir film açıyor, kitap okumaya başlıyor ya da spor özetlerine bakıyor. Direnci platin seviyesinde. Bu beni deli ediyor.

O kadar çılgınım ki sadece söyleyeceğim: Azgınım.

Kampüsteki en azgın kız benim - bu unvan için rakibim yanımda bile değil - çünkü Knox'la her birlikte olduğumda, sadece tanıdığım en ateşli adamla karşı karşıya kalmıyorum, aynı zamanda ayrıldığımızda metaforik mavi toprakla baş başa kalıyorum.

Onu her gördüğümde tek yapmak istediğim kıyafetlerini yırtıp atmak, sonra da aynısını bana yapmasına izin vermek. Çırılçıplak yuvarlanmak istiyorum, terli bedenlerimiz birbirini alkışlasın-evet, alkışlasın. Onunla birlikte bir sürü ses çıkarmak istiyorum, işte bu kadar çıldırmış durumdayım. Utanç verici bir noktaya geldi ki, kampüste onun herhangi bir pazarlama materyalini gördüğümde bacaklarımın arasında donuk bir ağırlık hissediyorum.

Spor broşürleri beni ediyor. Bu çok aptalca.

Bir öğle yemeği bahsi üzerine.

Basit bir öğle yemeği bahsi. Çok saçma, kabul etmem gereken bir şey ama sürekli sertleşen sol meme ucum üzerine yemin ederim, ne zaman iddiayı kaybetmeyi düşünsem Holt ya da Carson bana cesaretlendirici mesajlar atıyor.

Bu sadece benimle ilgili değil.

Onlar ve Britney Spears şarkısıyla sopaya yürümekle ilgili. Yani güçlü duruyorum. En azından öyle düşünüyorum.

"Knox, nesen sen-?"

"Buraya gel, Em." Parmaklarıyla işaret ediyor. Henüz deneyimlemediğim parmaklar. İçimde derinlerde olmasını istediğim parmaklar, oynatıyor, oynatıyor, masaj yapıyor.

Belki de şu anda o parmaklarla tanışabilirim. Bekle, hayır. Hayır, yapamam.

Sadece iddiayı kaybetmekle kalmayacaktım, aynı zamanda Bayan Flower beni eteğim belimdeyken yakalarsa, bu stajımın ve bu dönem için çok çalıştığım her şeyin sonu olacaktı. Onun dizginleri altında olmak kolay değil.

Bu arada, Bayan Flower'ın bir öğrenciyle konuştuğu, daha doğrusu azarladığı sol tarafa bakıyorum ve ortalığın sakın olduğunu görünce

El arabasına koyduğum kitap yığınını indirip Knox'un beni elimden tutup göğsüne çektiği rafa doğru ilerliyorum.

Dudakları hemen benimkileri buluyor ve sonra eli arkama düşüyor, eteğimi kavlıyor, elinde toparlıyor ve uygunsuz bir seviyeye kaldırıyor. Eline vuruyorum ama bu hem öpücüğünü hem de beni tutuşunu yoğunlaştırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Son birkaç aydır epeyce dudak nemlendiricisi kullandık, birlikteyken ağızlarımız ayrılmazdı, ama öpüşme seanslarımız hiç böyle değildi, hiçbir şey bu kadar şehvetli, bu kadar muhtaç değildi. Geri çekildiğimde, onun çılgın gözlerine bakıyorum.

"Knox, oluyor?"

Ellerimi başımın üzerinde birleştiriyor ve boynumun yan tarafını öpüyor. "Seni istiyorum, Em. Seni çok kötü istiyorum."

Tanrım. Burada mı? *Şimdi mi?*

Geçen gece eli ipek şortumun pürüzsüz bel bandıyla dans ederken bunu söyleyemez miydi?

"Burada ne yapıyorsun?"

"Takımla birlikte çalışmaya çalışıyorum. Kırmızı odadayız, bu da bana bu kısa eteğin içinde kütüphanede zıplayan küçük kıcının mükemmel görüntüsünü verdi. Bu beni deli ediyor."

"Burada mısın? Takımla mı? Ne zamandan beri?"

"Bir saat önce," diyor, dudakları çeneme doğru ilerliyor. "Ve sen merhaba demeye gelmedin mi?"

"Böyle giyinmişken olmaz."

Dişleri tenimi sıyrırken iç çekiyorum. "Ben hep böyle giyinirim."

"Evet, aklıma gelmişken, pantolon giymeye başlayabilir misin lütfen? Kış geldi amına koyayım."

"Taytım var. İşe yarıyor."

"Çok fazla dolambaçlı yoldan." Dudakları kıpırdamıyor ve başı omzumun yanına düşerken uzun bir nefes veriyor. "Kahretsin Em, beni öldürüyorsun."

"Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Bu şimdiye kadar girdiğim en aptalca bahis. Şimdiye kadar kaç kez seks yapmış olabilirdik biliyor musun?"

"Bunu düşünemem bile yoksa sikim ağlayacak."

Kimse ağlayan bir siki sevmez.

"Burada neler oluyor?" Bayan Flower'ın tiz sesiyle hem Knox hem de ben sıçradık. Yan yana dönüyoruz ve yemin ederim midem

Bayan Flower'ın yüzündeki onaylamayan ifadeyi gördüğümde.

Bizi sürtünürken gören onca insan varken. "I . . . I-"

Boku yedim.

Tanrım, kütüphanede daha büyük bir suç işleyebileceğimi sanmıyorum. Kuralları göz önünde bulundurursak, sanırım Bayan Flower beni erkek arkadaşımınla öpüşürken görmektense bir panini presiyle kurgusal olmayan bir yerde görmeyi tercih ederdi.

Ağlayabilirim.

Bunun olmasına nasıl izin verdim? Eğer bu stajı kaybedersem . . . *Lanet olsun.* Daha geçen hafta Bayan Flowers'ın öpüşürken bulduğu bir çift için üzülmiştüm. Onun öfkesine asla sebep olmayacağıma yemin etmişim. Ve işte buradayım. *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.*

Bununla başa çıkamıyorum. Gözlerim yanıyor, boğazım düğümleniyor ve hayatım boyunca yaptığımız şeyi inkar edecek bir ses bulamıyorum.

"Bayan Flower, çok özür dilerim," diyor Knox, en iyi güneyli cazibesini kullanarak. Ona doğru bakıyorum ve karşımdaki çelimsiz gargoyl'e yavaşça yalvarışını izliyorum. "Kötü bir gün geçiriyordum. Kız arkadaşımın fazla vakit geçiremiyorum ve onu rahatlatmak için yapmamam gereken bir şey yaptım. Bu Emory'nin suçu değil." Tam adımı kullanması nabzımı hızlandırıyor, savunması ve ellerimizi birleşik bir cephe gibi nazikçe birbirine bağlaması da öyle. "Bana gitmemi, vardiyası bittiğinde onunla buluşmamı söyledi ama ben sorumsuz ve sabırsız davrandım. Lütfen bunun acısını ondan çıkarma."

Eğer bu adamın üzerine atlayıp suratını dağıtmak istemiyorsam, şimdi kesinlikle istiyorum.

Bayan Flower bir kemikli kolunu diğerinin üzerine katlarken Knox'a yavaşça bir göz atıyor, çatlamış dudaklarını büzüyor ve gözlerinde sorgulayan bir bakış var.

"Bay Gentry," dedi mükemmel disiplinci sesiyle. "Sizi bulduğuma şaşırdım. Ekibiniz bu duvarlara karşı her zaman çok saygılı olmuştur."

"Biliyorum, Bayan Flower. Derslerimizi ciddiye aldığımız için kendimizle gurur duyuyoruz. Berbat bir gün geçiriyordum, muhakeme yeteneğimi kaybettim ve bir hata yaptım. Özür dilerim."

Çubuk kollar açılır.

Yüzünde bir gülümseme belirir.

Ve normalde ölü olan gözlerine yeniden ışık gelir.

Bayan Flower Knox'a doğru yürüyüp kolunu kibarca sıvazlarken bambaşka bir kadına baktığımı düşünüyorum. "Affedildin, sadece Koç Disik'e selamımı söylemeyi unutma."

Errr . . . ne?

"Sorun değil." Knox ona göz kırptıyor ve o da bu jسته karşılık veriyor. Bu da ne?

Benimle yüzleştiğinde hâlâ şoktayım. Sanki Knox değerli bir et, ben de soğan garnit r ym ş m gibi gülümsemesi ince bir hoşnutsuzluk çizgisine dönüşüyor. "Emory, işinin başına d nmeni öneririm."

"Evet, tabii ki. Çok  z r dilerim." Reverans yapıyorum ve bir moron gibi başımı  ne eğiyorum, çünkü bu duruma nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Knox da hemen arkamdan geliyor.

Yaşlı cadı kulak kesildikten sonra, "Bunun için  zg n m" dedi. Tekrar belime sarılıyor ama ben onu savuşturuyorum.

"Delirdin mi sen? şu anda bana dokunma."

Kıkırdıyor ve diyor ki, "Hadi ama. Bu eğlenceliydi."

"Bu hiç eğlenceli değildi." Onun giden çerçevesine doğru bakıyorum. "Eminim geçmiş dönemlerden kalma bir dolap dolusu  l  stajyer kafatası vardır. Kaderi tekrar kışkırtacak biri değilim."

Yine kıkırdıyor. Bunu komik bulmasına çok sevindim. Yakalandığım ve reverans yaptığım için avuçlarım hâlâ terliyor. "Tamam, artık kütüphanede öpüşmek yok ama seninle konuşmam gerek, mesain ne zaman bitiyor?"

"Sekiz."

"Tamam, işin bittiğinde benimle dışarıda buluş ve Bear Den'de akşam yemeği yiyelim."

"Tamam." Bana iffetli bir öpücük veriyor ve sonra çekip gidiyor. Beni Bayan Flower'la berbat bir duruma soktuğu için ona kızmak istiyorum, ama görünüşe bakılırsa Bayan Flower büyük bir beyzbol hayranı olabilir, Knox'la çıkmak benim lehime olabilir.

Ama bunu ona asla söylemem tabii ki. Adamın egosu zaten yeterince şişmiş . Özür dilememesini affetmemeliyim, çünkü ya buradaki rol m  kaybedersem? Ama affediyorum. Çünkü ihtiya ım olduğunda benim için geldi. İddiamıza ve kendimizi gerçekten istediğimiz şeyden mahrum bırakmanın aptallığına rağmen, o kendini adamış. Adama lanet olsun, ama bunu sevdim. Hem de çok.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

KNOX

T Garson kız önümüze bir pepperoni pizza koydu, bana küçük bir göz kırptı ve sonra gitti.

"Az önce sana göz mü kırptı?" Em bana bir tabak uzatarak soruyor. "Sanırım öyle yaptı," diyorum ve ona bir peçete veriyorum.

"Kız kardeşin olduğumu mu sanıyor?"

"Umarım değildir çünkü bu, oturduğumuzdan beri kız kardeşimi gözümle becerdiğim anlamına gelir. Sürekli seninle ilgili gördüğüm kirli rüyalardan bahsetmiyorum bile."

Büyük spatulasıyla bir parça pizza alıyor, tabağına yerleştirirken mozzarella masanın üzerine uzanıyor ve "Pis rüyalar, ha? Çıplak mıyım?"

O çıplak mı . . . pssh.

Bir sürü uygunsuz şekilde çıplak.

"Ne biçim soru bu? Tabii ki ." Bir parça pizza alıyorum ama daha barbar olduğum için spatulayı atlıyorum. "Sen her zaman çıplaksın. Baş aşağı çıplak, bacaklarını iki yana açmış çıplak, ellerin ve dizlerin üzerinde çıplak, zıplayan çıplak -en sevdiklerimden biri- çünkü o göğüslerin sallanışını hayal etmek saf mükemmellik." Parmaklarımı öpüyorum ve havada gezdiriyorum. Homurdanıyor ve başını sallıyor. "Peki ya ben? Beni çıplak mı hayal ediyorsun? Top gibi bir sikim var mı?"

Pizzasını ısıtırken bana yan gözle bakıyor. "Hayır, rüyalarımda mikro bir penisin var ve ereksiyon halindeyken bulmaya çalışmak için yaklaşık on dakika harcıyorum."

Pizzanın yarısını ağızıma götürdüm ve ona dik dik baktım. "Bu hiç komik değil."

Gülümsüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm." Çiğniyor. "Erkekler çok tahmin edilebilir." Sahte bir erkek sesiyle, "Penisime bak, çok büyük. Bir kadının görebileceği en büyük şey. Kocaman erkek sikim ... eer, bana bak. Penis."

Erkek taklidinin incelikten yoksun olduğunu söylemeliyim. "Doğruysa, doğrudur."

"Lütfen. Her erkek kendi penisinin en büyük olduğunu düşünür."

"Penisimin en büyük olduğunu sanmıyorum." Duraksadım ve sonra dedim ki, "*Biliyorum* en büyüğüdür."

Hiç etkilenmedi, sanki gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibi başını bana doğru sallarken hiç etkilenmedi. "Oh, Knox, bundan daha iyi olduğunu sanıyordum."

"Ben bir erkeğim, bebeğim. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama her zaman siklerimizin büyüğü ve gezegendeki en iyi sikler olduğunu düşüneceğiz."

"Diğerleri gibi dangalak olduğunu öğrendiğime sevindim; gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordun."

Bu kız çok komik. Bu yüzden onu aklımdan çıkaramıyorum. Tatlı ve masum bir havası var ama ağzını açtığında esprili diliyle beni öldürüyor.

Acaba o dil başka neler yapabilir? Dondurma yeme şekline bakılırsa, çılgın seksi şeyler. *Sikeyim*. O bir horoz altı fiske olmalı. Sol taşağım üzerine bahse girerim. Tanrım, sikimin altını okşadığı düşüncesi beni şu anda bir bayrak direğinden daha sert yapıyor.

Pizzalarımızı yerken aramızda rahat bir sessizlik -benim pantolonum için rahatsız edici- uzanıyor ve ikimiz de ilk dilimi bitirene kadar onunla neden konuşmak istediğimden bahsetmiyorum.

"Peki, kütüphanede söylediklerim hakkında."

Ellerini peçetesine siliyor, yağlı pizza iz bırakıyor. "Evet, konuşmak istediğini söylemiştin? Bu bana her şeyin başlamadan bittiğini söyleme şeklin miydi?" Gülümseyerek sadece şaka yaptığını belli ediyor, çünkü bu küçük yorum neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyordu.

Başlamadan bitti mi? Evet, haklısın. Bu kızla daha yüzeye bile çıkmamışken bunu bitirmemin imkanı yok.

"Asla." Gülümsüyorum. "Aslında küçük bahsimizi konuşmak istiyordum." "Merak ettiğin buysa, pes etmiyorum."

Tanrı korusun. Öğle yemeği bu. Holt ve Carson ve onların yürüyüş şarkısı kimin umurunda?

Onu tanıdığım , pes etmeye hiç yakın değil. Ama bu konuda bazı yeni düşüncelerim var.

"Hayır, inatçı olduğunu biliyorum bebeğim, ama bu durumdan faydalanmamız gerektiğini düşündüm."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, gerçekten merakla.

"Madem ikimiz de fiziksel bir şey yapmıyoruz, senin sayende-" "Benim sayemde nasıl oldu?"

"Çünkü bekarlığım için suçlanmayı reddediyorum."

#Gerçek. Hiçbir azgın üniversiteli kendi bekarlığının suçunu üstlenmez.

Öfkelendi. "Tabii ki bunu kabul etmeyeceksin."

"Mahkeme kayıtlarını çıkarayım mı?" Telefonumda geziniyormuş gibi yapıp ekranı gösteriyorum. "Ah, tam burada benden daha uzun süre dayanabileceğine dair bahse girdiğin yazıyor." Ona bakıp gülümsüyorum. "Böyle şeyleri unutmam, Ealson. Bu senin suçun."

İçkisinden bir yudum alır ve sandalyesinde arkasına yaslanır. "Peki." Eliyle "Devam edin" işareti yapıyor.

En azından hatalı olduğunu biliyor.

Bir dilim pizza daha alıyorum ve kendim için bir tane almadan önce ona uzatıyorum. Kalabalık bir okul restoranında böyle bir konuşma yapmak garip ama yine de ilk öpüşmemiz onun yurdundaki yemek salonundaydı. Gürültülü davranışları ve yüksek sesli müziği görmezden gelmek kolay, özellikle de arka köşede iki kişilik bir kabin seçtiğimiz için.

"Fiziksel ilişkiden uzak durduğumuza göre, belki diğer şeylere odaklanabiliriz, bilirsiniz, bu özel gündelik ilişkiyi tamamen ciddiye almak gibi."

"Ciddi misin?" diye soruyor, gözlerinde endişeyle. Bunun onun için büyük bir adım olacağını biliyordum ama bu kızla sadece öpüşmekten daha fazlasını yapmam gerekiyor. Daha fazlasını bilmek istiyorum. Emory'nin pek çok katmanı, onu bu hale getiren pek çok yönü var ve ben bunların içine dalmak istiyorum. Onun iyi ve kötü yanlarını öğrenmek istiyorum. Bana her konuda açılmasını istiyorum. Annem, Em'in seks arkadaşım olduğunu düşünerek bana bok attığında haklıydı. Bana bundan daha iyisini öğretti.

"Ağırdan alacağız," diyorum elini tutmak için uzanarak. "Ama seninle çıkmak istiyorum, Em. Seni dışarı çıkarmak, sana kız arkadaşım demek, işleri resmiyete dökmek istiyorum. Bir süredir öylesine takılıyoruz, sence de işleri bir sonraki aşamaya taşımamız gerekmez mi?"

Parmakları benimkilerle birleşiyor. Bu iyiye işaret. Geri çekilmiyor, en azından şimdilik.

"Artık birbirimizle çok az vakit geçiriyoruz, nasıl çıkmamızı bekliyorsun?"

Geçerli bir endişe, ama istek varsa, bir yol da .

"Zaman yaratacağız. Programım yavaşlıyor, Noel tatili yaklaşıyor-"

"Bu da demek oluyor ki sen Teksas'a giderken ben de Kaliforniya'ya gideceğim. Zamanlama doğru değil Knox."

"Zamanlamayı sikeyim. Seninle birlikteyim Em," diye itiraf ediyorum, biraz çaresiz hissederek. "Ve daha fazlasını istiyorum." Bir kızın bunu duymaktan mutlu olacağını düşünürsünüz, ama bu onu daha da geriyor gibi görünüyor, bu yüzden biraz yavaşlıyorum. "Seksin daha fazlası olduğunu söylemiyorum. Ama bilmeni isterim ki gözlerim kapalı. Tek gördüğüm sensin. Sadece ve sadece sen. Yine de çıldırmadan önce, gerçek bir randevuyla başlayalım. Sen giyinirsin, ben kravat takarım, seni dışarı çıkarırım."

"Kravat takmak zorunda değilsinizama beyzbol şapkası ve beyzbol kapüşonu dışında bir şey giyebilirsiniz."

Kapüşonuma bakıyorum ve tekrar ona dönüyorum. "Ama bu şeyi çok seviyorsun."

"Çöpe atmayı seviyorum."

"Eski püskü ve iğrençmiş gibi davranıyorsun. Bu Under Armour, bebeğim, bu yıl yeni. Ve bende beş tane var."

"Evet, biliyorum. Hepsini gördüm," diyor alaycı bir tonla. "O zaman senden etek değil, elbise giymeni bekliyorum."

"Eteklerimi beğenmiyor musun?" Kaşları birbirine çarptı.

"Hayır, onları seviyorum, senin beni cezalandırdığın gibi ben de seni cezalandırmaya çalışıyorum."

Kıkırdıyor. "Tam bir serserisin. Tamam. Sana bir elbise giydireceğim."

"O zaman kabul ediyorsun? Cidden benimle çıkacak mısın? Tam bir erkek arkadaş gibi ve kız arkadaş tipi şeyler?"

Bana dönüp bakmadan önce pipetini içkisinin etrafında birkaç kez döndürüyor. "Bir kızın böyle şeyler sorması gerekmez mi?"

"Ben eşit fırsatçıyım, bebeğim."

Gözlerini deviriyor ve sonra öne doğru eğilerek oturuyor. Elimin tersini dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük konduruyor. Samimi, beklenmedik ve çok hoşuma gidiyor. "O zaman bu bir randevu."

"Otur." Koç Disik önündeki sandalyeyi işaret eder.

Bu sabah beni ofisine çağırdı. Mesajı basitti: *Ofisime. On.*

Tercümesi: Koç çağırıldığında, sana söylenen zamanda geleceksin. Bunun ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama çatık kaşlarından iyi olmadığını tahmin ediyorum.

Son iki haftada yaptığım aptalca şeylerin listesini karıştırıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Bu toplantıya tamamen kör olarak gidiyorum.

Ellerini kavuşturmuş ve karnına dayamış, şapkasının korkutucu siperliğinin altından bana bakıyor.

"Seni asla bir moron olarak görmedim, Gentry."

Bir toplantıya başlamanın tek yolu bu. Sadece sırtımdan boncuk boncuk ter akarken koltuğumda kaymama neden oluyor.

"Ama sen ne halt ?" Err . . .

Sandalyemde tekrar kayıyorum. "Detaylandırabilir misiniz?"

"Kız."

"Emory?" Neden burada olduğumu anlamaya çalışarak soruyorum.

"Elbette." Parmağını burnunun altında gezdiriyor. "Kütüphanedeki kız. Dora Flower bana stajyerle karşılaşmandan bahsetti."

"Oh." Kıkırdıyorum ve rahat bir nefes alıyorum. "Kötü bir şey değildi, Koç. Bir öpücükten öteye gitmedik."

"Bu kızla görüşmüyor musun?"

"Bekle, ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Hayır. Öyleyim. O benim kız arkadaşım."

"Sen bir aptalsın. Mükemmel." Öne eğiliyor, şapkasını kaldırıyor ve elini alnında gezdiriyor. "Şu anda hayatının neresinde olduğunun farkındasın, değil mi?" Parmağını kaldırıyor. "Askere alınmana bir dönem kaldı ve sen bir kızla ilişkiye mi girdin? Bu yapabileceğin en aptalca şey. Geleceğine odaklanmalısın."

"Bir kız da gelecek değil mi?" Bunu neden söylediğimi bilmiyorum, belki de gerçekten Koç'un beni gösterdiği kadar aptalımdır.

"Yani hayatın boyunca hayalin bir erkek arkadaş olmak mıydı?" Şey, o böyle söyleyince . . .

"Hayır," diye cevap veriyorum, kendimi aptal gibi hissederek.

"Haklısın, değil. Profesyonel bir beyzbol oyuncusu olmak için. Bu kız tüm yanlış sebepler için bu işin içinde olabilir."

"Emory öyle biri değil," diyorum. "O farklı biri."

"Her zaman ," diye Koç. "Diyelim ki iddia ettiğiniz gibi farklı biri. Sezon boyunca sana şikayet ettiğinde ne olacak?"

seni hiç göremeyecek mi? Kavga ettiğinizde ne olur, zihinsel olarak bunu bir kenara itip sahada işinizi yapmaya hazır mısınız?"

"Yani..." Bunu hiç düşünmemiştim bile. "Daha önce bir şeyleri engelleme konusunda hiç sorun yaşamamıştım."

"Sen de daha önce hiç kızla birlikte olmadın ama şimdi bunu yapmayı seçtin." Koç başını sallıyor ve "Lanet olası moron" diye mırıldanır. Sert bir nefes verir ve bilgisayarına dönerek yazmaya başlar. "Seni ondan ayrılmaya zorlayamam ama performansın düşerse senin yerini almaya hazır pek çok oyuncu var. Kendin ve takım için doğru seçimi yap Gentry."

"Peki bu doğru karar ne olurdu?" Bu çok boktan. Em ve beyzbol arasında seçim yapmam gerektiği konusunda ciddi olamaz.

Gözlerini bilgisayar ekranından ayırıyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sanırım kendi sorunuzun cevabını biliyorsunuz." Kapıya doğru başını sallıyor. "Şimdi defol git buradan. Yapacak işlerim var."

Ofisinden çıktım ve soyunma odasına doğru yöneldim. Bir saat sonra dersim var, yani boş zamanım var. İçeri girdiğimde Holt'u deri koltuklardan birine uzanmış, başını telefonuna doğru eğmiş, parmakları hızla ekrana vururken görüyorum.

Yenilmiş hissederek karşısına oturuyorum. Yukarı baktı ve "Toplantın nasıl geçti?" diye sordu.

Carson ve Holt benim hayatımla ilgili her şeyi biliyor.

"Harika değil."

Başını telefonundan kaldırıyor. "Ne oldu?"

"Koç Emory'yi öğrendi, onunla ilişkiyi kesmemi istiyor." Bu sözleri söylerken bile midem düğümleniyor.

"Ne? Neden?"

"Dikkat dağıtacağını düşünüyor." Telefonunu gösteriyorum. "Her gün konuştuğun kişiler gibi."

"Bir süredir Ealson'la görüşüyorsun ve oyunun değişmedi, şimdi neden endişeleniyorsun?"

"Çünkü askere alınmama bir sömestr kaldı. Beni kolladığını biliyorum ama bunu yapma şekli berbat. Onu tanımıyor bile."

"Fark etmediği şey, bazılarımızın kaçışa ihtiyacı olduğu. Uyuşturucu gibi bir kaçışa değil. Ama inzivaya çekilecek bir yer. Benim için sporcu olmaktan daha fazlası var ve bunu kaybetmek istemiyorum."

Holt'un bu kızla ne kadar zamandır görüştüğünü ya da ne kadar ciddi olduğunu bilmiyorum ama bildiğim şey, burnu telefonuna gömüldüğünden beri oyunun zirvesinde olduğu. Ona bir kez kız hakkında soru sordum ve hiçbir şey söylemedi, ben de bunu kız hakkında konuşmaya hazır hissetmediği şeklinde anladım. Acaba hiç hazır olacak mı?

"Bu kız senin için bu mu? Bir kaçış mı?"

"Evet . . . ve daha fazlası." Yan tarafa, duşlara doğru bakıyor ve "Kız soyunma odası malzemesi, dostum" diyor.

Vay anasını.

Soyunma odasını kutsama saçmalığına inanmasam da takım arkadaşlarım inanıyor ve biri bir kızın soyunma odası malzemesi olduğunu söylediğinde bu çok şey ifade ediyor.

"Ciddi misin?"

"Evet. Beni mutlu ediyor. Hayat boktan olduğunda, hatta olmadığında bile, bana daha fazla bakış açısı kazandırıyor sanırım. Odağımı kendimden uzaklaştırmama yardımcı oluyor. Ayrıca çok da güzel." Holt'un böyle açıldığını hiç duymamıştım, bu yüzden dürüstlüğü hoş karşılandı. Şaşırtıcı ama hoş. "Koç'un neden dikkatimizin dağılacağından endişe ettiğini anlayabiliyorum ama anlamadığı şey, bazılarımızın bu kaçışa ihtiyacı olduğu. Beyzbolla besleniyor ve nefes alıyoruz. Bazen beynimizin o kısmını kapatmamız ve oynamak için doğduğumuz spordan başka bir şeyin tadını çıkarmamız gerekir." Omuz silkiyor, sanki söyledikleri ağır şeyler değilmiş gibi. "Em seni mutlu ediyor, o yüzden bununla dalga geçme."

"İstemiyorum"

"O zaman yapma." Holt telefonunu tekrar eline alır. "Senin için en iyisini sen bilirsin, dostum. Eğer bu Em ise, devam et."

"Yapacağım," diye kararlılıkla cevap veriyorum. Koç bu konuda haklı değil. Carson anneme Em'den bahsetmekten vazgeçmedi, yani onun iyi biri olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ve şimdi de Holt. Beyzbol benim geleceğim ama bu konuda Holt'a katılıyorum. Ben kızı istiyorum, zaten benim inziva yerim olan kızı. Tanrım, beni kesinlikle yerime koyuyor ve bu daha geniş bir bakış açısı değilse, nedir? Hayır. Emory Ealson kalıyor.

Ben de telefonumu elime aldım ve kız arkadaşımı randevuya götürebileceğim yerleri araştırmaya başladım. Koç'un nereden geldiğini de anlıyorum ama sahada her zaman kendimi bölümlere ayırabildim. Emory ile olmak bunu değiştirmeyecek.

YİRMİNCİ BÖLÜM

EMORY

Knox: Programınız nedir?

Emory: Cuma, Cumartesi ve Pazar izinliyim. Hepsi de mükemmel randevu geceleri.

Knox: Yazarken bir heyecan mı duyuyorum?

Emory: Olabilir.

Knox: Çok tatlısın, bebeğim.

Emory: Ne bekliyordun, ayak sürüyeceğimi mi?

Knox: Evet, kadınları benimle çıkmaya zorlamayı seviyorum.

Emory: Kaç kadın var?

Knox: Ayda on tane. Bundan daha fazlasını kaldıramam. Sen bir numarasın.

Dokuz.

Emory: Sadece on, pish, çocuk . On beşi dene. Hiç merak ettin mi neden çünkü listemde on iki numarasın.

Knox: Özel ilişkimizin ciddi ilişkiye bilmeseydim endişelenirdim. O etekler erkekleri sinek gibi çekiyor.

Emory: Boktan sinekler mi? Ne kadar hoş.

Knox: Teksas, bebeğim. Bir sürü at pisliği ve sinekle büyüdüm.

Emory: Ne kadar güzel bir çocukluk geçirmiş olmalısınız.

Knox: Para için el arabasına pislik doldurmaktan daha iyi bir şey yok.

Emory: Eminim bunu yaparken çok seksi görünüyordun.

Knox: On iki yaşında sıska bir ben. Süper seksi.

Emory: Hayır, teşekkür . Senden sadece kasların yüzünden hoşlanıyorum.

Knox: Onu tanıdığı anda aletim bu düşünceni gölgede bırakacak. **Emory:** Ki bu gidişle asla olmayacak.

Knox: Zihnimde şimdiye kadar en az iki yüz kez sevişmişizdir.

Emory: Öyle mi? Bana yaptığımız bazı şeyleri anlat.

Knox: İyi denemeydi, Şeytan'ın metresi. Siktir et. Mesajlarla sertleşmeyeceğim. Hayır, teşekkürler.

Emory: Eğlenceli olacak, hadi.

Knox: Hayır. Olmayacak. Planlamam gereken bir randevu var.

Emory: *Sen sıradan bir erkek değilsin. Başka biri olsa benimle mesajlaşmak için davete atlardı.*

Knox: *Ben sıradan değilim, bebeğim. Hiçbir şekilde. Cuma gecesi kur yapmayı planlıyorsan, bunu kaldırabilir misin?*

Emory: *Sakin ol. Sadece giymeyi planladığım elbiseyi kaldırıp kaldıramayacağını merak ediyorum.*

Knox: *Getir onu, Ealson.*

Emory: *Boner Kasabası'na bir yolculuğa çıkmaya hazır olun.*

Knox: *Ereksiyon Şehri, işte geliyorum. Tek yönlü bir yolculuk ayarladım.*

"Aman Tanrım, ölecek."

Aynaya bakıyorum, kışma bakabilmek için dönüyorum. "Öyle mi düşünüyorsun? Elbise fazla değil mi?"

"Hiç de değil," diyor Dottie, yatağında otururken. "Ve saçına eklediğin bal rengi röfleler muhteşem. Gözlerini öne çıkarıyorlar."

Parmaklarımı yumuşak dalgaların arasından geçiriyorum. Bugün şansımı denedim ve saçlarımı yaptırdım, biraz bal rengi ve daha fazla kat ekledim. Çok büyük bir değişiklik değil, sadece bir etki yaratmaya yetecek kadar. Öğleden sonrayı derslerden sonra randevum için hazırlanarak geçirdim. Her yerimi tıraş ettim, en iyi bergamot losyonlarımla vücudumun her santimini losyonladım, makyajım için en az bir saat harcadım ve şükürler olsun ki kuaförüm saçımı yaptı.

Peki ya elbise? Sarı, sırt kısmı jiletli ve ön kısmı derin V. Kumaş vücudumun her parçasına yapışıyor ve etek ucu uyluğumun ortasına denk geliyor. Elbiseyi beyaz topuklu ayakkabılar ve beyaz bir palto ile eşleştirdim. Ne de olsa kış mevsimindeyiz.

Tak tak. Tak.

"Ah, o burada," diye bağılıyor Lindsay yerinde koşarken.

"Sakin ol." Gülüyorum. "Onu daha önce de gördük."

"Ama bu farklı. Sizler işleri bir üst seviyeye taşıyorsunuz.

Ya bu gece evlenme teklif ederse?"

"Aman Tanrım." Gözlerimi deviriyorum. "Birbirimizi çok az görüyoruz ama o evlenme mi teklif ediyor? Kendini topla, Lindsay."

Heyecanını bastırıyor. "Özür dilerim, biraz hevesli davrandım. Kapıyı açmamı ister misin?"

"Elbette. Rujumu bir kez daha süreceğim." İnce bir pembe seçtim ama dudaklarıma tek bir renk verdi.

Lindsay kapıya doğru giderken ben de saçımı yeniden tarayıp kabartıyorum. Dottie yanıma geliyor ve "Mükemmel görünüyorsun Emory. Bu gecenin tadını çıkar ve kalkanını indir. O iyi bir adam, Neil'den bile daha iyi." Bana yandan sarılıyor ve Lindsay'in Knox'a övgüler yağdırdığı ortak salona doğru uzaklaşıyor.

"Aman Tanrım, bu gömlek daha dar olabilir miydi? Şu pazularına bak." Derin kahkahası odama süzülüyor.

"Bilerek küçülttüm. İşe yaradı mı?" Lindsay için pazularını esnettiğini hayal edebiliyorum.

"Oh evet, bu altılı mı yoksa sekizli mi? Hissedebilir miyim?"

O anı yatak odamdan çıkmak için değerlendirdim. "Knox'un karın kaslarını hissetmeyeceksin."

Knox arkasını dönüyor ve beni gördüğünde yüzündeki ifade fazlasıyla tatmin edici ve *çok* uzun süre hatırlayacağım bir şey. Eli ağzının üzerinde gezinirken gözleri vücudumu yavaşça inceliyor.

"Vay anasını," diyor nefesinin altında, bir adım öne çıkarak. "Bebeğim, çok iyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Elini belime doladı ve beni kendine çekti. Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirip yeni buklelerimi inceliyor.

"Bu çok seksi. Saçını daha önce de beğeniyordum ama bunu daha çok beğendim." Aşağı bakıyor. "Ve göğüslerin, o şeylerle beni öldüreceksin. Bahsimiz sadece seks üzerineydi, değil mi? Bu gece bunları emebilir miyim?"

Dottie arkadan homurdanıyor.

"Her türlü seks eylemi." Yanağını okşuyorum ve sonra ellerimi siyah dar gömleğinin üzerinde gezdiriyorum. Lindsay haklıydı; kumaşın üzerinden gücünün her kıvrımını görebiliyorsunuz. Pazuları şişkin, kumaşı yırtmakla tehdit ediyor. Göğüs kasları düğmelerin sağlamlığını test ediyor ve gömleğin sivriligi dar kalçalarına yapışıyor; gömleğin paçasını koyu renk bir kot pantolonun içine sokmuş ve kemerini aşağıya doğru sarkıtmış. Süper seksi. "Gerçekten iyi görünüyorsun." Sadece taşaklarını patlatmadığımı bilmesini istiyorum, ama onunla ilgili her şeyi takdir edebiliyorum. *Bu bahse neden girdik ki? Ona tırmanmak istiyorum.*

"Teşekkür ederim." Ellerini yanaklarıma doğru kaldırıyor ve dudaklarıma hafifçe bir öpücük konduruyor.

"Aman Tanrım, mide bulandırıcı derecede , değil mi?" Lindsay soruyor.

"Haksız yere birbirleri için yaratılmışlar," diye yanıtlıyor Dottie.

Kalbimi mümkün olduğunca bu konunun dışında tutmak istesem de, çünkü hala onu bir araya getirmeye çalışıyorum, onlara katılmamak elde değil.

"Buna kafayı taktım," diyorum yemek alanının etrafında hareket eden arabalara bakarak. "Burası için çok mu şık giyinmişim?" Diğer müşterileri tarıyorum ve basit sokak kıyafetlerine bakıyorum.

"Benim için mükemmel giyinmişsin. Başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda?"

Lindsay ve Dottie beş dakika daha konuştuktan sonra Knox'un kamyonetiyle ayrıldık ve göl kenarındaki park yolunda ilerleyerek su kenarında güzel bir dim sum restoranı olan Sauce and Dumplings'e geldik. Birçok öğrencinin burası hakkında konuştuğunu duymuştum ama daha önce gitmemiştim. Gölün panoramik manzarasıyla çevre çok güzel, ancak bir üniversite kasabasında olduğumuz için kıyafetler mum ışığında restoran kadar süslü değil.

Ama sorun değil, çünkü Knox haklı: bu sadece bizimle ilgili.

Knox'un dokunmadığı çay ile başladık ama onun yerine bir kola sipariş ettik. Ardından biraz çorba içtik ve şimdi de arabalarla gelecek olan ana yemeğe geçtik. Dışlerimi geçirmek için sabırsızlandığım birkaç farklı köfte sipariş ettik

Knox yemek çubuklarıyla ilkini alıyor, iri elleri çubukları bir profesyonel gibi ustalıkla kullanıyor ve nedense bu beni çok tahrik ediyor. Yemek çubuklarını kullanmakta beceriksiz olduğum için, kendimi biraz aptal hissederek çatalımı kullanıyorum.

"Ciddi anlamda özel olmaya hazır mısınız?" diye soruyor, biftekli ve brokolili hamur tatlısına benzeyen şeyden bir lokma alırken.

"Öyleyim."

"Güzel." Bir sonraki hamur tatlısını ve "Bana ex."

Bunun bilmeliydim, ama bu kadar erken sormak Akşam mı? Riskli.

"Tam gidiyorsun, değil mi?"

"Evet, çünkü bunu aradan çıkarmak istiyorum. İçini dök, sonra devam edebiliriz. Bana onun nasıl bir sık kafalı olduğunu anlat."

Haklı. Bu sorunun bu gece sorulacağını biliyordum. Bu onunla ciddi olmanın bir parçası, daha derine iniyoruz, hakkında daha kişisel şeyler öğreniyoruz. Randevumuza sarkmasına izin vermektense bunu da halletmeyi tercih ederim.

"Neil ile lise birinci sınıftayken tanıştım ve hemen aşık oldum. Bana güzelmışim gibi bakan ilk erkekti, beni öpen ilk erkekti, benimle seks yapan ilk erkekti." Knox'un çenesi geriliyor ama bir şey söylemiyor. "Çabucak aşık oldum. Onun beni tüketmesine izin verdim. Neil'in yaptığı her şey mükemmeldi ve ben de bunun bir parçası olmak istedim, bu birkaç kez arkadaşlarımı terk etmek ya da o kendi hayallerinin peşinden gidebilsin diye kendi hayallerimi bir kenara bırakmak anlamına gelse bile. Başlarda tatlı ve destekleyiciydi; bağımlılık yaratan bir kişiliği vardı. Eğlenceli ve dışa dönük, zaman zaman iğrenç ama her zaman dizginlemeyi bilen biriydi. Ona çok bağlandım."

"Bu yüzden mi okula gitmek için Kaliforniya'da kaldın, onun yüzünden mi?" Başımı salladım. "Onun başvurduğu okullara ben de başvurduğum ve o Cal State'i seçtiğinde, istediğim bölüm olmamasına rağmen onunla gittim. Ama ona yakın olmak istedim. Onun yanında olmam gerekiyordu. Öyle bir noktaya ki o benim güvenlik battaniyem gibi hissetmeye başladım. O kadar uzun zamandır onunla birlikteydim.

Ama üniversiteye gittiğimizde aramız gerilmeye başladı."

"Nasıl yani?" Knox soruyor. Omuzlarının yüksekliğinden tedirgin olduğunu görebiliyorum, ama sesi yatıştırıcı, hatta ... ilgili. Neil hiçbir zaman Knox'un gösterdiği türden bir özdenetime sahip olmadı. Aralarındaki pek çok farklılıktan biri de bu.

"Benim yapmadığım şeyleri yapmak istiyordu. Üniversitede olduğumuzu ve deneyecek başka zamanımız olmadığını söyleyerek uyuşturucu kullanmaya başladı. Ama bu bana göre değildi, bu yüzden ben evde ders çalışırken o bensiz partilere gidiyordu. Bir şeyi öğrenmemin daha uzun sürmesinden faydalanırdı. Ne zaman ders çalışmam gerektiğini söylesem, dışarı çıkardı. Ve bir gece, ders çalışmayı erken bitirip ona sürpriz yapmak istediğimde, onu başka bir kızla yatakta buldum."

Knox başını sallıyor. "Ne aptal bir pislik."

"İlk başta öyle düşünmemiştim. Belki de benim yüzümdendir, ona ihtiyacı olan ilgiyi göstermiyorumdur diye düşündüm ama durumun böyle olmadığını hemen anladım. O bencil bir pislikti ve ben daha iyisini hak ediyordum. Daha fazlasını hak ediyordum."

"Hak ediyorsun, ondan çok daha fazlasını hak ediyorsun."

"Evet. Bunu şimdi biliyorum. Ayrıldıktan sonra dönemi bitirdim ve Brentwood'a başvurdum. Kabul edildim, kızlarımı arayıp onlarla aynı odada kalıp kalamayacağımı sordum ve sonra da kampüs haritasıyla suratına bir tokat attım. Gerisi tarih oldu."

"Onu özölüyor musun?"

"Neil?" Başımı sallıyorum. "Hayır. Onu özlemiyorum. Bir yanım onun arkadaşlığını özölüyor, çünkü lisedeyken o benim en iyi arkadaşımdaydı. Bunu kaybetmek gerçekten acı vericiydi."

"İşte bu yüzden bir numaralı kural var, değil mi?"

Böreklerimden bir ısıruk alıyorum. "Evet, öyle. Seni tanımaya başladığımda ve senin yanında olmaktan ne kadar hoşlandığımı fark ettiğimde, bu bana Neil'le olanları hatırlattı. Bu yüzden bu kadar tereddütlüydim Knox, bu yüzden arkadaşlığımızı asla kaybetmek istemiyorum. Senin sadece seksi ya da tanıdığım en tatlı adam olduğunu düşünmüyorum, aslında seni bir arkadaş olarak seviyorum ve seninle takılmak istiyorum." Omuz silkiyorum, kendimi gerçekten savunmasız hissediyorum. "Seninleyken kendimi iyi hissediyorum ve bunu kaybetmek istemiyorum."

"Gitmeyeceksin. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Yapmasan iyi edersin." Böreklerimi bitirdim. Çiğne. Yuttum. Sonra, "Yani hayatında endişelenmem gereken eski sevgilin yok mu?" diye soruyorum.

"Hayır. Bazı hayranlarla savaşmak zorunda kalabilirsin ama hayatımda eski sevgililer yok."

"Hayranlar mı? Gerçekten mi?"

"Bahar geldiğinde, işler çıkırından çıkar. Soyunma odasındaki fahişeler altın bileti arıyor. Bu çok saçma."

"Ah, soyunma odası." Çayımdayan bir yudum alıyorum. "Beni oraya götürmeyi hiç düşündün mü?" Ona kaşlarını oynatıyorum.

"Oraya gitmek istiyor musun?" diye sorar, şaşırmış bir halde.

"Kokmuş, terden sıırıslıklam olmuş bir odada seks yapmak mı? Ben almayayım."

"Bundan çok daha güzel. Büyükler lıgı kulüp binası gibi. Okula iyi para kazandırdığımız için bize iyi davranıyorlar." Bir hamur tatlısı daha kesiyor.

"Peki, eski sevgililerin olmaması konusunda yorum yok mu?"

"Pek sayılmaz, biraz alayım mı?"

"Kızlar bir erkeğin ilişki yaşadığı ilk kız olmaktan korkmazlar mı?"

"Ben değilim." Ve bu gerçek. "Eğer bir pislik olsaydın, belki, ama sen tatlısın. Bana karşı centilmenlikten başka bir şey yapmadın, neden endişeleneyim ki?"

Duraklıyor, çatal ağzının ortasındayken başını yana eğip beni inceliyor. "Çok havalısın, Ealson."

Bu beni gülümsetiyor. Görünüşüme iltifat edilmesini her zaman takdir etmişimdir, her kız birlikte olduğu erkeğin kendisini güzel bulduğunu bilmekten hoşlanır, ama onun tarafından havalı olarak adlandırılmak? Bu içimde bir duygu dalgası yaratıyor. Biz gerçekten arkadaşız ve bunu daha fazla takdir edemezdim.

Ona sert bir bakış attım ve "Sadece beni aldatma yoksa kör bir öfkeyle aletini kesmek zorunda kalabilirim" dedim.

Yüzünü buruşturuyor. "Anlaştık." Aramızdaki sessizlik bozulduğunda, "Sana yaptıklarından nefret ediyorum, ama ne olursa olsun, Neil'in bir pislik olmasına ve bu yüzden seni kaybetmesine sevindim. Çünkü bu, artık seni anladığımı anlamına geliyor."

"Oh, beni anladın mı? Ben değerli bir eşya mıyım?" Şaka yapıyorum.

Gözünü bile kırpmadan gülümsüyor ve "Evet, sen de benimsin" diyor.

Ellerimde sıcak çikolatalar, Knox ikimizin de kucağına bir battaniye örterken onları tutuyorum. Gece geç saatlerde bir kahvehanenin dışında, gölün üzerinde asılı duran, şezlonglarla dolu bir güvertede oturuyoruz. Isı lambaları mekânı ısıtırken altımızda su kucaklaşıyor. İçerideki gürültüden uzak, تنها bir şezlong bulmayı başardık ve Knox hiç vakit kaybetmeden yanımıza sokulup beni kendine çekiyor.

Gökyüzü tamamen karanlık. Silik yıldızlar siyah uçuşumu süslüyor ve birkaç cılız bulut ayı gizlemeye çalışıyor. Hava soğuk ama ısı lambaları, battaniye ve Knox'un sıcak vücudu her şeyi rahatlatıyor.

Kolunu omuzlarıma dolayıp başımın yan tarafına bir öpücük kondururken ona sıcak çikolatasını uzatıyorum.

Arka planda hafif akustik şarkılar çalarken "Burası çok havalı," diyorum.

"Buraya ilk yılımda bir kızla gelmiştim. Burada takılmıyorduk ama kahve içiyorduk. Eğer bir kızdı hoşlansaydım onu güverteye getirirdim diye düşündüğümü hatırlıyorum."

"Ve bunu benim için mi sakladın?"

"Hayır, senden önce buraya üç kız daha getirdim."

"Ne?" Gülüyorum ve yan tarafını çimdikliyorum. İrkildi ama kıkırdadı da.

"Şaka yapıyorum. Beşti." "Çok iğrençsin."

Yüzümü tutuyor ve arsız sırtışına bakmam için beni çeviriyor. "Ama hoşuna gidiyor." Dudaklarını dudaklarıma doğru indiriyor ve ağzıma yumuşak, telaşsız bir öpücük konduruyor. Derinleştirmeye çalışmıyor, sadece dudaklarımızın kenetlendiği anın tadını çıkarıyor. Dilimi dudaklarının üzerinde gezdiriyorum ve uzaklaşmadan önce kısık bir inilti çıkarıyor.

Şezlonga yaslanıp "Noel sizin evinizde nasıl ?" diye soruyor.

Başımı omzuna yaslıyorum ve suya bakıyorum. "Muhtemelen her evde olduğu gibi: annem, babam ve kız kardeşimle uyumlu pijamalar; çılgın süslemeli büyük Noel ağacı; gün boyunca tüketilmek üzere yapılmış kurabiyeler; ağacın altında yeterli miktarda hediye. Bütün gün tembellik ediyoruz, atıştırıyoruz ve TBS'de *Bir Noel Hikayesi* izliyoruz."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, heyecanlanarak. "Durmaksızın maraton mu yapıyorsun?" "Tabii ki. Bu bir gelenek."

"Biz de öyle," diyor heyecanla. "Ama izlerken kurabiye yapıyoruz."

"Kurabiyeleriniz çoktan yapılmadı mı?"

"Hayır. Annem o gün hediyeler açıldıktan sonra ailecek yapmayı sever. Onları süsler ve *Bir Noel Hikayesi*'ni izleriz. Yemin ederim filmdeki o zavallı anne ben büyürken benim annemdi. İki ağabeyim var ve sürekli ikinciği isterdik. Annem asla sıcak bir akşam yemeği yiyemezdi."

"İki ağabey mi?" Ben soruyorum. "Oh, ne kadar seksiler? Değiş tokuş yapmam gerekebilir."

"Biri evli, diğeri nişanlı. İyi deneme, Ealson. Ayrıca, üçü arasında en ateşlisi benim, kolayca."

Elimi uzattım. "Buna ben karar vereyim. Bana bir resim göster."

Elini cebine attı ve telefonunu çıkardı. Bir fotoğraf bulması biraz zaman alıyor ama bulduktan sonra bana ekranı gösteriyor. Ortadan en az on santim daha uzun duran Knox, kollarını birbirinin aynısı gibi görünen iki adama dolamış. Knox'un özenle şekillendirilmiş saçları yerine, onlarınki dağınık ve yersiz. Ve kalın kalçalı geniş göğüsler yerine, bir koşucunun şekline sahipler. Şirinler, ne de olsa Knox'un kardeşleri ama yanımdaki yakışıklının yanında bir hiçler.

"İkiz kardeşlerin mi var?"

"Evet ve onları birbirinden ayırmak gerçekten . Yirmi yedi yaşında aynı şeyleri giyiyorlar ve aynı saç stiline sahipler. Benimle her zaman dalga geçiyorlar."

Oh, görebiliyorum; hangi kardeşiyle konuştuğunu anlamaya çalışan sinirli bir Knox.

"En kötüsü de kızlarının da buna dahil olması. Bu benimle oynamaktan hoşlandıkları bir oyun. Bir keresinde Jack uyurken kimin kim olduğunu anlayabilmek için boynuna bir Sharpie ile nokta koymuştum. Bu uzun sürmedi."

"Sanırım kardeşlerinizden çok hoşlanacağım."

"Çok iyi anlaşırdınız, bu korkutucu. Peki ya kız kardeşin? Onunla iyi anlaşıyor musun?"

Sıcak çikolatamı döndürüyorum. "Biz iyiyiz. Benden on yaş büyük, o yüzden çok yakın değiliz, hayatlarımızın farklı evrelerindeyiz. Neil'den hoşlanmıyordu, çıkarken bunu açıkça belli etmişti. Sanırım bizi birbirimizden uzaklaştıran şeylerden biri de buydu. Son birkaç aydır biraz konuştuk, bu ilişkiyi yeniden kurmaya çalışıyoruz. Annem bunu yapmamız konusunda kararlı."

"Ona benden bahsettin mi?"

"Hayır. Senden kimseye bahsetmedim."

"Ah," diyor kıkırdayarak. "Daha geçen hafta bir aile bülteni gönderdim, önünde senin yüzün, altında da adın yazıyordu, herkes benim kızım olduğunu bilsin diye."

"Umarım gurur verici bir fotoğraf olmuştur."

"Hayır, herkese gerçek bir woof bag resmi gönderdim."

"Bu adil, biliyorsun, aileme senden bahsetmediğim için." "Peki bu nedenmiş?" Ayak bileklerinden bacak bacak üstüne atarak

Rahat.

"Kendini koruma. Özel hayatımın ihlal edilmesine hazır değilim. Merak etme, Noel'de sürekli telefonumun başında senden bir mesaj beklediğimi öğrenecekler."

Ve işte paylaşmaktan kısmen korktuğum gerçek. Muhtemelen beni zaman zaman kayıtsız, sert bir dış görünüşe sahip bir kız olarak düşünmüştür. Ama aslında öyle değilim. Bu ona beni savunmasız bırakan bir şey sunuyor. Onunla şakalaşmak harika ve ona haddini bildirmeyi kesinlikle seviyorum ama bu konuda ona güvenebilirim.

"Kış tatili boyunca beni özleyeceğini mi söylüyorsun?"

"Evet, öyleyim. Korkunç bir şekilde." Ona dönüyorum ve parmağımı çenesinde gezdiriyorum, saat beş yönündeki kalın gölgesi yeni boyanmış saçlarımın altına giriyor.

Tırnak. "Senden gerçekten hoşlanıyorum Knox ve rastgele uğramalarına ve çapkın mesajlarına oldukça bağımlı hale geldim. Bana kendimi özel hissettiriyorsun, Neil'in bana hiç hissettirmedikten emin olduğum bir şey."

"Kahretsin, Ealson. Bunu söylemeni beklemiyordum." Başının yan tarafını kaşıdı. "Midemin takla atmasına neden oldun."

"İyi anlamda mı?"

Başını sallıyor ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp en yumuşak öpücüklerini ağzıma konduruyor. "Çok iyi bir şekilde. Ben de senden çok hoşlanıyorum. Her ne kadar iki numaralı kuralı çiğniyor ve oral yapmıyor olsak da" -göz kırpmıyor- "seni tanıdığım için çok mutluyum."

"Sanırım bunu söyleyen ilk erkek sensin."

"Haklı olduğuna oldukça eminim." Gülüyor ve dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor. "Ama sen buna değersin."

Lindsay omzumun üzerinden yurt odama bakıyor, sonra kaşlarını çatıyor.

"Knox nerede?"

"Ne demek istiyorsun?" Avucumla gözümü ovuşturarak soruyorum.

"Dün gece beni bıraktı ve evine geri döndü."

"Ne?" Lindsay'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Yani o elbiseyi üzerinden çıkarmak için bir hamle yapmadı mı?"

"Hayır." Ortak alandaki koltuklardan birine gömüldüm. "Kamyonetinde biraz öpüştük ama sonra beni yatakhaneme kadar geçirdi ve iyi geceler öpücüğü verdi. Çatı katına döndüğünde bana tatlı bir mesaj gönderdi ve sonra yattım."

"Siz ikiniz nasıl oldu da dün gece yapmadınız? Siz ikiniz sevişmediğiniz için cinsel olarak hayal kırıklığına uğruyorum."

Omuz silkiyorum ve rüya gibi bir halde başımı sandalyenin arkasına yaslıyorum. "Aramızdaki cinsel çekimden çok daha fazlası. Birbirimizden fiziksel her şeyin ötesinde hoşlanıyoruz. Onun etrafında olmaktan ve onu tanımaktan gerçekten hoşlanıyorum."

"Yine de ellerini kendine nasıl saklıyorsun?"

"Bu çok zor." Dün gece kamyonda onun kucağına oturduğumu hatırlıyorum, elbisemin etekleri neredeyse belime geliyordu ve ona sarılmıştım. Elleri sırtımda gezinirken, benimkiler de onun kalın göğsünde dolaşıyordu. Devam ettik

Ama Tanrım, daha fazlası için yalvarmayı çok istiyordum. Sadece ellerindeki güç ve hakimiyetten bile yatakta harika olacağını biliyorum, ama şimdi arkadaşlığımız üzerinde çalışmaya devam etmeye kararlı hissediyorum. Tanımaya başladığım adam şimdiye kadar tanıdığım en iyi -ve çoğu zaman ukala- adamlardan biri. Aslında birbirimiz hakkında ne kadar çok şey bilirsek cinsel ilişkimizin de o kadar iyi olacağını düşünüyorum. Azdım mı? Evet. Hem de çok. Ama önce arkadaş. Her zaman.

"Bu kadar iradeli olduğun için seni tebrik ederim. Beni ilk fark ettiğinde suratına oturdum."

"Ne kadar klassın," diye şaka yapıyorum. "Birinci sınıfla işler nasıl?" "Ugh"-yana doğru kayıyor-"çok toy."

"Ne de olsa liseden yeni mezun oldu," diye belirttim. "Eminim olgunlaşmaları en az bir yıl sürer. O ne yapıyor?"

"Sana söyleyemem." Kolunu gözlerinin üzerine sarkıtır. "Şimdi bana söylemek zorundasın."

"Ne diyeceğim?" Dottie elinde kahve, saçları gece boyunca parmağını prize sokmuş gibi görünen bir halde odaya girerek soruyor. Lindsay'nin bacaklarını yukarı itiyor, oturuyor ve sonra Lindsay'nin bacaklarını kendi bacaklarının üzerine örtüyor.

"Görünüşe göre Lindsay'in birinci sınıf öğrencisi olgunlaşmamış," diye .

"Ona göğüs olayını anlatmadın mı?" Dottie inanamayarak sorar. "Aman Tanrım, Lindsay, ona anlatmalısın."

"Ne oldu?" Koltuğumda kayıyorum, bir hikayeye hazırım, çünkü Lindsay ile hikayeler her zaman iyidir.

"Yapamam. Sen anlat."

"Benim için zevk." Dottie kocaman bir gülümsemeyle, "Adam memeleri seviyor." diyor. "Tamam, yani nefes alan bir erkek, mantıklı."

"Hayır." Dottie elini uzattı. "Göğüsleri gerçekten seviyor gibi." "Ohh-tamam," diye uzatıyorum, bunun nereye gittiğinden emin değilim.

"İki hafta önce, Lindsay dersten sonra ikimiz de yokken onu yatakhaneye davet etti. Elleşmeye başladılar ve adam kızın göğüslerini görüp göremeyeceğini sordu. Doğal olarak, çok kışkırtıcı arkadaşımız evet dedi ve sutyeniyle birlikte gömleğini de çıkardı."

"Yeni bir şey yok," diye takılıyorum.

"Ama sonra eski birinci sınıf arkadaşımız beş dakika boyunca orada oturup baktı."

Bu da ne? "Dokunmak yok mu?" "Hayır," diye inliyor kolunun arkasından.

"Hiç," diye devam ediyor Dottie. "Ve kadın işleri ilerletmeye çalıştığında, adam onu durdurdu ve parmağını yavaşça areolasının etrafında dolaştırdı ama asla gerçekten dokunmadı."

"Sanki garip bir ruhani güç kullanıyormuş gibi," diye ekliyor

Lindsay. "Ama gerçek bir dokunuş yok."

"Hayır." Lindsay koltuktan fırladı. "Ve bunu yaparken gördüğüm en büyük ereksiyona sahipti."

Dottie, "Ona en iyi kısmı anlat," diye ısrar ediyor.

Tekrar inliyor. "Beş dakika baktıktan sonra gitti ve ertesi gün" -derin bir nefes alıyor- "bana göğüslerimin kurşun kalemle çizilmiş bir resmini verdi. O kadar gerçekçiydi ki, bu jest beni bile tahrik etti."

"Ve sonunda o gün onunla üç kez seks yaptı." "Çok utanıyorum," diye inliyor.

"Ne?" Gülüyorum, beklediğimden daha yüksek sesle ve daha sert. "Ama onun olgunlaşmamış olduğunu düşünüyorsun?"

"Evet," diye bağıyor. "Çünkü şimdi onu her gördüğümde bana bir göğüs çizimi veriyor. Gittikçe daha ateşli olduğunu düşünüyorum ve sonunda onu tekrar beceriyorum. Kimin göğüs çizecek vakti var ki? Bu çok çocukça. Benim sorunumun ne olduğunu ve neden bundan hoşlandığımı konuşmayalım bile."

"Hoşuna gidiyor çünkü senin vücuduna tapıyor. Her kız bundan hoşlanır, garip bir şekilde olsa bile."

"Bunun çocukça olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bu farklı," diyorum. "Ama farklı olmak iyi olabilir. Bana ve Knox'a bak, ilişkimiz her türlü tuhaf ama için çalışıyor. Sen kendin yap, boo."

Dottie ikimizin arasına bakarak, "Bu çok can sıkıcı," diyor. "Tuhaf davranacak birini bulmam lazım." *Oh, Dottie. Tatlı, şeytani ve karizmatik arkadaşımız.* Onun tuhaf biri olması Lindsay ve benim erkeklerimi tuhafılık konusunda gölgede bırakacak. Onun gücünü ve tutkusunu karşılayabilmesi için çelik gibi bir adam olması gerekecek.

"Olacak, sadece zaman verin."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

KNOX

"L şu eşofmanlara bak. Kendini nasıl inkâr edebiliyorsun?" Carson, Emory'yi bir aşağı bir yukarı süzerek soruyor. "Delikler, ahbap, delikler var. Bu şey çok seksi."

"Çok seksi," diyor Emory, parmağını bacağından yukarı, söz konusu deliklerin etrafına ve sonra başımı eğdiği ve dudaklarıma özensiz bir öpücük bastırdığı çeneme doğru izliyor.

Gelecek hafta Noel tatili için ayrılacak olmamıza rağmen bu hafta sonu bir partiyi atlayarak çatı katında uzanıyoruz. Finaller bitiyor. Benim bir tane kaldı, Emory'nin de öyle, ama ona çalışmak isteyip istemediğini sorduğumda, iyi olduğunu söyledi, çünkü çalıştığı materyal konusunda kendine güveniyor. Muhtemelen geçen Cuma günkü randevumuzdan sonra birbirimizi görmek yerine sadece telefonda konuştuğumuz içindir. Garip bir şekilde, bu benim için sorun değil, çünkü her gece onunla bir saatten fazla konuştum.

Öpücükler arasında, "Beni iddiayı bozmaya zorlamayı bırak," diyorum.

"Sen bir aptalsın." Carson bana bir yastık fırlattı. "Emory'yle çıkıyor olsaydım, ilk günden sonra o bahse girerdim."

"Çünkü kendini hiç kontrol edemiyorsun."

Zulamdaki Oreo'lardan birini ağzına attı. "Bu doğru."

Konuyu değiştiren Em, "Birinci sınıf öğrenciniz Garrett meme çizmeyi seviyor." diyor.

Carson yüksek sesle güler ve başını geriye eğer. Telefonunu bir anlığına yere bırakan Holt da öyle. "Lanet olası Garrett. Herif memelere bayılıyor."

"Evet, oda arkadaşımın."

"Bunlar oda arkadaşının çizdiği göğüsleri mi?" Carson ayağa kalktı, şok olmuş görünüyordu. "Kahretsin Ealson, nasıl oldu da beni hiç tanıştırmadın?"

"Çünkü Garrett'la birlikte." Em gözlerini deviriyor. "Onlar özel mi?"

Holt, Carson'ın karnına bir şaplak atar. "Hıyarlık edip meme çizen takım arkadaşından bir kız çalma. O şeyleri çizme hakkını kazandı."

"Nasıl? O beceriksiz elleri olan lanet olası bir birinci sınıf öğrencisi. Onu bir de kalenin arkasında görmelisin. Yemin ederim Koç'un sadaka kutusu. Bilmiyorum."

takıma nasıl girdiğini."

"Muhtemelen Koç'a meme resmi çizdirmişimdir," diyerek iki arkadaşımı güldürüyorum.

"Koçta muhtemelen Garrett'ın çizimlerinden oluşan bir çekmece dolusu vardır. Bu adam çok yalnız."

"Gerçekten mi?" Emory soruyor. "Peki ya Bayan Flower? Aralarında bir şeyler var gibi görünüyor. Kocasını vefat etti, belki yeni bir aşk bağı olabilir."

Başımı salladım. "Koç asla bir hamle yapmaz. O yaşlı ve bildiğini okuyor. Beyzbolla yatıp beyzbolla kalkıyor, yüzden tüm zamanını bizimle uğraşarak geçirirken hayatında bir kadına yer açması mümkün değil."

"Onu en iyi yapan da bu zaten," diyor Holt telefonunu kontrol ederken. "Hey, gitmem gerek. Kız arkadaşımın vardiyası yeni bitti."

"Senin şu kızla hiç tanışacak mıyız?" Ben soruyorum.

"Yakın zamanda değil." Holt başka bir şey söylemeden koltuktan atladı ve çatı katını terk ettiği ön kapıya doğru ilerledi. Çok hızlı oldu.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Carson gözlerini koridora dikmiş soruyor. "Bizden bir şeyler saklamasından hoşlanmıyorum."

"Hiçbir fikrim yok ama hazır olduğunda bize gelecektir." Emory'yi sıkıyorum ve "Odama gitmek ister misin?" diyorum.

"Lütfen yap," diyor Carson, Emory'nin cevap vermesine izin vermeden.

"Onu baştan çıkar, Em."

Onu kırım."

Ayağa kalkarak, "Elimden geleni yapacağım." diyor.

Hiç vakit kaybetmeyeceğiz. Yatak odamın kapısını kilitliyorum, hiçbir sık kafalının içeri giremeyeceğinden emin oluyorum ve yatağında rahatlamaya çalışan kızıma dönüyorum. Kapının sarısına yaslanıyorum ve "Ne yaptığını sanıyorsun?" diyorum.

"Rahatlıyorum." Gömleğinin içine uzanıyor ve kollarını sütyeniyle birlikte kollarından çıkarana kadar etrafta biraz dolaşıyor. Sütyenini yana atıyor ve ardından saçlarını da indiriyor, uzun bukleler omuzlarının üzerinde süzülüyor. Gömleğinin ince, beyaz kumaşı, çakıllı meme uçları kumaşa baskı yaparken hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor.

Tanrım.

Öldürmek için yaklaşıyor ve irademin kaydığını hissediyorum. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Başını sallıyor. "Hayır, sadece rahatlamaya çalışıyorum."

"Senin bu kadar rahat olman beni erekte etti."

Gözleri şu anda ağ kısmı şişkin olan eşofman altıma odaklanıyor.

Dizlerinin üzerine oturur ve parmağını oynatır. "O zaman buraya gel ve senin için bunu halletmeme izin ver."

"Bahsi bozacak mısın?" Kaşlarım saç çizgime kadar yükselirken, heyecanım tüm zamanların en yüksek seviyesine çıkarken soruyorum.

"Hayır."

Umutlarım yerle bir oldu. Ve bu yüzümden okunuyor olmalı, çünkü kıkırdıyor ve elini uzatıyor. "Buraya gel, ateşli şey."

Depresyondaki bir köpek yavrusu gibi kız arkadaşına doğru gidiyorum, ereksiyonum önden gidiyor. Beni yatağa çekiyor ve başlığa doğru itiyor, böylece başlığa yaslanıyorum.

Kucağıma oturdu ve doğrudan aletimin üzerine oturdu. Dişlerimin arasından tıslıyorum ve ellerimi kalçalarına kenetliyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Seninle konuşuyorum." Gülümsüyor ve yer . "Mmm, iyi hissediyorsun."

"Kes şunu," diye azarladım. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ve penisimin düşmesini istemiyorsan, hemen şimdi duracağım."

"Penisinin izin verecek kadar kazanmaya kararlı ?"

"Evet," diye cevap veriyorum, göğüslerine bakarak. Kahretsin, çok mükemmeller ve onları görünce o da en az benim kadar tahrik oluyor. *Tanrım, onu istiyorum.*

Şu anda üstünü nasıl yırtmadığıma, ağzımı onun muhteşem göğüslerine nasıl kapatmadığıma dair hiçbir fikrim yok. Tenim ısınıyor ve tek düşünebildiğim o. Sırtında. Sıkımın üzerinde. Onu arkadan becerirken saçlarını yumruklamak. *Kıyafetlerimizin arasından onun sıcaklığını sikimde hissedebiliyorum. Lanet olsun.* Ve bahse girerim o cehennem gibi seksi yırtık eşofmanlarını indirip çılgık atana kadar amını emmeye ne kadar yakın olduğumu biliyordur. *Lanet olsun. Neden dünyanın en seksi kıızıyla bu aptal bahse girdim ki?*

Toparlanmam lazım. İstatistikleri düşün. Aptal beyzbol istatistiklerini düşün.

Herhangi bir şey.

Komodinine doğru eğildim ve umutsuzca hareket ederken onun sıcaklığını görmezden gelmeye çalıştım. *Cehenneme kadar yolu var.* Kırmızı Noel kâğıdına sarılı küçük bir kutu çıkarıp ona doğru tutuyorum. Sonunda sesimi bulup, "Mutlu Noeller, bebeğim." diyorum. Ve bir şekilde, *bir şekilde*, göğüslerine bakmak yerine sadece yüz ifadesini izlemek için kendimi kontrol edebiliyorum.

Ve buna değer.

Gözleri kutuya ve sonra tekrar bana kaydı. "Bana hediye mi aldın?" "Tabii ki aldım." Arkasını sıkıyorum. "Sen benim kızımsın ve Noel tatilinden döndüğümde benim kızım olduğundan emin ol."

"İnan bana, günleri sayıyor olacağım." Kutuyu aldı ve "Açabilir miyim?" diye sordu.

"Evet."

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kâğıdı yırtıp küçük kadife kutuyu açmaktan hiç utanmıyor. Ağzı açık kalıyor ve gözleri yumuşuyor. "Aman Tanrım, Knox, bu çok güzel."

Kutuyu ondan alıyorum ve çok narin kolyeyi kılıfından çıkarıyorum. Beyaz altın zincir ve üzerinde zarif bir kalp. Gördüğüm anda bunu ona almam gerektiğini anladım. Çok ince, neredeyse görülmesi çok zor, ama bu kızın kalbine sahip olduğunu nazik bir şekilde hatırlatıyor.

"Takabilir miyim?"

"Lütfen yap." Saçlarını kaldırıyor, ben de küçük tokayı boynuna doluyorum ve ne yaptığımı görebilmem için öne doğru eğildiğinde iki tarafı birbirine tutturuyorum. Kolye köprücük kemiğinin üzerine düşüyor, kalp o kadar küçük ki güzel teniyle mükemmel bir uyum sağlıyor. Gösterişli ya da şatafatlı değil. *Kilometreler bizi ayıracak olsa da düşüncelerimden uzak kalmayacağını bilmesini istiyorum. Onun kalbine yakın olmak istiyorum.* Ama bunu ona söylemeli miyim? Bundan dolayı baskı hisseder mi?

Parmakları kolyeye gidiyor ve onu teninde hissediyor. "Çok teşekkür ederim Knox, bayıldım."

Çenesini yaklaşıyorum ve dudaklarına küçük bir öpücük konduruyorum. "Sadece kime ait olduğunu hatırlatan bir şey."

"Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi" diye yanıtıyor kollarını boynuma dolayarak. Alt dudağını ısıyor ve "Yani, bu bahis . . ."

Kahretsin, evet, lütfen kır onu.

"Bu fiziksel seks, değil mi? Buna kuru seks de dahil mi?"

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Kurallarda kuru seksle ilgili bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Yani eğer ben ... diyelim ki"-vücudumdan kayıyor ve eşofmanlarımı aşağı çekiyor. Ona yardım etmek için yataktan kalktım-"bu eşofmanları çıkarırsam, kuralları çiğnemiş olur muyum?"

Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır. Hiç de değil. Aslında bu harika bir fikir."

Başparmaklarını eşofmanının bel bandına geçiriyor. "Peki bunları çıkarırsam sorun olur mu?"

"Kesinlikle. Evet, hemen çıkar şunları."

Şeytani bir gülümsemeyle, sadece siyah bir G-string giyene kadar pantolonunu yavaşça çıkarıyor, bacaklarının arasındaki ince kumaş üçgeni neredeyse hiçbir şeyi gizlemiyor.

Sikey

im.

Ben.

Elini saçlarının arasından geçiriyor ve başını yana eğiyor. "Peki ya tişörtüm? Eğer onu çıkarırsam, bunun kuralları nedir?" Ona cevap verirken ağzım kuruyor ve sesim çatlıyor. "Bu ...

Evet, sorun değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Dizlerinin üzerine oturuyor ve ellerini yavaşça gömleğinin eteklerine götürüyor ama duraksıyor. Aletim boxer külotumun içinde zonkluyor, rahatlamak için yalvarıyor. Tek bir yumuşak hareketle gömleğini başının üzerinden kaldırıp yana fırlatıyor ve onu tamamen çıplak göğüslü ve güzel bırakıyor.

Yüce İsa.

Tanrım.

Memeleri.

Kocaman değil, ama taş gibi sert küçük meme uçları ile bok gibi şımarık. Ve hareket ettiğinde hafifçe zıplayarak bana ağırlıklarının olduğunu hissettiriyorlar. Kahretsin, ellerimi onların üzerinde istiyorum, şimdi.

"Senin sıran." Gömleğimi işaret ediyor.

Vahşi bir canavar gibi davranıp gömleğimi yakasından sıyırmak istiyorum ama bunun altında ne sakladığımı biliyorum ve onun takdirini kazandığımdan emin olmak istiyorum. Başımın arkasından gömleğimi çekiyorum, sonra kollarımı kollarından geçiriyorum ve gömleğimi yana bırakıyorum. Dik oturuyorum ve Emory'nin gözlerinin göğsümde gezinmesini izliyorum, dudaklarından bir iç çekiş dökülüyor.

"Neden bu kadar ateşlisin?"

Kıkırdıyorum. "Hiçbir yok bebeğim, ama içine dalmak istemiyorum. Buraya gel." Başını sallıyor. "Düz uzan, sikine binmek istiyorum."

"Kahretsin, Em."

Uzanıyorum ve o kucağıma , sikimin ucu külotumun bel bandını geçiriyor. Arkasına uzanıyor ve G-stringini yana kaydırıyor, böylece sıcak ... ıslak ... amı zonklayan - henüz aşılmış - ereksiyonumun tam üstünde.

Açgözlülükle ve onu hissetmek isteyerek ellerimi yanlarından göğüslerine doğru kaydurdım ve her ikisini de ellerimin arasına aldım. O kadar mükemmel ki, başparmaklarımı meme uçlarının üzerinde sıkıp ovalarken ellerimdeki cennet gibi. Ağır bir şekilde nefes alıyor ve uzunluğum boyunca kayıyor, ben göğüslerini çalıştırırken uyarılmasını yayıyor.

"Tanrım, Knox, senin yanımdayken tek düşündüğüm şey bu, sikini bacaklarımın arasında hissetmek."

Bir erkeği istek üzerine boşaltmanın bir yolu hakkında konuşun.

Arkasına yaslanıyor ve yavaşça kalçalarını hareket ettirmeye başlıyor. "Seni üstümde hayal ediyorum, uzun sikini içime sokup çıkarırken." Gözleri kapalı, saçları sırtından aşağıya doğru dans ediyor ve kontrolü ele geçirirken ellerim şimdi kalçalarında duruyor.

Yavaş.

Onun içinde olmayı istiyorum.

Yavaşça başlıyor, beni hissediyor ve ne kadar test ediyor.

Cevap: Çok uzun değil.

Em'i ilk gördüğüm andan beri istiyordum. Sabırlı oldum. Onun arkadaşı oldum, güvenini kazandım ve aletimi onun içine gömmek için çaresiz olsam da, bana vermeye istekli olduğu şey buysa, bu yeterince iyi.

Her seferinde bir adım. Onunla birlikte sloganım bu oldu. *Ve o bunu ve daha fazlasını hak ediyor.*

Aramızdaki tek koruma boxer külotumun ince kumaşı, ki ikimiz de ne kadar tahrik olduğumuzdan çoktan sıırıslıklam olmuş durumdayız, ama kalçalarıyla beni cesaretlendirirken aldırıyor gibi görünüyor.

Ağzı açık kalıp başı yana düşerken elleri karın kaslarımın üzerinde kayıyor, yüz ifadesindeki saf şehvet. Kendini bıraktığını görmek, aldığı zevki izlemek ve ona teslim olduğunu görmek çok seksi. Ona kontrolü ne kadar kaybettirebileceğimi görmek istiyorum. Kukusu kasıldığında ve saf coşkudan başka bir şey görmediğimde tam olarak neye benzediğini bilmek istiyorum.

Keskin bir nefes çekerek dişlerimi alt dudağımın üzerinde yuvarlıyorum ve kalçalarımı onun açgözlü hareketlerine uyacak şekilde hareket ettirmeye başlıyorum, aramızdaki sürtünmeyi artırıyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor sessizce, ellerini yanlarıma doğru kaydırıyor, başparmakları tenime bastırarak sıkıca kavırıyor. "Knox ... evet."

Yukarı ve aşağı. *Yukarı ve aşağı.* Klitorisini kalın ve çekiçli sikimin üzerine sürüyor. güzel göğüsleri ritmiyle kayıyor, zıplıyor

birlikte, ağzımı sulandırıyor. Birini ağzıma götürüp sertçe emerken uzanıp gövde mi kaldırıyorum. Ellerinden biri diğer memeyi kavrayıp göğüs ucunu sıkarken tıslıyor. Çok ateşli. Elini çekip işi devralıyorum ve dudaklarından uzun, seksi bir inilti dökülürken kalçalarını çılgınlığa sürüklüyorum.

Tadı çok tatlı. Biraz vanilya ve ne olduğunu çıkaramadığım bir şey var. Her ne ise, hepsi Emory'ye ait. *İnanılmaz. Sıcak. Lezzetli.*

Bu kadınla ilgili her şeye hızla bağımlı olmaya başlıyorum.

"Biraz daha" diyor, başımı göğsüne yaklaştırarak. Daveti kabul ediyorum ve daha da sert emiyorum, pelvisini sikime tam bir saldırıya geçiren bir ısırik ekliyorum. Kahretsin, birkaç saniye içinde bacaklarım karıncalanıyor ve karnım sıkışıyor.

Tanrım, orgazmım artıyor ve o sadece beş saniyedir üstümde.

"Kahretsin, çok büyüksün," diyor, "kalınlığına bayılıyorum.

Kalçalarını her sallayışında kaslarının gerilmesine ve dalgalanmasına bayılıyorum." Bunu yeterince duyamadım.

Hızımı artırıyorum, kalçalarımı onunkilere vuruyorum, her hamlede ağzının açık kalmasını izliyorum. Parmakları meme uçlarımla birleştğinde uzun, tahrik edici bir inilti çıkarıyorum. Siktir. . . evet. Tırnaklarını meme uçlarımla üzerinde gezdirerek kalçalarımı daha da sertleştirmeme neden oluyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor. "Yapma bunu. Daha uzun süre dayanmak istiyorum."

"Meme uçlarımla oynama o zaman," diye inliyorum, şeytan kadın bir tanesini parmakları ve başparmağı arasına alırken. "Siktir, Emory. Yapma." Ellerim kalçalarına düşüyor ve onu kasıtlı olarak daha hızlı hareket ettiriyorum.

Tekrar çimdikliyor.

"Lanet olsun," diye inliyorum. Sikim ihtiyaçtan daha da sertleşirken gözlerim kapanıyor. Ve bunu bir kez daha yaptığında, gırtlaktan bir hırıltı çıkarıyorum ve onu sırtına çevirmeye çalışıyorum, ama beni durduruyor.

"Hayır. Sana binmek istiyorum."

"Ve seni becermek istiyorum," diye itiraf ediyorum, iradem kırılıyor. "Sikişmek yok," diyor nefes nefese.

"Emory."

"Hayır. Ya bu ya hiç. Bu bahsi tutkunun sıcaklığında kazanmayacağım."

"Lanet ," diyorum acı içinde. Umutsuzca kısa saç tellerini çekiyorum kendimi toparlamaya çalışıyordum.

O anda arkasına yaslanıyor ve ellerini arkasına koyuyor, böylece kalçalarına dayanıyor. Bakışlarını, onun tahrik olmuş ve ıslak amını bir anlığına görebildiğim bağlantımıza düşüyor.

Kahr

etsin.

Sikey

im.

O amcığı çok fena istiyorum.

Dudaklarını yalıyorum, gözlerim kısa bir an için onunkilere kayıyor, sonra tekrar aramızdaki bağa dönüyor. *Çok seksiydi.* O daha da geriye yaslanıp kalçalarını hararetle sallayarak ikimiz için de kavurucu bir açı yaratırken dirseklerimin üzerine oturuyorum. *Çok ıslak. Sıcak. Sikeyim.*

"Evet," diye inliyor, başı geriye düşüyor. "Tanrım, evet. Tam orası," diyor, kalçalarını daha da hızlı hareket ettirerek.

Kahretsin, onu duymak, onu hissetmek... taşaklarını gerildi.

"Knox, oh Tanrım, tam orada." Kalçalarını yukarı doğru itiyorum, göğüsleri sallanıyor, ağzından belli belirsiz bir ses çıkarken ağzı parçalanıyor. Öne doğru fırlıyor, sıkime eskisinden daha sert binerken elleri göğsüme düşüyor ve hepsi bu kadar. Orgazmımın ilk dalgası göğsüme bir Mack kamyonu gibi çarparken tüm vücudum tutuşuyor ve sonra uyuşuyor.

Adımı inlettiği anda vücudumda kıvılcımlar çıkıyor, sesi o kadar çaresiz ki. *Lanet olsun.* Kalçalarını onunkilere doğru fırlıyor, kontrolüm kırılıyor ve ikimiz de orgazm oluyoruz, kalçalarımız nihayet yavaşlayana kadar zevkin her son dalgasını öğütüyoruz.

Öne doğru eğiliyor ve göğsünü benimkine bastırıyor, sert meme uçları tenimi sıyırırken terli ve kaygan vücudu benimkine sürtünüyor.

Çok seksi.

Parmakları tembel tembel kolumun üzerinde gezinirken ben de elimi sırtında gezdiriyor ve ince siyah ipin altından geçirerek tüm kıcını kavırıyorum.

"Çok ateşlisin," diyorum, diğer elim sırtında daireler çizerken kavramayı bırakmıyorum.

Birkaç santim doğrulup bana baktı. *Büyüleyici.* Yüzündeki gülümseme. Gözleri şehvetle yarı kapalı. *Onu oraya ben koydum.* Bu bakışı kızına *ben verdim.* "Seni bacaklarımın arasında hissetmek için sabırsızlanıyorum Knox," diye fısıldıyor.

"Ben de yapamam, güzelim." *Hemen şimdi nasıl? Otuz saniye içinde hazır olurum.* "Ne zaman?"

Sonra Bayan Sassy'nin yeniden ortaya çıktığını gördüm ve ne biliyordum. "Bahsi bozduğunda."

Neredeyse çıplak olan bedenlerimize ve sonra da ona bakıyorum. "Senin vahşi yöntemlerinin bunu yaptığına eminim."

"Oh, hayır." Başını sallıyor. "Bahse girdiğimiz şey bu değildi."

"Sanırım oral üzerine bahse girmiştik, değil mi?"

Başını salladı. "Kesinlikle." Duraksıyor ve tavana bakarak soruyor. "Bekle, şimdi ne üzerine bahse girdiğimizi hatırlayamıyorum. Genel olarak seks miydi yoksa sadece oral mıydı?"

"Ben de hatırlayamıyorum, yani sadece oral olsaydı, üzerindeki bu küçük kumaş parçasını sıyrıp aletimi bacaklarının arasına gömebilirdim, bahsi bozmuş olmazdım, değil mi?"

"Evet-" Tekrar duraklıyor ve düşünüyor. "Bahis sadece oral olsaydı sanırım olmazdı. Ama iddiaya girdiğimiz şey bu mu? Carson'ı arayalım mı?"

"Hayır. Carson'ı aramıyoruz. Sadece oral yapıyormuşuz gibi davranalım." Onu sırt üstü çevirip üzerine çıkıyorum ama öpmek için hamle yapamadan beni durdurmak için yüzümü avuçluyor.

"Bunu aklından bile geçirme. Eğer o aleti içime sokacaksan, önce benimle yatacaksın."

Onun bu istisnası omurgamda bir ürperti yaratıyor. "Biliyor musun, böyle konuştuğunda gerçekten çok ateşli oluyorsun." Ellerini başının üzerine kaldırıp gücümün altında sabitliyorum. "Ama bilmen gereken bir şey var: İş sikişmeye geldiğinde, kontrol her zaman bende olur."

BÖLÜM YIRMI İKİ

EMORY

Eğer kuru sevişme bir spor olsaydı, Knox ve ben olimpiyatlarda altın madalya kazanırdık.

Son üç gecedir, azgın gençler gibi utanmadan birbirimize sürtünüyor, oflayıp pufluyor, kalçalarımızı birbirine sürtüyor ve parçalıyorduk, ta ki ikimiz de öyle bir güçle boşalana kadar. İki kez çatı katında, bir kez de yatakhane.

Erkek arkadaşımın kucağında hoplarken zevkimi gürültülü bir şekilde dile getirirken sıfır çekingenlik yaşadığım için utandığımı söylemek istiyorum ama utanmıyorum.

Gürültü yapıyorum, bu doğru, ama aman Tanrım, Knox'un penisi şimdiye kadar klitorisim boyunca kaydırduğım en iyi şey. Çok kalın, çok sert, çok uzun.

Sadece . . . kusursuz.

Son seferinde tamamen çıplaktım, aramızdaki tek şey Knox'un Under Armour boxer külotuydu. Kaygan bir kumaştan yapılmışlardı, bu yüzden sürtünme yoktu, sadece altımda saf, sert bir horoz vardı.

O kadar hızlı boşalmıştım ki, kurallarımızı biraz değiştirdim ve Knox'u için ona elle iş yaptım. Ellerinin altımdaki battaniyeye gömülme şekline bakılırsa aldırıldığını sanmıyorum.

Ağzımı sikine dayamak, onu boğazımın derinliklerine sokmak için çok istekliydim, ama içimdeki yanma ihtiyacına rağmen güçlü durdum ve dilimin uzunluğunun alt tarafı boyunca hafif bir hareketiyle gözlerini başının arkasında döndürdüm. Dürüst olmak gerekirse, nasıl beklediğimi bilmiyorum, çünkü onu her gördüğümde, yakıcı bir ihtiyaç dalgası kemiklerimi parçalıyor, neredeyse beni dizlerimin üstüne çöktürüyor.

Finaller benim için bitti. Bugün Kaliforniya'ya gidiyorum ve havaalanına gitmem için yaklaşık iki saatim var ve bu süreyi zorluyor.

Telefonuma bakıp saati kontrol ediyorum. Hangi cehennemde bu?

Bavulumu kenara koydum, ayaklarımın üzerinde kaydım ve midemde dalgalanan sinirleri yatıştırmaya çalıştım. Beni havaalanına götürmek istiyordu ve bu konuda kavga etmeyecektim, çünkü beni de götürmesini istiyordum. Lindsay ve

Dottie Pazartesi günü ayrıldı ama benim girmem gereken bir sınav daha olduğu için onlarla aynı uçağa binemedim, yani yurt bana kaldı.

Yatakhaneimizin kapısı açıldı - binaya girebilmesi için ona Dottie'nin anahtarını verdim - ve yatağımın kenarında poz verdim.

"Bebeğim, burada mısın?" diye derin sesi.

"Odamdayım."

Sırt çantasının kanepeye çarpma sesini duyuyorum ve sonra kapı açılıyor. Koyu renk kot pantolonu ve kolları dirseklerine kadar çekilmiş açık mavi kazağıyla bir GQ modeli gibi görünerek içeri giriyor. Saçları şekillendirilmiş ve gözleri göğsünü boydan boya kaplayan mavi kumaşın üzerinde parlıyor.

Çok iyi görünüyor. *Bunu özleyeceğim. Onu. Bizi.*

Ve gözleri kıyafetimle birleştğinde ve yüzünün saf şehvete dönüştüğünü gördüğümde, yardım edemem ama bundan sonra gelecekler için heyecanlanıyorum.

Sarı dantelli bir demi sütyen ve ona uygun bir tanga giymiş halde, ateşli bakışlarıyla yavaşça üzerimde gezinirken kıpırdamıyorum. Özellikle de ayakkabılarını tekmeleyip, kazağını kafasından yırtıp, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan bana doğru ilerlediğinde, bakışları tüylerimi diken diken ediyor.

İri yarı kolu önce belime dolanıyor, sonra diğerini ensemden geçirip ağzımı onunkine birkaç santim yaklaştırıyor.

"Bu ne?" diye soruyor, eli çıplak kıcıma düşüyor.

"Mutlu Noeller," diyorum, kollarımı arkamda dolayarak ve pantolonumun düğmelerini çözerek.

Sütyen.

Kumaş yere değdiğinde homurdanıyor ve zaten sert olan meme uçlarım çıplak göğsünde geziniyor.

Knox'un göğsü kalın. Sanki üç göğüs üst üste yığılmış gibi, bunu tarif etmenin tek yolu bu. Omuzları ve kolları taş gibi oyulmuş, her girinti ve mükemmel yontulmuş kaslar görülebiliyor. Ve sonra midesi. Bir öğünde tükettiğini gördüğüm onca yemeğe rağmen karın kasları sıkı ve yontulmuş, belindeki V derin. Dilimi köklü çukurların üzerinde gezdirmek istiyorum.

"Sen benim Noel hediyem misin?" diye soruyor, elini arkamdan aşağı doğru kaydırıyor, tangamı bacaklarımdan aşağı düşene kadar onunla birlikte sürüklüyor. Dudakları boynumun tadına bakıyor, yavaşça, metodik bir şekilde tenimdeki tüyleri diken diken ediyor.

"Öyleyim."

"Bu Noel hediyesi ne anlama geliyor? Bir iddiayı bozmak mı?" soruyor, sesi neredeyse çaresiz ve gergin çıkıyor. *Ben de aynen böyle hissediyorum.*

"Hayır, tabii ki değil."

Ağır ağır nefes alıp gülüyor. "Beni öldüreceksin, Em."

"Bekliyorum. O biftek yemeğini gerçekten istiyorum."

"Ne zaman istersen sana bir biftek yemeği getiririm." Dudakları boynumdan çeneme doğru ilerliyor. "Sadece ne zaman ve nerede olacağını söyle."

"Aynı şey değil. Sana karşı koyma becerim sayesinde kazanılan bir biftek yemeği olmazdı."

"Artık bana direnmiyorsun," diyor beni yatağıma yatırırken. Çıplak bedenime bakarak kot pantolonunu çözüyor ve çoraplarıyla birlikte çıkarıyor. Külotunun içinde dururken, ereksiyonu kumaşa baskı yapıyor, kendini bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor.

Aman Tanrım, üzerime mi atlayacak?

Bacaklarımdan birini ağzına götürürken dudaklarını yalıyor, gözlerinde baş döndürücü bir bakış var. Ayak bileğimden başlayarak baldırıma, dizime kadar uzun, durgun öpücükler konduruyor - *nefesim* kesiliyor - iç uyluğuma kadar - *kalbim küt küt atıyor* - dudaklarını tenimden ayırdığında yüksek sesle *nefes aldığımda* bikini çizgime kadar.

Diğer bacağımı kaldırıp dolambaçlı ama tüketen öpücüklerini uzuvlarımdan üzerinde sürdürürken, sağ bacağıma verdiği küçük gagaları tekrarlarlarken, dizimin iç kısmında duraklarken, bikini çizgime ulaşana kadar çene çizgisini iç uyluğum boyunca kazırken, merkezimde bir uyarılma dalgası birikiyor.

Utanmadan bacaklarımı açıyor. Gözleri kararıyor ve daralıyor, klitorisime odaklanıyor. Ne kadar tahrik olduğumu görebildiğini biliyorum; zaten inanılmaz derecede ıslanmışken görmemesi zor. Parmağını içimde istiyorum. Beni böyle tatmasını istiyorum, ama biz daha iyisini biliyoruz. Tek bir tat. Tek gereken bu olurdu.

... ikimiz için de. *Bir. Tadı.*

İleriye doğru bastırarak kasık kemiğimin üstünden öpüyor, karnımdan göğüslerime doğru ilerliyor ve meme uçlarımdan birini açgözlülükle ağzına alırken, benimkini tutmayan eli diğer meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlıyor. Göğsümü ağzına aldığı anda, hayal ettiğim her şey oluyor. Yumuşak yavaş emişleri sert, nefes nefese ısırlıklar takip ediyor.

"Tanrım," diye inliyorum yüksek sesle, kalçalarım ona doğru itiliyor. Ellerimi çekiyorum ama o kıpırdamıyor. "Sana dokunmama izin ver."

"Hayır," diye mırıldanıyor göğsüme karşı, bir sonrakine geçmeden önce, meme ucumu bir emişte alıyor. Isırıyor, kucaklıyor, emiyor ve öpüyor, ta ki ben

altında kıvranan bir karmaşa.

Patlamak üzereyim. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım; alaycı dokunuşlar, tembel öpücükler, vücudumun takdir edilmesi. İşte kaçırdığım şey *bu*. Tanrıya şükür ayrıldım.

Knox bana kendimi güzel, arzulanan bir kadın gibi hissettiriyor, daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Bana muhteşem kalp kolyemi verirken gözlerindeki bakış beni şaşkına çevirdi. Ve sözleri, "*Sadece kime ait olduğunu hatırlatan bir şey.*" *Yaptığı ve söylediği her şey . . . Evet, beni tahrik ediyor ama aynı zamanda değerli hissettiriyor. Taptığımı. Onun.*

"Knox, lütfen ..."

"Lütfen ne?" Göğsüme karşı gülümsüyor.

Evet . . . *lütfen ne?* Ne için yalvardığımı bilmiyorum, tek bildiğim bir şey için yalvardığım.

"Yapamam ... ah, Tanrım, evet, beni tekrar ısır." Göğsümün yan tarafını kemiriyor, sertçe emiyor ve sonra dişlerini sıyrıyor. İz bıraktığına şüphe yok. Köprücük kemiğime, boynuma, sonra da dilini ağzımda gezdirdiği dudaklarıma doğru ilerliyor. Ona doğru açıldığımda, beni asılı bırakıyor ve dudaklarını boynumdan aşağıya doğru takip ediyor, ağzının her geçişinde sıcak tenimi aydınlatıyor.

Köprücük kemiğimi
öpüyor. Göğüslerimin
arasından.
Kaburgalarım.
Derin bir nefes
çekiyorum. Karnıma.
Kasık kemiğimin üstünde.

*Bacaklarımı
açtım.*

Sol uyluğuma.

Benim hakkım.

İnledim.

Ve sonra tam kalçalarımın birleştiği noktanın üzerinde duruyor. Etrafımızdaki hava durgunlaşıyor, nabzım boğazımda çalkalanıyor, ağrıyan klitorisim ihtiyaçla umutsuzca titrerken serbest bırakılmak için yalvarıyor.

Bir hava esintisiyle patlayacağım ve daha da yaklaştığında neredeyse patlayacağım. Sonra tam yarığımın üstündeki noktayı öpüyor.

"Tanrım, evet," diyorum. Ama bir santim daha aşağı inmek yerine dudakları kuzeye doğru ilerliyor. Ve ben hayal kırıklığı içinde inliyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Hayır, aman Tanrım, Knox. Lütfen."

"Lütfen ne?"

"Lütfen yala beni."

Bana bakarken dili göbek deliğimin etrafında dönüyor. "Böyle mi?"

"Hayır, seni göt," diyorum, kendimi kontrol edemeyerek. Kıkırdaması beni daha da tahrik ediyor. "Amımı yala."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor ağzını vücudumda gezdirmeye devam ederken. "Bunu söylediğini duymak neredeyse pantolonuma boşalmama neden olsa da, başka yolu yok." Vücudumda yukarı doğru hareket ediyor, ellerimi serbest bırakıyor ve külotunu aşağı doğru kaydırıyor, böylece horozu dışarı çıkıyor. Gözlerinde ciddi bir bakış belirliyor ve şöyle diyor: "Ben temizim. Birkaç ay önce test yaptırdım ve o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım."

Sertçe yutkunuyorum. Bu gerçekten oluyor mu? "Ben de."

İlkel bir homurtuyla kalçalarını benimkilere doğru indiriyor ve siki klitorisimle birleşiyor. Eliyle pelvisimi sabitlerken dudaklarımızdan alçak bir tıslama kaçıyor.

"Sadece sürtün, Em, beni duyuyor musun?" Bana bakıyor, tamamen ciddi. "Başka bir şey yok."

"Tamam." Bunun ne kadar büyük bir adım olduğunu bilerek başımı sallıyorum.

Islak sevişme, bu konuda iyiyim. *Hem çok iyi.*

Kalçalarımı yatağa bastırmaya devam ederken, uzun aletini yarığımın üzerinde aşağı yukarı hareket ettirmeye başlıyor. Kaygan ve hazır, üzerimde kolayca kayıyor, aramızda hiçbir şey yokken o kadar çiğ, o kadar cinsel bir his ki orgazmım şimdiden midemin derinliklerinde yükselmeye başladı.

"Tanrım, Knox, çok iyi hissediyorsun. Sikine bayılıyorum. Çok büyük."

"Bunu yeterince duyamıyorum," diye homurdanıyor, hızı artarken gözlerini sıkıca kapatıyor. "Siktir, bebeğim, bu-"

"İnanılmaz, çok inanılmaz." Ellerimi başımın üzerine kaldırıyorum ve altımdaki yorganı kavriyorum. "Daha hızlı, Knox, Tanrım, daha hızlı. Evet," diye nefes alıyorum hızını artırdığında.

Ağzı ağızıma düşmeden önce inliyor. Ona açıldım ve dili aşağıya daldı, dolandı, kalan her son öz kontrolümü çekti. Bacaklarımı beline doluyorum ve o aşağı yukarı kayarken kalçalarımı sikine doğru itiyorum, bu da şimdiye kadar hissettiğim en güzel sürtünmeyi yaratıyor.

Tek vuruş.

İki.

Kahretsin, zonklayan klitorisim onun uzunluğu boyunca her sinir ucu yanyor.

"Siktir, aman Tanrım, evet, Knox, evet," diye bağıyorum, orgazmım beni o kadar sert vuruyor ki ağzım açık kalıyor, ama benden hiçbir kelime kaçmıyor.

Sonsuza kadar devam ediyor, omurgama zevk dalgaları gönderiyor.

"Tanrım," diye inliyor Knox ve sonra ıslak, sıcak fişkırımlar mideme vururken duruluyor. Orgazmı çok seksi, sesinin göğsünün derinliklerinde gürlemesi ve vücudunun benimkinin üzerinde titremesi. *Çok seksi*. Göğsü havayla doluyor, havayı dışarı atıyor ve sonra üstüme yığılıyor. Vücudunun ağırlığı, soğuk bir kış gününde ısıtılmış bir battaniye gibi rahatlatıcı.

Dudakları boynuma hafifçe bastırırken elim sırtında aşağı yukarı geziniyor. Derin bir nefes alıyor ve iç çekiyor.

"Siktir, bebeğim, gitmeni istemiyorum."

"Biliyorum." Başını kaldırıyor ve bir tutam saçını kulağımın arkasına itiyor. Bir ay boyunca birbirimizi göremeyecek olmamızdan nefret ediyorum. "Teksas'ta eski bir kaçamakla karşılaşırsan ne olur?" *Şu anda sesimin bu kadar güvensiz çıkmasından nefret ediyorum ama elimde değil*. Ağlamak üzereyim. Onu terk etmek istemiyorum. *Onu kaybetmek istemiyorum*.

"Belli ki onu becereceğim." Şakacı gülümsemesi endişemi hafifletmiyor.

"Gel hadi." Yan tarafımı sıkıyor. "Şaka yaptığımı biliyorsun."

"O kız olmaktan nefret ediyorum ama bu saçmalığı komik bulmuyorum. Ne olduğunu biliyorsun-"

"Kahretsin Em, öyle demek istemedim." Yüzü hemen anlayışla yumuşadı. "Özür dilerim." Eğiliyor ve avucunu kalbimin üzerine bastırmadan önce dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Bu tam burada, bu bana ait." Elimi tutuyor ve kalbinin üzerine bastırıyor. "Ve bu, buradaki de sana ait. Endişelenmen gereken hiçbir şey yok, tamam mı?"

Haklı olduğunu biliyorum. Bana gerçek bağlılığını göstermekten başka bir şey yapmadı. Sevişme evremiz boyunca. Sabırlıydı, beklemeye istekliydi, şimdi bile inanılmaz bir itidal gösterdi. *Saygı gösterdi*. Beni tanımak istiyor, sadece bedenimi değil ve ben onun bu yönünü gerçekten seviyorum.

"Tamam." Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Bu çok aptalca. Neil'den hemen sonra biriyle ilişkiye girmemem gerekiyordu, ama Knox Gentry bir şekilde dünyama girdi ve ondan kurtulamıyorum ... istediğimden değil. Neil'le ayrıldıktan sonra kalbimi kaplayan karanlık gitti ve ruhum yeniden hissetmeye başladı.

Knox bir erkekten beklediğim her şeye sahip. Beni güldürüyor, bana meydan okuyor, beni diken üstünde tutuyor ve ... beni önemsiyor. Son birkaç ayda bana nasıl bir erkek olduğunu gösterdi: gerçek.

"Hey, üzülme." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı düşüyor ve diğerlerini tutmak için hızla gözlerimi kırıştırıyorum.

"Özür dilerim." Gözlerimi siliyorum, böyle duygusallık gösterdiğim için kendimi azarlıyorum. "Bu çok aptalca, neden bu kadar üzüldüğümü bilmiyorum."

"Çünkü benden çok hoşlanıyorsun ve beni özleyeceksin." Cevap vermediğimde, "Söylemene gerek yok, Em. Bunu görebiliyorum. Hissedebiliyorum. Ve tahmin et ne olacak, ben de seni çok özleyeceğim."

İki elimle yanaklarını kavıyorum ve dudaklarını kendime yaklaştırıp dudaklarımızı birbirine yapıştırıyorum, ayrılmadan önce onu mümkün olduğunca çok yakalamak istiyorum.

Knox olmadan bir ay.

Gülüşü, kahkahası, şakaları olmadan bir ay.

Onun şefkatli okşamaları ve çılgın sürprizleri olmadan bir ay.

Elleri, ağzı, siki olmadan bir ay.

Bizsiz bir ay.

Nasıl yapacağımdan emin değilim.

Umarım bir ay ayrı kaldıktan sonra hala benimle olmak istiyordur, çünkü bunu aramamış olmama rağmen kalbimi çaldı. *Ve gitmesine izin vermesini istemiyorum.*

Belki de hiç.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

KNOX

"T bana onun hakkında her şeyi anlat," diyor annem, elimde çay ve aramızda Sue Nine'den bir tabak şekerleme olduğu halde karşıma oturarak.

"Nereden başlasam?" Üç dönümlük arazimizdeki mütevazı çiftliğimizin tavanına bakarak soruyorum. Çiftlik kasabamızdaki çoğu mülke kıyasla küçük, ancak yaklaşık yirmi yıldır burada yaşıyoruz, iki atımız ve birkaç tavuğumuz var, çok fazla bakım gerektirmiyor, yüzden ailemiz için işe yarıyor.

"Fotoğrafın var mı?" Eve döndüğümünden beri annem Emory hakkında konuşmam için beni sıkıştırıyor ama ben yorucu sömestirden sonra çok ihtiyacım olan uykuyu almak istediğim için onu sürekli erteliyorum. Bu sabah uyandığımda, ona spor yaptıktan, kafeslerde biraz sallandıktan ve evdeki bazı işleri yaptıktan sonra bilmek istediği her şeyi anlatacağımı söyledim.

Duştan çıkıp giyindiğimde, elinde bir kutu şekerleme ve yüzünde hoppa bir ifadeyle yatak odamın dışında bekliyordu. Tek söylediği, "Vakit geldi." oldu.

Cebime uzanıp telefonumu çıkardım ve ekranı ona doğru tuttum. Birkaç hafta önce kilit ekranımı ve duvar kâğıdımı Emory'nin bana gülümsediği bir resimle değiştirmiştım. Bal rengi saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor, seksi eteklerinden birini giymiş ve kalın dudakları pembeye boyanmış. Bazen ona öylece bakıyorum çünkü o kadar aşığım ki.

Annem, "Knox, o çok güzel. Onu telefonuna kaydettiğin için ne kadar tatlısın?" Fotoğrafı biraz daha dikkatli inceliyor. "Bunlar onun gerçek dudakları mı?"

"Evet." İç çekişimi tutuyorum. Çok gerçekler; keşke sikimin etrafında nasıl hissettiklerini bilseydim.

"Çok güzel ama kişiliği görünüşüne uyuyor mu?" "Kolayca," diye cevap veriyorum, telefonu geri alarak. "Gerçekten çok tatlı, çekingen ve ne kadar güzel olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Ve lanet olsun anne, çok komik. Bana bok atmaya bayılıyor."

"İşte bu benim tarzım bir kız." Çayından bir yudum aldı. "Aşık mısın?"

Omuz silkiyorum, gerçekten emin değilim. "Takıntılıyım, aşk konusunda emin değilim. Daha önce hiç aşık olmadım, o yüzden gerçekten bilmiyorum. Ama sana şunu söyleyeyim, şu anda onu çok özledim."

Annemin gözlerinde bir pırıltı var ve sanırım benim bilmediğim bir şey biliyor -ilişkimizin bu noktasında itiraf etmekten biraz korkabileceğim bir şey- bu yüzden şüphelerini ona bırakıyorum.

"Ona Noel hediyesi aldın mı?"

"Evet." Bir parça şekerleme alıp ağzıma atıyorum ve çiğnemediğim önce tatlarının dilimde erimesine izin veriyorum. Büyükanne Sue şekerleme tarifini iyi biliyor. "Ona küçük bir kalp kolye aldım, sadece her zaman onun yanında olduğumu bilmesini sağlayacak bir şey."

Annem ellerini kalbine götürüyor. "Oh, bu çok tatlı. Çok sevimli bir çocuk yetiştirdim."

"Evet, bazı şeyleri doğru yaptın," diye takılıyorum.

"Bazı şeyler mi? Size karşı pek çok şeyi doğru yaptım çocuklar. Hepiniz çok hassas ve kibardınız, daha fazla gurur duyamazdım." "Şimdi, korunuyor musun?" demeden önce dudakları bardağının kenarında geziniyor.

Bunun olacağını bildiğim için gözlerimi deviriyorum. "Merak etme anne, seks yapmadık." Kuru sevişme, evet. Kıyafetsiz kuru sevişme, evet, ama gerçek seks... Bu kocaman bir hayır.

Ve şaşırtıcı bir şekilde bu konuda kızgın değilim.

Onun içine girmek istiyor muyum? Kız arkadaşımınla gerçekten bağ kurmak? Tabii ki evet, ama yaşadığımız bu çılgın ön sevişme neredeyse hoşuma gidiyor, birikim yoğun ve sonunda patladığımız anın patlayıcı olacağını biliyorum.

Annem şaşkın bir şekilde karşımda oturuyor, ağzı bir karış açık. Annemden hiçbir şey saklamam, bu yüzden birden fazla kadınla, birden fazla kez seks yaptığımı biliyor. Detaylara girmiyorum, çünkü öyle hasta bir herif değilim, ama biliyor ve saklamaya çalışmıyorum. Annemin bu yönünü seviyorum, o gerçekten en iyi arkadaşım.

"Onunla seks yapmadın mı?"

"Hayır." Ağzıma bir parça daha şekerleme atıyorum. "Yani, bazı şeyler yaptık ama seks, henüz değil."

"Vay canına, bunu söylemeni beklemiyordum." "Bana erkek fahişesi mi diyorsun anne?"

"Hayır." Kıkırdıyor. "Kadınlarla olan geçmişine bakınca şaşırdım sadece. Onu gerçekten önemsiyor olmalısın."

"Yapıyorum. Hem de çok." Sandalyemde arkama yaslanıp Windsor'un arkılığına yaslanıyorum. "Altı yıllık eski sevgilisi tarafından çok incitilmişti. Başlarda çok ürkekti, benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu ama ben onun özel olduğunu biliyordum. İşleri ağırdan aldım ve yavaş yavaş bir dostluk temeli oluşturduk."

"Oh, sakın ol kalbim, buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Bebeğim büyüdü ve mükemmel kızı buluyor."

"Evet, oldukça mükemmel olduğu kesin." "Bu bahar onunla tanışabilecek miyim?"

"Umarım öyle olur. Ona henüz programımı vermedim ama ilk gösteri maçımız tatilden döndükten kısa bir süre sonra. Onun da gelmesini umuyorum. Beni henüz oynarken görmedi."

Brentwood, yüksek okul harçları ve özel sponsorlar -yani profesyonel beyzbol oyuncularını- sayesinde kapalı/açık stadyumu olan tek üniversite beyzbol takımıdır ve bu da sahalarımızı sömestr aylarının başlarında hedef haline getirmektedir. Sezon başlamadan hemen önce açık hava turnuvaları için güneşe gitmeden önce birçok sergiye ev sahipliği yapıyoruz. Ayrıca hava koşulları bizi engellemediği için yıl boyunca antrenman yapmayı kolaylaştırıyor. Takımlarımızı bir üst seviyeye taşıyan ve hesaba katılması gereken bir güç olmamızı sağlayan şey budur.

"Peki, o zaman bir ziyafet için değil mi? Seni oynarken izlemek harika."

"Teşekkürler anne." Ve bunu kastettiğini biliyorum. O benim bir numaram-

Kendimi bildim bileli tek hayranımdır, kardeşlerim ondan sonra gelir. Sporunda başarılı olabilmemin nedenlerinden biri de onların desteği.

Masaya vuruyor. "Biliyor musun, onun için bir şapka süslemeye başlamalıyım. Takımı destekleyecek hiçbir şeyi olmadan aptal gibi görünmesine izin veremeyiz."

Çünkü göz kamaştırıcı bir şapka aptalca değildir.

Ama bunu asla söylemem. Annem şapkalarını çok sever. Onları çok ciddiye alır ve bunu onun için asla mahvetmem.

"Bence bu harika bir fikir anne. Buna bayılacak."

"Tanrım, bu kızdan gerçekten hoşlanıyorum ve daha tanışmadık bile. Knox, harika arkadaşlar olacağımızı söyleyebilirim."

Umarım öyledir. Benim kalbime sahip olan kız, annemin de kalbine sahip olacak. Bu kaçınılmaz. Ailemize iki kız kardeşi kabul edişini izledim.

gerçek ve içten nezaketiyle, ve ben de bunu kızım için istiyorum. Annem bunu hak ediyor. Kızım da bunu hak edecek.

"Mutlu Noeller bebeğim," diyorum yatak başlığıma yaslanıp telefonumu önüme uzatırken.

Emory'nin gülümseyen yüzü ekranı kaplıyor, başında Noel Baba şapkası ve o nefis dudaklarında parlak kırmızı ruj.

"Mutlu Noeller, Knox." Sanırım yatak odasında, ama tam olarak anlayamıyorum çünkü bir sandalyede oturuyor gibi görünüyor.

"İyi bir şey buldun mu?"

Parmaklarını ona verdiğim kolyenin üzerinde gezdiriyor ve sonra şöyle diyor: "Birkaç kıyafet ve hediye kartları. Ayrıca içinde gerçekten seksi, üstsüz bir adamın olduğu bir resim çerçevesi aldım."

Kaşlarımı oynatıyorum. "Dottie hediyeği ağacın altına Ben."

"Evet, ailemin, büyükannemin, büyükbabamın ve amcamın önünde açtım. Zeke gerçekten keyifliydi, özellikle de Zeke Amca ön tarafta neden çıplak bir adam olduğunu sorduğunda."

"Oh kahretsin." Gülüyorum. "Bunu hiç düşünmemiştim. Çıplak değildim."

"Aletini örten eldiven de giysi sayılmaz." "Bu fotoğrafı çekmemin ne kadar uzun sürdüğünü bilsen şaşardın."

"Dottie bunun bir fotoğrafını çekti ve telefonunda kilit ekranı olarak kullanıyor."

Tabii ki. Başımı geriye atıyorum ve gülüyorum. "Ondan başka bir şey beklemezdim. Ama hoşuna gitti mi?"

"Çok fazla bakıyorum ama soluk beyaz bacakların için bir şeyler yapabilirdin."

"Bronzlaştırıcı sürmeyi düşündüm ama bu fikirden vazgeçtim. Beni doğal halimle görmeni istedim."

"Biraz kör edici ama yine de seksi."

"Tabii ki seksi. Anneme fotoğraftan bahsettim ve gülmeye başlamadan önce bir saniyeliğine beni azarladı. Ona gösterdiğimde gözlerini siper etti ama sonra bir attı. Eldiveni takdir etti."

"Taşaklarımı avuçluyorsun."

Esprili bir şekilde başını sallar. "Sende ciddi bir sorun var ama teşekkür ederim, bugün aldığım en sevdiğim hediye bu. Benden gelen küçük paketi aldın mı? Bana verdiğinle alakası yok ama yine de bir şeydir."

". Kurabiyelere bayıldım, çok güzeller. İçine benim için bir külot koyarsın umuyordum, geceleri uykuya dalarken tutabileceğim bir şey."

"Bunu asla yapmam."

"Küçük bir tanga bile mi?"

"Hayır."

"Gel ." Ona gülümsüyorum. "Gevşe, bebeğim."

"Sana hiçbir şekilde postayla külot göndermeyeceğim. Ya paket kaybolursa, o zaman sürüngenin biri iç çamaşırımı duvarına asacak ve her gece çarpık penisini kavrarken ona bakacak. Hayır, teşekkürler."

"Bu cümlede yanlış olan çok şey var, sorulamayacak kadar çok, ama bir şeyi bilmem gerekiyor."

"O da ne?" Gülümsemesi çok bulaşıcı.

"Külotlar, duvara nasıl asıldılar? Koli bandı mı? İğneler mi?

Nail?"

Hemen cevap vermiyor, sadece birkaç kez göz kırpmıyor. Sonunda "Neyin var senin?" diye soruyor.

"Bunu koli bandı olarak kabul edeceğim."

Knox: BAAAAAAAAAABE!!!!!!

Emory: Dur tahmin edeyim, paketimi aldın mı?

Knox: Külot!! Şu anda onları giyiyorum.

Emory: Kes şunu. Hayır, giymiyorsun.

Knox: Hayır, onları quad-zillalarımından geçiremedim.

Emory: İğrençsin. Kalçaların o kadar da büyük değil.

Knox: Beni iki haftadır görmedin. Çok büyükler, bebeğim.

Emory: Muhtemelen hala benim çok iyi bildiğim hamurlu tavuk butlarıdır.

İyi.

Knox: Hey, kendine dikkat et. Onlar tavuk butu değil. Onlar etli erkek bacağı.

Emory: Elbette.

Knox: Benden şüphe etmeye devam , seni bir daha gördüğümde onlarla .

Emory: Ne kadar romantik.

Knox: Romantik bilmek ister misin?

Knox: [Resim]

Emory: Neyin var senin? Neden külotumu koli bandıyla astın?

Knox: Yapılacak şey gibi görünüyordu. En azından onlara bakarken sikini tutan adamın eğri büğrü bir aleti yok.

Emory: Ya da sen öyle sanıyorsun.

Emory: Bu da ne?

Emory: [Resim]

Knox: Ne olduğunu düşünüyorsun?

Emory: Spor ayakkabıya benziyor ama neden bana Sue Nine'nin şekerlemesiyle birlikte gönderdiğini anlayamadım.

Knox: Gerçekte benim jockstrap'im.

Emory: Neden bunu istediğimi düşündün ki? (Not: Şekerlemeyi bozmaması için kilitli poşete koyduğunuz için teşekkür ederim)

Knox: Sen bana külot gönderiyorsun, ben de sana jockstrap'ımı gönderiyorum. Merak etme bebeğim, onu yıkadım ama göndermeden hemen önce çıplak penisime bastırdım, belki bana yakın hissetmek istersin diye.

Emory: Bunun bana sik resmi atmaktan daha kötü olduğunun farkındasın, değil mi?

Knox: , bu çok daha iyi. Bunu yeni yastığın olarak düşün.

Emory: Vay canına, gerçekten bir ay dayanamayacağız. Bir jockstrap yüzünden ayrılacağımızı hiç bilmiyordum.

Knox: Bebeğim, kasık koruyucusundan nefret etme. İşte bu romantizm.

Emory: Kötü haberi verdiğim için üzgünüm ama bu romantizm değil.

Knox: Birazcık.

Emory: Romantizmin tam tersi.

Knox: *Birazcık romantizm.*

Emory: *Açtığımda neredeyse ağzıma kusacaktım.*

Knox: *Şimdi dramatik olmaya başladın.*

Emory: *Affedersiniz, yine tuvalete gitmem gerek.*

Knox: *NE??? NE? BU???*

Knox: *[resim]*

Emory: *Çılgınca bir tahminde bulun.*

Knox: *Neden bana sutyeninin ekini gönderdin?*

Emory: *Madem birbirimize bir şeyler gönderiyoruz.*

Knox: *Bebeğim, bu . . . lütfen bana bunun memene dokunduğunu söyle.*

Emory: *Birden çok kez.*

Knox: *Şu ağlayabilirim. Bunu yüz maskesi olarak takacağım.*

Emory: *Eğer , bunun bir resmine ihtiyacım olacak.*

Knox: *Külotun yanına bantlayabilirim. Duvarımda yatmadan önce bakabileceğim küçük bir tapınağım olur. Kahretsin, çok kararsızım.*

Emory: *Olasılıklar sonsuzdur.*

Knox: *Ya da becerikli anneme hem külot hem de meme ucu kullanarak bir yastık diktirebilirim. İşte bu benim kabul edebileceğim bir fikir.*

Emory: *BUNU YAPMA!*

Knox: *Çoktan yapıldı.*

Emory: *Şaka yapmıyorum, Knox.*

Knox: *Külotunun rengini beğenmiş, ten rengine çok yakıştığını söylüyor. Ona senin resimlerini gösteriyordum.*

Emory: *Eğer yapmıyorsan, seni öldüreceğim.*

Knox: *Ayrıca göğüs ölçülerine iltifat etti ve benim jartiyerimle yatıp yatmadığını bilmek istiyor.*

Emory: *Hayır, onu kafama takıyorum, göz bandı olarak kullanıyorum, böylece ailem gerçekten kaybettiğimi düşünüyor.*

Knox: *Evet, dostum.*

Emory: *Gerçekten annene gösterdin mi?*

Knox: *Hayır, senin amın ve memelerin özel, sadece benim için.*

Emory: *İyi cevap, yani bu gece üstsüz FaceTime yapacaksın.*

Knox: Bingo!

Emory: Bu paketi açmaya korkuyorum.

Emory: [Resim]

Emory: Geçen sefer bana bir jockstrap göndermiştin, kim bilir bu ne olabilir?

Olmak mı?

Knox: Güzel, ! Postanedeki adam kafamı karıştırdı.
ve hangi posta ücreti için ödeme yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Emory: Bunu açarsam, gözüme bir şey mi çarpacak?

Knox: Hayır, bebeğim. Bu iyi bir tane. Jokstrap yok. Fıstık yılanı yok.

Telefon elimde çalışıyor ve hemen cevap veriyorum, telefonun FaceTime'a açılmasına izin veriyorum, böylece güzel kız arkadaşımı görebiliyorum.

"Hey sen," diyorum yatak başlığıma yaslanarak. Kuvvetli bir halter seansını yeni bitirdiğim için kaslarım lapa gibi. Ama Emory gözlerinden yaşlar süzülerek telefona baktığında neredeyse yataktan fırlayacaktım. "Em, sorun ne?"

Ona gönderdiğim tişörtü tutuyor ve burnuna yaklaştırıyor. Ona gönderecek başka bir şey düşünmeye çalışıyordum, biraz daha anlamlı bir şey ve sonra geçen gün aklıma geldi. Brentwood beyzbol tişörtlerimden birini aldım, üzerine biraz kolonya sıktım -çünkü neden olmasın- ve sonra kız arkadaşım için bir paket Oreos ile paketledim. Onlardan asla yeterince alamazsın.

Onun üzgün değil, mutlu gözyaşları döktüğünü fark ettiğimde omuzlarımdaki gerginlik azalıyor. "İyi misin?" Emin olmak için soruyorum. Başını salladığında o gerginlik yeniden ortaya çıkıyor. "Neyin var?"

Bir damla gözyaşını siliyor, keşke ben de silebilseydim. "Seni özlüyorum."

Gülümseme; bunu takdir etmeyecektir.

Benden hoşlandığını biliyorum, ama ona karşı hissettiklerimin onun bana karşı hissettiklerini gölgede bırakıp bırakmadığını merak ediyorum. Belki bu doğru, ama şu anda neredeyse eşitmiş gibi hissediyorum. Onun bu itirafı bende göğsümü gururlu bir tavus kuşu gibi kabartma isteği uyandırıyor. Anlaşılır bir şekilde, Em suskun ve dikkatliydi, ama şimdi bana açılıyor.

"Ben de seni özledim, Em."

"Bu çok aptalca. Ağlamamalıyım." Tekrar gözlerinin altını siliyor ve tişörtümü kendine yakın tutuyor. "Ama bu benim için çok şey ifade ediyor Knox. Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Böyle bir tepki alacağımı bilseydim, sana çok daha önce bir gömlek gönderirdim. Sadece bir buçuk hafta daha bebeğim."

"Biliyorum. Günleri sayıyordum. Ailemle vakit geçirmekten çok keyif aldım ama Yeni Yıl'ı sensiz geçirmek berbat olacak. Annem oyun oynamak ve meze yemek için çok heyecanlı ve benim tek istediğim senin kollarında olmak ve bütün gece seninle öpmek."

"Cehennem." Boynumun arkasını çekiştiriyorum. "Bu güzel olurdu. Sence ben de biraz göğüs hareketi yapabilir miydim?"

"Kesinlikle. Muhtemelen ben de seni elimle Oreos ile beslerdim."

Telefonu işaret ediyorum. "Sakin benimle dalga geçmeye kalkma. Bu benim fantezim."

"Neymiş o?" Gülüyor, dudaklarının o güzel kıvrımı geri dönüyor.

"Üstsüzsün, siyah G-string giyiyorsun, saçların kıvrılmış ve omuzlarına dökülüyor, elinde bir kol Oreos, ağzıma bir tane atmak için bekliyorsun."

"Gerçekten garip fantezilerin var."

"Bunun neresi garip? Bence bu oldukça ortalama. Bir kılıç kullanırken ve ağzıma Oreos koyarken uzaylı maskesi takmanı istediğimi söyleseydim, işte bu garip olurdu."

"Sanırım öyle." İç geçiriyor ve yastığına yaslanıp yan dönüyor ve telefonu yukarı kaldırıyor. Ben de aynısını yapıyorum, böylece sanki yatakta yan yana yatıyormuşuz gibi oluyor.

"Hiç fantezin var mı?" Kaşlarımı oynatıyorum.

Yüzünde sinsi bir gülümseme beliriyor. "Soyunma odasında yapıyorum."

"Gerçekten mi?" Burnum kırışıyor ve kaşlarım çatılıyor. Yok artık. Onu tanıdığımdan beri soyunma odasından hoşlanmadığını göstermişti. "Sen bir yalancısın."

"Öyleyim. Ayrıca, eğer orada yaparsak, bu ömür boyu birbirimize bağlı kalacağımız anlamına gelmez mi?"

"Genel kural budur. Soyunma odasında yap, evlen."

Başını iki yana sallar. "Böyle bir bağlılık gösterebileceğimi sanmıyorum. Oreos'tan sonra ikinci en iyi olduğumda olmaz."

Bu beni güldürüyor. "Üzgünüm bebeğim, ama gerçekler gerçektir. Oreos her zaman benim bir numaralı kızım olacak."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EMORY

Aynaya son bir kez bakarken Dottie'ye " sana ne kadar teşekkür etsem azdır," diyorum. "Cidden, sana çok şey borçluyum."

Beni başından savdı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Arkadaşlar bunun içindir."

Brentwood'a birkaç gün erken döndüm. Aileme, öğrenci nüfusu geri dönmeden önce stajımın yardımımı gerektirdiğini söyledim, ancak ikisi de gözlerindeki o bilmiş parıltıyla birbirlerine baktıklarında, yakalandığımı anladım. Erkek arkadaşımı görmek istiyordum ve daha fazla bekleyemezdim.

Ama ben erken uçacağım için yurtlar açık değildi, yani Dottie babası sayesinde bize bir otel odası ayarladı. Onu aradığımda yardım etmekten çok mutlu oldu ve birlikte geri döndük, böylece biraz kız kıza vakit geçirdik.

"Sonunda yapacak mısın?" Dottie dün gece paylaştığımız büyük boy yatakta bağdaş kurmuş otururken ellerini birbirine sürterek soruyor.

"Hayır. Yani . . . Bahsi bozmadığı sürece sanmıyorum."

"Ugh." Pelüş, beyaz yastıkların üzerine geriye doğru yığıldı. "Sen ve o aptal bahis. Cidden, aş artık bunu."

"Bu sadece bahisle ilgili değil. Neredeyse ön sevişmenin en çılgın şekli haline geldi. Knox ile daha önce hiç yapmadığım şeyler yaptım. Birbirimizi mümkün olduğunu düşünmediğim şekillerde boşalttık."

"Ne gibi?" Dottie şüpheyile sorar.

Telefonda yaptığımız şeyleri, annesinin duymaması için kısık ve derin sesiyle bana söylediği şeyleri düşündükçe yüzüm ısınıyor. Ya da Noel tatili için ayrılmadan önce yaptıklarımızı. Tanrım, sadece klitorisimde aşağı yukarı kayarken nasıl hissettiğini düşünmek bile beni uzak bir ağrıyla yerimden oynatıyor.

"Sadece ... şeyler."

"El işi gibi mi? Bunu daha önce de yapmıştın."

"Ayrıntılara girmek istemiyorum, Dottie. utanç verici." Öne doğru eğilip dudak parlatıcımı tekrar sürüyorum.

"Neden, ikiniz hamile kalmaktan korkan iki azgın genç gibi seviştiğiniz için mi?"

"Oldukça fazla." Dudaklarımı patlatıyorum ve sonra saçlarımı bir kez daha kabartıyorum. "Sence heyecanlanacak mı?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Beni işaret etti. "Bence seni gördüğü anda pantolonuna boşalacak. Özellikle de dün gece kulak misafiri olduğum konuşmadan sonra. Çok pis bir ağzı var."

"Biliyorum." Kendimi inanılmaz şanslı hissederek gülümsedim. "Tamam, ben ." "Ve senin burada olduğundan haberi yok mu?"

İçinde bir paket Oreos olan çantamı omzumun üzerinden geçiriyorum. "Hayır, hâlâ Kaliforniya'da olduğumu sanıyor."

"Cidden kendini kaybedecek. Keşke seni gördüğünde duvarda bir sinek olsaydım."

"İyi ki değilsin, çünkü muhtemelen çıplak vücut parçaları görürdün." Ona bir hoşça kal öpücüğü verdikten sonra otelin girişinde Uber şoförümle buluştum. Sadece birkaç blok ötedeydim ama hava soğuk olduğu için çatı katına kadar yürümek istemiyordum. Carson dün gece benimle buluştu ve bana çatı katının anahtarını verdi. Çocuklar okula birkaç gün erken döndükleri için şu anda vuruş antrenmanındalar, bu da bana ona sürpriz yapmak için mükemmel bir fırsat veriyor.

Telefonumdan saati kontrol ediyorum. O gelmeden önce odasına girip hazırlanmak için yeterli zamanım olacak.

Carson bana güncel mesajlar gönderiyor, duşları bitmiş ve pizza ile eve dönüyorlar.

Şu anda biraz pizza yiyebilirim, önce adamımı hırpaladıktan sonra.

Birkaç dakika içinde çatı katına bırakıldım ve üçüncü kata çıktım. Kapıyı açmaya çalıştığımda biraz takılıyor - şu dev sürgülü kapılardan biri - ama kendimi içeri atıyorum ve doğruca sarı kapılı odaya gidiyorum.

Bir an duraksadım, Neil'i başka bir kızla bastığım anı hatırladıkça içimi bir endişe dalgası kapladı. Paylaştığımız yatakta kıza arkadan vuruyordu. Midem ve kapıyı itmek yerine kulağımı tahtaya dayayıp dinlemeye, bir şey duyup duymadığımı anlamaya çalışıyorum.

Ne yapıyorum ben?

Böyle bir şeyi düşünmek bile utanç verici.

Arayan Neil'di. *Piç kurusu*. Bu Knox. *Kendini adamış*. Mümkin olan her şekilde farklı. Dikkatli, şefkatli, düşünceli ve kendini adamış. *Bana karşı*.

Beni asla aldatmazdı.

Derin bir nefes alarak kapısını açıyorum ve hemen bir rahatlık dalgasına kapılıyorum. Yatak dağınık, kıyafetler yerde, masasının üzerinde boş bir mısır gevreği kasesi ve kendine has kokusu makul büyüklükteki odaya sinmiş. Dudaklarımdaki gülümsemeyi tutamıyorum. İşte benim adamım. *Tanrım, onu özlemişim*.

İyi bir kız arkadaş olduğum için kıyafetlerini çamaşır sepetine atıyorum - neden bunu yapamadı, hiçbir fikrim yok- yatağının çarşaflarını ve boş kaseyi mutfak lavabosuna taşıyorum, tam o sırada merdivenlerden gelen çocukların seslerini duyuyorum.

Eep!

Hızlıca odasına gidip kapıyı kapattım ve fantezisine kadar soyundum.

Saçlar kıvrılmış, tamam.

Üstsüz, tamam.

Siyah G-string, tamam.

Bir paket Oreos. *Garip* bir şekilde kontrol et.

Kahkahalar kapıya yaklaşıyor ve kendimi çelikleştiriyorum. Yatağının üzerinde diz çöküp bir elimle Oreoları tutarken diğer elimi kalçama koyup göğsümü dışarı çıkarıyorum.

Umarım Knox o kapıdan giren tek kişidir.

Knox kapıyı açarken, "Sırt çantamı odama atacağım," diyor.

Midemde kelekler uçuşuyor, sinirlerim o kadar geriliyor ki neredeyse kusacakmışım gibi hissediyorum. Ta ki onun odasının eşiğinden içeri girdiğini görene kadar. Başım eğik, siyah eşofmanından dar uzun kollu tişörtüne ve arkası dönük beyzbol şapkasına kadar onu inceliyorum.

Onu çok özledim.

Sırt çantasını yere bırakıp odadan çıkmaya yönelince paniğe ve boğazımı temizleyerek başını hızla kaldırmasına neden oluyorum. Bir an için gördüklerine inanamamış gibi birkaç kez göz kırpmıyor.

"Kutsal. Kahretsın."

Tam *şaşırdığımı* söyleyecektim ki Knox'un arkasından bir kadın sesi geldi. "Knox, bebeğim, ben de eşyalarımı senin odana koyacağım."

Ağır çekimde, kapı biraz daha açılır ve çok çekici bir kadın onun odasına girer. Uzun sarı saçlar, minyon bir vücut ...

Siktir. Hayır. Hayır.

Kolumu hızla göğüslerimin üzerine atıyorum ve Knox "Anne, çık dışarı" dediği anda yatağa gömülüyorum.

Anne?

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Ve sonra, gün gibi açık bir şekilde, geçen ay FaceTime üzerinden bakmayı sevdiğim aynı gözleri görüyorum.

"Ha?" diyor bana bakarak. Şok olmuş bir halde sendeleyerek duvara çarpıyor ve sonra gözlerini kapatıyor. "Aman Tanrım, özür dilerim. İzninizle." Sürünerek odadan çıktı ve kapıyı kapattı, beni çok aşağılanmış bir halde bıraktı.

Kalbimin az önce yaşadığı duygusal iniş çıkıştan dolayı gözyaşlarımın eşiğinde, yatakta ters dönüp başımı yastığa gömüyorum ve az önce olanları zar zor idrak edebiliyorum.

Knox'un annesi, görünürdeki en iyi arkadaşı, az önce beni oğlunun yatağında üstsüz ve G- string içinde gördü ... elinde bir paket lanet Oreo kurabiyesi tutuyordu.

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Öldür beni şimdi.

Yüzüm utançtan yanıyor ve tüm o sahneyi kafamdan silmeye çalışırken gözlerim yaşıyor.

Ve en kötüsü? Beni aldattığını düşünmüştüm. Bir *anlığına* kalbim ahşap zemine gömüldü ve zorlukla iyileşen kalbimde bir çatlakla beni nefessiz bıraktı.

Gözyaşları dökülüyor ve kaçmak isteyen bir hıçkırığı tutuyorum. *Beni aldatmıyordu, aldatmıyordu.*

Ama sesi, Tanrım, hayatımın en kötü birkaç saniyesiydi. *Knox, bebeğim.*

Yatak alçalıyor ve Knox'un eli kalçamdan çıplak arka tarafıma doğru kayıyor. Eğilip elinin sürtüldüğü yere bir öpücük kondururken avuç içini kıkımın üzerinde bırakıyor. Oradan dudakları sıcak ve baştan çıkarıcı bir şekilde

Islak izler sırtımdan omuzlarıma, oradan da daha iyi erişebilmek için saçlarımı yana doğru ittiği boynuma kadar uzanıyor.

"Bebeğim." Beni ters çeviriyor, çıplak üst yarımı ve dökülen gözyaşlarımı ortaya çıkarıyor. Yanaklarımı silerken gözleri yumuşuyor. "Em, sorun yok."

"Çok aşağılandım." Gözyaşlarım akarken kolumu gözlerime ağlamama engel olamıyorum. *Bu hiç de istediğim gibi bir şey .*

Sıcak bedeni yanımda uzanırken kolu üzerime düşüyor ve beni göğsüne çekiyor. Kolumu yüzümden kaldırıyor ve çenemi çeviriyor, böylece onun güzel gözlerine bakmak zorunda kalıyorum. Bu beni sadece daha fazla ağlatıyor.

"Bebeğim." Kıkırdıyor, gözlerime ve yanaklarıma öpücükler konduruyor. "Ağlama, sorun yok. Annemin umurunda değil."

"Sadece o değil." Derin bir nefes alıyorum. "Annenin sesini duyduğumda bir an için birini odana geri getirdiğini sandım."

"Em." İç çekiyor ve beni kendine daha sıkı çekiyor. "Tek istediğimin sen olduğunu biliyorsun." "Biliyorum ve bir anlık bir şeydi, ama o bir saniye beni

bekliyordum. Sanki dünyamda doğru olan her şey benden çalınmış gibiydi."

"Bunun ne kadar üzücü olduğunu anlayabiliyorum ama Em, tek istediğim sensin... her zaman." Önce alnımı, sonra tekrar gözlerimi öpüyor ve dudaklarını dudaklarıma götürüyor, yumuşak ve tatlı bir sesle benden ne kadar hoşlandığını belli ediyor.

Dudaklarını dudaklarıma her bastırıışında, mutluluğumu çalmaya başlayan kara bulut, kafam yeniden berraklaşana kadar kaybolmaya başlıyor ve elim yılan gibi gömleğinin eteklerinden yukarı çıkıyor. Ağzıma karşı inlerken dokunuşumla kasları kasılıyor.

"Bebeğim," diye fısıldıyor. "Annem kapının diğer tarafındayken bana bu şekilde dokunamazsın."

"Seni özledim, Knox."

"Siktir, ben de seni özledim." Dilini benimkine sürüyor, sonra çekip yanağımı okşuyor. "Seni çok özledim ve gerçekten burada olduğuna inanamıyorum. . . bunun içinde. Çok ateşlisin."

Hala biraz utanmış bir şekilde yere bakıyorum. "Sana sürpriz yapmak istedim." "Görev tamamlandı. Seni gördüğümde taş gibi sertleştim. içeri girdi. Kahretsin bebeğim, annemin önünde ereksiyon oldum."

Omzuna yaslanarak kahkahamı bastırıyorum. "Neden bana burada seninle olduğunu söylemedin?"

"Son dakikada bana sürpriz yaptı ve benimle geri geldi. İki haftalığına burada. Bizimkinin karşısındaki binada bir Airbnb kiraladı. Sergileri izlemeyi çok seviyor."

"Görünüşe göre sürpriz yapacak adam sensin."

"Sürprizini daha çok sevdim." Eli bedenlerimizin arasına giriyor, göğsümü avucunun içine alıyor, başparmağı meme ucumun üzerinden geçiyor ve sert ellerindeki nasırlardan dolayı sertleşerek tepe noktasına ulaşıyor.

"Tanrım, Knox." Başım geriye kayıyor. "Şu an seni o kadar çok istiyorum ki, bu çok saçma."

"Ve bunu bana tüm çocuklarım ve annem oturma odasındayken, birlikte pizza yemeyi beklerken söylemeyi mi seçiyorsun?"

"Biliyorum, özür dilerim." Vücudumu yukarı kaldırıyorum ve gözleri hemen göğüslerime sabitleniyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor beni yatağa geri itmeden hemen önce, bacaklarımı açıyor ve elini G-string'inden aşağı indirip beni zaten ıslak buluyor. "Tanrım, bebeğim. Çok ıslaksın."

"Seni istiyorum, Knox." İyiliğine karşılık vermek için cesaretlenerek elimi bel kemerine sokuyorum ve sikinin dibini kavıyorum. Başı öne düşerken dişlerinin arasından sertçe tıslıyor. Arkasına yaslanıp pantolonunu ve külotunu kışının üzerinden aşağı iterek bana daha iyi erişim sağlıyor ve sonra elini başparmağının küçük yumruyu çevrelediği klitorisime götürüyor.

"Sessiz olmalısın, Em. Adımı inletmene bayılıyorum ama gerçekten sessiz olmalısın."

Başımı salladım. "Yapabilirim... Tanrım."

"Emory," diye azarlıyor, eli hareketsizleşiyor. "Ben çok ciddiylim. Sessiz ol."

Dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum ve tekrar başımı sallıyorum. Ama Tanrım, yaptığı şey çok iyi hissettiriyor ve iki parmağını içimde hareket ettirdiğinde, neredeyse komşularının duyabileceği kadar yüksek sesle nefes alıyorum.

"Kahretsin, Em. Duracağım."

Başımı sallıyorum ve elimi sikinin üzerinde, başparmağımın tepesinden geçtiği yere kadar yumuşatıyorum. "Hayır, lütfen," diye fısıldıyorum. "İyi olacağım. Söz veriyorum."

Başparmağım sikinin başının alt tarafını okşadığında "Oh-tamam," diye boğuk bir ses çıkarıyor. "Siktir," diye sessizce kulağıma doğru inliyor. "Kahretsin, bebeğim, ben

uzun sürmeyecek."

Klitorisimin üzerinde küçük daireler çizerken "Ben de öyle," diye nefes alıyorum. "Oh, tam orası. Evet, Knox." Kendi sesimi zar zor duyabiliyorum, umarım kalbimin çarpıntısından değil de çok sessiz olduğum içindir.

"Oradayım Em," diyor homurdanarak, salıverilişi kulaklarımda ölümcül bir etki yaratarak benimkini de vuruyor.

Sırtım eğiliyor, klitorisim başparmağına karşı titreşiyor ve kalçalarım elinin baskısına karşı dönüyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum, boynunun arkasını çekerek zevkimi çıkarırken, tamamen tükenene kadar yavaşça aşağı süzülüyorum.

Nefes nefese, ikimiz de birbirimize bakıyoruz, gelişigüzel birbirimize dokunuyoruz, bir parmağımızı yanağımızda, bir başparmağımızı sırtımızda gezdiriyoruz. Aramızda sessiz bir alışveriş geçerken gülümsemelerimiz yüzlerimize yayılıyor; yeniden birlikteyiz.

"Döndüğün için çok mutluyum." Burnuma bir öpücük kondurdu. "Bu en güzel sürpriz için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Şimdi annenle yüzleşmek zorunda kalmamam için yatak odanın penceresinden çıkmama yardım edersen harika olur."

"Dur, seni sevecek. Giyin, onunla tanışma vaktin geldi." "Umarım kızsız yerlerimi görmemiştir."

"Hayır, çabuk örtündün." Son bir öpücükle yataktan atlıyor ve ikimiz de temizlenip giyiniyoruz. Görünüşe göre bu ilişkide bir sonraki adımı atmak üzereyim: annesiyle tanışmak.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

KNOX

H kahretsin, kızım burada. İçeri girip onu yatağında ... neredeyse hiçbir şey giymeden görünce, bu duyguyu yeterince tarif edecek kelime yok. *İnkar edilemeyecek kadar ateşli olması dışında. Çarpıcı. Azgın.* Ama ona verdiğim kolyenin boynunda, kalbine yakın bir yerde asılı olduğunu görmek . . . benim kızım. Henüz söyledi, belki gururlu biriyim ama hoşuma gitti. Kalbimin hediyesi dışında üstsüz.

Parmaklarımız birbirine kenetlenmiş halde oturma odasına doğru yürürken, bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum. Burada beni beklemek için bir fırsat yakaladı. Emory'ye bazı kıyafetlerimi ödünç verdim, bir çift eşofman altı ve ona tamamen büyük gelen bir tişört, ama sadece bir G-string'den daha iyi. Bu benim için sorun olmazdı ama annem ve takım arkadaşlarımla pizza yiyeceğini düşünürsek, kızı ne kadar mükemmel olsa da örtünmesini tercih ederim.

Oturma odasına girdiğimizde tüm gözler üzerimizdeydi ve Emory'nin arkama saklandığını hissedebiliyordum. Elini sıkıca tutarak, "Pizza kaldı mı?" diye soruyorum.

"Tonlarca," diyor Carson, bir kutuyu bize doğru iterek. "Açlıktan ölüyor olmalısınız."

Kahretsin, Emory'nin çok gürültü yaptığını biliyordum.

Hafifçe ürpererek, kanepede bağdaş kurmuş otururken bir parça pizzanın tadını çıkaran anneme doğru dönüyorum. Mutlu görünüyordu.

"Anne."

"Evet tatlım, gel otur." Yanındaki sandalyeye vuruyor ve oturmamızı işaret ediyor.

Dediğini yapıyorum ve Emory'yi kucağıma çekiyorum.

"Bu Emory olmalı." Annem elini bir peçeteye siliyor ve uzatıyor.

Hâlâ utangaç ve kızarmış olan Emory, "Bayan Gentry, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Orada olanlar için çok özür dilerim. Beni öyle gördüğünüz için çok utandım."

Annem elini sallayarak başından savıyor. "Aşağılanacak şey yok. Aslında gurur duymalısın. Oldukça güzel bir göğsün var."

Oda kahaalara boğulurken kendi tükürüğümle boğuluyorum, ekibimdeki tüm çocuklar konuşmamızı duymaya niyetli.

"Anne." Emory'nin elleri utançtan yüzünü kapatırken ben öksürük krizleri arasında azarlamaya çalışıyorum.

Neyi yanlış söylediğinden emin olamayan annem etrafına bakınıyor. "Ne? Bu doğru. Harika meme uçlarıyla çok canlı. Keşke bende de böyle bir set olsaydı."

Tanrı

m.

İsa.

Yani ... evet, Emory'nin ağız sulandıran memeleri var, sanırım şimdiye kadar gördüklerimin en iyileri, ama annemin onları takdir etmesine ya da onları tüm oturma odasına ayrıntılı olarak anlatırken beni sertleştirmesine ihtiyacım yok.

Takım arkadaşlarımla bazılarının gözlerinin Emory'nin örtülü göğsüne kaydığını fark ediyorum.

"Hey." Odayı işaret ediyorum. "Buraya bakın, sik kafalılar."

Gülüyorlar ve pizzalarına geri dönüyorlar.

Annem hala özür dilemeden devam ediyor. "Fiziğin de çok güzel ama sana iki şey söyleyeceğim."

"Anne, belki de bırakmalıyız."

Bir parça pizzayı çiğnerken başını sallar. Yutkunuyor. "Bunun söylenmesi gerekiyor." Sessizleşiyoruz ve Emory'yi biraz daha sıkı kavriyorum, annemin söylemek üzere olduğu şey için ne kadar üzgün olduğumu ona iletmeye çalışıyorum. "Yatakta Oreo yemek iyi bir fikir değil tatlım. Kırıntıları düşün."

Emory başını sallar. "Haklısınız Bayan Gentry. Dikkatsiz davrandım." Sesinde bir mizah notası var ve annemin dudağının sol tarafını yukarı doğru kıvrıran küçük sırtışı görüyorum. Kahretsin, omurgama bir neşe huzmesi gönderiyor.

Benim kızım çok havalı.

"Oldukça çekici olmasına rağmen, seçtiğiniz iç çamaşırı pek mantıklı değil. Alt bölgelerinizi zar zor örtüyor."

Bu sefer yüzü . Ve ben onu suçlamıyorum. "Ne tür iç çamaşırları?" Carson soruyor.

"Sanırım sizin kuşak buna Z-string diyor."

"Ne?"

"G-string, anne." Neden onu düzelttim ki?

Hatasını fark ederek başını sallıyor. "Evet, G-string. Bayan Ealson'ın üzerinde çok hoş durdu ama çok duyarsızdı. Bunları her zaman giymiyorsunuz, değil mi?"

Neredeyse her lanet gün, ama bunu söylemiyorum.

"Hayır." Emory başını sallıyor. "Sadece yatakta Oreos tutarken ... üstsüz."

Verdiği cevap annemi şoke ediyor ama ben onu koruyamadan, beni büyüten kadın da dahil olmak üzere odadaki herkes kahkahalara boğuluyor. O zaman etrafıma bakıyorum ve önemli bir şeyi fark ediyorum: Emory benim tüm dünyama uyuyor. *Ve* annem az önce kız arkadaşımın göğüslerini onayladı ve küstahlıkta eşiyle buluştu ... bu kız sonsuza dek buraya ait gibi görünüyor.

Takım arkadaşlarım kendi odalarına çekildiler ve Emory, annem ve ben yatak odalarının yanındaki küçük ortak alanda biraz yalnız kaldık. Çatı katında birden fazla ortak alanımız var ve büyük olanı, PlayStation takımında beyzbol oynayan Carson ve Holt da dahil olmak üzere beş takım arkadaşım kullandığından, kendimizi bölümlere ayırdık.

Annemi odama getirmeyi düşündüm ama yatağım yapılmamıştı ve Emory'nin bir saat önce bana yaptığı akıllara durgunluk veren el işini düşününce, annemin yatağında oturmasının tuhaf olacağını düşündüm. Az önceki sevişmemizin kanıtlarını görse ne derdi, tahmin edebiliyorum.

Emory kucağımdayken, çünkü başka bir yere oturmasına izin vermeyi reddediyorum, kolumu sıkıca beline sarıyorum ve elimi kalçasına koyuyorum. Bana doğru eğiliyor, neyse ki kendini biraz daha rahat hissediyor.

Annem bacak bacak üstüne atar ve bir fincan çayı ağzına götürür. Çantasında poşet çaylar taşır, böylece nereye giderse gitsin en sevdiği sıcak içecekten bir fincan içebilir. Hatta her zaman üç farklı türde çay bulundurduğu özel bir çay cüzdanı bile var. Bir İngiliz kahvaltısı, bir yeşil çay ve bir nane çayı. Bunlar günün belirli zamanları ya da ruh hali için.

Şu anda nane içiyor. Taze ve naneli kokusunu buradan alabiliyorum.

Çayından bir yudum aldıktan sonra başını yana eğip bizi inceliyor. "Biliyor musunuz, ikinizin birlikte ne kadar güzel olduğunuzu aklım almıyor. Bir tanesi

Instagram'da takip etmeye bayıldığınız o çiftler var ya, hani şu gerçekten sevimli olanlar, o kadar hasta edici bir aşka sahipler ki onlara bakmaya doyamıyorsunuz."

Aşk bombasını atmanın yolu, anne.

Tanrım.

Neyse ki Emory bu terime karşı herhangi bir nefret göstermiyor, bunun yerine "Jennifer Lopez ve A-Rod gibi mi?" diyor.

"Evet," diye heyecanla cevap veriyor annem. "Aman Tanrım, onların hikâyelerini izlemeye kafayı taktım. Birlikte yaptıkları küçük videolar, onlara doyamıyorum. J-Rod," diyor annem hülyalı bir şekilde. "Tanrım, çiftinizin adı ne olurdu?" Bir an için düşünüyor. "Emox . . . ya da Knemory. Knemory'ye bayılırım. Kulağa çok şiirsel geliyor."

"Knemory'nin kulağa hoş gelen bir ismi var," diye ekliyorum. "Bilmiyorum, Emorox'a ne dersiniz?"

"Ohhh, kulağa Taht Oyunları'na ait bir isim gibi geliyor." Annem daha erkeksi bir ses tonuyla, "Dikkat et Jon, Emorox ateş püskürten ejderhaları Knemory ve George ile tepeden geliyor," diyor.

"George?" Emory yüksek sesle güler ve ağzını kapatır. "Neden George?"

"Şu dizideki isimlere bakar mısınız? Hepsi daha önce hiç duymadığınız egzotik isimler -Cersei, Gregor, Arya- ve sonra vals yapan yaşlı Jon Snow. Ejderhaların da bir limonu olması adil olur."

"Jon limondan başka bir şey değil anne," diye savunuyorum. "O ölümden dirildi."

Annemin ağzı açık kaldı, yüzünde saf ve mutlak bir şok ifadesi vardı. "Jon Snow ölüyor mu?"

Kahretsin.

Emory karnıma dirsek attı. "GOT görgü kuralların nerede senin? Birinin diziyi ne kadar izlediği belli olana kadar dizinin gerçekleri hakkında asla konuşmuyorsun. Sen de yeni izlemeye başlayan biri için her şeyi berbat eden insanlardan birisin."

Ahem

"Yani ... uh ..o ölmüyor."

"Az önce ölümden dirildiğini söyledin," diyor annem. Kendimi suçlu hissederek, "En azından hâlâ hayatta, değil mi?" cevap veriyorum.

Kanepenin minderine yaslandı ve "İnanılmaz" diye mırıldandı.

"Oğlunuz bir barbar olduğu ve GOT'a olan güveninizi kırdığı için üzgünüm Bayan Gentry."

Annem elini alnına bastırarak, "Biliyor musun, kendimi suçluyorum. Ona bir parça edep öğrettiğimi sanıyordum, sanırım öğretememişim."

"Kendini suçlama," diye cilveleniyor Emory. "Sen her şeyi doğru yaptın. Her şey birlikte takıldığı holiganlara bağlı. Onlar yuvadan ayrıldıktan sonra kontrol edebileceğin çok şey var."

"Kesinlikle haklısın," diye onaylıyor annem ve kanepeye doğru eğilip kafamın arkasına bir şaplak atıyor.

"Hey," diye yakınıyorum ağrıyan yerimi ovarken. Hayatımdaki iki kadının arasına bakıyorum ve "Bana karşı bu çeteleşme saçmalığından hoşlanmıyorum" diyorum.

"İyi geçinmemizi istiyordun, değil mi?" Emory soruyor. "Annenden hoşlanıyorum, özellikle de göğsüme iltifat ettiğinden beri."

"Ah, anlıyorum." İkisinin arasına bakmaya devam ediyorum. "Annemin seni tişörtün açıkken yakalamasını sorun etmiyorsun, utanç duygusunu geride bıraktın mı?"

Emory'nin gözleri kısılır. "Bu tavırla beni üstsüz olarak son görüşün olabilir."

Annem yumruğunu havaya kaldırdı, sanki "Kız Gücü" der gibiydi. Sonra da "Sen söyle Emory. Seni itip kakmasına izin verme."

"Onu itip kakmıyordum-"

"O güzel göğsünü kilit altında tut ve eğer birine göstermek istersen bana göster."

"Anne, bunun ne kadar yanlış olduğunun farkında mısın?"

"Şimdi tuvalete gitmek ister misiniz, Bayan Gentry?"

"Memnuniyetle."

İkisi de ayağa kalkıyor ama harekete geçmeden Emory'nin elini çekerek onu tekrar kucağıma getiriyorum. "Bunun olmasına imkan yok. Tanrım, senin neyin var?"

İkisi de gülüyor, yeni kurdukları bağdan çok fazla keyif alıyorlar. Kızamıyorum çünkü annenin kabul edeceği bir kız bulmak çok sık rastlanan bir şey değil ve annemin gözlerindeki parıltıya bakılırsa Emory'den gerçekten hoşlanıyor. *Bu beni harika hissettiriyor.*

BÖLÜM YİRMİ ALTI

EMORY

"Yarın ne beklemeliyim?"

Knox'un göğsüne doğru kıvrıldığımda, elimi çıplak tenine dayıyorum ve o sakın bir şekilde ellerini uzun saçlarımın arasından geçirirken parmağımınla küçük daireler çiziyorum.

"Bu bir gösteri maçı olduğu için gösteriş açısından çok özel bir şey yok, çünkü bunu sezonun ilk iç saha maçına saklıyorlar, ama kendinizi anneme hazırlamanız gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun? Son iki haftayı onu tanımakla geçirdim, o harika biri."

"Konu beyzbola, özellikle de benim beyzbol maçlarıma gelince deliriyor. Yorgun olduğu için eve erken gitmesi gerektiğini söyledi ama bu bir yalandı. Ne yaptığını çok iyi biliyorum."

"Peki bu ne?" Mama G'nin -evet, artık ona böyle hitap edebiliyorum- alışılmışın dışında bir şey yaptığını hayal edemiyorum. Biraz açık sözlü, bunu seviyorum ve gerçekten iyi vakit geçiriyor, bu yüzden bu tür bir kişiliğin oyuna taşınmasını hayal ediyorum. Tabii tamamen farklı birine dönüşmezse.

"Hazırlanıyor. Maçlarda kendi kişisel karavanıdır. Bayraklardan, köpük parmaklardan, kalabalık ve takım için atıştırmalıklardan bahsediyorum. Bir gece öncesinden denediği birden fazla kıyafeti var, bu ona oyunda ne giymek istediğine karar vermesi için zaman tanıyor ve süslü kıyafetlerden bahsetmiyorum. Beyzbol kıyafetlerini kendisi süslüyor. Bir keresinde Brentwood kot yeleğini çıkarması istenmişti çünkü parıltılar ışıklardan yansıyarak oyuncuların dikkatini dağıtıyordu."

"Yalan söylüyorsun."

"Keşke olsaydım. O gerçek bir anlaşma, bebeğim." Mama G gerçek bir anlaşma ve Knox'un eğlenceli, kaygısız kişiliğini nereden aldığını görmek çok kolay. İkisinin birlikte etkileşime girdiğini görmek kalbimi mutlu ediyor.

"Eğer durum buysa, umarım benim için bir köpük parmağı vardır, çünkü size tezahürat yapmak için heyecanlıyım."

"Öyle mi?" Alnıma hafif bir öpücük konduruyor, dudakları öylece kalıyor. "Sana yeteneklerimi göstereceğim için heyecanlıyım."

"Beni etkileyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Biliyorum bebeğim. Sahada benim gibi birini hiç görmedin. Dar pantolon giyiyorum, bu yüzden sergilenen sadece saf yeteneğim değil. Ben de tam bir duman gösterisiyim."

Kıkırdıyorum. "Ve çok mütevazı."

"Sadece seni hazırlıyorum. Gerçekten tahrik olabilirsin. Yarın tribünde orgazm olmanı istemiyorum, özellikle de annemin yanında. Göğüslerini gördü ama o yüzünü görmesi sınırı aşmak olur."

"Kendimi tutmaya çalışacağım," diye kestirip atıyorum.

Konuyu değiştirerek, "Yarın ne giymeyi planlıyorsun?" diye soruyor.

"Kıyafetler."

"Kıyafet giysen iyi olur ama Brentwood'dan bir şeyler giymeyi düşünüyor musun?"

"Elimdeki tek şey üniversite logolu basit bir tişört. Bunun yeterince sıcak tutacağını sanmıyorum. Stadyumun soğuk olduğunu mu söylemiştin?"

"Kış aylarında, evet. Okul, gösteri maçları için her yeri ısıtmak için para ödemek istemiyor. Bir fikrim var, neden benim sweatshirtlerimden birini giymiyorsun?"

"Nefret ettiğim şeyler mi?"

"Evet, sıcak olurdu."

"Bana büyük gelirdi. Sen ekstra büyük giyiyorsun, Knox."

Saçımı parmağının etrafında döndürüyor. "Kızların her zaman yaptığı şu yana doğru bükülen şeylerden yap."

"Hantal bir sweatshirt ile mi?"

Başıma doğru iç çekiyor, nefes verirken saçları uçuşuyor. "Lütfen."

Dikilen tüm duvarları yıkan tek bir kelime. Sesinin tonu, sorma şekli, bu adamı inkar etmem mümkün değil.

Doğrulup elimi göğsüne koyarak ona bakıyorum. "Sweatshirt'ünü giymekten onur duyarım" demeden önce gözleri birkaç kısa nefes boyunca benimkileri arıyor.

"Gerçekten mi?" Gözleri umutla parlıyor. *Erkeğimi memnun etmek gerçekten kolay.*

"Gerçekten. Ne de olsa sen benim en iyi arkadaşımsın."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Bu kulağa hoş geliyor."

"Ve benim erkeğim," diye ekliyorum aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı onunkilere bastırmadan önce.

Ağzıma karşı mırıldanıyor ve beni sırtüstü çeviriyor. "Bunun sesini daha da çok sevdim."

Kutsal.

Cehennem.

Knox, Mama G'nin kendi karavanı olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Brentwood Üniversitesi'nin portatif minderinde oturmuş, göz kamaştırıcı bir beyzbol şapkası takmış, kucağımda Brentwood beyzbol battaniyesi, bir yandan da B şeklinde fıstık ezmeli ve jöleli sandviç yiyorum.

Ne kıyafetindeki tüm o curcunayı anlatabilirim, ne de bu kadının nasıl bir heyecanla dolup taşıtığını. Sanki daha önce hiç Noel geçirmemiş ve bugün onun ilk Noel'i. Bu onun hakkını vermiyor.

İşıl işıl.

"Oğlumuz baksana." Kolunu benimkine dolayarak beni kendine yakın tutuyor. "Çok uzun, çok yakışıklı."

Ve o pantolonlar.

Yowza, Knox şaka yapmıyormuş. Orada tam bir duman gösterisi yapıyor.

Dar beyaz pantolon, geniş bedenine oturan mükemmel dikim gömlek, gözlerini gölgeleyen bir beyzbol şapkası ve eldivenini tuttuğu elinde siyah bir ter bandı. Hava çok sıcak.

Gerçekten sıcak.

O kadar ateşli ki, annesinin yanında otururken düşünmemem gereken her türlü yaramaz şeyi düşünüyorum.

Knox'un üniforması içinde ne kadar seksi olduğunu fark eden tek kız da ben değilim. Stadyumun öğrenci bölümünde, onun dikkatini çekmek için yarışan çok sayıda işaret ve çaresiz kadın var.

Knox, bebeğini istiyorum.

Benimle eve gel, Knox.

Parti, benim evim, sen ve ben, Knox.

Utanç verici, utanç verici ve açıkçası acınası. Sadece bir bakış için kendilerini sergileyen o kızlardan biri olmayı asla hayal edemezdim. Peki.

Bilin bakalım ne oldu, umutsuzlar, Knox'un dikkat ettiği tek şey sahadaki oyun.

Ve bu dürüst bir gerçek; ilk vuruş başlarken konsantrasyonu kusursuz. Stadyumun geri kalanını bloke ediyor ve oyuna odaklanıyor, sürekli olarak kısa mesafede dolaşıyor, çıkışları söylüyor, dış saha oyuncularına işaretler veriyor. Oyuna hükmediyor ve bu da onu çatı katına geri götürmek ve başka ne tür durumlara hükmedebileceğini görmek için sabırsızlanmamın bir başka nedeni.

"O kızlar için endişelenme," diyor Mama G. Bakışlarımı yakalamış olmalı. "Her maça gelirler, kendilerini oyunculara atarlar ama Knox onlara ikinci kez bakmaz. Onu kaliteyi ayırt edebilecek kadar iyi yetiştirdim" - beni bir aşağı bir yukarı süzüyor - "ve çöp." Öğrenci bölümüne bir bakış atıyor.

"Teşekkür ederim, Mama G. Minnettarım."

Bana yandan sarıldı ve "Sana bayılıyorum. Sen onun ilk kız arkadaşısın, bunu sana söyledi mi?"

Sopanın sesi başımı sallıyorum. Ortaya doğru bir top atılıyor ve top sahayı geçmeden önce Knox bir dalış hamlesi yapıyor, ayağa fırlıyor ve birinci kaledeki adamı dışarı atıyor. Oyun birkaç saniyeden fazla sürmüyor, o kadar hızlı ki. Anne G ve ben oğlumuzu alkışlayarak destekliyoruz.

Ayağa kalkıyor ve topu saha içinde dolaştıran ve sonunda atıcıya geri atan takım arkadaşlarına iki parmağını kaldırıyor. Knox'u dikkatle izliyorum, sahada kendinden emin bir şekilde hareket ediyor, sanki vurucuların topu ondan geçirmeye çalışmasına meydan okuyor.

Hiçbir zaman büyük bir beyzbol hayranı olmadım, ama sanırım bu oyun ve Knox'un poposunun o pantolonun içinde nasıl görüldüğü, beni ömür boyu bir hayran yaptı.

"Bu inanılmazdı," diyorum, hâlâ hayretler içinde. "Çok hızlı."

Anne G bir elini göğsüne götürüyor. "Gittikçe daha iyi oluyor, izlemek gerçekten etkileyici. Koç Disik'in eğitimi altında olması, lisedeyken sahip olduğu becerilerini büyük ölçüde geliştirdi. Ondan bu kadar uzakta olmak zordu ama Brentwood'a gelmek aramızdaki her kilometreye değdi."

Knox'un annesinin onu ne kadar çok sevdiğini görmek çok sevindirici; saf, gerçek, koşulsuz bir sevgi. Onun her atış için pozisyon almasını izlerken kendi duygularımı düşünüyorum.

Onu seviyor *muyum*?

Fırsat bulduğum her an onu düşünüyorum. Onun dokunuşunu, sesini, saçlarımda dans eden ellerini arzuluyorum. Sıcaklığını ve cazibesini, alaylarını ve tatlı öpücüklerini arzuluyorum. Yataktan girdiği ve onu gördüğümde nefesimin boğazımda düğümlendiği anlar oluyor ve ayrıldığımızda sanki bir parçam da onunla birlikte gidiyor gibi hissediyorum.

Neil için hissettiğim bu muydu? Yokluğundan nefret ettiğim ama onunla geçirdiğim her dakikayı sevdiğim mi? Hayır. Bu duygu Neil'e karşı hissettiklerimden çok farklı.

Knox'un bana verdiği kolyeyi her gün takıyorum ve onu bana verirken söylediklerini de her gün hatırlıyorum. *Onun olduğumu biliyorum.* Bu da şu soruyu akla getiriyor: *Knox Gentry'yi seviyor muyum?*

Sanırım bunu ona itiraf etmekten çok korkuyor olabilirim, ama evet. Sanırım-

"Bu sezon senin maçlara gelmenle çok eğlenceli olacak. Ebeveynler iyi hoş ama ben daha genç arkadaşlardan hoşlanıyorum." Mama G omzumu dürterek beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Kalça protezi ve hemoroid gibi şeylerden bahsetmiyorsun."

"Hemoroid mi?" Titriyorum. "Bazı ebeveynler gerçekten bunun hakkında konuştu mu?"

"Evet, kusmuş." Titriyor. "Ama artık maçları birlikte izleyebileceğim bir kız arkadaşım var."

Hannigan vurucuyu oyun dışı bırakarak taraftarlardan büyük bir tezahürat toplarken, çocuklar koşarak sahayı terk eder. Knox yedek kulübesine doğru eğilir ve ardından sopası, vuruş eldivenleri ve kaskıyla hızla yeniden ortaya çıkar. Vuruş eldivenlerini ellerine her geçişinde ön kolları dalgalanmakta, forması güçlü kürek kemiklerini vurgulamakta ve ön tarafını çekerek belirgin göğüs kaslarını ortaya çıkarmaktadır.

Evet, büyük bir beyzbol hayranıyım.

"Gidelim Knox," diye bağılıyor Mama G, sandalyemde irkiliyorum. Kıkırdıyor ve elimi kendi eliyle tutuyor. "Kusura bakma canım, biraz megafon gibi bir ağzım var. Buna alışacaksın."

"Sorun değil, artık her şeye hazırım."

Knox vurucu kutusuna doğru adım atarken yakalayıcı topu ikinci oyuncuya atıyor. Birkaç vuruş için sopasına bakar, sonra elleriyle süslü işaretler yapan Koç Disik'e bakar ve bunu bir alkışla bitirir. Büyük pençesini kaskının tepesine koyan Knox vurucu kutusuna doğru bir adım atıyor, sopasını sallıyor ve atış için hazırlanıyor.

"Her zaman ilk vuruşu o mu yapar?" Ben soruyorum.

"Evet. Lisedeyken ikinci vurucu olarak oynuyordu ama temaslı bir vurucu olduğu ve inanılmaz bir hıza sahip olduğu için genellikle bir numara oluyor."

İlk atış yapıldı ve yüksekti. Knox geri çekildi. "İşte böyle Knox, bırak sana atsın. O saçmalığa vurma."
isteyen kıkırdamamı tutuyorum. O çok ciddi, seviyorum

o.

Knox sıfırlıyor ve bir sonraki atışı bekliyor. Mama G'nin elini tutuyorum. Bu önemli olmayan bir oyun, ama Knox'un dediğı gibi, Mama G için her şey demek.

Atıcı kolunu kaldırıyor, atışı yapıyor ve Knox savuruyor, topla buluşuyor ve sağ ortaya gönderiyor. Bir şimşek gibi kutunun dışına çıkıyor ve ilk turu atıyor. Mama G aşağı yukarı zıplıyor ve kalabalığın geri kalanı da patlarken tezahürat yapıyor. İkinciye vuruyor ama durmuyor, onun yerine top sahaya atılırken üçüncüye doğru uçuyor. Nefesimi tutuyorum, Knox üçüncüye kayarken ve üçüncü kaleci etiketlemeyi yaparken oyun kapanıyor.

Pozisyonunu aldı, hakem kollarını yana doğru salladı ve güvenli dedi. Yerimden fırladım, çığlık attım ve Mama G ile birlikte alkışladım.

"İşte benim oğlum," diye .

"Aferin Knox," diyorum, kendimi biraz yersiz hissederek ama onu alkışlamak isteyerek. Ya beni duymuyor ya da odaklanma konusunda gerçekten çok iyi, çünkü tezahüratımı kabul etmiyor. Önemli değil. Onu kendi halinde izlemek, oyuna bu kadar yoğun bir şekilde dahil olduğunu görmek beni şaşırtıyor.

Holt sahaya çıkıyor ve vurucu kutusuna girerken kaskını okşamak yerine, Koç Disik el dansını yaptıktan sonra sopasını yavaşça omzuna hakeme doğru tutuyor.

"Oh, sanırım sıkacaklar." "Sıkıştırmak mı? Ne demek bu?"

Anne G fısıldayarak şöyle diyor: "İşte o zaman Knox atışa koşuyor ve Holt topa vurarak Knox'u kalenin karşısına sıkıştırıyor."

"Ya topa ? Bu ne anlama geliyorsa artık?"

"O zaman Knox evde yakalanacaktır. Bu yüzden Holt'un topa vurma şart."

Sandalyesinde daha uzun ve biraz daha öne doğru oturarak, nefes nefese atıcının topa vuruşunu izliyor ve tam topu bırakmaya başladığında Knox üçüncü bölgeden kalkıp eve doğru koşuyor.

"Ah, bunun için gidiyor."

Rakip takım "sıkıştır" diye bağırırken Holt topa vuruyor ve topu birinci kaleciye doğru atıyor. Hem Holt hem de Knox yıldırım hızında olduğu için diğer takımın dışarı çıkma şansı yoktur. Knox kafasını kaleye doğru uzatıyor ama tribünden bana bakıp göz kırpmadan önce değil.

Tanrı'nın kendisine yemin ederim ki neredeyse bayılıyordum.

Titreyerek oturuyorum, bu sporun ne kadar seksi olduğuna inanamıyorum. Dalan adamlar, dalgalanan kaslar, sürpriz unsuru. Nasıl oldu da daha önce hiç beyzbol izlemedim?

Belki de yakın zamana kadar kişisel olarak bu işe yatırım yapmadığım içindir. Artık erkek arkadaşım da oynadığına göre, her iç saha maçına gidebilmek için programımı düzenlemeye başladım bile.

"Romantik kalbimi kutsa," diye mırıldandı Mama G. "Sana göz kırptı." "Göz kırptı, değil mi?"

"Gerçekten yaptı." Mama G daha da sokuluyor ve bir coşkunun kapladığını hissediyorum. Bununla ilgili şeyi seviyorum: erkeğimi oynarken görmenin verdiği his, yanımda G Anne, dar pantolon ... mükemmel. "Hissedebiliyorum, bu şimdiye kadarki en iyi sezonu olacak. Kolej kariyerini sonlandırmak ve büyük liglere gitmek için mükemmel bir yol."

Errr . . . ne?

Üniversite kariyerini bitirmek mi? Yani bu yıl değil, değil mi?

"Gelecek yıl demek istiyorsun," diyorum. Kafasının karışmasına şaşırdım. Şu anda benim de aklım çok karışık.

"Hayır, bu yıl."

Ne dedin? Anne G'yi zor durumda bırakmak istemediğimden, ama biraz açıklama ihtiyacı duyduğumdan, "Ah evet, bu yıl ..." diyorum. Knox bana ne söylemedi?

"Knox bana üçüncü sınıftan sonra seçmelere katılacağını söylediğinde biraz endişeliydim çünkü eğitimini tamamlamasını gerçekten istiyordum. Ancak Koç Disik ile yaptığı konuşmadan sonra bunun onun için en iyi hareket olduğunu görebiliyorum."

O neden bahsediyor?

Az önce Mama G tarafından karnıma bir vur-kaç gibi bir yumruk yedim ama suçlu 20 metre ötedeki yedek kulübesinde oturuyor.

Knox bu dönemden sonra mı seçmelere katılacak? Bunu bana herhangi bir zamanda söylemeyi planlıyor muydu? *Seçmeler ne anlama geliyor ki?* Bu herhangi bir takımın onu anlamına mı geliyor? Bu bizim için ne anlama geliyor? Benim var.

Kütüphane bilimi alanında yüksek lisansımı tamamlayana kadar Brentwood'da en az üç yıl daha kalacağım, bu yüzden o nerede olursa olsun benim oraya gitmem mümkün değil.

Anne G'nin bana bomba gibi bir haber verdiği için kendini kötü hissetmesini istemediğimden, biraz daha bilgiye ihtiyaç duyarak soğukkanlı davranıyorum. "Evet, bu onun için çok büyük bir fırsat. Şu anda onunla kimin ilgilenilebileceğini biliyor musun?"

"Koç Disik Arizona, Miami ve Bobcats diyordu ama sonuncusu uzak bir ihtimal."

Arizona

mi?

Miami

mi?

Bunlar çok uzakta. Bir uçak yolculuğu kadar. Şu anda idrak edemeyeceğim kadar uzak.

"Vay canına, bu inanılmaz." Sertçe yutkunuyorum, boğazım düğümleniyor. *Gidiyor mu? Beni takip etti ... ama gidiyor mu?* Mutlaka yanlış anlamış olmalıyım ama Mama G az önce ciğerlerimdeki tüm havayı ve umudu alıp götürdü ve beni mide bulandırıcı bir ağrı ve yaralı bir kalple baş başa bıraktı.

Bununla ne yapmam gerekiyor? *Sevdiğimi sandığım adam beni terk ediyor.*

BÖLÜM YIRMI YEDİ

KNOX

"Fena değil çocuklar, fena değil," diyorum, belime sardığım havluyla hızla kurulanıp boxer külotumu giyerken. "Sezon öncesi için harika bir başlangıç."

Riverbend'i 11'e 1 yendik. Altıncı devreden sonra koç tüm ilk beş oyuncuları oyundan aldı ve yedek oyunculara biraz süre verdi. Yedek kulübesinde oturup alt sınıfların da en az bizim kadar iyi performans göstermesini izlemek bana sezon için heyecan verdi. Gerçek yeteneklere sahip sağlam bir grubumuz var. Farkle bile elmasın üzerinde zıplamayı bıraktı. Riverbend kolay bir takım değil, bu yüzden hiçbir anlamı olmamasına rağmen zaferimiz için daha fazla heyecanlanamazdım.

Carson yanıma oturuyor ve pantolonunu çekiştirerek, "Bu gece için planlarım var ve yatağında uzanmak, göğsümde annenin brownie'lerinden bir tabak ve Downton Abbey'yi izlemekten ibaret." diyor.

Ona boş boş bakıyorum.

"Ne?" Omuz silkiyor. "Sen ve Holt gibi maçtan sonra eve gidecek bir kızım yok, o yüzden brownie'lerle takılıyorum, tabii"-kaşlarını oynatıyor-"annen bu gece onu sıcak tutacak genç bir aygır arıyor."

Carson annemle yatmak istediği konusunda ilk kez şaka yapmıyor, bu birinci sınıftan beri süregelen bir şakaydı ama her geçen yıl bu konuda daha da ciddileşiyor gibi.

Asla bir hamle yapmayacağını biliyorum, ama yaparsa, penisini öldürürdüm. O şeyi kıyma makinesine öyle bir sokardım ki, boğazının yarısına kadar benim tarafımdan itilene kadar kendi aletini bir sosis kılıfı içinde servis ettiğimi anlamazdı.

"Annemden uzak dur."

Bunun beni kızdırdığını bildiği için gülüyor.

"Em ile buluşacak mısın?" Holt ayakkabılarını bağlarken sorar.

"Evet, sanırım annemle birlikte The Hot Spot'a gideceğiz."

"Hey." Carson bacağıma tokat attı. "Üçüncü tekerleği çiftte randevuya çevirmek ister misin?"

"Siktir git, adamım."

"Hadi gel." Ayağa kalktı ve gömleğini dolabındaki askıdan çıkardı. "Sana gerçekten iyi bir baba olurdum."

Holt mırıldanıyor, "Bunu görmek için iyi para verirdim." "Ben de öyle," diye ekliyor orta saha oyuncumuz Turbo.

"Ben de," diyor Brock dolabından.

Odadakilerin işaret ediyorum. "Hepiniz siktirin gidin."

Hep birlikte gülüyorlar ve bu ekibi bir araya getiriyorsa çok da kızamam ... ben rahatsız oluyorum.

"Hey kaptan," diye sesleniyor Brock, sorusunu sormadan önce odanın izin veriyor.

"N'aber?" Pantolonumu giydim, tişörtümü ve ayakkabılarımı hızlıca çıkardım. "Soyunma odası kuralları hakkında, birinci sınıf öğrencileri olarak

Burada biri var mı?"

Tanrım, yine bu saçmalık.

"Hayır," diye cevaplıyor Carson benim yerime. "Sadece üst sınıflar. Sen daha bebedsin, vajinanın ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bu yıl senden daha iyi biliyorum."

"Ooo," takım gülüyor ve tezahürat yapıyor.

"Çünkü benim standartlarım var, seni orospu çocuğu. Önüme gelen her istekli amcığı sikecek değilim. Ve soyunma odası takılma yeri değildir. Orası kutsaldır." Carson "kürsüsüne" çıkar ve odadaki tüm erkeklere bir uyarıda bulunur. "Bu takımda ciddi ilişkileri olan sadece iki üst sınıf öğrencisi var: Holt ve Knox. Buraya kız getirmelerine izin verilen tek kişiler onlar."

"İlgilenmiyorum," diyorum ceketimi giyerken.

"Ne?" Brock sesleniyor. "Ealson'la ciddi olduğunuzu sanıyordum."

", " diye cevap veriyorum tüm ekip dinlerken. "Ama zaten bildiğim bir şeyi doğrulamak için aptal bir efsaneye ihtiyacım yok: O benim için doğru kız."

Eşyalarımı cebime koydum ve yola çıkmadan önce Holt ve Carson'a muşta verdim. Anneme ve Emory'ye benimle soyunma odasının dışında buluşmalarını, böylece yemeğe gidebileceğimizi söyledim. Normalde maç sırasında tamamen konsantre olurum ama Emory'nin annemle birlikte tribünde olduğunu bildiğim için maçın başında ara sıra onlara doğru bakmaktan kendimi alamadım. Hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemenin bana parladığını görmek çok hoşuma gitti.

Kariyerimdeki en iyi maçlarımdan birini oynadım; üçte üç yaptım, iki RBI elde ettim, bir kale çaldım ve kısa mesafede mükemmel bir eldiven kullandım. Emory'nin orada olması doğru hissettirdi, tam da olması gerektiği gibi. Bana olan güveni. Tezahüratları. Dikkatimi dağıtan değil, bana güç veren bir şeydi.

Soyunma odasının kapısından içeri girdiğimde koridoru hızlıca tarıyorum - neyse ki stadyumun bu kısmına sadece sporcular ve aile üyeleri girebiliyor - ve tüm parlak ihtişamıyla annemi görüyorum ama Emory yok. Bu çok garip.

Belki de banyodadır.

"İşte orada, Bay Triple." Annem beni kucaklıyor ve sıkıca sarılıyor. "Bugün orada harikaydın."

"Teşekkürler anne." Onu kendimden uzaklaştırıp etrafa bakıyorum. "Em nerede, banyoda?"

"Hayır, dördüncü devrede ayrıldı."

"Ne? Gerçekten mi?" Nasıl fark etmedim? Belki de o noktada tribünlere çok fazla baktığım için kendimi azarladım ve durup oyuna yeniden odaklandım. "Neden?"

"Migreninin tuttuğunu hissetti. Bana ara sıra olduğunu söyledi."

"Öyle." Geçen seferki migreninin ne kadar kötü olduğunu hatırlayarak endişelenmeye başlıyorum. "Hasta mıydı? Eve iyi gidip gitmediğini biliyor musun?"

Annem başını sallıyor. "Evet, arkadaşı Dottie onu almaya geldi. Çok tatlı bir kız."

"Tamam." Ne yapmam gerektiğini düşünerek yanağımın kenarını çiğniyorum.

Annem elini koluma bastırarak dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Gidip onu kontrol etmek istersen sorun değil, Knox."

"Ama akşam yemeği planımız vardı," diyorum park yerine doğru ilerlerken.
çok.

"Yeniden planlayabiliriz. Sorun değil. Tüm o tezahüratlardan dolayı oldukça yorgunum.

Her neyse. Git Emory'yi kontrol et."

Eğilip annemi alnından öpüyorum. "Teşekkürler anne. Minnettarım ve Em'in yanında oturduğun için de teşekkürler, ikinizi tribünde birlikte görmek harikaydı."

"Ona tapıyorum." Ellerini kalbine götürüyor ve sonra gözlerinin üzerinde bir şey parlıyor, ifadesini memnuniyetten biraz endişeye çeviriyor. "Gitmeden önce, bugün senin seçmelere katılman hakkında konuştuğumuzu bilmen gerektiğini düşünüyorum, bazı-"

"Sen ne?" Karnım yere düşüyor. "Bunun senin son yılın olduğundan bahsetmiştim."

"Anne," diye inliyorum, ellerimi başıma bastırarak. "Kahretsin, neden öyle dedin?"

"Şey, bilmiyorum. Her yerde seni kimin seçeceğine dair spekülasyonlar içeren makaleler yazıldığı için bunu herkesin bildiğini sanıyordum. Ona söylemedin mi?"

"Hayır. Yapmadım. Kahretsin, anne. Ona söylemek için doğru zamanı bulmaya çalışıyordum. Benimle çıkmasını, bana güvenmesini sağlamak yavaş bir süreçti ve sen gittikten sonra bu hafta söyleyecektim."

Yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim, tatlım. Gerçekten bildiğini sanmışım."

"Ne dedi? Kızgın mıydı? Bu yüzden mi dördüncüde gitti?"

Başını sallıyor. "Hayır, migreni olduğunu söyledi. Bu konuda yalan söyler mi?"

"Bilmiyorum," diyorum alaycı bir şekilde. "Belki, eğer erkek arkadaşının annesi sana onun bu dönemden sonra Tanrı bilir nereye gideceğini söylerse.

Tanrım, anne." "Ah canım. Kendimi gerçekten aptal gibi hissediyorum.

Ağzımdan baklayı çıkarmak istememişim.

çanta."

Annemi kötü hissettirdiğim için nefret ederek iç geçiriyorum. Hayal kırıklığımı dışa vurarak anneme sarılıyorum ve şöyle diyorum: "Biliyorum ve sinirlendiğim için özür dilerim ama Em'in bir ayağının dışarıda, her an kaçmaya hazır olmasından endişeleniyorum. Sana geçmişteki ilişkisinden biraz bahsettim ama adam onu aldattı ve onu benim o olmadığımı ikna etmek biraz zaman aldı. Bundan çok daha fazlasını hak ettiğine. Ona karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmayacağıma. Ve bu ..." *Siktir. Em. Buna nasıl tepki vereceği hiçbir fikrim yok.* Elimi hâlâ nemli olan saçlarımda gezdiriyorum. "İyi olduğundan emin olmak için çıkmamın bir sakıncası var mı?"

"Hayır, ısrar ediyorum, lütfen ona gidin."

"Teşekkürler anne." Ona bir kez daha sarılıp kamyonetime doğru yola çıkıyorum ve hızla Emory'nin yurduna doğru ilerliyorum. Dottie yurt müdürüyle arkadaş olduğu için bana yurdun anahtarını verdi, ben de onların odasına doğru ilerledim. İçeri dalmak istemediğimden, kızlardan birinin uygunsuz davranma ihtimaline karşı, kapıyı çalıyorum ve ellerimi ceplerime sokarak sinirlerimin yatışmasını diliyorum.

Her şey yoluna girecek. Önce Emory'nin çok fazla acı çekmediğinden emin olacağım, sonra da bunu onunla konuşacağım. Bunun Brentwood'daki son dönemim olduğunu anlamasına yardım edeceğim.

ve ülkenin öbür ucuna taşınısam bile, o hep benim olacak. *Ben hep onun olacağım.*

Birinin kapıyı açmasını beklerken, Em'e ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum. Onu sağlam olduğumuza ikna etmek için çok uğraştım ve umarım sadece annemin ona söylediklerini işlerken saklanıyordur. Bu olmalı. O bir düşünür, zamana ihtiyacı var ve ben onun yanında olacağım, böylece bu hıçkırığı atlatabiliriz.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

EMORY

"Tamam, konuşalım," diyor Dottie ve Lindsay bir sandalye çekip Lofthouse kurabiyeleriyle dolu bir tepsi getirirken yatağımda yanıma oturuyor.

İkisi de bir tane alıyor ama midem şu anda bir şey düşünemeyecek kadar burkulmuş ve bağlanmış durumda.

"Bir saatten fazla somurtmana izin verdik ve şimdi konuşup bize neler olduğunu anlatmanın zamanı geldi." Lindsay kurabiyesinden bir parça koparıp ağzına atıyor. "Annesi miydi? Sana kötü bir şey mi söyledi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Annesi harika biri ve birinin duygularını incitecek bir şey söyleyebileceğini hiç sanmıyorum."

"Tamam," diyor Dottie. "Peki neden seni stadyumdan almak ve yurda dönene kadar ağlamayı dinlemek zorunda kaldım?"

"Peki nasıl oluyor da kutsal kurabiyelerimizi yemiyorsunuz?" "Evet, nasıl olur?"

İki arkadaşım da bana baskı yapıyordu. Dottie'yi aramamam gerektiğini bilmeliydim ama başka seçeneğim yoktu, her atışta kalbim daha da ağırlaşıyordu Dördüncü devrede gözyaşlarımın eşiğine gelmiş, migrenim tutmuş gibi davranıyor ve Dottie'ye beni bir an önce alması için yalvarıyordum.

Arabasının kapısını kapattığım anda yıkıldım ve o zamandan beri ağlıyorum, o kadar ağır değil ama gözyaşlarım hala akıyor.

Penceremden dışarı bakarak fısıltının biraz üzerinde bir sesle

"Gidiyor" dedim. "Knox gidiyor mu?" Dottie soruyor.

"Evet, bu dönemden sonra askere gidecek." Bir damla gözyaşı sildim. "Haberim yoktu, annesi de bugün ağzından kaçırdı."

"Kahretsın," diyor Lindsay, kurabiyeler ağzında yarı ufalanmış halde. "Okula geri dönmeyecek mi yani?"

"Hayır." Onlara doğru döndüm. "Telefonumdan baktım. Ya liseden mezun olduktan sonra seçmelere katılırsın ya da üniversitedeki ilk ya da son yılın bitene kadar beklersin. Bu dönemden sonra adını yazdırıyor ve tahmin edin ne oluyor, ülkenin dört bir yanından milyonlarca takım onu izliyor. Araştırdım. En iyi adaylardan biri olarak görülüyor."

"Ve sen bunu şimdi mi fark ediyorsun?" *Ahh. Bu acıttı.*

"Aptalca olduğunu biliyorum ama dürüst olmak gerekirse böyle bir şey hakkında hiç konuşmadık. Benimle antrenmanlar ve takımdaki çocuklar hakkında konuştu ama gelecek hakkında hiç konuşmadık çünkü bebek adımları atıyorduk. Küçük adımlar hayatımdaki en iyi şeylerden birine yol açtı ... ve bu benden alınacak."

"Nereden biliyorsun-?"

Tak tak. Tak.

Hepimiz başımızı kapımıza giden koridora doğru çeviriyoruz.

"Kim o?" Gözyaşlarımı olabildiğince iyi silerek soruyorum.

"Koridorun karşısındaki Julianne'e düzleştiricimi ödünç alabileceğini söyledim." Lindsay ayağa kalkıyor ve koridora yöneliyor, biz de onun kapıyı açtığını duyuyoruz. "İzin ver ... oh, merhaba."

Karşılıklı bir merhaba yok, onun yerine koridorda ağır ayak sesleri duyuluyor. *Hay* aksi. Bu ayak seslerini nerede duysam tanırım ve Dottie'ye odamdan çıkmasını söyleyemeden Knox kapıda beliriyor, sıkıntılı görünüyor ve nemli saçları sanki eliyle hızla karıştırılmış gibi.

"Knox." Doğruluyorum, içimde kabaran duyguyu saklamaya çalışıyorum ama o bunu yüzümün her yerinde görebiliyor.

Gözlerini benden ayırmadan, "Dottie, bizi biraz yalnız bırakabilir misin?" dedi.

"Evet, bu iyi bir fikir olabilir."

Yatağımdan zıplayarak ve kapıyı arkasından kapatmadan önce Knox'un omzuna vuruyor. Hâlâ bana bakarak, "Senin migrenin yok," diyor.

Ona yalan söylemenin bir faydası yok, bu yüzden başımı sallayıp "Hayır," diyorum. "Yani oyundan çıkmak için yalan söyledin. Neden?"

"Çok bunaltıcı olmaya başladı."

"Ne yaptı?" Bir adım öne çıkıyor ve yatağımın üzerine oturana kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Ellerimi kucağıma koymuş, nasıl yapmam gerektiğini düşünürken onları birbirine doluyorum. Knox'u tanıdığımdan beri her zaman her konuda açık sözlü olmuştur - bunun son dönemi olması dışında - ben de aynı şekilde davranmaya karar verdim.

"Bunun buradaki son dönemin olduğunu bana ne zaman söyleyecektin?"

Yatakta bana doğru dönüp ellerimi ellerinin arasına alırken yüzünde gözle görülür bir pişmanlık var. Sadece kederli bakışından bile

Ona kızmak içinden gelmiyor, özellikle de ayrılma nedeni hayallerinin peşinden gitmek, uzun zamandır uğraştığı bir şey olduğu için.

"Sana bu hafta söyleyecektim. Cesaretimi toplamak için bekliyordum."

Parmaklarımız birbirine dolanıyor. "O zaman söyle bana."

Elini saçlarının arasından geçiriyor, sonra başını bana doğru eğmeden önce ensesini çekiştiriyor. Güzel mavi gözleri benimkilerle birleşiyor, beni yaşadığım en mutlu anlardan bazılarının içine çeken gözler. Ama şimdi, o gözlerle geri dönebileceğimden emin olmadığım bir darbe indirmek üzereyken bakıyorum.

"Okul yılının başında, mezun olduktan sonra seçmelere katılacağımı düşünüyordum ama Koç'la konuştum ve bu yıldan sonra seçmelere katılmazsam kariyerimi başlamadan bitirmiş olacağımı söyledi. Teklif yapmaya hazır takımlar var ve sadece bekliyorlar." *Okul yılının başından beri biliyor muydu?*

Bu onun için heyecan verici olmalı, kariyeri hakkında muhteşem bir şeye dönüşmeden hemen önce konuşmalı ama bunun yerine sesi kasvetli. Bundan nefret ediyorum.

Çenesini kaldırıyorum ve ona gülümsüyorum. "Knox, bu inanılmaz bir şey.

Kendinizle gurur duymalısınız."

"Öyleyim," diye iç geçiriyor. "Ama bunun devam eden işlerimizi zorlayacağını biliyorum."

Elimi yanağına bastırıyorum. "Benim için endişelenmene gerek yok Knox. Sezonuna ve gelecek olanlara odaklan."

Ve bunu tüm kalbimle söylüyorum. Bu adamı sevdiğime hiç şüphem yok; kalbimi Neil'in geride bıraktığı yıkıntılardan diriltti ve bu nedenle onun mutlu olmasını, yapması gereken şeyi yapmasını, yani beyzbol oynamasını istiyorum.

Bu benim resimden çıkmam anlamına gelse bile.

"Ama senin için endişeleniyorum, Em. Bu . . . Tanrım." Yataktan kalkıyor ve volta atmaya başlıyor. Adımları neredeyse çılgınca, ne yöne gideceğinden emin değil. "Bunu, biriyle ilişkiye girmeyi planlamıyordum. Koç Disik seninle bir şeyler başlattığım için aptal olduğumu düşündü ama kendimi durduramadım." Başını kaldırıyor, gözleri kalbime saplanan bir ok gibi benimkilerle birleşiyor. "O ilk gün, Em, haritanı yüzümle yakaladığımda ve onu geri sıyrıp çarpıcı özelliklerini ortaya çıkardığımda, kalbim göğsümde çarptı." Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. "Ve sonra sen ağzını açtın. Zekân beni yere serdi ve seni hayatımın bir parçası yapmak için yanında olmam gerektiğini biliyordum. Seni takip etmek aptalcaydı.

Bu dönem bittikten sonra ayrılıyorum ama şeyi değiştirmedim. Tek bir şeyi bile."

"Ben de yapmazdım," diye itiraf ediyorum, kalbim göğsümde yavaşça parçalanıyor olsa da, olacakların korkusu üzerimizde geziniyor.

"Öyleyse bu işi yapalım, Em." Yatağa geri döndüğünde içinde bir heyecan kabarıyor. "Zor olacağını biliyorum ama-"

"Bence geleceğine odaklanmalısın, Knox." Yüzü düştü. "Em, buna sen de dahilsin."

Başımı sallıyorum, yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve o da hemen siliyor. "İkimiz de bunun ne kadar zor olacağını biliyoruz. Yüksek lisansımı bitirene kadar burada en az üç yılım daha var. Senin nereye gideceğini kim bilebilir? Sezon uzun ve arada çok fazla mola yok."

"Ama yaz tatilin var. Ziyarete gelebilirsin."

"Yaz boyunca çalışmak zorundayım, Knox. Sen neredeyse benim de oraya uçacak param yok."

"Ben ödeyeceğim."

Ona *gerçekçi* bir bakış attım. "Eğer bir ikinci lig oyuncusunun geliriyle kız arkadaşını ülkenin dört bir yanına uçuracağını sanıyorsan, hayal görüyorsun demektir."

Başının arkasını öfkeyle kavırıyor ve iki dirseği de dışarıda, gömleği beline kadar yükselmiş halde yeniden ayağa kalkıyor. "O zaman ne diyorsun Emory?"

Acı ve hayal kırıklığıyla, ismim onun dilinden dökülürken kulağa güzel gelmiyor, bu sefer değil. Sanki bir sevgi sözcüğünden ziyade bir ceza olarak kullanmış gibi geliyor.

Bunun hayatımda yaptığım en kalp kırıcı şeylerden biri olacağını bildiğimden, sertçe yutkunuyorum ve kalbimi döküyorum, kesilmeye hazır. "Bunun çok zor olacağını söylüyorum. Saha içinde ve dışında canını dişine takarak çalışacak, hayatının bir sonraki bölümüne hazırlanacaksın. Birlikte geçirdiğiniz anlar giderek azalacak ve sonra gideceksiniz. Nereye gideceğimizi bile bilmiyoruz."

"Chicago olabilir."

"*Olabilir*, ama çiftlik takımları farklı eyaletlere dağılmış durumda, bu yüzden yine de işe yaramıyor. Seninle olmaktan, Knox, her gece eve, kollarına gelmekten başka bir şey istemiyorum ama gerçekte böyle bir şey olmayacak. İkimiz de hayatlarımızda iki farklı yoldayız.

İkimiz de içten içe yürümeyeceğini bildiğimiz halde bu işi yürütmeye çalışmak istemiyorum."

"Bunu bilemezsin." Sesi yükseliyor. "Neden burada bize bağlı olan tek kişi benim?"

"Kendimi adadım," diye cevap veriyorum, yüzüme tokat yemiş gibi hissederek.

"Kendini adamamışsın, Em. İşlerin zorlaştığına dair ilk işarete havlu atıyorsun. Noel tatili senin için bir şey ifade etmiyor mu? Bir ay ayrı kaldık ve bunu yürüttük. Bunun ne farkı var?"

"Çünkü bir bitiş tarihi vardı. Ocak ayında okullar açıldığında seni tekrar göreceğimi biliyordum. Ve Noel tatilinin parkta bir yürüyüş olduğunu düşündüysen özür dilerim, ama benim için öyle değildi. Seni çok özledim. Hem de çok. Geceleri ağlayacak kadar, soğuk ve yalnız bir yatak yerine senin kollarında olmayı dileyecek kadar." Yüzü yumuşuyor. "Benim için kolay değildi. Bunların hiçbirisi benim için kolay olmadı. Sen ... sensin. İnanılmaz, iğrenç, tüketen sen. Senin içinde kayboluyorum, Knox. En iyi arkadaşlarımdan biri oldun ve seninle iyi ve kötü günlerimi paylaşmayı seviyorum. Sana bok vermeyi seviyorum, çünkü sen de hemen geri veriyorsun. Senin yanıdayken . . ." *Tek yapmak istediğim başımı göğsüne gömmek ve saatlerce bana sarılmana izin vermek.* "Seninleyken kim olduğumu biliyorum. Kim olduğumu seviyorum."

"O zaman neden bunu bitirmeye çalışıyorsun?" diye bağırıyor, kollarını yana açarak. "Bana bağlı kal, Em." Eli göğsüne vuruyor. "Bu işi yürüt."

"Kendimi sana adadım." Bir damla gözyaşımı daha siliyorum, boğazım düğümlenirken nefesim gittikçe ağırlaşmaya başlıyor. "Seni mutlu görmeye kararlıyım."

"Mutlu olmamı mı istiyorsun? Bil bakalım ne oldu Em, beni mutlu eden sensin. Sensin. Ve sen bunu elimden alıyorsun."

Aman Tanrım. Nefesimi içime çekiyorum ve titreyen uzuvlarımdan güçlü durmasını istiyorum. Bugünü silip her şeyin eskisi gibi olmasını - Knox'un gideceğini bilmeden - çok istiyorum ama bunu yapamam, onu da tutamam.

"Yolda olmama güvenmediğin için mi böyle yapıyorsun? Başka biriyle takılmayacağıma güvenmiyor musun? Sana söyledim, ben senin eski erkek arkadaşın değilim. Sana asla onun davrandığı gibi davranmam. Asla."

"değil. Sana güveniyorum, bunu nasıl sorgulayabilirsin?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyor öfkeyle, hâlâ volta atıyor. "Kahretsin, bu konuşmayı neden yaptığımızı bilmiyorum. Annemle yemeğe çıkıp galibiyeti kutlamalıydık ama onun yerine lanet kız arkadaşım benden ayrılıyor." Masamdaki sandalyeye çöktü ve kollarını dizlerine dayadı, tamamen sönmüştü.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Bunu nasıl düzeltereğimi, benim gördüğümü onun da görmesini nasıl sağlayacağımı. Bugün onu oynarken izledikten sonra, geleceği inanılmaz olacak ve ben onun her şeyini vermemesinin nedeni olmayı reddediyorum. Hepsi onun için. Evet, kendi kalbimi paramparça ediyorum. Evet, milyonlarca parçaya ayrılıyordum gibi hissediyorum. Şu anda onu kaybedecek kadar güçlü değilim, bu yüzden bu inanılmaz adamla daha da harika anlar yaşayarak yakınlaşırsam asla iyileşemeyeceğimi biliyorum. Bunu yapamam. Ve onun benim yüzümden parçalanmış ve kararsız hissetmesini istemiyorum. Bu ona haksızlık olur.

"Bu nasıl farklı olabilir, Knox? Eğer bu mükemmel bir dünya olsaydı, bu ilişkiyi nasıl yürütürdün? Benimle çıkmanın ötesinde bir gelecek görüyor musun?"

Başını kaldırıyor ama kambur duruyor.

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" Bana bakarken çenesindeki kaslar nabız gibi atıyor. "Gelecekte daha fazlasını görüyorum, Em. Kahretsin, ben . . . I . . ."

"Sakın . Lütfen o kelimeleri söyleme, şu anda olmaz." Başımı sallıyorum, gözyaşlarım artık sürekli akıyor. "Şu anda olmaz."

Bu üç kelimenin nasıl bir etki yaratacağını, olumlu, neşeli bir an yerine nasıl olumsuzluklarla kaplanacağını hissetmiş olmalı ki ağzını kapatıyor ve ellerini birleştiriyor.

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdikten sonra şöyle diyor: "Eğer seçme şansım olsaydı, şöyle yapardım. Bu anı geride bırakırdık, çatı katına geri dönerdin ve kollarımda uyurdun. Dönemin geri kalanında birlikte olurduk ve ayrılmak zorunda kalacağım ana kadar aramızdaki bağ daha da güçlenirdi. O andan itibaren birbirimizi görmek için çaba göstereceğimize söz verirdik. Her gece konuşacak, birbirimize hediyeler gönderecektik, tıpkı kış tatilinde olduğu gibi. Bu sefer sadece uzun bir süre. Zor olacak, kavga edeceğiz ama uzun vadede her zaman birbirimize geri döneceğiz, çünkü"-aramızda hareket ediyor

"Biz birlikte olmak için yaratılmışız."

Dizlerimi göğsüme doğru kıvrıp yüzümü ellerimin arasına alarak bunun nasıl olacağını hayal etmeye çalışıyorum. Çok basitmiş gibi gösteriyor ama yine de üç yıl gerçekten uzun bir süre, kariyerinin en önemli üç yılı,

Çiftlik sisteminde yükselmesi gereken bir yerde. Benim için ve kafamın nerede olduğu için endişelenmemeli. Kendisi için endişelenmeli ve ben de bu konuda taviz vermeyeceğim. Bu onun hayali ve elinden gelenin en iyisini yapmasını engellersem lanetlenirim.

"Seni önemsiyorum Knox ve az önce söylediğin şeyi yerine getirmekten başka bir şey istemiyorum ama bu konuda gerçekçi olmamız gerekiyor. Beyzbol seni tüketecek ve ben de senin beyzbol tarafından tüketilmeni istiyorum, beyzbolun senin hayatın, takıntın olmasını istiyorum. Benim için, nasıl olduğum için, o haftaki zihinsel durumum için endişelenirsen bu gerçekleşemez çünkü dürüst olacağım, sen yokken düzensiz olacak. Bu hiç adil değil." Yataktan kaydım ve ona doğru yürüdüm, büyük sweatshirt'ü uyluğumun ortasına çarptı. Onu sandalyeye geri itiyorum ve kucağına oturuyorum. Gözlerimin içine bakması için çenesini kaldırdığımda kolları hemen beni sarıyor. "Bir numaralı kural." Dudaklarına hafifçe bir öpücük konduruyorum ve yumuşaklığını son bir kez daha içime çekiyorum. Geri çekildiğimde, "Sonsuza kadar ve her zaman arkadaşız" diyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, göğsü normalden daha hızlı inip kalkıyor. "Bebeğim, lütfen bunu yapma, bunu başarabiliriz."

"Yürütmek için mücadele edebiliriz ve sonra, bir yıl içinde, ayrılırız çünkü mesafeyi, öngörülemezliği ve o zaman işleri şimdi bitirdiğimizden daha kötü oluruz. Haklı olduğumu biliyorsun."

Başını omzuma yaslıyor.

"Ama her zaman birbirimizin yanında olacağız; bunun için imza attık. Önce arkadaşız, Knox."

"Arkadaşın olmak istemiyorum. Erkek arkadaşın olmak istiyorum, sonsuza dek." Elleri kaburgalarımı tutarak yanlarıma doğru ilerliyor, beni sıkıca kavıyor. "Seni sonsuza dek istiyorum, Em."

Kendini geri çektiğinde, gözlerinden yaşlar dökülüyor ve o anda, sevdiğim adamın ağlayışını izlerken vücudumdaki her sinir ucu uyuşuyor - sahip olduklarımız ve kaybettiklerimiz için ağlıyor. Knox'a bu tür bir acı yaşatmak yapmak isteyeceğim son şey ama başka seçeneğim yok. Özgür olmaya, odaklanmaya, hak ettiği gibi bir adam, *olağanüstü bir topçu* olmaya ihtiyacı var.

İliklerimde kalan tüm cesaretimi toplayarak gözyaşlarını siliyorum ve "Ben de seni sonsuza dek istiyorum ama sonsuzluğun ne zaman değişmesi biliyorum" diyorum. Her iki yanağını da avuçluyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Sen harika destansı şeylere mahkumsun ve bunu başardığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Hak ettiğın her şeyi. Ve ben orada olacağım, Knox. Saha kenarında senin için tezahürat yapan kız olacağım ama farklı bir sıfatla, arkadaşın olarak. Başladığımız gibi."

"Daha fazlasını istiyorum. Seni istiyorum."

Kendimi durduramayarak dudaklarına son bir kez hafif bir öpücük konduruyorum. "Ben de seni istiyorum ama bir başkasının içinde kaybolmanın ve uğruna çalıştığın her şeyi unutmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bunun sana olmasına izin vermeyeceğim. Reddediyorum." Gözyaşları ikimizin de yüzünden aşağı akıyor. "Harika olacaksın Knox Gentry, kesinlikle olacaksın. Ve , otuz yaşına geldiğimizde ve artık akşamdan kalmayla baş edemez hale geldiğimizde, umarım hala arkadaş oluruz, hala birbirimizi destekleriz, hala birbirimizin hayatında oluruz, çünkü benim için çok şey ifade ediyorsun." *Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.*

Sonsuza kadar arkadaşız.

Birbirimize söz verdiğimiz şey buydu.

Ama bazen sözler tutulmamak üzere verilir.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

KNOX

" Gentry, ofisime, hemen," Koç Disik soyunma odasına doğru bağırır ve sonra hızla ortadan kaybolur.

İnliyorum ve başıma bir tişört geçiriyorum, saçlarım duştan dolayı hala ıslak, kaslarım antrenmanda benim yüzümden yapmak zorunda kaldığımız yüzden fazla şınavdan dolayı ağrıyor.

oyunda değil, çünkü kalbimle birlikte Emory'nin yurt odasına geri döndü. İki gün önce dünyamı paramparça etti. Ne dediğini, gerekçesini anlıyorum ama anlamadığım şey neden en azından bizi tutmaya çalışmadığı. *Sadece denemesini istiyorum.*

Onun içinde kaybolmamı istemiyor, bunun için çok geç. Sarhoşken memesini elime alıp kendimden geçtiğim anda onun içinde kaybolduğuma eminim.

Carson, "Koç seni bir güzel benzetecek," diyor. "Antrenman sırasında sopasını kışına sokmak istiyormuş gibi görünüyordu."

Holt yan taraftan, "Onu biraz rahat bırakın," diyor. "Acı çekiyor."

"Bir kız yüzünden ve bu yüzden Koç onu öldürecek."

O gece Emory olmadan eve geldim ve doğruca odama gittim. Carson'ın meraklı bir orospu çocuğu olması ve annemin beni kontrol etmesini istemesi sayesinde, sonunda onunla ve Holt'la olanlar hakkında içten bir konuşma yaptık. Sik kafalı Carson, Emory'nin çok iyi noktalara değindiğini söyleyerek ona hak verdi, ama Holt benim için üzüldü ve kız arkadaşı böyle bir şey yapsaydı hayatında ne yapacağını bilemeyeceğini söyledi, özellikle de maçtan sonra onu soyunma odasına götürüp lanet olası anlaşmayı mühürlediği için.

Belki de efsaneye inanmasam da bunu yapmalıydım. Belki de bir şans vermeliydim. Eğer yapsaydım, Emory ve ben hala birlikte olabilirdik.

Ne düşünüyorum ben? Hiçbir soyunma odası saçmalığı Emory'nin düşünce tarzını değiştirmeyecek. Kararını verdiği anda, bunu değiştirmek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ve arkadaş olmak istiyor.

Evet, kulağa çok eğlenceli geliyor. Sevdığım kızla arkadaş olmak istiyorum, üzgün olduğunda onu öpecek ya da mutlu olduğunda ona sarılacak bir adam olmak yerine. Elbette arkadaşlar, ne harika bir fikir, onu altımda çırılçıplak soyup tekrar tekrar boşalmasını izlemekten çok daha iyi.

Evet, arkadaşlar çok daha iyi.

Ayağa kalkıyorum ve şapkamı başımdan geçiriyorum. "Annem yarın gitmeden önce herkese yemek hazırlıyor. Saat yedide servis yapacak, yemeğe hazırlanın."

Hak ettiğim gibi kızartılmak üzere olduğumu bilerek Koç'un ofisine doğru yola çıkıyorum. Çocuklar annemin veda partisi için çatı katına geri dönecekler. Dün gece onunla konuşup olanları anlattığımda kendini suçladı. Emory nasıl öğrenirse öğrensin, yine aynı tepkiyi vereceğini söyledim. Emory beni , bana *yardım* ettiğini sanıyor ama uzun vadede bana *zarar veriyor* çünkü ona ihtiyacım var. Tüm stresimi alıyor. Beyzbolun benim takıntım olmasını istiyor, bunu anlıyorum ama beyzbol kendimi bildim bileli benim takıntım. Ama Holt'un kız arkadaşı hakkında ne demek istediğini şimdi gerçekten anlıyorum. Emory *benim* inzivam, geri çekilip enerji toplayabildiğim yerim oldu. Oyunumun daha iyi olduğunu biliyorum çünkü beyzbol yemiyor, uyumuyor ve içmiyordum. *Bana daha geniş bir bakış açısı kazandırdı*. Bana nefes alma şansı verdi ama şimdi beni bıraktı ve bu şansım elimden alındı.

Koç'un ofisinin kısmen açık olan kapısını çalma zahmetine girmeden içeri giriyorum ve ne söyleyeceğini çok iyi bildiğim için karşısına oturuyorum.

"Kız, değil mi?" diye soruyor, hiçbir şeyi gizlemeden.

"Evet." Ellerimi kapüşonumun cebine sokuyorum ve sandalyede kambur duruyorum. "Bilmek istiyor muyum?"

"Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok çünkü beyzbola odaklanabilmem için benimle ilişkisini kesti."

"Akıllı kız." Arkasına yaslanıyor, elinde bir kalem tutuyor, ara sıra tıkırdatıyor, sesi sinirlerimi bozuyor. "Odaklanmalısın, Gentry. Her şeyi bir kenara atmak için çok fazla yol kat ettin."

"Onu atmayacağım," diyorum, Koç'un önünde ilk kez iddialı konuşuyorum.

Sakinliğini koruyor. "Hayır mı? O zaman bana bugün antrenmanda ne olduğunu anlat, çünkü hayatın buna bağlı olsa bile lanet olası bir yerden topu yakalayamaz ya da bir adamı dışarı atamazsın."

"Herkesin kötü bir günü vardır."

"Sen değil." Başını sallıyor. "Sen aşılmazsın. Seni bu yüzden işe aldım. Bu yüzden bu yaz ilk adaylardan biri olarak seçileceksin. Hiçbir dış faktörün oyununu etkilemesine izin vermedin, bu yüzden de seni kaptan yaptım ve o pisliklerin başına getirdim." Soyunma odasını işaret ediyor. "Sen en iyilerden birisin, bu yüzden büyük anından hemen önce bu üstünlüğünü kaybetme."

Eşofmanlarıma bakıyorum, bunu söylemek üzere olduğum için nefret ediyorum ama Koç'un gerekiyor. "Onu sevdim. Bana bir şeyler hissettiren ilk kızdı. Bana beyzbol dışında da hava verdi. Oyunumu geliştirdi, engellemedi."

"Şimdi öyle."

"Çünkü benden ayrıldı. Siktir." Sinirlenerek . "Duyguları olan bir insan olmaya iznim var."

Koç Disik, kalemini masasına fırlatıp ellerini karnının üzerinde kavuşturmadan önce birkaç kez beni inceledi. "Haklısın, insan olmaya hakkın var ve bu yüzden yarın sana izin veriyorum. Kendine çeki düzen ver ve bugün yaptığın gibi sahada bir gün daha geçirme, beni duyuyor musun?"

"Ne? Bugün izin almamı mı istiyorsun?" Kafam iyice karışmış bir şekilde soruyorum. "Evet. Yuvarlan, boktan ye, yenilenmek için ne yapman gerekiyorsa yap ve buraya geri dön. Ve bunu yapıyorum çünkü seni tanıdığımdan beri hiçbir antrenmanı kaçırmadın ve geç kalmayı ya da erken gelmeyi asla reddetmedin. Kafanın oyunda olmasına ihtiyacım var, Gentry. Yarın bunu bul ve sonra bildiğim adama geri dön." Kapıya doğru başını salladı. "Şimdi bir bebek gibi ağlamaya başlamadan önce git buradan. Bu beni rahatsız ediyor."

"Ağlamayacağım," diyorum yerimden kalkarak. "Teşekkürler, Koç."

"Evet, ben de bir zamanlar çok değer verdiğim birini kaybettim, o yüzden nasıl olduğunu bilirim." Durmak bilmeyen, azimli ve tavizsiz bir adamdan nadir bir itiraf.

"Bunu duyduğuma üzıldüm." Alt dudağımı ısırıyorum ve odada oluşan gerginliği azaltmak için bir espri eklemeye çalışıyorum. "Merak etme Koç, o arkadaş olmak istiyor."

Bu bana yaşlı adamdan bir kahkaha kazandırdı. Başını arkaya eğdi, omuzlarını salladı. "Lanet olsun, hep arkadaş olmak istiyorlar. Kadınlar bunun imkansız olduğunu bilmiyor mu?"

"Şey, o bağlı ve kararlı."

"Sana iyi şanslar. Sana boş yere umut vermesine izin verme."

"Yapmayacağım." Çünkü sevdiğim kadınla arkadaş olmak isteyeceğim son şey olsa da, ona verdiğim bir sözü asla bozmam.

Her zaman arkadaşız.

En azından ben öyle sanıyordum, ama sözler uçar gider ve eninde sonunda ... dostluklar da öyle.

Yatak odamın kapısı uçarak açılıyor ve Holt ile Carson diğer tarafta duruyorlar, beni içeri alırken gözlerinde kararlı bakışlar var.

Daha iyi günlerim de oldu.

Dudaklarımda Oreo kırıntıları ve süt ezmesi olduğunu anlamak için aynaya bakmama ya da şu anda her şeyin biraz olgunlaşmış olduğunu anlamak için koltuk altımı kaldırmama gerek yok.

"Onu durdurmaya çalıştım," diyor Holt, Carson yatağıma atlayıp boş bir Oreos paketini mideme indirmeden önce.

"Onu soyunma odasına götürmelisin."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, ellerimi yüzümde gezdirerek. "Bu saçmalığa inanmıyorum."

"İnanmaya başlayın, çünkü bu her şeyi düzeltecektir."

Doğrulup sırtımı yatak başlığıma yaslıyorum. "Soyunma odamızın duvarlarında sihirli güçlerin saklı olduğuna dair hayali bir inanç hiçbir şeyi düzeltmeyecek. Emory kararını vermiş, benimle birlikte olmak istemiyor."

"Saçmalık, istiyor. Hepimiz öyle olduğunu biliyoruz. Ama sen biraz daha Onu ikna etmek için biraz büyü yapacağım. Bir planım var."

"Ona seni rahat bırakmasını söyledim," diyor Holt, kollarını kavuşturmuş ve kapımın açıklığına yaslanmış bir halde. "Belli ki beni dinlememiş."

Holt'a aldırış etmeyen Carson devam ediyor: "Efsaneye ister inan ister inanma ama soyunma odasına alınan her kızın parmağında onu davet eden oyuncudan bir yüzük olmuştur. Eğer Emory'nin sana bir şans daha vermesini ve seninle buluşmasını sağlayabilirsen, onu oraya sokabilir ve duvarların sihrini göstermesine izin verebiliriz."

Carson'a boş boş bakıyorum. *Ne sikim düşünüyor bu?*

"Sen aklını kaçırmışsın. Bana Emory ile aynı fikirde olduğunu, onun benim için yaptığı *fedakârlığı* onayladığını söylemiştin. Tekrar kız arkadaşım olmak isteyeceğini umarak onu soyunma odasına götürmeyeceğim. Bu çok boktan, dostum." *Tanrım, birlikteyken hiç seks yapmadık, yani bunun imkanı yok.*

"Denemeden bilemezsin. Bir planım var, onu kampüste bulabiliriz, canının yandığını söyleriz -kızlar acı çeken erkekleri kurtarmaya bayılırlar- onu soyunma odasına götürürüz ve orada eteğini yukarı kaldırıp duş duvarlarına yaslayarak onu becerirsin. Hayatının en iyi orgazmını yaşayacak."

"Tanrı aşkına, Carson, kapa çenenin. Kes şunu. Emory'ye saygısızlık etmeyi bırak." Başımı sallıyorum. *Bundan nefret ediyorum.* "Bizden vazgeçti. Bu iş bitti. Nokta."

Sessizlik çöküyor. *Carson'la hiç böyle konuşmamıştım.* Onun da benim kadar şaşırdığını görebiliyorum.

"Gidelim dostum," diyor Holt, gözleri üzerimde. *Beni yakaladı.*

"Fikrimi dikkate bile almayacak mısın?"

"Hayır."

Hayal kırıklığına uğrayan Carson başını sallarken yatağımdan atlıyor. "Bunun bir şaka olduğunu düşünüyorsun ama o soyunma odasının güçleri var, sözümü unutma. Buna pişman olacaksın."

Kolumu kaldırıp kapıyı gösteriyorum. "Git. Şimdi." Çok . Carson ne düşünüyordu?

İkisi de odadan çıkıyor ve ben yatağa geri yığılıyorum.

Pişman olacağım tek şey Emory Ealson'ın peşine düşmek olacak. Kampüsteki o ilk gün onu yalnız bırakmalıydım. Kendi yolunu bulmasına izin vermeliydim.

Ama onun masum ve ürkek gözleri bana bakarken, lanet olsun, öylece çekip gidemezdim. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum ve öğrenene kadar da vazgeçmedim.

Bu bana çok iyi geldi.

Şimdi elimde kırık bir kalp, kızı tekrar kendime aşık etmek için aptalca bir plan -yani kullanmıyorum- ve tadı bile güzel olmayan Oreolarla dolu bir mide kaldı.

Harika, benim için Oreos'u mahvetti.

OTUZUNCU BÖLÜM

O Ayrılıktan Bir Ay Sonra

Emory: *Teksas'ta iyi şanslar. Annene selamımı söyle.*

Knox: *Teşekkürler, şu anda havaalanındayız. Takımla seyahat etmekten nefret ediyorum. Herkes bize bakıyor, çünkü aynı ısınma kıyafetlerini giymek zorundayız.*

Emory: *İnsanların sana bakmasından nefret mi ediyorsun? Buna inanmak zor.*

Knox: *Çok utangacım, kafamı göğüslerine gömebilir miyim?*

Emory: *Büyük kafanı ve egonu sığdırmak için yeterli yer olmadığını biliyorsun.*

Knox: *Hatırladığım kadarıyla sarhoştum, elimde memeyle kendimden geçmiştim.*

-O memelerde beni idare edecek kadar ağırlık var.

Emory: *Flört etmek yok.*

Knox: *Vay canına, bunu flört olarak mı görüyorsun? Bunun yerine ne kadar güzel olduğunu söyleyerek nerede hata yapıyordum? Kendime not, Emory'nin göğüs ağırlığından bahset.*

Emory: *Stahhhhhh.*

Knox: *Sikimin ağırlığı hakkında konuşmak istersen, çekinme.*

Emory: *Seni utandırmak istemem.*

Knox: *Ne yaptığını anladım, aletimin küçük olduğunu ima ediyorsun. Sanırım bunun doğru olmadığını biliyorsun.*

Emory: *Bilemem, hiçbir deliğimde olmadı.*

Knox: *Az önce içkimi Carson'ın üstüne tükürdüm. Şimdi pantolonumu çekiştiriyor, değiş tokuş yapmaya çalışıyor. Çok teşekkürler.*

Emory: *Bir şey değil. İyi uçuşlar.*

Ayrılıktan İki Ay Sonra

Knox: *Carson bugün seni kütüphanede gördüğünü söyledi.*

Emory: *Vay canına, güzel*

hikaye, kardeşim. Knox:

Yazmayı bitirmemişim.

Emory: *. . . Bekliyorum.*

Knox: Benimle çıkmaya çalışan bir kızla konuştuğunu, ona küçük, ağırlıksız bir penisim olduğunu söylediğini söyledi. Bu saçmalık da ne dostum?

Emory: Sarhoş muydu? Çünkü bu hiç .

Knox: Öyle olduğuna eminim.

Emory: Hayır, yoktu. Avludaydı, kütüphanede değil.

Knox: Neden şakalarımı mahvetmek zorundasın? İşleri çok ileri götürüyorsun.

Emory: Dur tahmin edeyim... yine koynumda ağlamaya mı ihtiyacın olacak?

Knox: Bu çok adil. Çok perişanım, lütfen memelerini bana getir.

Emory: Vücudumda göğüslerimden daha fazlası var, Knox.

Knox: O da neydi? Pardon, sosyal medyada paylaştığın bikinili bir fotoğrafına bakıyordum.

Emory: Sana flört hakkında ne demiştin?

Knox: Hey, arkadaşlar flört eder. Ben Carson'la sürekli flört ediyorum. Sanırım cumartesi günü sevişmemize bir penis fotoğrafı kaldı, bu da bana partiye geliyor musun?

Emory: Hayır. Lindsay, Dottie ve ben Chicago'da bir gösteriye gideceğiz, Dottie'nin babasının izniyle.

Knox: Peki ben neden davet edilmedim?

Emory: Çünkü seni son gördüğümde bir partide beni "yanlışlıkla" öpmüştün.

Knox: Ayağım takıldı, Tanrı'ya şükür dudakların beni yakalamak için oradaydı.

Emory: Beni bir köşeye çektin ve bir saat boyunca benimle öpüştün.

Knox: Öpüşmek için iki kişi gerekir, o yüzden suçlayıcı parmağınızı kendinize doğru çevirin hanımefendi. Ve elini gömleğime sokan sendin.

Emory: Benim için zayıf bir andı. **Knox:** Bu gece bir tane daha içmek ister misin?

Emory: Hayır.

Knox: Haydi, eski günlerdeki gibi, sürtüşelim ve hey, eğer aletim kazara içine kayarsa, o zaman öyle olsun.

Emory: Ne kadar hayalperest olduğunu görmek güzel.

Knox: Görünüşe göre sadece seni ilgilendiriyor.

Ayrılıktan Beş Ay Sonra

Knox: Dün gece s tyenini burada bırakmışsın.

Emory: At onu dışarı. Bir daha asla başka bir partiye gelmeyeceğim.

Knox: Neden? Arkadaşımla çok iyi vakit geçirdim. **Emory:**   nk  artık bunu yapamayız.

Knox: Ne? Sevişelim, birbirimizi elleyelim, sonra da beni morarmış taşaklarla bırakıp odamdan koşarak  ıkmanı mı izleyeyim? Katılıyorum, bir dahaki sefere soyunalım.

Emory: Meme uçlarını emdin.

Knox: Ve o meme uçlarını  zlemişim.

Emory: Cidden, artık parti yok. Onlarda  l mc ls n. Biz sadece arkadaşız.

Knox: Evet, farkındayım. Seni her g rd ğ imde söylüyorsun.

Emory: Sadece hatırladığından emin olmak istedim. Ne zaman birbirimize yakın olsak unutmaya meyilliymişsin gibi görünüyor.

Knox: Çünkü hayatımda hiç kimseyi seni istediğim kadar çok istemedim.

Emory: Knox, lütfen şeyler söyleme.

Knox: Durmamı isteyebilirsin ama asla . İstemekten asla vazgeçmeyeceğim

Sen.

Ayrılıktan Altı Ay Sonra

Emory: Gergin misin?

Knox: Hayır, ama keşke burada olsaydın.

Emory: Eve erken döndüm.

Knox: Biliyorum, hoşça kal demeden.

Emory: Lütfen kızma. Yüz yüze veda edebileceğimi sanmıyorum.

Knox: Bana düzgün bir veda bor lıydun, Emory, ama onun yerine sıvıştın.

Emory: Gizlice kaçmadım, kendime güvenmedim. Mesafe iyidir.

Knox: Mesafe saçmalık.

Emory: Knox, yapma. Bu senin için büyük bir gün ve ben bunu kutlamak istiyorum.

Knox: Eğer gerçekten böyle hissediyor olsaydın, burada olurdun.

Emory: Kavga çıkarmayın lütfen.

Knox: Bu da ne, Emory? İki hafta önce yatağımdaydın, bütün gece sana sarılmama izin verdin ve sonra bir hoşça kal bile demeden kalkıp gittin? Sonra da her şey yolundaymış gibi mesaj mı attın? Hiç de iyi değil. Kafanı karıştırıyorsun.

Emory: Kafanı mı karıştırıyorum? Beni baştan çıkaran, kolumu okşayan, kulağıma fısıldamak için bana doğru eğilen sensin. Sadece bu kadar güçlü olabilirim Knox. Bu benim için de kolay değil.

Knox: Ve yine de buradayız, "arkadaş" gibi davranıyoruz. Harika plan.

Emory: Götlük yapma. Önce arkadaşlarına söz verdin.

Knox: Pantolonuna girmek istediğim için, arkadaş olmak istediğim için değil.

Bir saat sonra.

Knox: Emory, öyle demek istemedim.

Knox: Lütfen, beni dışarıda bırakma. Özür dilerim. Tüm bu durumdan dolayı çok sinirliyim. Seni özledim. Hoşça kal demedin. Kahretsin, seni burada istiyorum.

Knox: Telefonuna cevap ver.

Knox: Em, lütfen.

Emory: Seçildiğin için tebrikler. Bobcats sana sahip olduğu için çok şanslı. İyi şanslar.

Knox: Emory, lütfen lanet telefonuna cevap ver.

Knox: Em, lütfen. Sonsuza kadar arkadaş kalacağımıza söz vermiştin.

Ayrılıktan Bir Yıl Sonra

Knox: Kış tatilinde Koç Disik ile antrenman yaptı. Bayan Flower'a çıkma teklif ettiğini duydum. Bunu biliyor muydun?

Emory: Beyzbol kitaplarını "ödünç almak" için kütüphaneye geliyor. Onları nerede bulacağı konusunda onu yönlendirmek zorunda kaldım. O kitaplarla hiçbir şey yapmak istemedi ve her şeyi Bayan Flower'la yapmak istedi.

Knox: Hayatında hiç bu kadar güzel birini görmediğini söyledi. **Emory:** Bu neden ağzıma biraz kusma isteği uyandırıyor? **Knox:** Çünkü onun hep peygamberdevesine benzediğini düşünürdün.

Emory: Evet, bu.

Knox: Seni göremediğim için üzgünüm.

Emory: Evet.

Ayrılıktan İki Yıl Sonra

Knox: Koç ve Bayan Flower kaçtı mı? Ne?

Emory: Yüzyılın haberi.

Knox: Davet edildiniz mi?

Emory: Hayır, stajım biteli biraz oldu.

Knox: Oh . . . şimdi ne yapıyorsun?

Emory: Yerel bir okul kütüphanesinde çalışıyorum, saatlerimi dolduruyorum.

Knox: Harika, tam istediğin gibi.

Emory: Evet. Bahar antrenmanlarında iyi gidiyorsun gibi görünüyor.

Knox: Umarım çağrılırım.

Emory: Yapacaksın.

Ayrılıktan Üç Yıl Sonra

Emory: Başladığın için tebrikler. Heyecanlı mısın?

Knox: Hayır, buraya aitmişim gibi hissediyorum.

Emory: .

Ayrılıktan Dört Yıl Sonra

Emory: Mia Franco mu? Vay canına, görüldüğü kadar iyi mi?

Knox: O oldukça havalı. Beni takip mi ediyor?

Emory: Dedikodu dergilerinde neslimizin en ünlü aktrisiyle çekilmiş fotoğrafınızı görmemek mümkün değil.

Knox: O şeylerden nefret ediyorum.

Emory: Eğer Mia Franco'yla çıkıyorsan, onlarla olmak zorundasın.

Ayrılıktan Beş Yıl Sonra

Knox: Akşam yemeğinde bir paket Oreos yedim. Bunu takdir edeceğini düşündüm.

Emory: Hala bağımlı mısın?

Knox: Evet, şimdi Mia da bağımlısı oldu. **Emory:**

Biraz yemesi lazım. #TooSkinny **Knox:** Nefret etme.

Ayrılıktan Altı Yıl Sonra

Knox: Sarhoşum.

Emory: Ben de Harvey'nin eve gelmesini bekliyorum.

Knox: Harvey de kim?

Emory: Erkek arkadaşım. Noel kartımı okumadın mı?

Knox: Çok acı verici.

Emory: O benim erkek arkadaşım. Mia'yla aranızda olanları duyduğuma üzüldüm.

Knox: Tabii ki .

Ayrılıktan Yedi Yıl Sonra

Knox: Doğum günün kutlu olsun.
Emory: Teşekkürler.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

EMORY

Eight Years Later

"O kitabı bir daha okumayacağım." Cora yanımdaki masa sandalyesine çöküyor ve bu haftanın hikâye zamanı kitabı *Bruce Anne*'yi masanın üzerine fırlatıyor. "Bruce'u seviyorum, gerçekten seviyorum, o ayı benim kalbimin sahibi. Ama bir daha anlatmayı midem kaldırmıyor, özellikle de çocuklar hikayeyi için harcadığım çabayı takdir etmediklerinde. Oğlanlar sürekli birbirlerini çimdiklemeye çalışıyor ve kızlar sürekli birbirlerinin saçlarını yapıyor. Bu herkes için bir serbestlik değil, hikaye zamanı."

Kıkırdıyorum, evrak işlerimi bir kenara itip yakın arkadaşşıma doğru dönüyorum. Cora benden bir yıl sonra, Bayan Gunderson otuz yıllık hizmetinin ardından emekli olunca Cedar Pine İlkokulu'nda çalışmaya başladı. Bildiğim her şeyi bana o öğretti ve bir şekilde yıldızlar aynı hizaya geldi ve ben baş kütüphaneci, Cora ise ikinci kütüphaneci oldu. Birlikte durdurulamaz bir ikiliyiz. Öğrencileri eğlenceli ve ilginç hikâyelerle sevindiriyor, onlara sınıf içi dersleriyle bağlantılı olarak problem çözme teknikleri öğretiyor ve en önemlisi okumayı eğlenceli hale getiriyoruz.

Kendimizi burayı Illinois en iyi kütüphane yapmaya adadık. Kütüphanemiz yıpranmış ve hırpalanmış kitaplarla şirin bir yerdir, ancak kütüphaneyi dekore etmek ve onu büyüğü bir şeye dönüştürmek için kendi maaşlarımızı kullanarak yukarıda ve öteye gidiyoruz.

Şehrin hemen dışında bir stüdyo dairede oldukça mütevazı bir şekilde yaşıyorum. Her zaman yapmak istediğim şeyi yapıyorum - çocukları edebiyat yoluyla eğitiyorum, bu yüzden mutluyum.

"*Bruce Ana*'yı benim için mahvettiler," diye devam ediyor

Cora. "Biraz dramatik davranmıyor musun?"

"Belki, ayın o zamanı. Bu gece kız kıza dışarı çıkabilir miyiz? Bütün tortilla cipslerini ve tonlarca margaritayı istiyorum."

"Bunu ayarlayabilirim. Lindsay ve Dottie'nin müsait olup olmadığına bir bakayım."

Hâlâ aynı bölgede yaşayan en iyi iki arkadaşşıma bir mesaj attım. Mezun olduktan sonra birbirimize yakın olacağımıza yemin etmiştik. Lindsay, Cedar Pine'da üçüncü sınıf öğretmeni -aynı okulda olabilmek için başvurdu- ve Dottie de babasının şirketinde kodaman olarak çalışıyor ve bekâr hayatını dolu dolu yaşıyor. Yemin ederim.

hafta yeni bir erkekle birlikte oluyor ama bağlanmaktan çok korkuyor çünkü erkekler tarafından çok kez kullanılmış. Herkes onun kim olduğunu ve banka hesabında ne kadar parası olduğunu biliyor gibi görünüyor, bu yüzden erkeklerle her şeyi sıradan tutuyor. Bu onun işine geliyor.

İlk mesaj atan Lindsay oldu.

YESSSSSS! Kızlar gecesi. Bebeğimi seviyorum ama pijamalarını giydirmek için onu yere yatırırken kasıklarına tekme atmadığı bir geceye ihtiyacım var.

Emory: Mükemmel. Cora cips ve margarita istiyor.

Dottie: Bana gel. Şefime ev yapımı cips ve ekstra güçlü margarita yaptıracağım. Bugün Cuma, gerekirse siz bayanlar yatıya kalabilirsiniz.

Heyecanla Cora'ya baktım. "Dottie şefinin bize ev yapımı tortilla cipsi yapabileceğini söyledi."

. "Ve guac?" Ben de cevap yazıyorum.

Emory: *Ve guac?*

Dottie: *Tam bir fiesta olacak. Yoga pantolonlarınızı ve büyük boy tişörtlerinizi getirin. Bu akşam güzel bir yemek yiyeceğiz hanımlar.*

Lindsay: *Sanırım çocuklarım Thumbs Up, Seven Up oynarken az önce orgazm oldum.*

Emory: *Cidden, şeyler söyleyemezsin.*

Lindsay: *Her neyse, hiçbirinizin çocuğu yok. Bekar bir anne olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz. Nana Grace ile konuştum bile. Bu gece burada. Ben Dottie'de sızacağım.*

Dottie: *Yatağında olmaz.*

Lindsay: *Siktir et. Büyük yastıkları istiyorum. İstesen de istemesen de yatağınla bir randevum var.*

Bir öğrenci bana doğru yürürken telefonumu yere bıraktım. "Bayan Ealson, bir Judy Blume kitabı bulmama yardım eder misiniz?"

"Elbette tatlım." Ayağa kalkıp masaya doğru ilerliyorum, ama Cora'nın koluna hafifçe vurup canlı görünmesini sağlamadan önce değil. Mükemmel bir kütüphaneci olarak görevine devam ediyor ve tekrar yardım etmeye başlıyor. Bazen içimizi dökmek için beş dakikaya ihtiyacımız oluyor ve sonra oyuna geri dönüyoruz. Arkadaşlarım konusunda nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum ama minnettarım. Yıllar önce güneşin bir daha asla parlamayacağını düşünmüştüm ama işte mutluyum, sağlıklıyım ve en iyi arkadaşlarım olan üç inanılmaz kadınla birlikteyim. Hayat güzel.

"Şefiniz bekâr mı?" Cora ağzına bir cips daha atarak soruyor. "Çünkü sırf bunlar için onunla evlenebilirim."

Dottie, "O bir eşcinsel," diye bilgi veriyor. "Ve ortağı bir fırıncı."

"Ne?" Cora'nın gözleri büyüdü. "Nasıl oldu da bu mükemmel kombinasyonu yakaladın?"

"Bir gey barda sarhoşken Yan ve George ile karşılaştım ve konuşmaya başladık.

O gece o bara gitmek hayatımın en iyi kararıydı."

Dottie'nin Chicago'nun silüetini gören devasa kanepesine kıvrıldım, pelüş yastıklara gömüldüm ve "Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Son zamanlarda yapmam gereken bütçe kesintileri yüzünden kendimi çok stresli hissediyordum." uzun bir yudum alıyorum, margaritanın kireci dudaklarımı büzüyor. "Eğitim işine girmenin aynı anda hem ödüllendirici hem de çileden çıkarıcı olacağını biliyordum ama zaten az olan bütçemden bu kadar çok kesinti yapmamı istediklerinde bu imkânsız görünüyor."

"Ne kadar lazım? Hemen bir çek yazayım," diyor Dottie çok rahat bir şekilde. Zengin olduğundan bahsetmiş miydim?

"Senin paranı almayacağım, Dottie. Kütüphaneye yeni bilgisayarlar alman yeterince kötü zaten. Artık bağış yapmayacaksın."

Cora elimi tutarken "Gah," diye nefes nefese kaldı. "Sana söylemeyi unuttuğuma inanamıyorum." Daha uzun oturuyor. "Sanırım çocukların *Bruce Anne*'den nefret etmeme neden olmasından dolayı kendimi çok kaptırmıştım ama bugün bütçe sorununuza yardımcı olacak en iyi e-postayı aldım."

"Öyle mi?" Kıkırdıyorum. "Yeni kitaplar için bize birkaç bin dolar verecek bir baban var mı?"

"Şeker baba değil, Bobcats."

Duruşlarımız sertleşirken hepimizin kafası Cora'ya doğru kayıyor, ağzımızdan pipetler düşüyor.

"Az önce Bobcats mi dedin?" Dottie koltuğunun ucunda soruyor.

"Evet."

"Beyzbol takımı gibi mi?" Lindsay pries.

"Evet, beyzbol takımı." Kafası karışmış bir şekilde aramıza bakıyor. "Büyük hayranları mısınız?"

Dottie liderliği ele alarak, "Detaylara ihtiyaçımız olacak, hemen Şimdi. Hiçbir Şeyi atlamayın."

Rahatsız görünen Cora, sanki yanlış bir Şey söylerse elinden alacakmıŐı gibi margaritasını göğsüne bastırarak kayıyor.

"Şey, bir grup okulla birlikte topluma erişim çalıŐmaları yaptıklarını gördüm. Orada  alıŐan bir arkadaşım var ve ona Cedar Pine'ın kütüphanesini bu işe nasıl dahil edebileceğimi sordum. Bana konuŐabileceđim birinin adını verdi. Onlara e-posta gönderdim ve programlarına başvurdum. Bu sabah ekipten hibe alacak tesislerden biri olarak se ildiğimize dair bir e-posta aldım. Size bir Şey söylemek istemedim çünkü umutlanmanızı istemedim. Yirmi bin dolar."

Cora'ya hızla göz kırparken bir an için kimden geldiğini unutuyorum. "Yirmi bin dolar mı? Lanet olsun Cora, bununla çok Şey yapabiliriz."

"Biliyorum. Hayalini kurduğumuz o alçı ağ ları ve yeni medya merkezini gerçekten alabiliriz."

"Aynen  yle." Aramıza bakıyor ve sonra soruyor: "Peki neden herkes haberlerden dolayı kusacakmıŐ gibi görünüyor? Bu iyi bir Şey, mutlu olmalıyız."

Dottie artık boş olan margarita bardağını sehpanın üzerine koyuyor ve ellerini birleştiriyor. " eki kabul etmenin arkasında herhangi bir medya var mı?"

"Evet." Cora parlıyor. "Bu da gerçekten heyecan verici. Bazı oyuncularla fotoğraf  ektirebileceğiz."

Midem bulanıyor ve bulantı taze margaritamı hızla . Lindsay i kisinin geri kalanını yudumlamadan önce "Kahretsin," diyor. sesi çatlıyor. "Yan, yeniden doldurmamız gerekecek."

"Hangi oyuncular?"  ılgınca soruyorum, margaritam anında geri dönmek istiyor.

"Uh, bilmiyorum. S ylemediler. Neden?" Zavallı Cora, kafası çok karışık görünüyor ve kendimi kötü hissediyorum.

Dottie sessizce izin isteyerek bana bakıyor. Başımı sallıyorum ve kanepenin daha derinlerine kayarak battaniyeyi bacaklarımla üzerine çekiyorum.

"Bunu sormamızın nedeni oyunculardan birini tanıyor olmamız."

"Ciddi misin?" Cora'nın odayı iyi okuyamadığı anlaŐılıyor, çünkü neredeyse yerinde zıplıyor. "Kim o? Dur, tahmin edeyim."  enesine vuruyor. "Ooo, Walker mı? Hayır, Lincoln. Bekle, hayır, o sizin gibi burada okula ." Ve sonra gözleri daha da parlıyor. "Oh

Tanrım, Knox Gentry olduğunu söylersen düşüp ölebilirim. Bu o mu? Knox mu?"

"Evet."

Cora çıldırmaya başlamadan önce Dottie tek heceyi zar zor söyleyebildi. "Lanet olsun, Knox Gentry'yi tanıyor musunuz? Yani onu tanıyor, biliyor ya da sadece bilirsiniz işte... *onunla aynı okula gittik, onu bir partide gördük* gibi şeyler."

Dottie cevap verecek oldu ama bunu kendim söylemek istediğim için onu durdurdum. "Knox ve ben bir şeydik."

"Sen bir şeyden daha fazlasıydın," diyor Lindsay. Yüzündeki hüznü ifade, onunla ilgili çözülmemiş, sahip olmadığım pek çok anımı canlandırıyor

"Bekle"-Cora kollarını yana doğru açtı-"Knox Gentry ile dışarı mı çıktınız?"

"Erkek ve kız arkadaştlar. Ona takıntılıydı." diyor Lindsay. "Takıntılı gibiydi."

Parmak eklemlerimi çeneme götürerek kanepede kaybolmaya çalışıyorum, kızlarla içki içmeye çalıştığım bir akşamın tadını çıkarmaya çalışırken bunun ortaya çıkmasından nefret ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, onu hiç unutamadım. Nasıl unutabilirdim ki? O . . . Tanrım, o benim için her şey demekti. Bana dışarıda harika erkekler olduğunu gösteren adamdı. Onurlu, sabırlı, güçlü ve sadık kalpli adamlar. Birbirimize bu sözleri hiç söylememiş olsak da bana gerçek aşkın ne olabileceğini gösterdi. Ve Tanrım, Neil beni parçaladıktan sonra beni toparlayan ve bir araya getiren adamdı. Şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor ama Knox Gentry'ye minnettar olduğum bir başka şey de bu.

Ve onu özgür bırakmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. Tamamen kopacak kadar güçlü değildim, bu yüzden aylar sonra kendimi onun dudaklarında buldum. Ara sıra takılıyorduk, öpüşmekten ve birbirimizi hissetmekten öteye gitmiyorduk ama yine de onun rahatlığını arzuluyordum.

Mezuniyetten bir gece önce, Bobcats tarafından draft edilmeden önce, Neil bana mesaj atıp durdu ve benimle konuşmak istedi. Sarhoştı ve yarayı dürtmeye karar verdi. Ne yaptığımı anlayamadan Knox'un çatı katında hüngür hüngür ağlıyordum. Ondan ayrılmıştım ama yine de beni kollarına aldı ve sevgisini ve tesellisini sundu. O gece birbirimize sarılmaktan başka bir şey yapmadık ve kalbime sonsuza dek veda ettiğimi bilmek beni yeniden kırdı. Bu onu şahsen son görüşümdü.

Aynı şehirde yaşıyor olsak da dalga boylarımız tamamen farklı kulvarlarda seyreliyor.

Burada yaşadığımı bilmiyor. Ama bu noktada, gerçekten umursar mı? Sekiz yıl oldu, Mia Freaking Franco ile çıktı ve etkinliklerde koluna birçok süper model dolandı. Dürüst olmak gerekirse, duyduğuma göre sevgili değil arkadaşmışlar, ama onun ilgisini çekmek için yarışan her kadın için çıta kesinlikle yüksek.

Birbirimizle neredeyse hiç konuşmuyoruz, artık sadece doğum günlerinde mesajlaşıyoruz. Birbirimize söz verdiğimiz dostluk tamamen söndü ve şimdi ... sadece tanıdıklarız. *Bir zamanlar daha anlamlı olan arkadaşlar.*

Bu noktada, omuz uzunluğum, dalgalı saçlarım ve üniversiteden beri aldığım birkaç kilo ile beni tanımasına şaşırırdım.

"Aman Tanrım, nasıl olur da bunu bana hiç anlatmazsın?" Cora bacağıma vurarak soruyor.

"Çok iyi şartlarda ayrıldık."

"Senden ayrıldı mı? Hıyarın teki miydi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum, ayrıldığım o korkunç geceyi, gözlerindeki yaşları, tekrar düşünmek için yalvarışlarını düşünüyorum. Boğazım sıkıca kapanıyor ve içimden taşmak üzere olan acıyı bastırmaya çalışıyorum. Sekiz yıl geçti ve ben hâlâ ayrılığımızla ilgili bir karmaşa içindeyim. "Askere alınacaktı ve ben onu geride tutmak istemedim. Hayallerini gerçekleştirmeye odaklanmasını istedim. Beyzbol onun için bir numara olmalıydı ve hâlâ onunla birlikte olursam bunun böyle olmayacağını biliyordum."

"Yani aşkını onun için feda mı ettin?" Cora kalbini tutuyor. "Oh, bu bana çok fazla his veriyor."

O anda, Yan elinde yeni bir margarita partisiyle çıkageldi. Teşekkür ederim.

Tanrım.

"Mutlu değildi. Aslında, bana çok kızgındı, ama biz arkadaş olmaya yemin ettik. Bu yıllar içinde yavaş yavaş azaldı ve şimdi neredeyse hiç konuşmuyoruz. Sadece birbirimizin doğum günlerinde. Birbirimize karşı samimiyiz ama beni görmek isteyeceğinden şüpheliyim. Askere alındıktan sonra okuldan ayrılmadan önce ona doğru dürüst bir veda bile edemedim. Onu tekrar görmek çok zordu." Saçımın birkaç telini çekiştiriyorum. "Ve şimdi bile onu görebileceğimi sanmıyorum. O gittikten sonra okulu zar zor bitirdim, sürekli sahip olduklarımız aklıma geliyordu. Bu yüzden maçları izlemiyorum."

"Vay canına." Cora neredeyse margaritasını boşaltıyor. "Kızlar gecesi için aradığımda, bir zamanlar Knox Gentry ile çıktığını söylemeni beklemiyordum."

Çok fazla sorum var ama saygımdan dolayı ağzımı kapalı tutuyorum."

Güzel, çünkü sanırım aylardır birlikte olmamıza rağmen Knox'la hiç seks yapmadığımızı öğrense dehşete düşerdi. Ve bugüne kadar bunun hayatımın en büyük hatalarından biri olduğunu söyleyebilirim.

Şu aptal bahis.

En fazla ıslak sevişme mi yaptık? Eğer böyle adlandırmak istiyorsanız ve bugüne kadar -bu gerçekten acınası görünecek- şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazm buydu.

Çok, çok acınası.

Ama Knox'la birlikteydi ve onu farklı kılan da buydu. Onunla olan her şey farklıydı ve onu göremememin, onun yanında olamamamın nedeni de tam olarak bu. Şimdi olmaz, sekiz yıl sonra hâlâ o adamı unutamamışken olmaz. Denedim. Hayatıma devam etmeye çalıştım ve bir süreliğine Harvey ile mutluydum sanırım. Ama Knox çok iyiydi ve bir erkekte istediğim her şeyi tek tek yerine getirmişti. Beni sevmişti. Bunu biliyordum. Ama yıllar içinde kimlerle çıktığını gördüğümde buna inanmakta zorlandım.

"Orada olmayacak, değil mi?"

"Hiçbir yok. Bu tür şeylere genellikle yedek atıcılar gönderirler, bilirsin. Şüpheli."

Umarım haklıdır.

"Şu anda ?" Dottie telefonda soruyor.

"Banyoda," diye fısıldadım. "Bunu yapamam, Dottie. Cidden kusacakmışım gibi hissediyorum."

"Orada olup olmayacağını bilmiyorsun. Medyadaki kişi ne dedi?"

"Törene katılmak ve çocuklara kitap okumak için kimin seçildiğinden emin değildi."

Dottie homurdanıyor. "Gördün mü, bu sorumsuzca bir iş. Kimin ne zaman geleceğini tam olarak bilmesi gerekir. Onu asla işe almazdım." Çok acımasız bir iş kadını, bu yüzden de Chicago'nun en zengin kadınlarından biri. Serveti, babası sayesinde değil, mezun olduğundan beri bu işe harcadığı sayısız saatten kaynaklanıyor. "Cora'nın ne dediğini unutmayın; bu etkinliklere limonları gönderiyorlar

İlk beş oyuncuları maçlara hazırlanırken. Bu akşam kendi sahalarında bir maçları var, yani sizin okulunuzda olması mümkün değil."

"Peki ya Carson?" Bir zamanlar üniversitede birlikte oynayan dinamik ikilinin şimdi büyük bir lig sahasında orta pozisyonları paylaştığını çok iyi bildiğim için soruyorum.

"Aynı şey. O bir başlangıç oyuncusu, orada olmayacak."

"Peki ya çekilecek fotoğraflar ne olacak? Ya Knox onları her yerde patlatırken görürse?"

"Hmm . . ." Dottie duraklar. "Belki de resimler için Cora'nın yerine geçersin. Harika bir gülümsemesi var ve başvuran da oydu."

"Doğru. Bu da demek oluyor ki, burada olmak zorunda değilim. Eve gidebilirim, değil mi?" "Bunun bir seçenek olmadığını biliyorsun. Müdüre sordun bile."

Yaptım. Bundan utanmıyorum.

"Biliyorum. Ugh." Tüm vücudumu sallıyorum, her saniye daha da gerilen uzuvlarımı gevşetiyorum. "Tamam, bunu yapabilirim. Ortaya çıkmayacak, Cora fotoğraflarda olacak, her şey yoluna girecek."

"Kesinlikle, her şey yoluna girecek."

Bununla birlikte, kendimi sakladığım kabinden çıkıyorum ve aynada kendime son bir kez bakıyorum. Sabahтан beri onu görmemeyi umuyor ve bunun için dua ediyordum ama her ihtimale karşı en ince siyah şal elbisemi, kırmızı topuklu ayakkabılarımı ve uyumlu kırmızı rujumu giydim. Eski sevgiliye iyi görünmek istemek çok doğal.

Herkesin gelmesi için kütüphaneye zamanında yetiştim. Öğle yemeğinden hemen önce, Lindsay'in sınıfı seçilen şanslı sınıftı - bu nasıl oldu? - ve takımın sosyal medya uzmanları, bazı çok uzun boylu, çok yapılı oyuncularla birlikte akın akın geliyor.

Cora' yanında durmuş, nefesim göğsümde ağırlaşırken, çocuklar tezahürat yaparken içeri giren erkeklerin yüzlerini tarıyorum. Lindsay yanıma geliyor ve omzumu hafifçe dürterek benim için burada olduğunu belli ediyor.

Üç kişi ve tanımadığım adamlar. Teşekkür ederim. Hay sikeyim.

Lindsay ağzının kenarından, "Görüyorsunuz, yedek atıcılar ve yedekler, yani endişelenecek bir şey yok," diyor.

Haklı, endişelenecek bir şey yok. Rahatlıyorum ve eminim ki o gergin deli bakışım yerine gülümsüyorum. Çocukların alkışlarını ve tezahüratlarını izliyoruz, bazıları beşlik çakmak için uzanıyor. Çocuklar harika.

Çocuklarla birlikte, formaları ve özel dikim kotlarıyla hayattan daha büyük görünüyorlardı.

"Bayan Ealson, programımıza gösterdiğiniz ilgi için size resmen teşekkür etmek istiyoruz," diyor bayanlardan biri ve adını hatırlayamıyorum.

"Lütfen, bana teşekkür etmeyin. Bunların hepsi Cora'nın eseri. O başvurdu ve bunun gerçekleşmesini sağladı." Cora'yı yanıma çekiyorum, tam o sırada beyaz bir ışık kapıdan içeri giriyor.

Ve kalbim durdu.

Elini saçlarının arasından geçiren ve otoparktan kütüphaneye koşmuş gibi görünen Knox, takım arkadaşlarının yanına oturur ve "Üzgünüm, geciktim" diye mırıldanır.

Çocuklar heyecanla çılgık atıyor, Knox'a sesleniyorlar, o da sevimli gülümsemesini takınarak hepsine el sallıyor.

Olduğum yerde donup kaldım, nefes alamıyorum, kalbim boğazımda çarpıyor, bakıyorum ve gözleri kütüphaneyi yavaşça tararken izliyorum, benimle göz teması kurana kadar her şeyi içine alıyor.

Ve işte o zaman tüm soğukkanlılık ve gücüm paramparça olur. Şok olmuş bir bakıştan.

Sikeyim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

KNOX

"Naber Roark?" Telefonuma söylüyorum. Menajerimin zamanlaması çok kötü. "Gitmem gereken bir kütüphane etkinliği var."

"Evet, biliyorum ama yaklaşan kontratını hızlıca konuşmak istedim. Sekiz yıl için iki yüz altmış milyon istiyorlar."

"Bu saçmalık umurumda değil, biliyorsun." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Tüm cidden nefret ediyorum. Bir yolunu bulup her şey bittiğinde bana haber veremez misin?"

"Sanırım bunu söyleyen ilk oyuncu sensin" demeden önce kıkırdıyor.

"Chicago'da top oynamak istiyorum, hepsi bu. Bobcats'in oynadığım tek takım olmasını istiyorum, bunu gerçekleştirebilir misiniz?"

"Evet," diyor İrlandalı ses tonuyla. "Beni bu yüzden işe aldınız. Son teklifi aldığımızda seni arayacağım."

"Teşekkürler."

Telefonu kapattım, cebime koydum ve hızla arabamdan çıktım. Geç kaldım, biliyorum ama bu konuşmayı herkesin içinde yapmak da istemiyordum, görmezden de gelemezdim.

Koşarak ön büroya gittim ve personel tarafından el sallayarak içeri alındım ve kütüphaneye yönlendirildim. Takımın üstlendiği eğitim girişimi gerçekten dahil olmak istediğim bir program haline geldi. Son birkaç yıldır, sezon dışında, lisansımı bitirdim ve eğitim alanında yüksek lisans yaptım. Uzun zamandır bekliyordum ama bunun anlamı, sahada başıma bir şey gelirse yedek bir planımın olması.

Eğitim geçmişim nedeniyle, ön büroya bu programa mümkün olduğunca dahil olmak istediğimi söyledim. Kütüphanelere geri vermek ise daha kişisel bir arzuyu içeriyor.

Okul biraz yıkık dökük ama renkli resimler ve kağıttan yapılmış, duvarlara asılmış süslemelerle dolu. Bobcats'e adanmış bir ilan panosu var ki süper havalı. Öğrenciler tarafından inşaat kâğıtları ve kırmızı renkli makarnalardan yapılan beyzbol topları, dev bir teşekkür yazısıyla birlikte özel alanda asılı duruyor.

Cameron'buldum ve yanına yaklaştım. "Üzgünüm, ."

"Sorun değil, daha yeni başlıyorlar," diyor çocuklar tezahürat yapmaya ve hafifçe çıldırmaya başlarken. Bazıları heyecandan popolarının üzerinde zıplıyor.

Hafifçe eğilip onlara el sallamaya başlıyorum, neşeli yüzlerini seviyorum. Sonunda bir aileye odaklanma şansım olduğunda, büyük bir aile istiyorum. Birinci lig kariyerimde hala nispeten gencim, bu yüzden yuva kurmadan önce biraz zamanım var.

Odayı tararken, halılardaki yırtıkları ve yıpranmış mobilyaları fark ederek çevredeki sade görüntüyü inceliyorum. Duvarlar süslemelerle renklendirilmiş ve sahte bitkiler etrafa saçılmış, ama bugün bağışladığımız paranın gerçekten yardımcı olacağını söyleyebilirsiniz.

Gözlerim okul personelinin üzerinde geziniyor ve yemin ederim bir şeyler görüyorum. Gözlerimi tekrar odaklamadan önce birkaç kez kırıştırıyorum, ama bana hala geçmişten gelen aynı patlamayı gösteriyorlar.

Emory mi?

Bu gerçekten o mu?

Hayatta olmaz.

Saçları çok sarı, daha kısa ama o gözler, o lanet olası dudaklar ve o tatlı memeler ... bu o.

Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa beni görmeyi beklemiyordu.

Bura

da. Bu ikimiz için de geçerli.

Emory Ealson. Chicago'da mı? Ne kadar zamandır? Bu hala onun Adı? Evli mi?

Sol yüzük parmağına baktığımda soyadında bir değişiklik olmadığını görüyorum, en azından şimdilik.

Birkaç saniye içinde içimden bir sürü duygu geçiyor.

Şok, öfke. . . arzu.

Lanet olsun, çok iyi görünüyor, hatırladığımdan bile daha iyi.

Veda etmeden gittikten sonra mesafemi korumaya çalıştım. Sosyal medyada onu takip eden tüm bildirimleri kapattım, ne yaptığını veya kiminle yaptığını görmek istemedim. O sağlam kopuşu gerçekleştirmeye çalıştım. Biraz zaman aldı ama birkaç yıl sonra aramızdakileri geride bırakabildim, en azından kendimi buna ikna etmeye çalıştım. Kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi atmasına bakılırsa, o duyguları koparmadığımı tahmin ediyorum. Onları gömdüm.

Eğitim girişiminden sorumlu olan Vanessa, Bobcats'in eğitim ve sporu teşvik etmek için devreye girmesiyle ilgili bir şeyler söyleyerek konuşmasına başlıyor ama ben Emory'ye bakmaya devam ederken hiçbir şey hatırlamıyor. Gözlerini kaçırıyor, yüzü kıpkırmızı, kaçındığı çok açık.

Ama bırakmıyorum. Gözlerim hep onun üzerinde. Çeki teslim ederken, müdür paranın nereye gideceğiyle ilgili bir konuşma yaparken, gözlerim doğrudan onun üzerinde kalıyor.

Yine de bana aynı saygıyı göstermiyor. Bana bakmamak için elinden her şeyi yapıyor, hatta bacaklarını inanılmaz derecede uzun gösteren kırmızı topuklu ayakkabılarına bile bakıyor.

"Herkesle bir fotoğraf çektirebilir miyiz?"

Vanessa elleriyle personelin ve oyuncuların büyük çekin arkasında toplanmasını işaret eder, ancak Emory katılmak yerine bir adım geri çekilir ve bazı evraklara bakıyormuş gibi yaptığı masaların arkasına doğru ilerler.

"Bayan Ealson," diye sesleniyor Vanessa. Emory'nin soyadı göğsüme bir kılıç gibi saplanıyor. Ona Ealson diye seslendiğim onca zaman. Onunla alay edişim, onu güldürüşüm, soyadını kullanırken onu öpücüklerle tehdit edişim. Hay sikeyim. "Lütfen, gel bize katıl."

Emory başını kaldırır ama elini sallayarak onu başından savar, tek kelime etmez ama iyi bir gösteri yapmaya çalışır. Vanessa tekrar sorduğunda, Emory onu bir kez daha başından savar. Müdür katılmasını isteyene kadar Emory pes etmez ve *Lindsay'in yanında durur... Lindsay'in burada ne işi var?*

Gözlerini yakaladığımda, aynı anda hem suçlu hem de heyecanlı görünüyor. Dottie de hala Chicago'da mı yaşıyor? *Ne haltlar dönüyor burada?*

Omurgamın dibinde öfke kaynıyor. Üniversiteden beri burada mıydılar? Ve bir kere bile ulaşmadılar mı? Bobcats'te oynamak bir sır değil ki. Yüzüm Chicago'nun her yerinde.

Her zaman arkadaş olanlara ne oldu?

Soğukkanlılığımı kaybetmemeye çalışarak kameraya gülümsüyorum, çocuklara bir hikaye okuyorum, birkaç el sıkıyorum ve öğle yemeğine gitmeden önce çocuklarla biraz vakit geçiriyorum. Vanessa bizi kovuyor ama ben takım arkadaşlarım gibi gitmek yerine yerimde durup bana yaklaşıp yaklaşmayacağını, yanıma gelip selam verip vermeyeceğini, bana bir kez daha bakıp bakmayacağını bekliyorum. Bakmadığında, ona bu saçmalığı söylemekten başka çarem kalmıyor.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

EMORY

N hayatımda hiç panik atak geçirmedim, ama geçirmek üzere olduğumdan neredeyse eminim. Zar zor nefes alabiliyorum - sadece kısa hava girişleri ciğerlerimi deliyor. Boğazım duygusal olarak o kadar gergin ki zar zor konuşabiliyorum ve vücudumun her bir santimi sinirden titriyor.

Burada olmaması gerekiyordu. Onu bir daha asla görmemem gerekiyordu. Her ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmaya öncelik verdim, ama işte burada, kanlı canlı, gözlerini benden hiç ayırmıyor.

Olay bittikten sonra Cora'ya dönüp kulağına fısıldıyorum, sesim çarpan kalbimden zar zor duyuluyor. "I . . . İhtiyacım var"-sözlerimde boğuluyorum, gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor-"Buradan gitmem gerekiyor."

"Git." Koluma dokunuyor. "Bunu ben hallederim."

"Teşekkür ederim," diyorum çünkü sesim artık çıkmıyor.

Arkama bakmadan Cora'yla paylaştığımız küçük ofise koştum - çoğunlukla birkaç saniyeliğine uzaklaşmak ve bir şeyler atıştırmak için kullanılırdı.

Ofisin kapısını kapattım ve duvara yaslandım. Gözlerimi kapattığım anda yanaklarımdan yaşlar süzülüyor ve dudaklarımdan bir hıçkırık süzülüyor. Duvardan aşağı kayıyorum, ağlamalarımı bastırmak için elimle ağzımı kapatıyorum.

İşte tam da bu yüzden onunla görüşmekten kaçındım, çünkü aradan geçen zamana rağmen her şey çok çığ.

Onu orada formasıyla, her zamankinden daha seksi görünürken gördüğümde, sahip olduklarımızı, koşullar farklı olsaydı geleceğimizi için ağlamamak için kendimi zor tuttum. Knox'un geleceğini garanti altına almak için onunla olan ilişkiyi bitirmiş olabilirim ama kalbim ondan asla kopmadı. Kalbim onu asla bırakmadı.

Duvara çömelmiş, derin nefesler alarak ve kendimi toparlamaya çalışarak sakinliğimi yeniden kazanmaya çalışıyorum ve sonra kapı açılıyor. Cora'yı bekleyerek başımı kaldırıyorum ama iyi arkadaşımın yerinde hâlâ çok aşık olduğum adam duruyor.

Ayağa fırlıyorum ve o kapıyı arkasından kapatırken gözyaşlarımı hızla siliyorum.

Taze ve temiz parfümü küçük alanı dolduruyor, ardından yırtık ve yontulmuş vücudu geliyor. Üniversitedeki halinden daha iri, daha kalın, daha erkek gibi, ki Knox zaten fiziksel olarak en iyi formda olduğu için bu da bir şey ifade ediyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Bana bakarken soruyorum, gözleri kalan tüm gücümü alıyor, ki bu da neredeyse hiç yok.

"Görüyorum ki eski alışkanlıklar zor ölmüyor, ha?" demeden önce çenesi yana doğru çalışıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" Bir adım geri çekilip karşımdaki güçlü varlıktan biraz uzaklaşmaya ihtiyaç duyarak soruyorum.

"Veda etmeden ayrılmak." Hak edilmiş bir iğneleme, ama bu acıtmadığı anlamına gelmiyor.

"Ben ... düşünmedim-"

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" Kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturuyor, göğüs kasları formasının altında kalın ve belirgin.

Merhaba yok. Hayır, *nasılsın?* Hayır, *vay canına, seni bir süredir görmemiştin.* Tüm hoşlukları atladi, öfke yüklendi ve doğrudan ona gidiyor.

Sinirlerim midemde zıplıyor, dönüyor ve çalkalanıyor. O gözleri hayal ettim, ama üzerlerinde asılı duran keskin kaşlar yerine, sevgi doluydular. O dudakları hayal ettim, ama ince bir kızgınlık çizgisi yerine, benimkine bastırılmışlardı. Ve o kolları hayal ettim, ama katlanmış ve kapalı olmak yerine, vücuduma sarılmışlardı ve beni ona sıkıca tutuyorlardı.

Onun yanında nefes alamıyorum ya da kelimelerimi bulamıyorum. Çok fazla - anılar, kokusu, gözlerindeki sert bakış. Aramızda çok fazla öfke, söylenmemiş çok fazla şey var. Yarattığım yara asla gerçekten iyileşmedi. Şu anda bu çok açık.

"Bana cevap verecek misin?" diye hırlıyor. "Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

Sertçe yutkunuyorum, ellerim önümde birbirine dolanıyor, avuçlarım terliyor, sinirlerim geriliyor. "Ben ... uh." Gözyaşlarım yanağımdan aşağı süzülüyor. "Üniversiteden beri."

"O zamandan beri-" Keskin bir nefes alıyor ve sanki buna inanamıyormuş gibi elini saçlarının arasından geçirerek dönüyor. Sonunda tekrar yüzüme baktığında dişlerini sıkarak konuşuyor. "Üniversiteden beri burada yaşıyorsun ve bana söylemedin mi?"

"Senin kendi hayatın vardı. Bunu istemedim."

"Sen benim hayatımdın, Emory. Siktir!" İki eliyle ensesini tutuyor ve tavana bakıyor. Yüzümden aşağı daha fazla gözyaşı akıyor. "Bunca zamandır burada olduğuna, bir telefon uzaklığında olduğumu bildiğine ve benimle hiç bağlantı kurmadığına inanamıyorum. Sonsuza kadar arkadaş kalmaya ne oldu? İletişimde kalmaya ne oldu?"

Hıçkırarak, "Her iki taraf için de geçerli," diyorum.

"Evet, kesinlikle öyle. Bu da demek oluyor ki, birinci lige çağrıldığımı öğrendiğin anda nerede olduğunu bana bildirmeliydin."

"Mia'yla birlikteydin."

"Mia'yı siktir et. Senin yanında bir hiçti. Lanet olsun Emory, üniversitede beni nasıl mahvettiğinin farkında değil misin? Bizi ayırmanın beni ne kadar öldürdüğünü bilmiyor musun? Sen istediğim kızdın, hayatım boyunca yanımda olmasını istediğim kişiydin. Ve sen bunu elimden aldın ve sonra benden sakladın. Bunca zamandır burnumun dibindeydin ve tek kelime bile etmedin. Benimle gerçekten bir şey yapmak istemediğin için mi? Benim için, benim senin için ifade ettiğimden daha mı çok şey ifade ediyordun?"

Hıçkırıklarımı içime çekip nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum ama sesim kesik kesik ve boğuk çıkıyor. "Eğer durum böyle olsaydı, sence bu kadar üzgün olur muydum?"

"Bilmiyorum." Ellerini yana doğru uzattı. "Belki de yakalandığın için utanıyorsundur."

"Eğer gerçekten böyle düşünüyorsanız, beni hiç tanıımıyorsunuz demektir."

"Evet, görünüşe göre bilmiyorum," diye fısıldıyor, muhtemelen bir grup insandan sadece bir kapı uzakta olduğumuzu fark ederek bağılıyor. "Benim tanıdığım kız kendini benden asla saklamazdı. Alıngan, güçlü, birlikte sahip olduklarımızdan emin biriydi. Şu anda kime baktığımı bilmiyorum."

Ona duyduğum aşk ve arzudan başka bir şey görmesi nasıl mümkün olabilir? Onun bakışları altında duygularıyla titrediğimi görüp de bunun ona duyduğum o her şeyi tüketen aşktan başka bir şey olduğunu nasıl düşünebilir?

Aklımdan geçenleri söyleyecek kadar cesaretimi toplayarak, "Şu anda baktığın kız *yakalandığı* için utanmıyor ya da tasvir ettiğin kadar cansız değil," diyorum. Göğsümü işaret ediyorum, gömleğim durmak bilmeyen gözyaşlarımdan ıslanmış. "Bu kız hayat dolu, acı dolu... pişmanlık dolu. Üniversitede verdiğim kararı düşünmediğim bir gün bile olmadı." Bir hıçkırık kaçıyor benden. "Eskiden sahip olduğumuz şeyleri, paylaştığımız bağı düşünmediğim bir gün bile geçmiyor. Ve her ne kadar bir şeyleri bitirmek benim kararım olsa da, yaptığım şeyi değiştirmezdin çünkü sen tam olarak olduğun yerdesin

olması gerekiyordu." Bir damla gözyaşımı sildim. "Chicago Bobcats'te kısa forvet."

"Bunu seninle de yapabilirdim, Em."

"Kendini kandırma, Knox. Yapamazdın ve kararımı seninle tekrar tartışmayacağım. Yaptığım şey ikimiz için de doğrudu."

"Bu senin için doğrudu," diye tersledi. "İstedğin buydu ve bunu seninle tartışmam için bana bir şans bile vermedin. Sen kararını verdin ve sonra ikimiz de buna uymak zorunda kaldık. Bu hiç adil değildi."

"Doğru kararı vermemiş olurdun."

"Peki doğru kararın ne olduğuna kim karar verdi? Sen mi?" Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum ama bana fırsat vermiyor. "Beni aptal yerine koy ama kararlı bir ilişki içindeysen genellikle birlikte karar verirsin, tek taraflı sonuçlara varmazsın. Ama yine de tüm ilişkimiz böyleydi, değil mi? Sen taleplerde bulunuyordun, ben de senin bir dakikanı alabilmek için boyun eğiyordum."

"Öyle ," diye karşılık veriyorum. Bu ana nasıl geldik? Birbirinize bu kadar kızgın mısınız? "Kalbimi koruyordum."

"Çünkü başka bir bok kafalı seni incitti. Çıkmaya başladığımız anda onun geçmişteki davranışları yüzünden beni cezalandırdın. Bana hiç şans vermedin."

"Bu doğru değil," diyorum, sesim yükseliyor, yaptığım her şeyin ardındaki nedenleri hâlâ göremiyor olmasından nefret ediyorum. "Kalbimi koruyordum çünkü seninle tanıştığım anda beni mümkün olan en iyi şekilde mahvedeceğini biliyordum. Kişiliğinden, hükmeden gözlerine, tatlı ama alaycı sesine seninle ilgili her şey, senden sonra gelen hiçbir erkeğin seninle kıyaslanamayacağını biliyordum."

"Ama yine de bizi ayırdın."

"Seni korudum." Elimi göğsüne bastırarak onun boşluğuna doğru ilerliyorum. "Seni zayıf kalbimden korudum. Gerçekten senden ayrılmak istediğimi mi sanıyorsun? Seni çok seviyordum Knox. Beni tekrar bir araya getiren ve bana değerimi gösteren adam sendin."

Gözleri daralıyor, göğsü kabarıyor ve elleri iki yanında gidip geliyor, öfkesi dalga dalga yayılıyor.

"Bu kelimeleri öfkeyle söylemeye iznimiz olmadığını sanıyordum," diyor, çenesi o kadar gergin ki konuşurken ağzı zar zor hareket ediyor. "Bunları birbirimize hiç söylemedik ve sen şimdi, sekiz yıl sonra, hiçbir önemi yokken söylemeyi mi seçiyorsun?"

"Eğer önemli değilse, o zaman neden umursuyorsun? Eğer bunların hiçbiri senin için önemli değilse, neden buradasın? Sadece beni incitmeye mi çalışıyorsun? Çünkü eğer öyleysen, aferin sana."

"Canını mı yakıyorum?" Göğsünü işaret ediyor. "Seni aşmak için ne yapmak zorunda kaldığının farkında mısın? Neredeyse başlangıç pozisyonumu kaybediyordum. Koç sık sık beni yedek bırakmakla tehdit ediyordu çünkü kafamı kıcımdan çıkaramıyordum. İkinci ligdeki ilk yılımın tamamı zihinsel olarak mücadele etmekten ibaretti, çünkü sana takılıp kalmıştım. Bana yardım ettiğini mi sanıyorsun? Beni koruduğunu mu? Hayır, aklımı başımda tutan tek şeyi elimden aldın. Ve hala bundan zarar görüyorum. *Hâlâ* seni düşünüyor ve rüyalarımın giriyorsun." İleri doğru bir adım atıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor, etrafımızdaki hava daralıyor. "Hâlâ dudaklarını vücudumun her yerinde hissetmenin, çılgılık atana kadar amını yalamanın, asla ayrılmak istemeyeceğim kadar içine gömülmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum."

Ellerim titriyor, onları sıkıca birbirine bağlı tutuyorum, ona uzanmanın cazibesi çok güçlü.

"Ama sen aynı hislere, aynı düşüncelere sahip değilsin, değil mi Em? Çünkü aramızdaki bu ilişkide sen bir ayağını dışarıda tutarken ben hep içerideydim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Beni aşağılamayı bırak." Parmaklarımı göğsüne bastırıyorum. "Duygularıma anlamsızmış gibi davranmayı bırak." Onu tekrar dürtüyorum, ama bu sefer elini parmaklarımın üzerine kenetliyor ve beni kendisine daha da yaklaştıırken koluma doğru bir şehvet şimşegi gönderiyor. "Dur-" Diğer eli belime dolandığında derin bir nefes çekiyorum.

"Neyi durdurmayı? Benden ayrılmanın hayatının en kötü kararı olduğu gerçeğini kabul etmen için seni zorlamayı mı?"

Benden en az bir karış daha uzun olduğu için, benimkileri ararken onun için için yanan gözlerine bakıyorum. Kafamda ezberlediğim her zamanki açık mavi havuzlar koyu, daha fırtınalı bir renge bürünüyor ve üzerimde bir uyarı hissi uyandırıyor. Benden cevaplar isterken yüzü daha keskin, tutuşu daha güçlü, sesi daha derin.

"İtiraf et, Em."

"Neden? Kendine haklı olduğunu söyleyebilmek için mi?" "Evet."

"Hayır," diyorum onu iterken, ama bileğimi yakalıyor ve beni döndürüyor, böylece küçük ofisin duvarına bastırılıyorum. Elleri

Bakışları vücudumda gezinirken kalçalarım bastırıyor, aramızdaki sıcaklık ateş korları gibi çatırdıyor, daha büyük bir şeye tutuşmaya hazır.

"Eğer itiraf etmeyeceksen, o zaman bana şunu söyle ... bana karşı hala bir şeyler hissediyor musun?"

Başını daha da yaklaştırıyor, cennet gibi kokusu midemi düğüm düğüm ederken etrafımızdaki havayı sakınleştiriyor. Sekiz yıl boyunca neredeyse hiç temas kurmadıktan, bu adamı görmekten kaçınmaya çalıştıktan sonra, sanki onun varlığı bir duygu selinin kilidini açmış gibi ve ben yavaş yavaş, her seferinde bir nefesle boğuluyorum.

Ne söyleyeceğimi anlamaya çalışırken sorduğu soru aramızda asılı kalıyor. Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor muyum? Gerçek şu ki, onları hiç kaybetmedim. Her zaman aklımın bir köşesinde, kalbimin bir köşesinde bu adama karşı duygularım vardı. Kiminle çıkarsam çıkayım ya da unutmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o her zaman hayatımın bir parçasıydı, benliğimin bir parçasıydı.

"Eğer yapsaydım... ne yapardın? Yüzüme güler, sana söylemişim der ve bu odadan hışımla çıkıp gider miydin?"

Gözlerinin daha fazla kısılabileceğini düşünmediysem, yanılmışım.

"Eğer bunun gerçekten kanıtlamak için bir tuzak olduğunu düşünüyorsan, çok yanılıyorsun." Kavrayışı sıkılaşıyor. "Bu bir tuzak değil. Bu bir test."

"Bir test mi?" Kalçaları benimkilere bastırırken soruyorum. Vücudum anında onunkinin içinde erirken keskin bir nefes çekiyorum, titreyen bacaklarım beni zar zor ayakta tutuyor. "Ne tür bir test?"

Elleri kollarımda, omuzlarımda, nasırlı ve sert parmaklarının çenemi kavradığı boynumda geziniyor. Gözleri benimkilere dikilmiş, aramızda elektrik gidip geliyor. Üniversitede parlayan eski alev yeniden alevleniyor. "Bu tür bir test," diyor ağzımı yukarı dudaklarını dudaklarım bastırmadan hemen önce. İlk başta yumuşak bir öpücük, sanki kaçmayacağımdan emin olmak ister gibi, ama ben kıpırdamadan durunca öpücüğü ve sarılmayı derinleştiriyor

Benim üzerimde etkisi var.

Yumuşak ama farklı, daha önce ondan hiç hissetmediğim bir çaresizlik duygusuyla, dili dudaklarımı ayırıp ileri dalmadan önce dudakları dikkatlice dudaklarımda geziniyor. Ellerim boynuna dolanıyor. Vücudum ona doğru bastırıyor. Birlikte geçirdiğimiz zamanların anıları göğsüme çarpıyor.

Onunla avluda ilk kez gerçekten tanıştığımda. Yüzündeki haritayı sıyırdığında yüzünde beliren o gülümseme.

Yemekhanede, etrafımızdaki herkesin o ilk öpücük. Migrenim tuttuğunda bana sarıldığı gece.

Taraflar.

Şaka.

Şehvet dolu bakışlar.

Şimdiye kadar tattığım en lezzetli dudakların içine gömülürken, hızlı ileri sarılmış bir anı makarası gibi zihnimde dönüyor.

Bunu özledim. Onu sevmeyi hiç bırakmamışken nasıl bırakabilirim ki? O bir üniversite kaçamağı ya da hayattaki bir sonraki erkek için bir basamak değildi, çünkü Knox her zaman o erkek olacaktı.

Ağzı yavaşlıyor, dili yavaş yavaş benimkinin üzerinde geziniyor, sonra çekilip bir adım uzaklaşıyor ve beni duvara yaslanmış halde bırakıyor, göğsüm kabarıyor, meme uçlarım onun dokunuşu için ağrıyor.

Yaptığı şeye inanamayarak, sanki kendine güvenmiyormuş gibi bir adım daha geri atar.

"Siktir," diyor arkasını dönerken nefesinin altından. "Siktir," diyor biraz daha yüksek sesle.

"Knox-"

"Yemin ederim Em, ağzından çıkacak bir sonraki kelime bunu yapmamalıydık olursa, kendimi kaybederim." Sırtı gergin, omuzları gerginlikten neredeyse kulaklarını öpecek.

"Bunu söylemeyecektim."

"O zaman ne söyleyecektin?" Yüzünü bana döndü, muhteşem yüzünde stres okunuyordu.

Mücadele ediyor. Beni istemek istemiyor ama istiyor. Gözlerindeki kararsızlığı ve küçük bir ihtiyaç ipucunu görebiliyorum.

Vermem gereken bir karar var, yine büyük bir karar. Ya bu adamdan onu birbirimize olan bağlılığımızdan kurtarmaya çalışacağım ya da kalbimi ortaya koyup bu tesadüfi andan bir şeyler çıkarmaya çalışacağım.

Derin bir nefes aldım ve "Bu gece benimle çıkar mısın diyecektim?" dedim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KNOX

Derin nefes al.

Sopama bakıyorum ve kalabalığı, dokuzuncu devrede taraftarları coşturmaya çalışan müziğin ritmini duymazdan geliyorum. Bir sayı gerideyiz ve bugünkü maç için gösterecek hiçbir şeyim yok.

Derin bir nefes alarak vurucu kutusuna girdim ve pozisyonumu aldım.

Toronto'nun kapaticısı Pederson tüm sezon boyunca ışık saçtı ve sayımda iki sayı geride olduğuma göre yakında bir K daha yapabilir.

Dunn'ın önden gittiği birinci bölgeye bakıyor, oyuna alınmamaya dikkat ediyor, çünkü dokuzuncu devrenin sonundayız ve bir sayı gerideyken hiç atış yapmadan birinci bölgede oyuna alınmak büyük bir günah.

Pederson topa sarıldı ve yan koluyla topu tam alanın içine attı. Salladım ve havaya vurdum, topun yakalayıcının eldivenine çarpma sesi kulağımda çınlıyordu.

Orospu çocuğu.

Kaskımı çıkarıp içine bağırarak yedek kulübesine doğru ilerliyorum. Merdivenlere ulaştığımda, koçumun bakışlarını görmezden gelerek hızla aşağı iniyor, sopamı, kaskımı ve eldivenlerimi kask bölmelerinin yanına fırlatıyor ve yedek kulübesinin sonuna doğru ilerleyerek bir içecek alıyorum.

Ne boktan bir oyun. En son ne zaman bu kadar boktan oynadığımı hatırlamıyorum. Ve hepsi geçmişimin beni avlamak için geri gelmesinden dolayı.

Emory'nin bunca zamandır Chicago'da yaşadığına hâlâ inanamıyorum.

Bunca zamandır.

Hayallerimin kızıyla geçireceğim küçük bir an için hâlâ özlem duymadığımı söylemek isterdim ama bu yalan olur.

"Dostum, bugün sana neler oluyor böyle?" Carson gelerek sordu. "Sanki büyükler liginde ilk kez vuruş yapıyormuşsun gibi davranıyorsun."

Kameraların yanında sesimi alçaltarak yüzüme bir havlu tutuyorum.
"Aklım oyunda değil."

"Yok artık."

Kalabalık patlıyor ve Flores'in tek vuruşla koşucuyu ilerlettiği sahaya bakıyoruz. En azından bugün biri takıma katkı sağlıyor.

" oluyor?" diye soruyor, ciddi bir endişeyle.

Bilmesi gerekir. Oyunumu bozan tek şeyi, beni oyun zihniyetimden çıkarabilecek tek şeyi biliyor: Emory.

"Bugünkü çek töreninde Emory'ye rastladım." "Em-

" Başını sallıyor. "Bekle, ne?"

"Evet, bağışta bulunduğumuz ilkokullardan birinde kütüphaneci."

"Chicago'da mı yaşıyor?"

"Evet, hiç gitmedi."

Carson şapkasını kaldırır ve başının üstünü kaşır. "Lanet olsun."

"Evet. Onu gördüğümde etrafımdaki her şey kıpkırmızı oldu diyelim ve ne olduğunu anlamadan ofisine daldım ve onu hıçkıra hıçkıra ağlarken buldum. Öfkeden çılgına döndüm. Aramıza kazık soktu."

"Kahretsin." Seyirciler tekrar tezahürat yapıyor ve Kennedy Pederson'dan bir yürüyüş alarak ilk sıraya geçiyor. Biri dışarıda, kaleler dolu; bu maç gerçekten kazanabiliriz. "Ne yaptın sen?"

"Kalbi kırık her aptalın yapacağı şeyi yaptım. Ona bağırdım, her şey için onu suçladım ve sonra onu duvara yaslayıp dilimle ağzını siktim."

"Siktir." Kıkırdıyor. "Dostum, onunla öpüştün mü?"

"Evet ve hayatımın en iyi öpücüğüydü derken şaka yapmıyorum, ilk öpücüğümüzden bile daha iyiydi. Sanki sekiz yıldır nefesimi tutuyormuşum da sonunda bırakmışım gibiydi. Beni ne kadar sarstığını görünce o kadar hazırlıksız yakalandım ki, geri çekildim ve bir fırtına gibi küfrettim."

"Kulağa doğru geliyor."

"Ondan sonra ne oldu?"

Köşede dedikodu yapan iki tavuk gibi, içkimden bir yudum aldım ve "Bana çıkma teklif etti" dedim.

"Ne? Benimle dalga mı geçiyorsun? Sana çıkma mı teklif etti? Yaşadığınız onca şeyden sonra mı?"

"Evet." Bir havlu alıp omuzlarıma atıyorum ve sadece yüzümü silmek için kullanıyorum.

"Ne dedin sen?" Sapanın sesi dikkatimizi sahaya çekiyor. Top dış sahaya doğru uçuyor, derinlere. Dunn üçüncü çizgide topa yetişiyor ve top yakalandıktan sonra üçüncü çizgiye doğru koşuyor. Kayarak eve giriyor ve skoru eşitliyor.

Yedek kulübesine ulaştığında takım onu yumruk tokuşturarak ve beşlik çakarak tebrik ediyor. Biz de kutlamaya katılıyoruz ama kutlama bitince, "Ona düşüneceğimi söyledim ve ayrıldım. Bana dairesinin adresini mesaj attı ve maçtan sonra gelmek istersem onu nerede bulacağımı bildiğimi söyledi."

"Kahretsin, dostum. Gidecek misin?"

"Hiçbir fikrim yok ama bu akşamki oyunum bir şeyler yapmam, bunu çözmem gerektiğinin açık bir göstergesi."

"Onu tekrar görmek istiyor musun?"

"Siktir. . . evet, biliyorum. Ama hala çok kızgıyım."

"Anlaşılabilir. Askere alındığımızda kafanı oyuna vermen bu kadar uzun sürdüğü için seni neredeyse dövmek zorunda kalmıştım. O zaman da, şimdi de. Ama o senin asla unutamadığın tek kız."

"Ne diyorsun sen?" Bir anda kalabalık patlıyor ve takım arkadaşlarımız kutlama için yedek kulübesinden dışarı fırlıyor.

Kazandık, nasıl oldu bilmiyorum ama kazandık. Tezahürat yapan taraftarların arasından bana seslenirken Carson'la ben de arkasından yakından takip ediyoruz. "Onun ne istediğini görmek gerek. Bunu kendine borçlusun."

Takım tezahürat yaparken ve su soğutucuları etrafa savrulurken, göğsümün altında donuk bir gümbürtüden, kendini diriltmeye çalışan bir nabızdan başka bir şey hissetmiyorum.

Onu görmek hayatımın en iyi ya da en kötü kararı olacak.

Ne yapacağımı bilsem sikerim.

Kamyon park halindeyken Joe's Meats yazan şarküteri tabelasına bakıyorum.

Şarküteri dükkanının üstünde ne işi var?

Sokaklar zar zor aydınlatılıyor, birkaç sokak ötede uyuşturucu satıcılığı yaptığını tahmin ettiğim bir grup adam vardı ve

yaşadığı yoldaki her pencerede parmaklıklar var.

Ne oluyor lan?

Anahtarlarımı cebime koyup Emory'nin mesajda beni yönlendirdiği yan kapıya yöneliyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, ayaklarım yıpranmış, cılız merdivenlere ağır ağır düşüyor.

Maçtan sonra duş alıp giyinmek için acele etmedim. Ona geldiğimi haber vermek için mesaj atmadım, gerçekten ona arabayla gidip gidemeyeceğimden emin değildim. Tutabileceğimden emin olmadığım bir söz vermek istemedim ama bir şekilde kamyonetim onun dairesini buldu.

Merdivenin tepesinde sadece bir kapı var, ahşap o kadar çok boyanmış ki kapı pürüzsüz olmaktan ziyade yapışkan görünüyor.

Kendimi uzaklaşmaya ikna edemedim kapıya vuruyor ve ellerimi ceplerime sokuyorum. Bir hışırtı duyuyorum, ardından döşeme tahtasının gıcirtısı geliyor ve kilitler yer değiştiriyor.

Kapı açılır ve diğer tarafta şaşkın, gözleri dolmuş bir Emory durur.

Siktir, muhtemelen gelmeyeceğimi düşündü.

Beyaz bir eşofman altı ve gri bir atlet giymiş, yüzünü hızla siliyor ve boğazını temizliyor. "Knox," diye ciyakladı, "Ben Geleceğini düşünmemiştim."

"İçeri girebilir miyim?"

"Evet, tabii ki." Kapıyı daha geniş açıyor ve ortaya çok küçük ama ev gibi bir stüdyo daire çıkıyor. Yatak odası küçük bir bölmeyle ayrılmış ve daha da küçük bir düz ekran televizyonun karşısına küçük bir koltuk koyacak kadar yer açmış. İnanılmaz derecede mütevazı, dairesi benim yatak odam büyüklüğünde, ama burası onun.

Kapıyı arkamdan kapatırken içeri bir adım atıyorum.

Hâlâ ne yapacağımı bilemez halde, ellerim ceplerimde, onun küçük girişinde duruyorum.

İlk konuşan o oldu. "Maçı izledim." Yere baktı. "Galibiyet için tebrikler."

"Teşekkürler. Katkıda bulunacak hiçbir şey yapmadım."

"Bir atışla vuruldun, bu da bir şeydir."

Kahretsin, beni kıkırdatmasından nefret ediyorum. "Büyükannem orada durup bunu yapabiliirdi."

"Bahse girerim ki, bunu atlatamazdı. Muhtemelen kaburgası kırılır ve beyin sarsıntısı geçirirdi."

haftalar."

Başımı salladım. "Şu anda esprili davranma."

Dudakları inceliyor. "Neden buradasın, Knox?"

"Çünkü beni sen davet ettin."

"Ama bana kızacaksan, kötü davranacaksan, gitmeni tercih ederim."

Kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor. "Ne bekliyordun ki? Bir düğmeye basıp aramızdaki her şeyi düzeltmemi mi? Ben bu şekilde çalışmıyorum, Emory."

"O zaman belki de bu iyi bir fikir değildi."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Şimdiden havlu mu atıyorsun?"

"Eğer havlu atıyor olsaydım, seni asla davet etmezdim. Ve eğer tam bir pislik olacağını bilseydim, küçük dünyama girmene asla izin vermezdim."

"Evet, küçük doğru." Alanı tarıyorum.

Sesi daha da öfkelenerek, "Evime gelip hakaret etme. Senin gibi milyon dolarlık bir maaşım yok. Benimki yetersiz ve yeterince biriktirdiğimde sık sık kütüphaneye yeni şeyler almak için harcıyorum. Ve bu benim için sorun değil, çünkü o çocukları seviyorum. Kameraya gülümseyip gitmek zorunda değilim. Aslında olayların tam içindeyim."

Yumrukları paketlemek: Bu oyunda iki kişi oynayabilir.

"Kürsünden in, Emory. Zemin katta olman Joan of Arc olduğun anlamına gelmez. Programıma göre elimden geleni yapıyorum. Ve bugünkü gibi etkinliklere istediğim için katılıyorum, zorlandığım için değil."

"Bugün kesinlikle zorlanmış görünüyorsun," diye mırıldanıyor dönerken.

"Eski kız arkadaşım aniden ortaya çıktığı için oyundan düşmüştüm. O yüzden biraz tutuk olduğum için kusura bakmayın."

"Her şey için beni suçlamakta çok acele ediyorsun."

"Çünkü suçlu sensin. Bunu neden göremiyorsun? O geceyi hatırlamıyor musun? Migren numarası yaptın, evine geri döndün, kararını açıklarken karnıma yumruk attın. Suçlu yüzde yüz sensin."

"Ben öyle görmüyorum," diye karşı çıkıyor. "Ve bir kez olsun kendini benim yerime koyamayacak kadar öfkeyle körleşmiş olman çok şaşırtıcı-"

"Kendini benim yerime koy," diye bağıriyorum göğsümü yumruklayarak.

"Kendini benim koy, Emory. Bakalım soğukkanlılığını koruyabilecek misin?"

hiçbir şey olmamış gibi davran."

"Ben de senin yerindeydim," diye bağıyor. "Aynı acıyı, aynı kalp ağrısını hissettim, hatta daha da kötüsünü çünkü yetişkin olup karar vermesi gereken bendim."

"Sen de benim kadar acı çektiğini mi sanıyorsun? İnanılır gibi değil."

Ellerini yüzüne götürür ve başını sallar. "Bu çok anlamsızdı. Seni buraya neden davet ettiğimi bilmiyorum. Asla benim yolumdan gitmeyeceksin."

"Evet, bu anlamsızdı." Bir adım geri çekiliyorum, bunu yaparken kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Sadece git, Knox. İçimde hiç mücadele kalmadı."

"Üniversitede bu çok açıktı, istediğimiz şey için savaşmaya fırsat bulamadan pes ediyorduk."

Gözleri benimkilere takılıyor, yenilginin yerini hızla öfke alıyor. Kapıya doğru yürüdü, ardına kadar açtı ve şöyle dedi: "Seninle tanışmadan önce, beni sevmesi ve koruması gerektiğini düşündüğüm bir adam tarafından duygusal istismara uğradım. Brentwood'a geldiğimde yapışkan bantla zar zor bir arada tutuluyordum. Derin nefes almayı hatırlamak benim için zahmetli bir işti. Ve sonra seninle tanıştım. Sen hemen bir şeyler istedin ama ben hala kırılmıştım. Senin ne kadar özel olduğunu bildiğimden, yavaş yavaş kendimi toparlamaya ve senin hak ettiğin gibi, senin kadar özverili ve nazik bir kadın olmaya çalıştım. Büyüdüm, inşa ettim ve yavaş yavaş kendimi sana layık hissetmeye başladım." Yanağından bir damla yaş süzülüyor ve kalbim uzanıp onu silmemi istiyor ama aklım zayıflık göstermeyi reddediyor. "Noel tatilinden sonra ihtiyacın olan her şey, güç, kaya olabileceğimi biliyordum ve sonra askere alındığını öğrendim. *Ve* bu kararı biz bir araya gelmeden önce vermiştin. Bir bütündüm. Hâlâ bantla bir arada tutulduğumu biliyordum, daha güçlü bir bantla ama yine de bantla. Sana ihtiyacın olandan daha fazla zarar vereceğimi biliyordum. Muhtaçlığımın dikkatini dağıtacağını, mesafemizin seni rahatsız edeceğini, iletişim eksikliğimizin oyununu etkileyeceğini biliyordum ve buna izin veremezdim. Sen daha fazlasını hak ediyordun. Bu yüzden bitirdim, çünkü daha fazlasını hak *ediyordun*. Ve sen *daha fazlasını* aldın, Knox. Hayallerine *ulaştın*. Ve senin de belirttiğin gibi, benim hayatım senin gözünde çok ama çok daha küçük ve önemsiz." Derin bir nefes alıyor ve sonra kapıyı işaret ediyor. "Ve şu anda, seni tekrar görmek zar zor kuruyan beton benliğimde bir çatlak açmış olsa da,

Hakaretlerinizden ve yanlış anlamalarınızdan daha fazlasını hak ettiğimi biliyorum. Lütfen git."

Bir sonraki hamlemi düşünerek yanağımı çiğniyorum ama ağızımdan bir şey çıkmayınca ne yapacağımı biliyorum.

Ona sırtımı dönerek kapıya doğru bir adım atıyorum, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha, ta ki dairesinden ve bir kez daha hayatından çıkana kadar.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

EMORY

T Kapı çarpıyor, dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerime kapanarak hıçkırıyorum.

Kalbimi ortaya koydum ve o her şeyi ezip geçti.

Ama dürüst olmak gerekirse, ona kızmaya hakkım var mı? Pek sayılmaz, çünkü itiraf etmesem de kendimi onun yerine koymayı ve benim ona yaptığımı o yapsaydı nasıl tepki vereceğimi düşündüm. Mantıklı *yanım* diyor ki, *oh, anlıyorum*, bana yardım etmeye çalışıyordu, bana elinden gelen en iyi şekilde hizmet etmeye çalışıyordu.

Ama tutkulu yanım, kalbimin emrettiği yanım, en az onun kadar kızgın olurdu, çünkü sahip olduğumuz şey özeldi. Yaşadığımız şey daha önce deneyimlediğim hiçbir ilişkiye benzemiyordu. Başka bir insan tarafından hiç bu kadar tüketilmemiştim ve hiç bu kadar tapılmış hissetmemiştim.

Biz mükemmel bir eşleşmeydik.

Yine de bazen mükemmel eşleşmenin ayrılması gerekir.

Kendimi yerden kaldırmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum, dudaklarımdan kaçan hıçkırıkları yatıştırıyorum ve kendimi yerden sıyırmaya başlıyorum.

Kendimi toparlayıp burnumu silmek için bir peçete almak üzere mutfağa yöneldiğimde kapım hafifçe çalınıyor. Dönüp girişe bakıyorum, keşke şu anda X-ray görüşüm olsaydı.

Geri mi döndü? Daha fazla kavga etmek mi istiyor? Yan binadaki komşularımdan biri mi? Kağıt inceliğinde duvarlarımız var.

Bağırış çağırıştan ve bunu kimin duymuş olabileceğinden biraz utanarak kapıya doğru yürüyüp açtığımda endişeli bir komşuyla değil, ... Knox bir kez daha diğer tarafta duruyordu. Her iki eliyle de kapının pervazını tutuyor ve yenilgiyle başını öne eğmiş durumda.

Nabzım hızlanıyor, ellerim kontrolsüzce titriyor, bir şeyler söyleyecek kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Küçük bir umut kırıntısıyla kırılan zihnim, neden orada durduğunu, neden böyle acı bir bağırış sonra daireme geri döndüğünü sorguluyor. Onu selamlamak için kelimeler bulmak yerine, konuşmasını bekliyorum.

Titizlikle geçen birkaç dakikadan sonra başını yavaşça kaldırıyor, mavi, fırtınalı gözleri benimkilerle birleşiyor. Kolları iki yanında titriyor, parmak eklemleri kalıbı sıkıca tutmaktan bembeyaz olmuş. Yoğun ve tutkulu, vücudu gözlerinden geçen karışık duygularla titreşiyor ve hayatım boyunca onu okuyamıyorum.

Sonunda dudakları ayrılıyor ve acı dolu bir sesle, "Seni seviyorum, Emory" diyor. Uzanıp beni ensemden tutarak kendine doğru çekerken her ses, her ışık parıltısı, kalbimin her atışı duruyor. Sersemlemiş bir halde ellerim göğsüne düşüyor ve dengemi bulmaya çalışıyorum. Başımı eğiyor, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum. "Seni o kadar çok seviyorum ki, seni kollarıma alana kadar kalbimin kanamasının durmasına izin veremiyorum. Sana kollarımda ihtiyacım var."

"I . . . I . . ." Hava ciğerlerime zar zor ulaşıyor.

"Bana aynı şekilde hissetmediğini söyle. Hemen şimdi söyle, ben de bu kapıdan çıkıp gideyim ve seni bir daha rahatsız etmeyeyim, ama bana karşı zerre kadar sevgin varsa, beni dairene davet edersin. Ne olacak, Em?"

Sesinde güven var, yıllar önce duyduğumu hatırladığım bir komut, ama ensemdaki elinin titremesi ve avucumun altındaki kalbinin hızlı atışıyla çelişiyor.

Hiç durmadım.

"Cevap ver bana," diyor, sabrı tükeniyor.

"I . . ." Sesim kesildi. "Seni seviyorum, Knox. Hiç durmadım ve duracağımı da sanmıyorum."

Dudakları gergin, çenesi esniyor, bir an için beni iteceğinden endişeleniyorum ama daireme girip kapıyı çarptığında beni kollarına alıyor ve yatağıma götürüp beni nazikçe yatırıyor ve üzerimde duruyor. Başının üzerinden uzanarak tişörtünü çekip çıkardı ve *şimdiye kadar* gördüğüm en seksi göğsünü ortaya çıkardı.

Vay

canın

a.

Kahr

etsin.

Knox zaten belirgin göğüs kasları ve yontulmuş karın kaslarıyla formdaydı, ancak üniversiteli Knox yetişkin Knox'un yanında hiçbir şey. Kilo almış ama yağ değil, sadece saf kas. Daha geniş, kemiklerinde daha fazla et var. Kalçalarının üzerinde, nefesiyle birlikte seğiren ve hareket eden kaslar var. Karın kasları mükemmel bir şekilde yontulmuş ve şekillendirilmiş. Kolları ve omuzlarının açılı keskin, tüm doğru yerlerde ve göğüs kaslarının arasında hacimli,

Birinin başlayıp diğerrinin bittiğı kesin bir çizgi var. Nefesimi kesen bir Adonis.

Ve ayrıca beni utandırıyor.

Yana bakıyorum ve alt dudağımı ısıyorum, bu atletik güç merkezinin önünde soyunmayı gerçekten istemiyorum.

"Gömleğı çıkar, Em."

Daha sıkı sıkıyorum. Tedirginliğimi görünce çömeliyor ve çenemi kaldırıyor. "Gömleğı çıkar."

"Ben farklıyım Knox. Ben aynı kız değilim."

"Evet, haklısın. Hatırladığımdan daha da güzelsin, o yüzden gömleğı çıkar." Elleri etek ucuna gidiyor ve yavaşça çekerek siyah pamuklu sütyenimi ortaya çıkarıyor. Aldığım kilolar yüzünden göğüslerim daha büyük ve kığım eskisinden daha büyük. Karnımın o kadar düz olmadığından ve üniversitedeki kadar kendime güvenmediğimden bahsetmiyorum bile. Daha önce Knox'un önünde soyunurken hiç sorun yaşamamıştım, ama şimdi, bir spot ışığı her güvensizliği vurguluyormuş gibi hissediyorum.

Kollarımı belime dolayıp gözlerimi kaçırıyorum. "Biraz kilo almışım."

Bir kez daha iki çenemi tutuyor, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum. "Bunu söylediğimde bana güven, Em. Sen şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem kadınsın." Arkama uzanıyor ve bir eliyle sütyenimi açarak göğüslerimin ağırlığının kumaşı aşağıya doğru itmesine izin veriyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor, beni arkaya yatırıyor ve üzerimde geziniyor. "Em, göğüslerin ..." Birini eline alıp sıkarken sesi kesiliyor. Eli yuvarlak kürenin üzerinde çalışıyor, yeni boyutunu, artan hassasiyetimi keşfediyor. Meme uçlarım zirve yapıyor ve o anı ağzını pembe yumruya indirmek için kullanıyor. Başı öne eğik ve vücudu benimkinin üzerindeyken ellerimi sırtında gezdiriyorum, avuçlarımın altındaki her kas seğiriyor.

Sertçe emiyor, bir göğsümü sıkarken diğerr meme ucunu çekiyor ve damarlarıma zevk dalgaları gönderiyor. Ayağa kalkıp bana gülümsediğinde ve ardından pantolonumun belinden tutup tangamla birlikte aşağı çektiğinde ona duyduğum acı katlanarak artıyor.

"Kahretsin, Em." Bana bakıyor. "Ağda mı yapıyorsun?"

"Evet," diye cevap veriyorum, bacaklarımın arasına inerken yüzüm kıpkırmızı oluyor.

Bunun hakkında aylarca konuştuk, şakalaştık, hatta ilk kimin kıracağına dair iddiaya bile girdik, bu yüzden sonunda gerçekleşiyor olması neredeyse

İnanılmaz.

"Tadının nasıl olduğunu bilmek için ölüyordum." Hiç tereddüt etmeden bacaklarımı açıp dizlerimi dışarı itti. Sonra dudaklarını yalıyor ve bana bakıyor. "Öğrenmeden bir dakika daha gitmeyeceğim."

Parmakları beni ayırırken başı bacaklarımın arasına dalıyor ve dili uzanıp klitorisime hafifçe dokunuyor.

"Tanrım," diye inliyorum, ellerim yanlarıma düşüp yorganı kavrarken sırtım yatağa gömülüyor.

"Aminin yalanması söz konusu olduğunda hâlâ bakire misin?"

Ona evet demek istiyorum, bunun benim için bir ilk olacağını söylemek istiyorum ama ne yazık ki son sekiz yıl boyunca bir aziz değildim ve onun da öyle olduğundan şüpheliyim. Öyle olmadığını biliyorum. Bu yüzden dürüstlüğü seçiyorum.

"Hayır."

Şehvet dolu gözlerle beni incelerken çenesi titriyor. "O zaman, klitorisini okşayan başka birinin dilinin anısını silmek zorunda kalacağım."

Düşündüğüm gibi dalmak yerine acele etmiyor, iç bacaklarım boyunca öpücükler konduruyor. Telaşsız, her bir öpücüğün tadını çıkarıyor, tepeme doğru ilerlerken dili birkaç kez dışarı bakıyor, ağzını kasık kemiğimin üzerine, sonra daha aşağıya ve sonra yarığıma bastırarak dudaklarımdan bir nefes alıyor.

Diğer bacağıma doğru ilerliyor ve aynı lezzetli işkenceyi benimde tekrarlıyor. Dudakları tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor, elleri beni yerimde tutuyor, kontrolü ele almama izin vermiyor ve ağzı daha önce hiç hissetmediğim günahkâr şeyler yapıyor.

Nips.

Berbat

.

Licks.

Altında kıvranıyorum ve o hâlâ en çok acı çektiğim noktadan kaçınıyor.

Islak ve tahrik olmuş bir halde, ağzı karnımın güneyi yerine kuzeyine doğru ilerlediğinde inliyorum.

"Knox, lütfen, Tanrım, diline ihtiyacım var."

"Diğer adamları unuttun mu?"

"Aman Tanrım, evet. Lütfen, seni istiyorum. Sadece seni." Karnıma karşı, dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum, sonra ağzını yavaşça indirip merkezime ulaşıyor. Duraklıyor, parmaklarıyla dudaklarımı aralıyor ve sonra

Dilini klitorisimin üzerinde hafifçe gezdiriyor, böylece darbeyi neredeyse hiç hissedemiyorum. Bir fısıltı gibi, en hassas noktamın üzerinde gezinirken, omurgamın dibinde biriken zevk her tüy hafifliğindeki dokunuşla yükseliyor.

"Knox," diye nefes alıyorum. Dönmeye, daha fazla baskı için kalçalarımı kaldırmaya çalışıyorum ama beni sabit tutuyor, merkezimde en küçük orgazmın kasılmaya başladığını hissedene kadar hafifçe tekrar tekrar vuruyor. O kadar küçük, o kadar istediğim bir şey değil ki kendimi tutmaya çalışıyorum. Başka bir şey düşünmeye, durmasını istemeye çalışıyorum. Sanki düşüncelerimi duyuyor gibi, çünkü dili duruyor ve başını yukarı kaldırıyor, beni asılı bırakıyor, klitorisim zonkluyor, serbest bırakılma ihtiyacım haykırmama neden oluyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni izliyorum. , değil mi?" "Evet," diye cevap veriyorum, sesim inanılmaz derecede titriyor.

"Güzel, o zaman tekrar söyle, benim hakkımda ne hissettiğini söyle."

Durduğuna inanamayarak kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. "Seni seviyorum, Knox."

"Bana bak ve söyle."

Dirseklerime yaslanıyorum ve ona bakıyorum, yontulmuş yüzü çok yakışıklı, kaşları baş döndürücü gözlerinin üzerinde tünemiş. "Seni seviyorum, Knox."

Üst dudağını yalıyor ve sonra yüzünü bacaklarımın arasına gömüp dilini kalın bir şekilde klitorisime bastırıyor. Bırakıp hafifçe vurmadan önce baskı neredeyse dayanılmaz, sonra uzun, sert vuruşlar.

Bu kalıbı tekrarlıyor. Hafif, sert, hafif, sert. Kalın, ince, kalın, ince.

Bedenim beni ele geçiriyor ve onun adı katıksız bir tutku dalgasıyla dilimden dökülüyor. Vücudum kasılıyor, kalçalarım diline biniyor ve orgazmım şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor, her santimimi tüketiyor.

Durmuyor; ben yatağın üzerine yığılana kadar dilini oynatmayı bırakmıyor.

Beni yatağın daha da yukarısına taşıyana ve siki prezervatifle bağlanmış, taş gibi sert, bacaklarımın arasında durana kadar üstümde soyunduğunu zar zor duyabiliyorum.

Bana doğru eğilerek dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Dili benimkinin üzerinde dönüyor ve eli göğsümü bulup yoğuruyor, parmağıyla meme ucumu yuvarlıyor ve bacağıma sürtünüyor.

Çok sıcak.

Bu bana her zaman yakın olduğumuzu hatırlatıyor.
yol.

Nefes nefese kalışı, üzerimdeki ağır bedeni, uyarılmışlığımın kayganlığı
sikinin her yerinde.

Tanrım, bunu istiyorum. Onu sonsuza dek istiyorum.

"Bu an için o kadar uzun süre bekledim ki," diyor alnımızı birleştirerek.
"İçine girerken gözlerinin içine bakmayı bekledim. Amının sikimin etrafında
ne kadar sıkı olduğunu görmek için bekledim. İçine boşalmak için bekledim.
Çok uzun zamandır bekliyorum." Kolları bacakları titriyor ve ben uzanıp
yüzünü avuçluyorum.

"Ben de bekledim, Knox. Tek istediğim buydu. Tek istediğim sensin."
Doğrulup onu dizlerinin üzerine itiyorum ve boynunun arkasını kavrayarak
ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyorum. Aleti girişime yakın dans ederken
aramızdaki sıcaklık görülmemiş seviyelere çıkıyor. Elleri sırtımdan aşağı, beni
sıkıca kavradığı ve inlediği kıcıma doğru iniyor.

"Kahretsin Em, vücudun çok ateşli." "Knox,
yapma-"

Bizi hızlıca çeviriyor, böylece ben onun kucağında oturuyorum ve sırtı
yatağa dayanıyor, kalçalarının üst kısmı beni destekliyor.

"Sür beni. Seni izlemek istiyorum. Göğüslerinin zıplamasını, kalçalarının
dönmesini görmek istiyorum. Kıçını bacaklarıma yasladığını hissetmek
istiyorum. Her şeyini istiyorum."

Başka bir erkek olsaydı, sadece beni memnun etmek için bir şeyler
söylediğini düşünürdüm, ama Knox'u incelemek için bir saniye ayırdığımda,
tamamen ve tamamen samimi olduğunu görüyorum, bu da beni her
zamankinden daha seksi hissettiriyor.

Saçlarımı yana itip omzumun üzerinden süzülmesine izin vererek
ellerimi onun kaya gibi sert karnına bastırıyorum ve kalçalarımı yukarı
kaldırıyorum. Aramıza uzanıyor ve sikini girişime yerleştiriyor. Derin bir
nefes alarak, her seferinde yavaşça bir santim içeri alıyorum.

"Ah... lanet olsun," diye bağılıyor, boynundaki damarlar daha da
belirginleşiyor. "Em, Tanrım, çok sıkısın. Ne kadar oldu?"

"İki yıl," diyorum, henüz tam olarak oturmamış, vücudumun ona
alışmasına izin veriyorum. "Çok uzun bir süre."

"Kahretsin," diye inliyor, elleri kalçalarımın üstüne düşüyor.

Birkaç santim daha. Ona doğru her alçaldığımda iç organlarım istemsizce
onun etrafında kenetleniyor.

"Em, bunu durdurmalısın. Daha fazla dayanamayacağım."

"I . . . Kontrol edemiyorum," diyorum, eğilip kalkıyorum ve tekrar tam olarak oturuyorum.

"Siktir," diye bağıyor, göğsündeki tüm kaslar . ", bana bir saniye ver." Kalçalarımı geriye sallıyorum çünkü hareket aklımı kaybedeceğim.

"Em, dur."

Başımı sallıyorum ve ona sürtünüyorum.

"Bebeğim. . ah kahretsin." Yukarı doğru itiyor, beni o kadar sert sokuyor ki orgazmımın şimdiden arttığını hissedebiliyorum.

"Bu pozisyon çok fazla. Çok hızlı boşalacağım."

Söyle.

Görünüşe göre bunu istemedi, beni sırtüstü çevirdi ve Kalçalarını içime sokup çıkarıyordu.

"Tanrım, bu da çok fazla." Elim yılan gibi göğsüme doğru ilerliyor ve meme ucumu çekerek sıkıyor. Knox'un gözleri kararıyor, elimi dikkatle izliyor, sert memeyi çekiştirip duruyor.

Beni görünce, hızını artırarak girip çıkıyor, bir eliyle yatak başlığını kavrayıp diğeriyle bacağımı daha geniş bir şekilde itene kadar gücü beni yatakta yukarı itiyor. Göğsündeki gerginlik... inanılmaz. Karnındaki dalgalanma büyüleyici. Ve dudaklarının arasından çıkan gırtlak sesi öyle tahrik edici ki, içim kasılıyor ve uyuşma hissi tüm vücudumu kaplıyor, kalçalarımın arasında birikiyor.

Ağzımı ağızıyla kavrayıp orgazmımı benden çekip alırken sırtım yükseliyor ve çığlıklarım Knox'un dudaklarına düşüyor. İçime girip beni tam olarak doğru noktadan vururken, beyaz-sıcak zevk beni ikiye ayırıyor. O aynı anda homurdanırken ben de orgazm olmaya devam ediyorum ve onun da orgazmının kurbanı oluyorum. Yavaşça dünyaya geri dönmeye başlayana kadar bizi coşku dalgası boyunca sürüyor.

Başı omzuma doğru eğilmiş, kalçaları içime girip çıkarken "Lanet olsun" diyor. Başını kaldırıyor, ter saç çizgisini okşuyor, yakışıklı yüz hatlarını şok kaplıyor. "Vay anasını," diye tekrarlıyor. "Em, bu ..."

"Bu sekiz yıl gecikti."

"Bu sekiz yıldan fazla gecikmişti. Hayatımın en güzel deneyimiydi." Dirseklerine kadar alçalıyor, ağırlığının bir kısmını basıyor, buna . Bu rahatlatıcı. İhtiyacım olan şey bu.

"Tanrım, bacaklarımı hissettiğimi sanmıyorum." Kıkırdıyor ve dudaklarına hafif bir öpücük konduruyor.

Sevgiyle, parmağımı sırtında gezdiriyorum, olacaklar ve buradan nereye gideceğimiz konusunda midem düğümleniyor. Knox'la yaşadığım bu anla ilgili her şey en çılgın hayallerimi bile aşıyor ama beynimin bir kısmı hâlâ onun öfkesini kabullenmekte zorlanıyor. Olayları benim açımdan görmeyi reddetmesini.

Soru dilimin ucuna kadar geliyor ama anı mahvetmek istemediğim için tutuyorum. *Onu tekrar kaybedemem.* Bunun yerine, onunla tanıştığımdan beri kalbimi tutan adama sarılıyorum. Ayrıldıktan sonra uzun yıllar boyunca onun kolyesini taktım, ta ki çok ince ve narin olduğu için kırılana kadar. O zamanlar bunun sembolik olduğuna, bu kadar değerli bir şeyin zaman testine dayanamayacağına inanmışım. *Ben de bu kaybın yasını tuttum.*

Söylememiz gereken o kadar çok söz var ki. Kalplerimizin yeniden açmamız gereken o kadar çok köşesi var ki. Ama henüz değil.

Knox sanki yıllardır gerçek sevgiye açmış gibi onu sevdiğimi söylememi istedi. Hep açlık hissedenin sadece ben olduğumu düşünmüştüm. Boş. *Yalnız.*

Ama şimdi burada.

Kokusu sarıyor. *Sarhoş edici.* Kalbi benimle birlikte atıyor. *Sağlam.* Aşk beni tutuyor. *Acımasız.*

Onun kollarında uykuya daldım. *Barış.*

Ertesi sabah uyandığımda, en iyi şekilde ağrım var, ta ki bu ağrı en kötü şekilde değişene kadar.

Beni becerdi . . . ve gitti.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

EMORY

kapıyı arkamdan çarpıyorum, sallantının gücü duvarları sarsıyor.

"Lanet olsun," diyor Lindsay masasında dönerek. "Buraya bir ... hey, sorun ne?" gibi uçarak gelmeden önce bir kızı uyarabilir misin? Darmadağınık görünüşüme ve zar zor yapılmış saçlarıma bakarak bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Olamaz... Knox'a bir şey mi oldu?"

Tek gereken bu.

Üçüncü sınıflar için yapılmış küçük sıralardan birine oturduğumda gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başlıyor. Lindsay koşarak yanıma geliyor ve yüzünü bana dönerek sıraya oturuyor.

"En baştan başla."

"O kadar vaktimiz yok. Çocuklar her an spor salonundan dönebilir."

"O zaman bana CliffsNotes'u ver."

Bana bir kutu mendil uzatıyor ve ben de makyajımın daha fazla bozulmasını istemediğim için hızla gözlerimi siliyorum.

Bu sabah hazırlanmak neredeyse imkansızdı çünkü ağlamamı durduramıyordum. İlk uyandığımda Knox'u göremeyince belki bize kahvaltı getirmeye gitmiştir diye düşündüm; bilirsiniz, insanlar bunu yapar. Ama geri gelmeyince ya da mesaj atmayınca kendimi tamamen kaybettim. Gerçekten evime geldi, istediğini aldı ve gitti mi? Beni sevdiğine dair tüm o konuşmalar sadece pantolonuma girmenin bir yolu muydu?

Bize yaşattıklarım için beni cezalandırıyor muydu?

Aklıma gelen her soru cevapsız kalıyordu. Ona iyi olup olmadığını soran bir mesaj gönderdim, ancak karşılığında bir yanıt alamayınca bunu başından savdığı şeklinde algıladım.

Dün gece bana söylediği her şeyin, gözlerindeki bakışın, bana dokunuşunun gerçek olduğunu, beni gerçekten sevdiğini düşündüm.

Sanırım oyuna geldim.

Bunu bana yapacağını düşündüğüm son kişi tarafından.

"Ona nasıl çıkma teklif ettiğimi biliyorsun," diyorum
hıçkırıklar arasında. "Evet, cesurca, bayıldım."

"Sonunda evime geldi, hala öfkeliydi. Kavga ettik, ondan gitmesini istedim ve birkaç dakika sonra geri geldi ve beni sevdiğini söyledi."

"Aman Tanrım, gerçekten mi?" Lindsay soruyor, dudaklarının kenarlarından heyecan fışkırıyor.

"Evet, ben de ona aynısını söyledim, çünkü seviyorum Lindsay. Onu o kadar çok seviyorum ki, hiç vazgeçmedim."

"Bunu size söyleyebilirdim. Ondan sonra ne oldu? Neden şimdi ağlıyorsun? Kutlama için bir şeyler içmeyi planlamamız gerekmiyor muydu?"

Hikâyenin bundan sonraki kısmını boğulmadan anlatmaya çalışırken tekrar gözlerimi siliyorum. "Seks yaptık."

"Gah, ilk defa. Hayal ettiğin gibi miydi? Vücudu nasıldı? Tanrım, eminim harikaydı."

"Odayı oku," diyorum ve dudaklarını büzmesine neden oluyorum. "Seks yaptık ve çok daha fazlasıydı. Uykuya daldık ve bu sabah uyandığımda o gitmişti."

"Bekle, ne? Not bıraktı mı?"

Başımı salladım. "Hayır, ona mesaj attım ama bir şey çıkmadı."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Lindsay sinirlenir. "Seni becerdi ve gitti mi?" Başımı sallıyorum, bu hikâyenin en kötü kısmını doğrulayamıyorum. "Onu öldüreceğim. Bu kadar. Bu akşamki maça bilet alacağım, bir şekilde soyunma odasına gideceğim ve onu öldüreceğim. Ne düşünüyordu ki?"

Sesimi sakinleştirerek, "Sanırım bana bir ders vermeye çalışıyordu, sanki sekiz yıl önce istediğini elde etmişti ve artık hayatına devam edebilirdi. Kendimi çok ucuz hissediyorum." *Çok küçük.* Nasıl böyle bir adam oldu? Yaşadığım yer hakkında beni küçümsemekle beni incitmek niyetiyle seks için kullanan kibirli orospu çocuğu. Her yıl milyonlarca dolar kazanıyor ve bunun asla aklına gelmeyeceğini düşünmeme rağmen, belli ki gelmiş. Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Lindsay adım atmaya başlar, öfkesi akıp gitmektedir. "Onun bir pislik olduğunu hayal bile edemiyorum. Her zaman çok iyi biriydi ama yine de yetişkin olmak insanı sertleştiriyor. Ve dün seni nihayet fark ettiğinde sana bakış şekli, mutlu bir adam gibi görünmüyordu." Etrafında dönüyor. "Yüce Tanrım, eğer bunların hepsi intikam içinse, gerçekten aklımı kaçıracağım. Dottie'ye söyledin mi? İnsanları tanıyor, onu ortadan kaldırabilir."

Kalbim paramparça olsa da küçük bir kahkaha attım. Arkadaşlarımı çok seviyorum.

"Şu anda söylemeye katlanabileceğim tek kişi sensin." Çocukların beden eğitimi dersinden içeri süzölmeye başladığını duyuyorum, bu yüzden ayağa kalkıyorum ve ne kadar acı çektiğim için yüzümü buruşturuyorum. Öne doğru eğildim ve "Ve korkunç olan ne biliyor musun? Yemin ederim yaptığım her harekette onu bacaklarımın arasında hissediyorum. Çok ağrım var. Olanları sürekli hatırlatıyor."

Çocukların sesleri daha da yükselince Lindsay elini omzuma bastırıyor ve hevesli çocuklar duymasın diye fısıldıyor. "Merak etme, işten sonra Dottie ile acil bir toplantı yapacağız. Aşağı iniyor."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum, bir damla gözyaşı daha dökölüyor. Çocuklar koşuşturarak içeri girerken gözyaşımı çabucak siliyorum.

"Merhaba Bayan Ealson," diye sesleniyor tüm çocuklar. Onlara maskeli gülümsemeler veriyorum ve kütüphaneye geri dönüyorum, orada çok daha uzun saatler boyunca kendimi tutmaya çalışacağım.

"Gerçekten bana söylemeyecek misin?" Kütüphaneyi temizleyip iade edilen kitapları karıştırırken Cora soruyor.

"Tekrar yıkılmak istemiyorsam, okul bitene kadar dudaklarımı kapalı tutacağım. Yani üç saat daha."

"Benimle öğle yemeği için köşeden bir şeyler almak ister misin?"

Elimi karnıma bastırıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, çok aç değilim."

"Bu da muhtemelen sana bir şey getirmemi istemediğin anlamına geliyor."

"Hayır, bu sadece boşa para harcamak olur. Yine de teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Tamam." Uzun bir iç geçirdi. "Seni burada bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum. Belki biraz temiz hava almak istersin?"

"Burada gerçekten bir Debbie Downer olacağım, Cora. Şu anda bir deliğe saklanmak istiyorum." Ayrıca köşedeki şarküteriye kadar bile olsa herhangi bir yere yürümek kabus gibi geliyor. Çok ağrım var ve her adımda dün gece ne yaptığımı, neler olduğunu hatırlamak istemiyorum. *Bana nasıl davrandığını. Beni nasıl reddettiğini.*

"Yeterince adil. Bu hissi bilirim. Telefonum yanımda, bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Olur, teşekkür ederim."

Cora ayrıldıktan sonra ofise gidiyorum ve sabahtan beri telefonumu ellinci kez kontrol ediyorum. Üç mesaj var ama Knox'tan hiç mesaj yok.

Sandalyemde arkama yaslanıp mesajları açıyorum.

Dottie: *Lindsay bana bir mesaj gönderdi, neler kısaca anlattı.*

Bu gece acil toplantı var.

Dottie: *Benim evime gel. Yan'a bize o lezzetli yengeç keklerinden yaptıracağım.*

Dottie: *Özel bir dedektifim var. Bu orospu çocuğunu yakalayacağız.*

Yüzümden daha fazla gözyaşı akmadan önce son mesaja gülüyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onları durduracak bir çare yok gibi.

Ona mesaj atacak durumda olmadığım için telefonumu yere bırakıp kollarımı masaya, başımı da kollarıma yaslıyorum. O anı, ezici üzüntüyü içime çekmek için kullanıyorum. Üzerimde kara bir bulut gibi dolaşan kalp ağrısı hiç dinmiyor.

Düşündüm ki . . . Tanrım, aşkını itiraf ettikten sonra beni isteyeceğini düşünmüştüm. Çok yanılmışım. Bu kadar kaba olması akıl almaz bir şey. Beni hiç bu kadar incitmemişti, ama yine de onu ne kadar incittiğimi açıkça belli etti.

Ama intikam almak için, değil-

Tak tak. Tak.

Tam kapı açılırken başımı kaldırıyorum, Cora'nın kafası aralıktan içeri giriyor.

"Hey, iyi misin?"

"Evet." Ona sahte bir gülümseme veriyorum ve gözlerimi siliyorum.

"Peki. Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Kapı genişçe açılıp Knox diğer tarafta dururken alt dudağını ısıyor.

Onu *tekrar* gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve Cora'nın yanından geçip teşekkür ederek kapıyı kapattığında nefes alma yetimi kaybediyorum. Arkasından bir buket çiçek uzatıyor ve sonra yüzümü inceliyor, ifadesinde bir şaşkınlık var.

"Hey, sorun nedir?" diye soruyor, sesi yumuşak.

Sorun nedir? Ciddi olamaz.

Şu anda ne oluyor?

Gerçekten burada, önümde elinde bir buket mi tutuyor?

"Neden buradasın? . . buradasın?" Sertçe yutkunuyorum, sesim duygusallıktan çatlıyor.

"Neden ağlıyorsun?" Masanın etrafında dönüyor ve önümde diz çökerek beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Bebeğim, sorun ne?"

Bebeğim?

Bir şey mi kaçırıyorum?

"Sen . . . gittin. Bu sabah uyandığımda gitmiştin ve sana mesaj attığımda cevap vermedin."

"Sana sabah ağırlık çalışacağımı ve öğle yemeğinde görüşeceğimizi söylemiştim." Kaşları birbirine çarptı. "Em, sana bir not bıraktım."

"Ne?" Ağzım titriyor. "Nerede? Ben görmedim."

"Komodinin üzerinde, telefonunun yanında. Tanrım, hiçbir şey söylemeden seni terk ettiğimi mi sandın?"

Utanarak başımı salladım. "Sekiz yıl sonra istediğini elde ettiğini ve gittiğini sanıyordum."

"Kahretsın. . . hayır. Tanrım, Em, dün gece seni sevdiğimi söyledim. Bu senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

"Özür dilerim." Başımı ellerimin arasına gömüyorum, omurgamda rahatlama başlıyor. "Ne düşüneceğimi bilemedim. Her şey çok hızlı oldu, seni tekrar görmek, sana yeniden aşık olmak, geceyi seninle geçirmek. Gerçekten darmadağın oldum." Kolunu belime doladı ve beni kendine çekerek sarıldı. "Seni seviyorum Knox ve dün gece yatağımda sen olmadan uyandıktan sonra ne olduğunu anlayamadım. Belki de düşündüğün kadar iyi değildim, belki de aynı kız değildim, belki de-"

"Belki de kendin hakkında bu kadar aşağılık düşünmeyi bırakıp benim gördüğüm kadını görmelisin." Saçımın bir telini kulağımın arkasına itiyor ve parmaklarını boynumda gezdiriyor. "Çok güzelsin, için de dışın da. Çok nazik ve tatlısın. Tutkulusun ve aramızda olanları kabullenmem zaman alacak olsa da, iliklerime kadar senin tanıdığım en özverili insan olduğunu biliyorum."

Bir hıçkırık kaçıyor benden.

"Seni seviyorum bebeğim ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek." "Ama mesajıma cevap vermedin."

"Telefon dün gece öldü. Şarj . Seni becermekle o kadar meşguldüm ki hatırlayamadım. Eğitimden doğruca buraya geldim, çünkü sana sormam gereken önemli bir soru var."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor, dudaklarının köşesi en seksi şekilde yukarı bakıyor. Göğsüme bastırdığım çiçekleri bana uzatıyor ve çiçek kokusunun gergin kalbimi rahatlatmasına izin veriyorum.

"Emory Ealson" -elimi tutuyor- "sekiz yılı aşkın bir süredir senin güzel benliğini tanıdıktan sonra, sana bir kez daha soracağım ve umarım hayır demezsin." Derin bir nefes alıyor, güzel gözlerini benimkilerle birleştiriyor ve soruyor: "Benimle öğle yemeğine gelir misin?"

Ağzımı kapatmadan hemen önce içimden hiç de kadınsı olmayan bir homurtu çıkıyor. Bu gerçekten oluyor. Önümde diz çöküyor, aşkını itiraf ediyor, tüm ilişkimizi tam bir döngüye sokuyor ve bunun için onu daha fazla sevemezdim.

Uzanıp yüzünü okşuyorum, hâlâ burada olduğu ve beni tekrar istediği için şoktayım. "Ama Knox, dün geceki bahsi kaybettin. Bu da demek oluyor ki. . . bana çok açık bir kıyafetle biftekli bir akşam yemeği borçlusun."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Şuna ne dersin? Şu anda benimle öğle yemeğine çıkıyorsun ve bu hafta sonu, öğleden sonraki maçımızdan sonra seni bifték yemeye götürüyorum ve sonra tatlı olarak o lezzetli amını yiyorum."

Buna itiraz edemem.

Öne eğildim ve dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdum. "Anlaştık."

Yerimde oturma odamda volta **atıyorum**. Kızlar, onlara her şeyi ama her şeyi anlattıktan sonra bir saat önce ayrıldılar. Soruları çok özeldi ve onları yanıtlamakta bir sorun yaşamadım çünkü bu sabahtan sonra tamamen Knox Takımı'nda olmalarını istiyordum.

Ve öyleler.

Bizim için daha mutlu olamazlardı.

İşten çıktığımda annemi aradım ve ona her şeyi anlattım. Beş dakika boyunca çığlık attı ve sonra hıçkırıklara boğuldu, bizi tekrar bir araya getirdiği için Tanrı'ya şükretti. Her zaman büyük bir Knox hayranıydı, özellikle de beni Neil korkumdan kurtarmak için neler yaptığını gördükten sonra.

Şimdi bekliyorum.

Bobcats kazandı. Dörde iki ve Knox inanılmazdı, biri tribünlere olmak üzere birkaç dalış oyunu yaptı ve saha boyunca üç tekli vuruş yaptı. Onu tekrar izlemek inanılmazdı. Her zaman onun elmas üzerinde bir sanat formu olduğunu, bir beyzbol oyuncusunun nasıl görünmesi ve nasıl oynaması gerektiğinin mükemmel bir örneği olduğunu düşünmüşümdür. Yaptığı onca sıkı çalışmanın ardından hareketlerini bu kadar basit bir şekilde gerçekleştirdiğini görmek büyük bir heyecan vericiydi.

Bu yüzden heyecanla ileri geri volta atıyor, onun daireme gelmesini bekliyorum.

Dışarıdan bir araba sesi geliyor ve adımlarımı sabitliyorum. Pencereye koşuyorum ve Knox'un arka kapıya doğru yürüdüğünü görüyorum.

O burada.

Kıyafetlerimi son bir kez gözden geçiriyorum, altında hiçbir şey olmayan basit bir gece tulumu. Saçlarımı kontrol ediyorum, güzel ve şekilli-işten sonra duş alıp kendimi daha prezentabl hale getirmiş olabilirim. Ve dudaklarımı yokluyorum, dudak kremimin hala taze olduğundan emin oluyorum.

Görünüşümden memnun, kapıya doğru koşuyorum ve Knox'un ön tarafta olması için zamanında kapıyı açıyorum. Gülümsemesi beni ele geçiriyor ve kendimi tutamayıp kollarına atılıyorum ve bacaklarımı beline doluyorum. Beni kolaylıkla tutuyor ve ellerini sırtımda gezdiriyor, dilinde bir kıkırdama.

Elleriyle kışımı kavrayarak daireye giriyor ve kapıyı ayağıyla çarparak beni döndürüp tahtaya yapııştırıyor. Dudakları açgözlülükle benimkileri buluyor ve parmakları tulumumun şortunun altından kayarak popomun etine giriyor. Aldığım kilolardan rahatsız olsam da, vücuduma duyduğu sevgi - vücuduma *duyduğu* bana yardımcı oluyor. Tıpkı yıllar önce kırık kalbime yardım ettiği gibi.

İnleyerek geri çekiliyor ve kıyafetimi inceliyor. Meme uçlarım büzüşmüş ve tulumumun kumaşına batıyor. Ne kadar tahrik olduğumu gizlemeye imkân yok. "Bunun altına bir şey giyiyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır. Kolay erişim istersin diye düşündüm." "Siktir, bebeğim, beni çok iyi tanıyorsun."

Bir öpücük daha almak için uzanıyorum ama beni çekip ayağa kaldırdığında kafam iyice karışıyor.

"Konuşmamız gerek."

Ve bir anda kalbim yere çakılıyor. Bu dört kelime her ilişki için bir ölüm fermanıdır. "Konuşmamız lazım "dan iyi bir şey çıkmaz.

"Ne hakkında?" Burada olduğu için bu kadar heyecanlandığım için kendimi neredeyse aptal gibi hissederek soruyorum.

Ellerimi tutuyor ve beni oturduğumuz kanepeye götürüyor. Hâlâ elimi tutuyor, parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve bana baktığında açık bir hayranlık görüyorum. Kalp kırıklığı yaşamak üzere olmadığımı, ama bir yolculuğa çıkmak üzere olduğumu fark ediyorum.

"Seni her şeyden çok seviyorum Em, ama aramızda bazı kırgınlıklar var. Bazı şeyler söylendi, bazı yanlış anlaşımalar oldu, arkadaşlığımız yıllarca ihmal edildi."

"Evet, biliyorum." Başımı eğiyorum ama o çenemi yukarı .

"Bu konuyu tekrar ele alabiliriz," diye devam ediyor. "Yüzümüz morarana kadar daireler çizebiliriz ama ben bunu yapmak istemiyorum. Elimizdekilerin üzerine bir şeyler inşa etmek ve bunu daha fazlasına dönüştürmek istiyorum. Üniversitede yaptığın şeyin özverili olduğunu, beyzbola odaklanmamı istediğini biliyorum, bunu şimdi tamamen anlıyorum ve seni bu kadar çok sevmemin birçok nedeninden biri de bu. Ama beni dinlemeni istiyorum, hayatım sen varken bin kat daha güzel. Seni nasıl alırsam alayım. Son birkaç yıldır iletişimimiz azalmaya başladığında, içimde bir şeyler eksikti ve seni kütüphanede ilk kez gördüğümde, o şey yeniden ortaya çıktı. Bir an için öfke onu gölgede bıraktı, ama öfke geçince fark ettim ki, istediğim sensin, ihtiyacım olan sensin."

Duygusal bir bunalımın ötesinde, gözyaşlarımı kırıştırmaya çalışıyorum ama faydası yok. Düşüyorlar, ama o başparmağıyla yakalıyor.

"İncinmişliği ve acıyı geride bırakmak ve seninle olan iyi şeylere odaklanmak istiyorum. Eğlenceye, şakalara, alaylara... tutkuya. Hepsini istiyorum." Bir damla gözyaşını daha siliyor. "Bunu istiyor musun, Em?"

Düşünmek için bir saniye bile beklemeden başımı sallıyorum. "Başka bir şey istemiyorum."

Cebine uzanırken dudaklarının köşesi kıvrılıyor. "Harika, bunu söyleyeceğini umuyordum çünkü senin için bir şeyim var." Cebinden gösterişli, gümüş bir nesne çıkarır ve uzatır.

Avucundan çıkarıp madalyona bakıyorum. "Nedir bu? Anahtarlık mı?"

Kıkırdıyor ve başparmağını çatık kaşlarının üzerinde gezdiriyor. "Sayılır. Dairemin anahtarı. Benim yanıma taşınmanı istiyorum."

"Bir dakika?" Dairesel nesneye bakıyorum. "Bu nasıl bir anahtar?"

"Manyetik, süslü bir şey." Elimi eline aldı. "Beni duydun mu? Buraya taşınmanı istiyorum."

Evet, onu duydum ve heyecandan yerimden fırlamamaya çalışıyorum. Ama emin olmak için, "Sence de çok erken değil mi?" diyorum.

"Hayır."

Kendinden o kadar emin, bu kararından o kadar emin ki, onu biraz daha test etmek istiyorum, çünkü cevabım dilimin ucunda, ama gerçekten istediği şeyin bu olduğundan emin olmak istiyorum.

"Daha yirmi dört saat önce tekrar bir araya geldik ve sen benim taşınmamı mı istiyorsun?"

"Evet, çünkü sanki sonsuza dek birlikteymişiz gibi geliyor. Her şeyimi senden istiyorum, Em. Sana kalbimi, ruhumu ve ... dairemi veriyorum." Küçük stüdyomun etrafına bakıyor. "Dışarıdaki serseriler ve kapının zar zor çalışan kilidi varken burada kalmana izin veremem. Burada yaşadığını bildiğim için çok endişelendim. Güvenli değil ve kendi huzurum için senin güvende olmana ihtiyacım var."

Anahtarlık şeyini tutuyorum. "Sanırım eviniz güvende?" "Çok." Göz kırpmıyor. "Artı, olanakları var."

"Buranın olanakları var." Zemini gösteriyorum. "Aşağıdaki kolay erişilebilir şarküteriye görmediniz mi?"

"Evet, etin kokusunu alabiliyorum bebeğim." Omuz silkiyorum.

"Alışırın."

", yanıma taşın, bana her sabah yanında uyanma hediyesini ver."

Buna nasıl hayır diyebilirim ki?

"Birkaç ay içinde fikrini değiştirmeyecek, dışarıda senin için daha iyi birinin olduğunu fark etmeyecek misin?"

"Hayır, çünkü ona bakıyorum. Sen aradığım kızsın, hayal edebileceğim her şeyden daha iyisin. Sen benim için osun, Em. O sensin." Eğildi, dudakları benimkinden birkaç santim uzakta. "Ne dersin, oda arkadaşım olur musun?"

Düşünüyormuş gibi yaparak dudaklarımı yana doğru büküyorum.

"Burada ne tür bir oda arkadaşından bahsediyoruz? Yatağı paylaşıyor muyuz? Yemek yapar mısın? Temizlik yapar mısın?"

Daha da yaklaşarak fısıldıyor: "Temizlik yaparım, bir bok pişiremem ama kızımı nasıl becereceğimi bilirim ve bu da bunu telafi edecek, söz veriyorum."

"yatak paylaşımına evet mi diyorsun?"

"Kesinlikle evet." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve beni kucağına çekiyor, elleri tulumumun arkasına uzanıyor ve fermuarını açmaya başlıyor

onu. Kollar kollarımdan aşağı düşüyor ve anında göğüslerim ortaya çıkıyor ve elleri onların üzerinde.

"Henüz evet demediğimi biliyorsun."

Başını eğiyor ve ağzı meme ucumu içine alıyor ve emmeler arasında, "Senin yerine ben karar veriyorum," diyor.

Kıkırdıyorum ve sonra ısırıldığında nefesim .

Bu adam benim ölümüm olacak.

Kendimi geri çekiyorum ve dizlerinin arasına oturana kadar vücudundan aşağı doğru kayıyorum. "Eğer durum buysa, sanırım ikimiz için de bir karar vereceğim. Bu dudakların başka neler yapabileceğini görmenin zamanı geldi."

Gözleri kısıldı. ", sanırım az önce pantolonuma boşaldım."

"Umarım değildir, çünkü pantolonunun içine gelmeni planladığım yer orası değildi" derken kotunu çıkarmaya başladım.

Kanepede yaslanıp bacaklarını açıyor, saf sevinç dudaklarını çekiştiriyor. "Lanet olsun, Emory. Sana o kadar aşığım ki."

Bunun nasıl olduğunu, Knox Gentry ile nasıl yeniden bağlantı kurduğumu bilmiyorum ama olan bir şey var: Bencil bir kız olacağım çünkü onu bir daha asla bırakmayacağım. Bu kalma kararı mükemmel bir karar.

EPILOG

KNOX

"T tekrar teşekkür Bunun benim için anlamı çok büyük."

Koç Disik elimi bir kez daha sıkarak, "Hak ettin," diyor. Onunla ilk tanıştığımda ne kadar korkutucu olduğunu hatırlıyorum ama şimdi onu gördüğümde içim titremiyor. Ama yine de, artık onun listesinde olmadığım için, biraz yumuşadı.

Emory'nin elini sıktım ve "Hazır mısın?" diye sordum.

Başını sallıyor ve Bayan Flower'a el sallıyor. "Sizi tekrar görmek harikaydı."

"Sen de," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor. Yaşlı bunak hiç neşelenebildi mi bilmiyorum.

"Kendine iyi bak, Gentry. Ve o biletlere güveniyorum."

"Tuttum seni, Koç."

Sırtını sıvazlayıp sahneden iniyorum ve annem beni ve Emory'yi kucağına alıyor. Annemin Emory ile yeniden bir araya geldiğim için çok heyecanlı olduğunu söylemek hafif kalır. Birlikte FaceTime'dan görüntüledik ve yemin ederim neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Hayatımda şahit olduğum en güzel şeydi. On dakika kadar çığlık attıktan sonra ona eski aşkımızı yeniden alevlendirdiğimizi söyledik -Emory'nin sözleri, benim değil- ve artık birlikte yaşıyoruz. Annem bir sonraki uçuştaydı. Bir hafta boyunca Emory'ye yaltaklandı, onu kız kıza dışarı çıkardı ve kızımınla bağ kurdu. Hayatımda hâlâ ne kadar kabul gördüğünü bilmek iyi hissettirdi.

Carson ve Holt da en az Lindsay ve Dottie kadar şaşırmışlardı. Kutlamak için herkesi büyük bir partiye çağırdık. Kafayı bulduk ve sonunda dev bir pijama partisi yaptık. Emory yurt günleri gibi olduğunu söyleyip duruyordu, Carson ise çatı katı yılları için gözyaşlarının eşliğindeydi. Ne dangalak ama.

"Seninle çok gurur duyuyorum," dedi annem. "Bebeğim üniversitesinin onur listesinde ve ben buna inanamıyorum." Derin bir nefes alarak devam ediyor: "Senin büyük işler başaracağını biliyordum Knox, ama dürüst olmak gerekirse, başardığın en büyük şey bu kızı buraya getirmektir. Ona kalbini ve ruhunu verdin. Hiç kimse onun için daha anlamlı olamaz, Em." Annem

Emory'nin diğeri elini tutuyor ve sıkıca sarılıyor. "Sana torunumun annesi demekten daha mutlu olamazdım."

Emory'nin küçük ama büyüyen karnına bakıyorum. Evet, ben de daha mutlu olamazdım.

Emory hamile olduğunu ilk öğrendiğinde -sarhoş bir pijama gecesi, evet, biri prezervatif unutmuş- bana söylemek için çok heyecanlıydı, ama lanet olsun, ağladım. O kadar çok ağladım ki kendimi annem gibi hissettim. Bir bebeğimiz olacak. Canlı bir şey yaptık ve deliler gibi aşık olduğum kız da annesi. Evet, çok heyecanlıyım.

"Teşekkür ederim, Mama G. Ama bugün gerçekten Knox'la ilgili."

Elini havada sallıyor. "O anını yaşadı. Şimdi senin hakkında konuşalım."

"Ya da Emory'ye bir şeyler gösterebilirim ve otuz dakika içinde The Hot Spot'ta buluşabiliriz. Bize bir masa ayarlar mısınız?"

Annem kabul ediyor, ikimize de bir öpücük veriyor ve sonra çekip gidiyor. "Bana bir şey göstermek ister misin?"

"Evet, benim bir resmimi asmışlar. Çok seksi ve senin her türlü tahrik olmanı istiyorum."

"Sende ciddi bir sorun var."

Garip olduğumu düşünmesini umursamadan elini çekiyorum ve onu etkinlik merkezi alanından uzaklaştırıp stadyumun dar koridorlarına, doğruca soyunma odasına götürüyorum. Koç sağ olsun, işe yarar bir anahtarım var ama bana onu pantolonumda saklamamı söyledi. Ona gülüp geçtim.

Kapıyı açtığımda Emory'yi içeri çekmeye çalışıyorum ama o ayaklarını yere basıyor.

"Şaka yapıyor olmalısın. Beni gerçekten soyunma odasına mı götürüyorsun?"

"Hadi bebeğim, devam et."

"Seninle burada seks yapmayacağım." İfadesini görmezden gelerek onu boşluğa çekiyorum.

"Ömür boyu benim olacağını başka nasıl garanti edebilirim ki?" Onu göğsüme çekerken söylüyorum, tam da harika anılar biriktirdiğim odanın ortasında.

Bana yan gözle bakıyor ve sonra çıkık karnını işaret ediyor. "Cevabının burada olduğuna eminim. Ayrıca" -etrafına bakınıyor- "soyunma odası saçmalıklarına inanmadığını sanıyordum."

"Bilmiyorum, ama bu noktada, hayatımdan bir daha asla çıkmaman için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Asla olmayacak." Başparmağını yanağıma sürüyor. "Bana mahkumsun, Gentry."

"O halde." Arka cebime uzandım ve bir kâğıt parçası çıkarıp ona uzattım.

Kaşları birbirine kenetlenmiş bir halde haritayı alıp aşağıya bakıyor. "Neden bana kampüs haritası veriyorsun?"

"Aç şunu." Başımı salladım.

Şüphesiz açıyor ve içinde ne yazdığını görüyor. Başını kaldırıp bana bakarken nefesi odaya yayılıyor, ama yere bakmak zorunda kalıyor, çünkü tek dizimin üzerine çökmüş, ona bir yüzük kutusu tutuyorum. Haritanın içine, "Hayatını benimle geçir." yazmışım.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor.

"Em, o harita bana çarptığı andan itibaren -evet, onu senden çaldım-senin özel biri olduğuna biliyordum. Elimde memenle kendimden geçtiğimde de biliyordum sanırım, çünkü dürüst olmak gerekirse, iyi bir çift memeyi asla unutmam. Ve bebeğim, en iyi memeler sende." Gözlerini deviriyor ama gözyaşları da dökülüyor. "Hayatımda ihtiyacım olan her şey ve daha fazlasın. Sen çocuğumun annesi, hayatımın aşkı ve en iyi arkadaşısın. Lütfen beni bu gezegendeki en mutlu adam yap ve karım ol."

Başını sallıyor, kelimeler gözyaşlarının arasından akıp gidemiyor.

Onu kollarımın arasına alıp kendi etrafımda döndürüyorum, sevinçten ... hayır, bu kız sonsuza dek benim olacağı için çok mutluyum.

Yüzüğü parmağına takıyorum ve ikimiz de hayretle bakıyoruz. Bana çok büyük olduğunu söylüyor, ben de ona keşke daha büyük olsaydı diyorum. Beni yüzümün her yerinden öpüyor. Ben de izin verdim.

Uzaklaştığında kaşlarımı oynatıyorum ve duşlara doğru başımı sallıyorum. "Soyunmak ister misin?"

"Bunu burada yapmayacağız."

Bir saniye düşündüm. "O zaman eğil ve seni parmaklamama izin ver. Bir şeyler yapmalıyız bebeğim. Anlaşmayı imzalamalıyız."

"Holt senin aklını başından almış."

"Onun için işe yaradı."

Ağır ağır iç geçiriyor ve yana bakıyor. "Tamam, bir parmak ve işimiz biter."

Gülüyorum. "Hadi ama bebeğim, her zaman en az iki tane kullandığımı biliyorsun."

SON

Soyunma Odası'nı okuduğunuz için teşekkürler! Tüm kitaplarımı

okuyabilirsiniz

Kindle Unlimited'ta **ÜCRETSİZ** ve milyoner romantizm kitabım The Secret to Dating Your Best Friend's Sister'dan bir alıntıyı okumak için çevirmeye devam edin.

Meghan Quinn'in başka bir kitabını asla kaçırmayın! Meghan'ın yeni sürüm uyarıları için "read" yazıp 474747'ye gönderin (mesaj ve veri ücretleri geçerli olabilir)!

Gelecek kitaplarımın ne zaman yayınlanacağını ilk öğrenen siz olmak için [buraya](#) tıklayın. Ve kitaplarımı TBR'nize eklemeyi unutmayın!

GEL BENİMLE TAKIL! Haftalık çekilişler ve eğlence için okuyucu grubuma katılın. [Buraya](#) [tıklayın](#).

Bağımsız Spor Romantizmi

[Soyunma Odası](#)

Port Snow Serisi

(Küçük Kasaba Aşkları) [O](#)

[Sonsuz Kız](#)

[O İkinci Şans](#)

Milyoner Aşkları

[En İyi Arkadaşınızın Kız Kardeşiyle Cıkmanın](#)

[Sırrı](#) (Arkadaştan sevgiliye çağdaş bir aşk romanı)

[Kötü Bir Çocuğun Günlüğü](#)

(İrlandalı bir asi ile şımarık ve tatlı bir romantizm)

Romantik Romancı Günlükleri

(Komik, kahkahalarla güldüren romantik komediler)

****Bakire Aşk Romancısı, Randy Aşk Romancısı ve Ebeveyn Aşk Romancısı tek bir kitapta birleştirildi Bakire Aşk Romancısı Günlükleri****

Bakire Romantizm Günlükleri Romancısı
Bakire Romantizm Romancısı

Sara Ney ile birlikte yazılmıştır

(Patronla yaşanan seksi, zeki, yürek hoplatan bir ofis romantizmi) Sevgilerimle

Mükemmel Düet

(Sizi nefessiz bırakacak içten bir romantizm)

Mükemmelin Sol Tarafı
Sonsuzluğun Sağ Tarafı

Mavi Hat Düeti

(Birçok olan destansı bir romantizm) Düşmenin

İyi Tarafı
Askın Dezavantajları

Sayılarla Flört Serisi

(Kahkaha dolu anlar ve çok hararetli sahnelerle dolu maceralı flört dizisi)

Üç Kör Randevu
İki Düğün Davetsiz
Misafiri Oyuna Geri Döndü
Bir Bebek Baba .

Binghamton Serisi

(Kalp, mizah, sıcaklık ve bazı SICAK İNŞAAT İŞÇİLERİ ile dolu)

Ortak Enkaz
En İyi Arkadaşımın Eski
Sevgilisi Karışık İkili
Diğer Kardes

Bağımsız Romanlar

(Kalp, mizah ve ateş dolu ve bazı gerçek kahkaha dolu anlar) [The Mother Road](#)
[Yeni Acığa Çıkan](#)
[Sevgili Hayat](#)

Stroked Serisi

(Bol mizah içeren sıcak spor romantizmi) [STROKED](#)
[UZUN OKSADI](#)
[SERT OKSADI](#)

Jett Girl Serisi

(Muhteşem, koruyucu bir alfa erkek ile şımarık, erotik romantizm)
[Bourbon Günahları](#)
[Bourbon](#)
[Aldatmacası](#)
[Bourbon Krallığı](#)
[Gerçekleri](#)

Aşk ve Spor Serisi

(Yeni Yetişkin, kolej futbolu profesyonel futbol kariyerine dönüşüyor.
Aşk üçgenleri.)

[Fair Catch](#)
[İkili Koruma Üç ve](#)
[Dırası](#)

Sıcak-Lanta Serisi

(İlk . Bol dramalı beyzbol sporu romantizmi!) [Caught Looking](#)
[Saha Oynamak](#)
[Uyarı Parkurunda](#)
[Vur ve Kaç](#)

Warblers Point Serisi

(Üç İrlandalı erkek kardeş, onların küçük kız kardeşleri ve içine düştükleri dram.
Aşk üçgenleri. Üçüncü kitap hala gelecek).
[Biralar, Tavuklar ve İrlandalılar](#)
[Biralar, Yalanlar ve Mazeretler](#)

EN İYİ ARKADAŞINIZIN KIZ KARDEŞİYLE ÇIKMANIN SIRRI - ALINTI

BRAM

En iyi arkadaşımın kız kardeşine aptalca aşık oldum.

Ben de tam olarak ne zaman olduğunu biliyorum.

Onunla ilk tanıştığım da değildi, hayır, şortla çorap giymeyi sevdiğini ilk öğrendiğim deydi. Onunla ikinci kez karşılaştığım da değildi, çünkü beni fındık kesesinden vuran bir tavrı olan ekşi, sert bir kızdı. Ama o korkunç öfkesinde bile güzel ve ilginç olduğunu düşünmüştüm, ama aşık olmak? O kadar da değil.

Hayır, ilkinden sonra birçok kez oldu. Ben son sınıftaydım, o da üniversite ikinci sınıftaydı. Gergin bir ikinci sınıf öğrencisi, arkadaşları tarafından yakalanmış ve iyi vakit geçirmek için rehin tutulan başka bir kardeşlik partisine zorla cesaret etti.

Sudan çıkmış balık gibiydi ve sarhoş pisliklere beceriksizce çarpıp boş bira kutularına takılırken, burnunun üzerindeki mükemmel yuvasından sürekli kayan gözlüklerini düzeltirken gözlerimi ona sabit tutmaktan kendimi alamadım.

Daha önce tanıdığım hiçbir kıza benzemiyordu. Güçlü iradeli, zekasıyla zaman zaman iğrenç, kurnaz ve asla geri adım atmaktan korkmayan biriydi. İlğimi çekti, dikkatimi çekti, o güzel kafasının içinde neler döndüğünü bilmek istememe neden oldu.

Öğrenmek zorundaydım.

O gece her şeyi değiştirdi. Belki içimde dolaşan biradan, belki de tamamen ve tamamen yersiz görünen bu kıza duyduğum meraktan, ama ona doğru çekilmiştim. O anda bir seçim yapmam gerektiğini biliyordum: ya Lauren Connor'la oturmaya devam edecek ve onun sıkıcı hikâyelerini ya da kıcımlı deri koltuktan kaldırıp Julia Westin'e merhaba diyecektim.

Ne yaptığımı tahmin edebilir misin?

BURADAN okumaya devam edin

İçindekiler

<u>Tam</u>	<u>Sayfa</u>
<u>Görşel</u>	<u>Telif</u>
<u>Hakkı</u>	
<u>İçindekile</u>	
<u>r</u>	<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>	
<u>Bölüm 2</u>	
<u>Bölüm 3</u>	
<u>Bölüm 4</u>	
<u>Bölüm 5</u>	
<u>Bölüm 6</u>	
<u>Bölüm 7</u>	
<u>Bölüm 8</u>	
<u>Bölüm 9</u>	
<u>Bölüm 10</u>	
<u>Bölüm 11</u>	
<u>Bölüm 12</u>	
<u>Bölüm 13</u>	
<u>Bölüm 14</u>	
<u>Bölüm 15</u>	
<u>Bölüm 16</u>	
<u>Bölüm 17</u>	
<u>Bölüm 18</u>	
<u>Bölüm 19</u>	
<u>Bölüm 20</u>	
<u>Bölüm 21</u>	
<u>Bölüm 22</u>	
<u>Bölüm 23</u>	
<u>Bölüm 24</u>	
<u>Bölüm 25</u>	
<u>Bölüm 26</u>	
<u>Bölüm 27</u>	
<u>Bölüm 28</u>	
<u>Bölüm 29</u>	
<u>Bölüm 30</u>	

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Sonsöz](#)

[En İyi Arkadaşınızın Kız Kardeşiyle Çıkmanın Sırrı - Alıntı](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

